TOP WAR

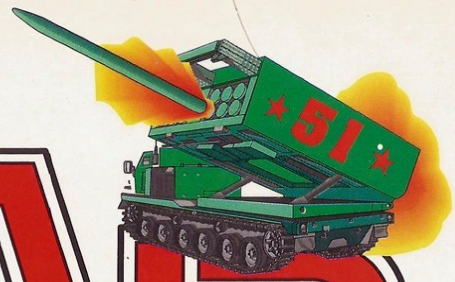

COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

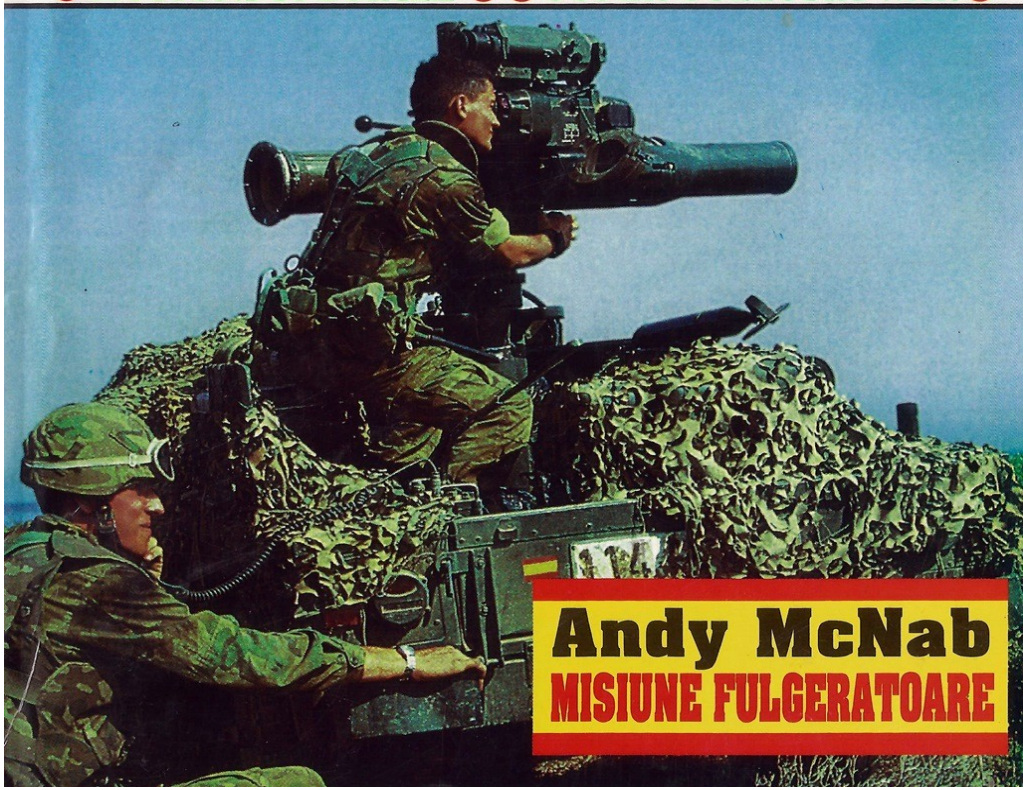

Andy McNab

MISIUNE FULGERATOARE

Andy McNab

MISIUNE FULGERĂTOARE

Traducere de
LIVIU MATEESCU

Versiune 1.0

Andy McNab
Immediate Action
Bantam Press, 1995
Copyright © 1995 Andy McNab

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSoft & Editura Z

Editura Z, 1997

1

Ferestrele şi uşile clădirii erau bătute în scânduri şi apărate cu sârmă ghimpată, dar asta nu ne putea împiedica să intrăm.

O bucată de tablă ondulată, bătută în cuie peste un cadru de uşă, era desfăcută într-o parte. Am băgat un retevei în despărţitură şi am apăsat cu toată greutatea. Puteam acum să băgăm degetele. Patru perechi de mâini au apucat de colţul metalic şi au început să tragă. Tabla s-a îndoit destul de mult ca să ne facă loc să ne târâm înăuntru.

Erau acolo şase sau şapte luminatoare, care aruncau de la înălţimea de zece metri a tavanului o lumină slabă. În semiîntuneric am putut să văd împrăştiate pe podeaua de ciment tot felul de bucăţi de fier. Nimic altceva. Doar un miros greu de mucegai, de lemn putrezit şi de tencuială. Era o linişte desăvârşită, nefirească; dacă am fi făcut cel mai mic zgomot, ne-ar fi răspuns ecoul din spaţiul acela vast. Probabil că nu era nimeni prin preajmă care să ne audă şi să dea alarma, dar nu voiam să risc nimic. M-am uitat la ceilalţi şi am arătat spre scara de la capătul halei. Am pornit într-acolo şi am dat cu piciorul într-o conservă de tinichea. S-a rostogolit pe podea şi a intrat cu zgomot într-o grămadă de fiare. Din spate am auzit nişte înjurături înfundate.

Îmi dădeam seama că scara ne ducea la birourile de la mezanin şi apoi la un chepeng care era deschis spre cer. Odată ajunşi pe acoperiş, putea să înceapă distracţia.

La zece metri înălţime era mai frig decât jos. Am suflat tare şi am văzut cum se condensează aburii respiraţiei într-un norişor. Am început să transpir. Am mers până la marginea acoperişului plat şi m-am uitat în jos la stâlpii de iluminat şi la luminile lor. Strada era, pustie. Nimeni care să ne vadă.

Sau să audă zgomotul sticlei sparte.

M-am întors şi m-am uitat la cei trei băieţi strânşi în jurul unui

luminator. Trebuia să fie patru.

O fracţiune de secundă mai târziu, de jos, din clădire, s-a auzit o bubuitură înfundată.

— John! se auzi o şoaptă puternică şi neliniştită. John!

Am ştiut că e mort încă înainte să mă uit prin gaură. Toţi am ştiut. Ne-am uitat unii la alţii, apoi ne-am repezit la gaura prin care ajunsesem pe acoperiş.

John stătea foarte liniştit; dinspre el nu venea niciun zgomot. Era cu faţa la beton, iar în jurul gurii se întindea o baltă întunecată. În semiîntunericul de acolo parcă strălucea.

— Hai să ieşim de aici, a spus careva.

Ne-am repezit ca unul spre uşă. În clipa aia nu mai voiam decât să ajung acasă şi să-mi bag capul sub pătură, în credinţa că acolo nu o să mă găsească nimeni – ca atunci când ai opt ani.

După-amiaza următoare, cartierul era plin de poliţişti. Ne-am adunat ca să fim siguri că spunem aceeaşi poveste, pentru că, la urma urmei, toţi ne consideram nişte criminali.

Niciodată nu-mi fusese atât de frică. Era pentru prima dată că vedeam pe cineva mort, dar nu vederea cadavrului m-a neliniştit, ci ce se întâmpla dacă mă prind. Văzusem maşinile cu gratii; îmi închipuiam că o să-mi petrec restul vieţii în închisoare. Dar mai degrabă voiam să mor decât să mi se întâmple una ca asta.

Avusesem până atunci o copilărie foarte obişnuită. Nu abuzase nimeni de mine, nu mă bătea nimeni, nu eram rău tratat. Era o copilărie normală, banală chiar. Aveam un frate mai mare, care era adoptat, dar care plecase de acasă şi era în armată. Părinţii mei, ca toată lumea de acolo din Bermondsey, erau mai mereu în şomaj şi tot timpul erau pe drojdie.

Ultima slujbă, mama o avusese la fabrica de ciocolată, în timpul săptămânii, iar în weekend lucra la spălătorie. Bătrânul făcea pe taximetristul noaptea şi orice se nimerea în timpul zilei. Îi ajuta pe alţii să-şi repare maşina şi mereu aveam în faţa casei vreun Ford Perfect sau vreun Hillman Imp vechi de cincisprezece ani la care trebăluia.

Ne mutam mereu cu casa. Am locuit la nouă adrese şi am mers la şapte şcoli.

Când eram mic, mama şi tata s-au mutat la Herne Bay. Nu a mers şi au fost nevoiţi să se întoarcă la locuinţele sociale. Mama a rămas gravidă şi a avut un băieţel şi atunci a trebuit să stau

timp de un an la mătuşa Nell. Nu m-a deranjat deloc. Mătuşica Nell era nemaipomenită. Stătea în Catford, iar şcoala era la doi paşi. Dar cel mai bun lucru era laptele cald pe care mi-l dădea seara, plus, un lux nemaipomenit, biscuiţi.

Apoi ne-am mutat înapoi la locuinţele sociale şi am locuit câţiva ani în blocurile din Bermondsey. Bărbatul mătuşii Nell, George, a murit şi i-a lăsat mamei ceva bani, iar ea s-a hotărât să cumpere o cafenea de la colţ de stradă. Ne-am mutat în Peckham, dar ai mei nu prea le aveau cu afacerile şi totul s-a dus de râpă – până şi contabilul i-a jumulit.

Ne-am mutat ca chiriaşi într-o casă particulară, am închiriat o jumătate de casă. Sus locuia unchiul Bert. Mama şi tata plăteau chiria colectorului, dar acela nu dădea banii proprietarului, aşa că până la urmă ne-a dat afară şi a trebuit să ne mutăm în locuinţele sociale pentru urgenţe.

Banii erau tot timpul puţini. Trăiam cu ceea ce mama numea „fiertura ursuleţului” – lapte, pâine şi zahăr, încălzite. O dată ne-au tăiat gazul şi singura sursă de căldură a rămas un radiator electric cu trei elemenţi. Mama l-a pus în mijlocul camerei şi a zis că suntem la camping. După aceea a luat o oală şi a gătit cina: fiertura ursuleţului. Mi se părea o chestie formidabilă.

Am intrat în prima mea bandă. Şeful semăna cu vocalistul de la Rubettes. Tatăl unui băiat avea un parc de maşini uzate în Balham; credeam că sunt putrezi de bogaţi, pentru că fuseseră o dată în vacanţă în Spania. Al treilea avusese ochii loviţi la un accident şi trebuia să poarte ochelari tot timpul, aşa că era mereu luat peste picior. Ei erau modelele mele, cele mai importante personaje din cvartal. Voiam să fiu unul de-ai lor, voiam să fiu acceptat de ei.

Ne jucam în aşa-numitele „locuri bombardate”, adică zonele unde fuseseră dărâmate casele vechi, ca să facă loc noilor construcţii. Uneori intram în clădiri dărăpănate – cea de pe Strada Lungă se numea Spălătoria lui Maxwell. Cântam cântecul Beatlesilor, „Bang, Bang, Maxwell’s Silver Hammer” şi spărgeam geamurile cu pietre. Peste tot erau semne de INTRAREA INTERZISĂ, tablă ondulată, scânduri şi sârmă ghimpată, dar asta ne făcea mai încrezuţi dacă puteam să intrăm. Ne urcam pe acoperişuri şi ne dădeam curajoşi când călcam pe luminatoare. A fost frumos, până ce puştiul a căzut şi a murit.

Am schimbat banda. Pentru iniţiere, a trebuit să pun pe pielea braţului un chibrit aprins, până a început să miroasă a ars şi se vedea arsura. Eram foarte mândru de treaba asta, dar când s-a întors mama de la spălătorie, a văzut în ce hal era mâna mea şi s-a supărat fleaşcă. Nu reuşeam să o înţeleg.

M-a târât până la casa „vocalistului de la Rubettes” şi s-a certat cu bătrâna lui. Cele două mame strigau una la alta, iar noi stăteam şi chicoteam. În ce mă privea, eram membru confirmat în bandă – lasă-le să se certe cât vor.

Pe măsură ce mă amestecam cu alţi copii, am început să observ că nu aveam toate chestiile pe care le aveau ei. Începuse era skinhead, toată lumea trebuia să poarte pantaloni Docker Green şi cizme Cherry Red. Am spus că mie nu-mi trebuie aşa ceva.

O dată pe săptămână mergeam la piscină, iar ritualul de după era să cumperi o îngheţată Love Heart, sau biscuiţi Arrowroot dintr-un borcan. Nu aveam bani pentru niciuna, aşa că trebuia să fur de la careva o jumătate de biscuit. Nu gustasem niciodată o Love Heart, dar într-o zi am abţiguit de undeva destui bani şi m-am dus acolo special ca să cumpăr una – numai ca să văd că magazinul nu mai era. Am luat în schimb un baton de Aztec şi m-am simţit om mare. Din nefericire, nu era nimeni acolo să mă vadă, venisem singur.

Am încercat o dată la Cubs, dar n-am apucat să primesc uniformă. Trebuia să plătim săptămânal subscripţia, dar m-am fofilat primele dăţi. Marţi seara trebuia să avem tenişi, ca să putem juca cinci la cinci. Nu aveam, aşa că am şutit o pereche de la cineva. M-au prins şi mi-au pus lecţia aia cu „nu e bine să furi“. Cu asta am terminat-o şi cu Cubs.

Ştiam că băieţii mai mari aveau bani pentru care munceau, aşa că m-am dus la lăptar să-l vrăjesc şi l-am convins să mă lase să-l ajut la turul de duminică prin cartier. Îmi dădea o jumătate de coroană, cu care cumpăram un număr din *Whizzler & Chips*, o sticlă de Coca Cola şi un baton de Mars. Îmi mai rămâneau doar şase pence, dar merita. Era foarte important pentru mine să cumpăr o Coke şi un baton de Mars, pentru că era o treabă de om mare, chiar dacă era doar o dată pe săptămână.

Unul din bandă şi-a luat pantofi de piele „udă”, ultima modă. Şi părul îi lucea mereu, de parcă tocmai ieşise din baie. La noi, baie

se făcea doar duminica. El făcea în fiecare seară, o chestie de mare rafinament pentru mine. Obişnuiam să intru la el în cameră ca la mine acasă. Într-o zi, am observat o bancnotă de zece şilingi la el în cutia de bani. Din punctul meu de vedere, el avea prea mulţi, aşa că am pus mâna pe ea. Nimeni nu a spus nimic vreodată.

Am început să fur tot mai mult. Mama avea credit la Co-Op. Când mă trimitea după lapte sau alte chestii, mai luam şi altele şi le puneam pe răboj; ştiam că nu o să verifice nota de plată, doar plătea când avea bani.

Nu am trăit niciodată cu fratele meu mai mare. Tot ce-mi amintesc este că venea acasă din armată cu cadouri. Nu îl cunoşteam cu adevărat şi nici el nu mă cunoştea cu adevărat. Odată, când era în permisie, a văzut că citeam rău de tot şi a început să mă înveţe. Cred că aveam opt sau nouă ani şi nu ştiam ca lumea alfabetul. A stat lângă mine şi l-am parcurs împreună. M-a făcut să mă simt nemaipomenit, îşi petrecea timpul cu mine! Dar lecţia lui scurtă nu a fost destul ca să mă schimbe. La gimnaziu, citeam ca la şapte ani.

Într-o zi am ajuns târziu la şcoală şi mergeam pe coridor. Administratorul m-a luat de guler şi mi-a spus:

— Unde te duci?

— În clasă.

— Unde-ţi sunt pantofii?

M-am uitat la tenişii mei. Nu înţelegeam ce vrea. După aia m-am prins.

— Anul ăsta nu am avut pantofi.

A trebuit să completez un formular pe care să-l semneze părinţii, ca să capăt un ajutor social. Am primit un abonament gratuit pe autobuz şi mese gratuite la şcoală. La cantina şcolii trebuia să stau la o coadă specială, pentru „mesele gratuite”. Nu eram doar eu în situaţia asta. O grămadă de puşti din Brixton şi Peckham se aflau în aceeaşi barcă cu mine. Dar era o trupă din care voiam să ies, fără discuţie.

Am început să furăm ca proştii. Am şutit stilouri de la Woolworth, ca să le folosim noi, apoi am început să furăm ca să vindem. Mergeam pe lângă un magazin de mobilă la mâna a doua, care avea pe trotuar tot felul de fleacuri. Mi-a atras atenţia o masă mică, rotundă, pentru servit vinul; am luat-o la fugă şi am

cules-o în goană, apoi am mers la un alt magazin de vechituri şi am vândut-o pe zece şilingi. I-am cheltuit pe loc, în cafeneaua lui Ross, pe nişte rulouri cu brânză şi *cafée frappée.*

Într-o zi, am furat nişte bani de la vecinul mătuşii Nell. Am dus bancnota de o liră la magazinul de dulciuri, iar mătuşa Nell era în spatele meu, fără să ştiu. Nu a spus nimic atunci, dar a sunat la şcoală.

Directoarea m-a băgat în biroul ei şi mi-a spus:

— Ce făceai cu toţi banii ăia?

— Am găsit o oglindă veche, i-am spus eu. Am luat nişte lac şi am lăcuit-o, după aia am vândut-o. Am luat pe ea două lire.

Am scăpat cu povestea asta. Mă credeam foarte deştept; toţi ceilalţi erau nişte proşti, pentru că mă lăsau să fur de la ei.

Mama şi tata lucrau din greu, aşa că aveam o grămadă de timp liber. Toată recunoştinţa mea a fost să mă port ca un derbedeu. Mama îşi rupsese piciorul şi într-o seară stătea în camera din faţă şi se uita spre Peyton Place. Mi-a spus: „Nu mânca şi ultima portocală, Andy, vreau s-o mănânc eu mai târziu, la cină.”

Ştiam că nu poate să se ridice ca să mă lovească, aşa că am luat portocala şi am început să o decojesc. Aruncam cojile pe fereastră. Mama s-a supărat rău, dar am mâncat portocala chiar acolo, în faţa ei. Am şters-o când a apărut bătrânul, dar am alunecat pe o coajă de portocală şi mi-am rupt încheietura mâinii.

După ore, sau uneori în loc de ore, obişnuiam să furăm în locuri ca Dulwich Village şi Penge, zone care socoteam noi că merită să fie jefuite.

Treceam pe lângă oamenii care stăteau pe bancă în parc, le luam genţile şi o luam la goană. Sau îşi lăsau maşina nesupravegheată un minut-două, cât să cumpere îngheţată copiilor. Ne băgăm pe fereastră şi le luam lucrurile. Dacă era o maşină închiriată, sau străină, ştiam că era ceva de furat în portbagaj. Învăţasem că se desfăceau uşor.

În pauzele de masă de la şcoală ne scoteam uniformele şi le ascundeam în dulap, ca să nu ne poată nimeni identifica de hoţi. Ne credeam deştepţi. Nici prin cap nu ne trecea că şcoala noastră era singura pe care o puteai găsi în zonă. După aia ne învârteam pe acolo să găsim ceva de furat. Într-o zi am intrat

într-o maşină şi am furat o grămada de scrisori şi am descoperit că în ele erau cecuri. Credeam că am dat lovitura. Nici unul dintre noi nu avea inteligenţa să înţeleagă că nu puteam face nimic cu ele.

Într-o noapte am intrat într-un magazin cu articole de camping din Forest Hill. Nici de data asta nu ştiam ce voiam. Era unul din locurile în care puteai să cumperi abţibilduri pe care să ţi le pui pe slip. Prioritatea noastră era să luăm nişte panglici din acelea şi să cucerim medalii de aur la înot. Nu ştiam ce să facem. Unul din noi a făcut un rahat în frapiera unui ansamblu de camping pe care îl aveau în vitrină.

La paisprezece ani, au început să-şi facă de cap hormonii şi încercam să impresionez fetele cu curăţenia şi igiena mea. Pentru un şiling puteai cumpăra de la piaţă, în Peckham, cinci perechi de ciorapi, dar aveau nişte culori groaznice, mov şi galben. M-am asigurat că toată lumea vede că în fiecare zi port altă culoare. Am început să fac în fiecare seară duş la băile publice Goose Green. Costa cinci pence duşul şi prosopul, două pence săpunul şi două pence o punguliţă de şampon.

Purtam numai ciorapi curaţi, eram curat ca lacrima, dar eram cam gras. Iar fetele nu dădeau doi bani pe tipii graşi cu ciorapi portocalii. Apoi toată ţara a fost cuprinsă de nebunia Bruce Lee. Lumea ieşea de la cârciumă şi intra în cinema, de unde ieşeau crezându-se Karate Kid. Pe lângă cinematografe, restaurantele indiene şi casele de comenzi chinezeşti din Peckham, vedeai numai tipi care dădeau cu capul în stâlpi sau unii în alţii, scoţând sunetele pe care le auziseră în filmul cu Bruce Lee.

Am luat lecţii serioase de karate. Mă duceam la antrenament de trei ori pe săptămână. Era ca lumea. Mă amestecam cu oameni mari, ca şi cu inşi de vârsta mea şi am început să pierd din greutate. Mai făceam şi ceva alergare.

Şcoala şi învăţătura mergeau tot prost. Am cunoscut pe unul Peter, care purta nişte brăţări şi gulere mari, rotunde, care îi ieşeau de după geacă, exact ca la Jason King. Cred că purta pantalonii ăia largi pentru că era slab ca dracu'. M-a întrebat dacă nu vreau să lucrez la taică-su vreo două săptămâni şi m-am repezit să zic că da.

Bătrânul lui avea o firmă de transporturi. Eu şi Peter încărcăm în vagoane articole electrice, apoi ajutam la descărcarea lor. Am

făcut o avere, mai ales pentru că am şterpelit radiouri, difuzoare şi tot ce puteam agăţa când nu se uita şoferul.

În luna aia am câştigat mai mult decât bătrânul. Chiar şi un adult ar fi considerat că slujba e bună. La vremea aia mă gândeam cam aşa: „Pleacă de la şcoală, e un rahat, ia-ţi o slujbă, fă bani.” Asta am şi făcut. Nu am înţeles atunci că-mi limitam orizontul, dar niciun profesor nu mă îndrumase în vreun fel. Profesorii petreceau prea mult timp încercând să controleze copiii, ce să mai vorbesc de educarea noastră. Nu aveau ocazia să ne arate că dincolo de mica noastră lume se mai găsea ceva. Nu am înţeles că aveai de ales; şi nici că mi-a păsat.

În locurile unde trăiam, o slujbă cu adevărat bună însemna să te duci conţopist pe undeva sau la docuri. Nivelul imediat inferior era să fii şofer la London Transport, sau tinichigiu. Orice altceva însemna că eşti un liber-profesionist.

Am început să lucrez o normă mai mult sau mai puţin întreagă la o firmă de transporturi. Livram mixere Britvic şi limonadă în timpul verii. M-am învârtit de câţiva paleţi de răcoritoare din vagoane, i-am vândut la nişte cârciumi şi am băgat banii în buzunar.

Iarna, livram cărbuni. Mă credeam cel mai tare din parcare că puteam să ridic cărbunii până la jgheaburi. Băbuţele se întreceau care mai de care să mă trateze cu ceai. Câştigam bani frumoşi. Aveam toate lucrurile pe care mi le dorisem cu doi ani în urmă.

Mi-am pierdut virginitatea la cincisprezece ani, într-o duminică după-amiaza. Sora colegului meu avea cam şaptesprezece. Şi ea era doritoare şi disponibilă, dar era foarte grasă. Nu ştiu cine cui i-a făcut un favor. Totul a fost pe bâjbâite şi foarte repede, iar ea m-a pus să-i promit că n-o să spun nimănui. I-am promis, dar mi-am dat drumul la gură imediat ce am avut ocazia, ca un ticălos ce eram.

Contractul mi s-a terminat şi am început să lucrez la McDonald’s-ul din Catford, care tocmai se deschisese. Acolo era o viaţă foarte dinamică. La fiecare sfert de oră măturam şi spălam podeaua. Aveam pauză de cafea, dar trebuia să-mi cumpăr mâncarea. Nu puteam abţigui nimic, pentru că totul era prea bine organizat. Eram furios. Şi banii erau puţini, dar era ceva mai bine decât indemnizaţia de şomer – şi, în plus, McDonald’s era mai aproape de casă decât oficiul de plasare.

Am început să plecăm de pe acasă. Eu şi un tip am şterpelit banii de la contorul de gaz al mătuşă-sii şi am mers în Franţa cu permise de o zi. La feribot am spus că ne aşteptau părinţii la terminalul celălalt ca să ne ia. La întoarcere chiar am furat o jachetă de salvare şi am încercat s-o vindem într-un magazin din Dover.

Dar pentru părinţi nu aveam niciun fel de respect. Uneori mă întorceam acasă la patru dimineaţa şi mama mă lua la palme. Alteori venea chiar şi poliţia, dar nu reuşeau să-mi facă nimic, doar mă frecau la ridiche. Mă credeam un barosan, pentru că în faţa casei era o maşină de poliţie. Am început să operez în stil mare în trenuri. Am ajuns să dau bacşişuri însoţitorilor, ca să pot intra să iau genţile pasagerilor. Într-o zi, eram trei, ieşeam dintr-un apartament de la parter din Dulwich, pe care tocmai îl călcasem, când ne-a văzut poliţia. Am fost prinşi la înghesuială lângă gară de un poliţist cu un câine.

Mi s-a făcut frică de cum au pus mâna pe mine. În dubiţă am făcut pe viteazul, pentru că ceilalţi doi nu arătau niciun fel de frică. Dar, de cum ne-au despărţit la secţie, am început să le arăt poliţiştilor că tremuram ca varga. Voiam să li se facă milă de mine, să vadă că nu sunt atât de rău, doar uşor de dus de nas.

Secţia era construită la începutul secolului, cu tavane înalte, cu pereţi pictaţi peste tot şi podele lustruite. Aşteptam în camera de interogatoriu şi puteam să aud scârţâitul cizmelor pe coridorul de afară.

Îmi doream foarte tare să intre cineva; voiam să ştie că nu sunt atât de rău; o rasolisem, dar era vina celorlalţi doi.

Inima îmi bătea tare. Voiam la mama. Simţeam acelaşi gol oribil în stomac, ca atunci când am fugit acasă din Spălătoria lui Maxwell.

Îmi închipuiam cum o să-mi sfârşesc zilele la închisoare, sau ca prospătură într-o casă de corecţie supraaglomerată. Mă uitasem cu respect la tipii din cartier care fuseseră la închisoare, credeam că sunt nişte tipi tari. Acum ştiu că şi ei au urât-o. Toată pălăvrăgeala lor despre „cum e înăuntru” era doar bravură. Nu era nici nemaipomenit, nici strălucitor. Era doar oribil.

Când au venit părinţii să mă ia de la secţia de poliţie şi am văzut ruşinea şi dezamăgirea din ochii mamei, m-am gândit: aici am ajuns? O să-mi petrec tot restul vieţii aşa? Îmi era groază deja

de uşa celulei trântită în urma mea. Sufeream de claustrofobie, îmi era frică de singurătate şi eram tare speriat. Dar n-o văzusem niciodată pe mama aşa şi m-am simţit îngrozitor.

Am hotărât că trebuie să mă schimb. Stăteam singur în camera de interogatoriu şi-mi spuneam: „Bun, acuma ce fac? Mai întâi, trebuie să mă gândesc.”

A urmat o scurtă perioadă de timp la şcoală când m-am apucat pe bune de engleză. Am făcut o lucrare despre căpitanul Scott şi am luat o notă maximă. Mi s-a părut o chestie grozavă, dar am lăsat-o baltă imediat. M-am apucat de istorie şi m-am ţinut o vreme. Mi-a plăcut să lucrez la macheta unui sat anglo-saxon. Poate că ar fi ieşit ceva din mine. Dar nu voiam să sfârşesc ca toţi tâmpiţii locului care se credeau cei mai mişto pentru că aveau la mână un Mark III Cortina şi la gât un lanţ de aur.

Deci, ce trebuia să fac? În sudul Londrei nu era nicio şansă să capeţi o slujbă adevărată. Nu eram şcolit deloc şi categoric nu eram făcut să lucrez în fabrică.

În mintea mea a fost întotdeauna tentaţia armatei. Când unchiul Bert locuia la etaj cu noi, l-am auzit odată spunându-i mamei despre armată. Se înrolase puţin înainte de al doilea război mondial, pentru că i se dădeau trei mese pe zi. Şi mai ştiam că ţi se face şi o instruire, pentru că mama aşa spunea despre fratele meu. Unchii şi mătuşile mele spuneau: „E-hei, John a ajuns departe.” Iar părinţii răspundeau: „Da, au făcut din el un bărbat.”

Şi mai văzusem şi afişe ale armatei – tipi pe windsurfuri, care arătau de parcă erau plini de bani, care se duceau peste tot şi făceau tot felul de chestii interesante. Şi măcar o să capăt ceva educaţie. De ce să nu fac trei ani, m-am gândit, să văd cum e? Fratelui meu îi plăcea, eu de ce nu aş încerca? Dacă nu de alta, dar măcar aş ieşi din Londra.

Aşa că de îndată ce au început să mă interogheze, le-am spus să nu mă bage în rahat, că eu vreau să intru în armată. Nu fusese ideea mea să intrăm în apartamentul acela. Doar m-am lăsat dus de apă. *Ei* mi-au spus să stau de şase, apoi când au fugit, am fugit şi eu cu ei.

Şi am ţinut-o tot aşa.

M-au ţinut trei zile într-un cămin pentru minori, cât am aşteptat să apar în faţa magistraţilor. Am urât fiecare clipă în

care am stat închis şi am jurat că dacă ies basma curată n-o să se mai întâmple. În sinea mea ştiam că va trebui să fac ceva cu adevărat deosebit, altfel aveam să ajung să stau toată viaţa în Peckham, dând la cap şi primind-o şi eu pe coajă.

În ziua judecăţii, ceilalţi doi au primit o eliberare condiţionată, iar eu am ieşit pe cuvânt. Eram liber să o iau de unde o lăsasem, sau puteam să arăt tuturor, inclusiv mie însumi, că de data asta eram băiat serios.

M-am aruncat într-un autobuz şi m-am dus direct la centrul de recrutare al armatei.

2

— Vreau să zbor pe elicoptere, i-am spus sergentului la recrutare. Vreau să intru în Corpul Aerian al Armatei.

Mi-au dat un test simplu de engleză şi matematică, pe care nu l-am trecut.

— Vino şi încearcă încă o dată, mi-a spus sergentul. Testul o să fie exact acelaşi.

M-am dus la biblioteca publică şi am studiat o carte de aritmetică elementară. Mi-am zis că dacă o să stăpânesc înmulţirea nu o să-mi mai fie niciodată frică de o uşă de celulă trântită în urma mea.

Patru săptămâni mai târziu m-am întors, am primit acelaşi test, l-am luat – cu două puncte peste barem. Sergentul mi-a dat un morman de formulare să le completez acasă.

Tata m-a întrebat:

— Unde vrei să intri?

— Corpul Aerian al Armatei.

— Foarte bine. Nu ai nevoie de toate rahaturile alea de la infanterie. Ăia nu te învaţă nimic.

Mi-am luat liber de la lucru şi m-am dus la Sutton Coldfield pentru trei zile de selecţie. Ni s-au făcut analize şi teste de tipul „dacă roata asta dinţată se mişcă aşa, ailaltă cum o să se mişte?”, apoi am făcut şi puţin sport. Ni s-au pus nişte filme şi ne-au vorbit despre armele uşoare şi armele grele şi de locurile pe unde se află armata prin lume. Mă înnebuneam după ce făceam acolo. Se părea că acest Corp Aerian al Armatei opera peste tot prin lume; pentru început, Ciprul şi Hong Kong mi se păreau ideale.

Dar, pe măsură ce treceam prin teste, am înţeles adevărul îngrozitor că nu aveam să ajung vreodată pilot. O grămadă de candidaţi aveau o pregătire serioasă, erau plini de decari la şcoală şi totuşi făceau ucenicie de artificieri sau pentru

supraveghetori de trafic. Ca să ajungi pilot, trebuia să fii măcar de aceeaşi teapă cu ei, pe când eu nu aveam niciun fel de calificare. Acum îmi trecea prin faţă tot timpul pierdut în care cărasem cărbuni şi limonadă, ca unui om care se îneacă. Pentru prima dată de când eram suficient de mare ca să-mi dirijez soarta, eram înconjurat de tipi care aveau ceva ce voiam să am şi eu – numai că de data era vorba de ceva ce nu puteam şterpeli.

La interviul final, un ofiţer mi-a spus:

— Poţi să ajungi în Corpul Aerian al Armatei şi să te pregăteşti pentru alimentarea cu combustibili. Totuşi, nu cred că ţi se potriveşte prea bine. Tu, McNab, eşti un tip activ, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Poate că visezi şi ceva călătorii, să vezi şi lumea?

— Da, eu sunt ăla.

— Te-ai gândit, în cazul acesta, la o carieră în infanterie? Ai mult mai multe posibilităţi – batalioanele sunt mutate la fiecare doi sau trei ani, aşa că poţi să vezi locuri diferite. Este o viaţă mult mai interesantă pentru un tânăr. Avem nişte locuri libere la Jachetele Verzi – Royal Green Jackets.

— E în regulă, o să merg acolo.

Eram foarte mândru de mine. Credeam că am dat lovitura, eram un bărbat, de acuma eram în armată. Abia aşteptam să ajung acasă şi să le spun păruiţilor.

— Unde ai ales până la unnă? m-a întrebat bătrânul, ridicându-şi ochii din ziar.

— Jachetele Verzi.

— Ce e aia?

— E în Divizia Uşoară, am tunat eu, mândru. Ştii, infanterie uşoară.

— Prostule! a izbucnit el şi şi-a trântit pe podea ziarul. N-o să înveţi nimic. N-o să faci altceva decât să alergi ca prostul cu un rucsac mare în cârcă.

Dar nu mă putea descuraja. Două zile mai târziu, când era clar că eram foarte hotărât, mama mi-a înmânat un plic şi mi-a spus:

— Cred că trebuie să ştii tot adevărul.

Am deschis plicul şi am scos din el certificatul meu de adopţiune. Nu a fost o surpriză. Ştiam că fratele meu fusese adoptat şi aş fi putut paria pe oricât că şi eu eram. Dar nu-mi

păsa prea tare.

— Am întâlnit-o pe mama ta naturală când aveai cam un an, mi-a spus mama. Mi-a zis că lucra pentru un imigrant grec, care a venit în Anglia în cincizeci şi ceva şi acum avea un club de noapte în West End. Ea vindea ţigări în club şi avea şaptesprezece ani când el a lăsat-o gravidă. Mi-a spus că niciunul din ei nu voia copilul, aşa că te-a lăsat pe treptele spitalului într-un coş.

Mama şi tata mă îngrijiseră mai mult sau mai puţin pe faţă şi în cele din urmă m-au adoptat.

— Nu prea îi păsa de tine, Andy, mi-a spus mama. Mi-a zis: „Pot oricând să fac alţi copii”.

În septembrie 1976, mi-am tras cea mai a dracului tunsoare din lume – credeam eu – şi am luat trenul spre Folkestone West. Eram aşteptaţi de autobuze cu etaj, care ne-au dus la cazarma Batalionului de Pregătire a Cadrelor de Conducere Tinere, de la Shorncliffe. Eram 1100 şi cum am ajuns acolo, toţi am mai fost tunşi o dată. Ne-au tuns oribil, la piele, ne-au dat jos tot părul, nu ne-au lăsat decât pe creştet un cerc de puf. Mi-am dat seama de la bun început că n-o să-mi placă locul.

Primele zile a fost o spoială, nişte tâmpenii, apoi echipamentul şi iar nişte tâmpenii. Erau măgari, nu ne lăsau să purtăm blugi. Şi trebuia să luăm poziţie de drepţi dacă în cameră intra chiar şi un soldat.

Credeam că sunt cel mai dur de pe acolo, dar erau unii care m-au făcut să mă simt mic copil. Aveau tatuaje de amator şi fumau ţigări răsucite – marijuana. Dacă nu puteau să găsească pe careva să-l bată, se băteau între ei. Ce dracu, m-am gândit, aşa o să fie la batalion? Voiam să plec.

Era o viaţă foarte concretă. Dacă nu erai în marş, dublai garda. În fiecare zi eram în sala de sport, alergam şi săream. Am ajuns chiar să-mi placă. Am observat că e bine să alergi şi am început să fac din ce în ce mai mult sport.

Pentru tinerii soldaţi, bătaia făcea parte la vremea aceea din toate procedurile de selecţie sau de antrenament. Puneau patru bănci împreună, făceau un pătrat şi spuneau: „Bun, acuma tu şi tu, băgaţi-vă în careu” şi noi intram şi încercam să lovim cât mai tare în celălalt. Majoritatea intrau acolo şi dădeau din mâini ca proştii. Ticăloşii ăia din Glasgow şi Sheffield erau ceva mai

răsăriţi, dar am fost uimit să aflu că unul dintre cei mai buni puncheuri venea din Peckham – eu eram ăla. Până să mă dezmeticesc, făceam parte din echipa de box a companiei.

O treabă bună cu echipele de sport din armată e că eşti scutit de alte antrenamente. Alta e că toată ziua te învârţi pe acolo îmbrăcat într-un costum de camuflaj şi te simţi altfel decât ceilalţi.

Mi-am bătut cei doi adversari de la categoria semimijlocie şi compania a câştigat campionatul batalionului. Am ajuns la finala pe armată şi am cucerit titlul la categorie. În ce mă priveşte, soarta mea era gata scrisă: merg la 1RGJ, batalionul de box, fac trei ani pe boxerul şi am terminat armata. Şi, lucru şi mai bun, 1RGJ se afla în Hong Kong.

O grămadă de indivizi ne urau pe noi, sportivii. Poate că era culoarea costumului de camuflaj, sau poate faptul că noi aveam voie să ne băgăm în faţă la coada de la cantină, eram privilegiaţi.

Odată, la prânz, echipa de box a intrat în sală, s-a pus în faţa cozii şi a început să facă semne obscene la ceilalţi.

— Vă credeţi mai ai dracu’? a întrebat unul dintre băieţii din Glasgow.

Am răspuns cu un sictir şi am aşteptat să se deschidă uşile.

Un tip din Glasgow s-a apropiat de urechea mea şi mi-a şoptit:

— Care este diferenţa dintre piciorul tău şi un costum de camuflaj?

Am dat din umeri.

— Nu e niciuna, mi-a spus el. Şi una şi alta sunt pline de căcat şi cu un răcnet urât mi-a infipt furculiţa drept în coapsa piciorului.

M-am dat înapoi un pas şi m-am uitat în jos. Furculiţa era înfiptă în picior până la baza dinţilor. Am apucat-o uşurel, şi am tras de ea încet, dar muşchiul mi se rigidizase şi nu puteam să o scot de acolo. Am tras cât am putut de tare şi am scos-o. Dinţii erau roşii de sânge. M-am întors şi am ieşit din cantină. Nu voiam să spun nimic. De abia după ce am dat colţul mi-am acoperit gura cu mâna şi am urlat.

Am terminat cu boxul. M-am întors la pluton şi am făcut timp de şase luni aceleaşi lucruri. Rămăsesem în urmă. Făcusem antrenament cu arma, dar nu avusesem timp să aprofundez. Coborâsem cu picioarele pe pământ; colegii ştiau mult mai multe decât mine. Dar am tras tare şi am căpătat chiar şi o avansare. În

ultimele trei luni ni s-au dat grade, de la caporal junior la RSM junior. De fapt, nu era nicio sfârâială cu gradele ălea.

Vinerea dimineaţa trebuia să facem cros cu colonelul, şase mile prin cazarmă şi în jurul ei. Trebuia să alerge tot batalionul. Dacă ajungeai după colonel, trebuia să repeţi cursa duminică, fie că erai cadru, fie că erai soldat cadet.

După aceea mergeam în zona de antrenament să învăţăm ce înseamnă să fii ud, să-ţi fie frig şi foame. Mi-a plăcut; cel puţin ieşeam din cazarmă. Eram din ce în ce mai bun şi asta mă făcea să mă simt bine.

Era un ritual. Sergentul ieşea din camera de gardă şi îl întâmpina pe fiecare dintre noi. Era prima dată când ni se arăta vreun respect. Ne întorceam ameţiţi la plutoane, cu căştile noastre caraghioase de tinichea, cu echipamentul atârnând şi cu faţa acoperită cu cremă de camuflaj, iar el ieşea şi ne lăuda.

— Bună treabă! Tot aşa, băieţi! tuna el.

Asta mi-a dat o mândrie pe care nu o mai simţisem vreodată, mai ales că individul îşi petrecea restul timpul bălăcărindu-ne.

Apoi venea curăţitul armelor, care dura până la sfârşitul dimineţii de sâmbătă sau duminică. În fine, weekendul! Nu puteam să mergem acasă şi aveam voie să ieşim doar până la zece seara – şi numai în oraşul din apropiere. Pentru băieţii din Folkestone eram o adevărată pacoste, pentru că aveam bani. Cu trei şilingi pe săptămână puteai să distrezi cu adevărat o fată. Am întâlnit la Folkestone Rotunda o fată numită Christine şi am început să mă întâlnesc cu ea de câte ori puteam.

Începuse să-mi placă. Ajunsesem la pace cu sistemul în care „tâmpenia bate creierul” – fă ce vor ei, chiar dacă ştii că e o idioţenie, şi toată lumea o să fie fericită. Şi cu cât îmi plăcea mai mult, cu atât îmi păsa mai puţin şi cu atât îmi era mai bine.

Exerciţiile au început să fie din ce în ce mai intense. Ieşeam din cazarmă o noapte sau două pe săptămână, iar totul a culminat cu două săptămâni de manevre de război, în care am exersat toate fazele războiului, cu trageri cu gloanţe adevărate. Înainte, săpam o groapă şi stăteam în ea sau nu. Acum ştiam precis de ce stăteam în ea.

La fiecare opt săptămâni aveam permisie. M-am întâlnit cu vechii prieteni din Peckham la una din venirile acasă, dar totul se schimbase. Ne îndepărtasem. Chiar şi într-un timp atât de scurt,

modul în care vedeam lumea se schimbase mult. Tot ce-i interesa era ceea ce mă interesa şi pe mine la plecare: mica ciupeală. Nu mă simţeam superior – dar nici inferior, să fie clar. Credeam că am pierdut ceva. Ei spuneau să mergem la Margate, dar duminica mi-am pus cea mai bună uniformă şi m-am dus la biserica garnizoanei. Una peste alta, abia aşteptam să mă întorc la batalion.

Am fost ales să iau parte la paradă şi am primit o scrisoare care spunea: „Felicitări cu ocazia primirii sabiei Diviziei de Infanterie Uşoară. Bravo şi sper din suflet că veţi avea o carieră strălucită."

Habar nu aveam ce e aia sabia Diviziei. Am aflat că fiecare regiment are un premiu, care este oferit tânărului aspirant care promite cel mai mult. Dar am mai descoperit şi că asta înseamnă o zi întreagă de exerciţii de urcat la tribună, de dat mâna, de salutat, de luat sabia, de întoarcere, de marş înapoi. În cele din urmă, întregul batalion a trebuit să intre în sala de sport pentru prezentările făcute de colonel tuturor companiilor.

Sabia mi se părea minunată şi abia aşteptam să o văd pusă pe peretele camerei mele. Dar, îndată ce am coborât de pe podium, un sergent mi-a luat-o şi mi-a dat în schimb o cană de tinichea. Sabia s-a întors la muzeul regimentului.

Parada a fost un lucru mare. Au venit şi părinţii mei, şi fratele meu mai mare, cu familia. Era o chestie ciudată, pentru că părinţii mei nu se interesaseră niciodată prea mult de mine. Mama şi tata nu veniseră niciodată la şcoală la şedinţele cu părinţii. De fapt, era prima dată când familia venea să mă vadă undeva.

Aceea a fost cu adevărat ziua în care am devenit soldat. Am căpătat insigna de beretă şi centura de IJLB *(Infantry Junior Leaders Batallion)* şi îndată ce s-a terminat parada de prezentare am putut să îmbrăcăm elementul distinctiv al regimentului nostru: bereta Jachetelor Verzi.

A mai fost o treabă pe care trebuia să o facem. Minunaţii noştri bocanci cu ţinte trebuiau daţi înapoi la magazie. Nu făceau excepţie decât cei din batalionul de gardă, care aveau nevoie de ei pentru ceremonii. Aşa că ne-am aliniat şi i-am izbit de ciment până ce pielea a crăpat ca un pavaj stricat. Niciun ticălos nu avea să pună laba pe ele şi să le ia mai uşor decât le obţinusem noi.

3

Am avut două săptămâni libere, apoi m-am prezentat la Depozitul de Arme din Winchester. Unsprezece dintre noi am intrat într-un pluton de recruţi adulţi, care mai aveau şase săptămâni de pregătire. Am simţit un amestec de entuziasm şi teamă.

În comparaţie cu IJLB, aici disciplina era nimic. Îndată ce ne terminam treburile zilnice, puteam să ne schimbăm hainele şi să trecem de camera de gardă pentru a merge în oraş.

La sfârşitul celor şase săptămâni am primit repartizările. Dacă aveai fraţi în anumite batalioane, aceştia puteau să te cheme la ei. Altfel, trebuia să alegi şi să ţii pumnii strânşi. Batalionul 3 era cunoscut drept „Cowboy-ii”, Batalionul 1 ca „Fermierii Luptători”. 2RGJ se afla în Gibraltar, dar trebuia să se întoarcă în Marea Britanie în curând, ca să-şi facă tura din Irlanda de Nord.

Am cerut să merg la 1RGJ, din cauza boxului şi mai ales pentru că urma să se deplaseze la Hong Kong. Bineînţeles că am ajuns la 2RGJ. Nu am fost foarte mulţumit, mai ales că am auzit că erau numiţi „Poşetele”.

* * *

— De unde vii? m-a întrebat sergentul de culoare în careul barăcilor, în timp ce eu clipeam din ochi sub soarele strălucitor al Mediteranei.

— Londra.

— Aud foarte bine, prostule. De unde din Londra?

— Peckham.

— Bun, mergi la compania B.

Plutonul meu de puşcaşi era format din şaisprezece tipi. Ni se spusese că odată ajunşi la batalion *o* să fim preluaţi şi prelucraţi – „antrenament continu”, îndoctrinare, ca să ne adaptăm la modul lor specific de tratare a problemelor. Dar 2RGJ avea o grămadă de obligaţii, ei erau peste tot pe Stâncă, la ceremonii şi

la serviciul de graniţă. Lumea era prea ocupată ca să se ocupe de cinci cădeţi proaspăt picaţi, aşa că două săptămâni nu am făcut altceva decât să ne învârtim pe acolo.

În dimineaţa de după sosire m-am dus pe strada principală. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât magazine pline cu ceasuri şi covoare ieftine din Maroc, majoritatea ale unor negustori asiatici sau arabi. I-am cumpărat mamei o carpetă cu un păun, cu cinci lire. Se vindea şi cu o pereche de papuci. Mă gândeam ce minunat e. Sunt aici de două zile şi deja fac afaceri pe picior mare în *kasbah.*

Plin de entuziasm după anul pregătitor, abia aşteptasem să vin aici. Repartiţia era nemaipomenită – Mediterana, plajă, soare. Era prima dată că mă aflam în străinătate – exceptând excursiile de o zi în Franţa, şi mă mai şi plăteau pentru asta. Aşa că atitudinea tipilor mai vechi m-a surprins. Unii dintre veterani erau foarte supăraţi. Pentru ei, totul era „rahat”, sau „paştele mă-sii”. Sau spuneau misterios: „Am o treabă” şi duşi erau. Mi-a luat ceva timp să aflu ce afaceri învârteau.

Majoritatea cadeţilor care se înrolaseră în armată fuseseră expuşi unor substanţe interzise. Făcea parte din cultura locului lor de origine şi-şi luaseră cu ei în armată apucăturile. Nu m-au interesat niciodată drogurile, mai ales pentru că nu-mi plăcea deloc să fumez şi niciodată nu fusesem în medii cu droguri. Cunoşteam toate drogurile pe nume, dar nu ştiam să le deosebesc. Iar acum, că intrasem în mijlocul unei poveşti cu droguri, m-am speriat; eram cu totul străin.

Mi s-a spus că drogurile fuseseră dintotdeauna o problemă. Odată, după ce batalionul se întorsese de la un exerciţiu din străinătate, la două jumătate dimineaţa au sosit mai multe autobuze. Era poliţia locală, care venise într-un raid de rutină. Nu au găsit niciun fel de substanţe interzise, dar au găsit un ofiţer angajat într-o activitate care pentru legile militare era la vremea aceea chiar mai şocantă. Se afla în pat cu un caporal de la plutonul de mortiere.

Restul lumii se afla în anii şaptezeci, dar armata era încă ancorată în anii cincizeci. Mi se părea că trăiesc într-unul dintre filmele alb-negru pe care le vedeam uneori sâmbătă după-amiaza. În fiecare dimineaţă beam o halbă mare de „blegeală” – vechiul nume dat în armată sucului de lămâie obţinut din prafuri.

Cred că colonelul citise o carte despre căpitanul Cook şi nu voia să facem scorbut. Am auzit despre un ofiţer care a intrat la Gărzile Irlandeze. Adjutantul l-a tras deoparte şi i-a spus: „Tinere subaltern, uite care sunt regulile. Unu, niciodată nu îmbraci un costum maro. Doi, metroul se numeşte metrou şi nu alte bazaconii[1]. Trei, niciodată nu mergi cu un autobuz roşu. Patru, întotdeauna porţi pălărie şi ai la tine umbrela, iar cinci, niciodată să nu cari ceva împachetat în hârtie maro.” Nimic despre cum să se poarte cu soldaţii pe care urma să-i aibă sub comandă.

Vara, Gibraltarul este plin de turişti. Pentru că noi ne ocupam de ceremonial, eram pentru fetele nebune după uniforme ca nişte cadouri picate din cer. Asta era teoria mea, cel puţin. Într-o zi m-am dus pe strada principală, în haine civile. Voiam să arăt ca un localnic. Am descoperit un loc numit barul Capri, cu palmieri de plastic înăuntru şi cu fotolii semicirculare cu mese. Întuneric şi ştaif, mă gândeam eu. Ca să fiu în ton cu locurile, am comandat un Southern Comfort şi o limonadă, o băutură foarte răspândită la vremea aceea. În timp ce ascultam cum cântau Stylistics şi Chi-lites, vedeam din când în când tipi pe care îi recunoşteam de la batalion, care se uitau la mine prin vitrină.

Tipul care ţinea barul era un brit[2]. A venit la mine să pălăvrăgim puţin. Avea un păr perfect, care începuse să albească, bine dat cu spray. Omul avea peste patruzeci de ani, dar probabil că se credea încă de şaptesprezece. Purta un jerseu albastru, cu o stea mare, roşie.

— Salut, mi-a spus el în timp ce luneca în fotoliul de lângă mine. Eşti la Marină?

— Nu, la batalionul din capul străzii.

— Abia ai picat aici?

— Da.

Era drăguţ acolo. Am discutat o vreme. Apoi a venit o chinezoaică. Absolut ameţitoare. Pantaloni ţipători, tocuri înalte, şi, uite-aşa, băiatul nostru era în extaz. S-a aşezat lângă noi.

— Tu la marină?

— Nu, de la batalion.

După un pahar sau două, s-a mutat în alt loc şi m-am gândit, uite, am ratat-o, poate că după ce a văzut ce beam. O femeie ca

[1] Există un arhaism care desemnează metroul din Londra: „tube”. (n.t.).

[2] Britanic, adică, englez, galez, sau scoţian (n.t.).

asta e făcută să se simtă bine în compania vreunui tip stilat şi plin de bani. Barul a început să se umple, pe măsură ce veneau alţi oameni. Tonomatul scotea acum piese lente ale lui Donny Osmond.

Tot lent începea şi mie să mi se facă lehamite şi nu am acordat mare atenţie noii mele prietene când mi-a zis:

— Poţi să-mi spui Pierre.

Pentru mine, Pierre este un nume franţuzesc de tip. Nu ştiam că poate fi şi numele unei chinezoaice. M-am uitat în jur şi am văzut că în bar erau numai tipi. M-am uitat mai atent la Pierre şi mi-a căzut fisa – un adevăr foarte amar.

— Mă duc până la toaletă, am spus, şi i-am luat mâna de pe piciorul meu.

Am luat-o la fugă, urmărit de feţele tuturor celor care se uitaseră la mine pe fereastră. La multe zile după aceea râdeam ca un apucat şi spuneam:

— La Capri se face cea mai bună omletă din Gibraltar. E plin de tipi suspecţi, dar mâncarea merită.

Batalionul se întorcea în Anglia în noiembrie şi urma să meargă mai direct sau mai pe ocolite la South Armagh. Eram prea tânăr ca să merg cu ei din prima. Trebuia să ai optsprezece ani, pentru că în anii trecuţi fuseseră împuşcaţi prea mulţi tipi de şaptesprezece. Nu dădea bine la statistici, aşa că, au ridicat limita de vârstă. Trebuia să aştept până după ziua mea de naştere.

Am mers la Lydd şi Hythe, pentru antrenament de infanterie. Am petrecut o grămadă de timp ca MUF (ţintă în mişcare) şi am fost antrenaţi pentru toate scenariile diferite pe care puteam să le întâlnim.

Comandantul de companie ne-a spus:

— Urmează să ne aşezăm la South Armagh – în ţara bandiţilor –, iar compania B merge la Crossmaglen – un oraş care te face să te gândeşti la restul ţării bandiţilor ca la o staţiune de odihnă.

Ni s-au dat hărţi ale străzilor şi ni s-a spus să „învăţăm” South Annagh. În timpul antrenamentului de consolidare au fost ceva împuşcături şi pentru prima dată am început să citesc ziarele nu numai pentru programul TV.

Spre sfârşitul antrenamentului ni s-au arătat armele. Nu mai văzusem asemenea echipament înainte, deşi ştiam că există. Mă

şi vedeam lunetist de calibru internaţional.

Pe vremea aceea, hainele infanteriştilor erau incredibil de sărace. Aveam uniformă, dar nimic de ploaie şi nici haine călduroase. Dacă voiai aşa ceva, trebuia să-ţi cumperi. Cea mai exotică chestie care ne-a fost dată ca să facem faţă rigorilor vremii a fost o pereche de ciorapi „arctici”, groşi.

Aveam optsprezece ani. Eram în armată deja de doi ani, dar intram pentru prima dată în ciclul operaţional. Iată cum priveam eu toate astea: am experienţă, sunt tare ca piatra şi o să plec de acolo cu destui bani ca să cumpăr o maşină şi să o scot la distracţie pe Christine la întoarcere.

Crossmaglen, vechi târg de vite, cunoscut nouă sub numele de XMG, era chiar lângă graniţă. Asta însemna că băieţii veseli se puteau pregăti pe îndelete în Dundalk, de partea cealaltă, apoi să vină şi să tragă în noi. În centru era o piaţă mare, cu nişte clădiri mici cu garduri metalice în faţă, pentru vite. Piaţa era dominată de „reduta Baruki”, aflată la mai puţin de 100 de metri de baza forţelor de securitate unde eram cazaţi noi. Adăpostul şi-a luat numele de la un tip Baruki, din forţele speciale, care a fost împuşcat. Era o structură de fier şi de tablă ondulată. Înăuntru se aflau trei mitraliere de uz general, GPMG-uri, un aruncător de grenade M79, grenade fumigene, staţii radio şi, cel mai important, căni de ceai şi sandviciuri, pentru că tura durează acolo o eternitate. Mai era şi un radiator electric. Când făceai de gardă acolo, era incredibil de frig şi foarte, foarte plicticos. Doi oameni trebuia să fie în permanenţă acolo. Schimbul se făcea într-o goană nebună. Cei doi de serviciu la redută asigurau acoperirea cu mitralierele, noi ieşeam în goană în drum, iar cei doi pe care îi înlocuiam ieşeau în fugă şi urcau în maşină.

Într-o zi, eram în reduta Baruki cu fruntaşul Bob, prescurtarea de la „Billy One Bollock” („Billy un ou”). Nu am aflat niciodată de unde venea porecla, pentru că arăta destul de întreg. De la bază a venit o patrulă terestră şi, după obişnuitele tropăituri din picioare, tot ce am auzit a fost „clic, clic, clic”. Ce dracu’ mai era şi asta? m-am întrebat şi m-am uitat pe gaura laterală. Lângă noi era cel mai deştept om în viaţă, care poza în faţa unui aparat de fotografiat; pentru revista batalionului.

— Ăla e Johnny Doi Piepteni, mi-a spus Bob. Vine din Midiands, e nebun după fotbal. Joacă în echipa batalionului. Arată bine, nu-i

aşa?

Aşa era. Nimeni nu purta însemnele de grad în XMG şi toţi arătau în mod normal ca dracu', uzi, reci şi înnoroiaţi. Dar tipul ăsta purta tresele de caporal, iar uniformă îi era imaculată. Avea cam un metru şaptezeci şi cinci, ochi albaştri şi dinţi perfecţi şi toate firele de păr blond erau aranjate la fix.

— Juca la un meci pentru o cupă şi batalionul a început să arunce cu piepteni în teren, a continuat Bob. A cules unul şi l-a folosit, a întrebat cum îi şade şi a continuat să joace. Cred că a înscris şi golul victoriei.

M-am uitat la Johnny, care continua să pozeze, câştigând războiul în faţa aparatului foto.

— Problema e că individul e pus pe fapte mari, a mai spus Bob. Te uiţi la un viitor sergent-major.

Compania de puşcaşi trăia în „submarine", la baza forţelor de securitate. Erau nişte coridoare lungi, înalte de trei paturi, dar fără dulapuri. Unde stăteai, ăla era tot spaţiul tău. Echipamentul ţi-l puneai sau sub patul de jos, sau îl luai cu tine în pat. Am împărţit o secţiune de paturi cu Reggie, un caporal care era şi şeful meu de patrulă şi cu Gaz, un puşcaş proaspăt căsătorit, care-şi ţinea albumul foto sub pernă.

Reggie avea douăzeci şi cinci de ani şi era căpitanul echipei de rugby în şapte a companiei. Era înalt şi bine făcut: picioarele îi erau atât de mari, încât mergea ca un culturist. Avea păr negru cârlionţat şi curul cel mai mare din lume, dar şi o respiraţie urât mirositoare, pentru care-şi cerea mereu iertare.

Gaz avea cam douăzeci şi cinci de ani. Dacă nu ar fi fost în armată, cred că ar fi fost un manechin de modă. Era foarte bine proporţionat şi avea un corp perfect. Ambiţia lui era să ajungă PTI *(Physical Training Instructor – Instructor de pregătire fizică)*; în fiecare dimineaţă sărea din pat şi striga: „Două ture, frumosul meu trup. Start!"

Baza forţelor de securitate avea o configuraţie ca un păianjen, cu submarinele aflate în zona centrală. Toate trupele auxiliare, plus orice puşcaş din companie care nu încăpea în submarine, locuiau în şoproane aflate în grădină, în noroi, legate prin scânduri aruncate peste mocirla care-ţi ajungea până la gleznă. Tot ansamblul arăta ca un şantier, ceea ce şi era, acoperit cu reţeaua antimortiere.

Atmosfera din interiorul bazei principale era plină de fum şi puteai mirosi la orice oră din zi banjouri cu ou (*sandviciuri cu ouă prăjite)* şi cartofi prăjiţi. Era şi un miros permanent de haine jegoase şi de podele ude. Încălzirea nu funcţiona prea bine şi era sau foarte frig, sau foarte cald. Nu existau ferestre.

În anii ’70, în South Armagh conflictul era în toi. Dacă nu patrulam prin oraş, mergeam să patrulăm *la ţară.* Eram noi singuri, cu noroiul şi ploaia, cu puştile şi cu raniţele. Lipseam cu zilele, cât ni se cerea. Trebuia să car o mitralieră GPMG, pentru că eram un *tin (tip nou).*

În prima lună toate astea m-au descumpănit. Apoi au început să mă plictisească. Aveam senzaţia că nu învăţ nimic, pentru că nu se întâmpla nimic niciodată. Făcusem tot antrenamentul acela care te pregătise să fii gata de orice la orice pas pe care-l faci, iar acuma părea că nimic nu se întâmplă. Patrulam, urmăream, opream maşini, puneam aricii la VCP-uri *{punctele de control pentru vehicule)* şi căutam prin case. Nimic altceva.

La ţară obişnuiam să patrulăm cu cizme înalte, din cauza noroiului. Era o rutină care dura patru zile. Ne lua elicopterul şi ne ducea să trăim în câmp patru zile. Apoi venea patrularea prin oraş, când nu mai încălţam cizme, ci bocanci. În oraş eram prezenţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru – în oraş erau mereu prezente trei patrule. Apoi patru zile la redute, găteam, curăţeam noroaiele de pe noi şi făceam curăţenie – în sensul militar al cuvântului, adică curăţenie de dragul curăţeniei. Într-un moment memorabil, sergentul major mi-a ordonat:

— McNab, ieşi afară şi cureţi toate băltoacele indezirabile.

Tot ce ne trebuia venea cu elicopterul – mâncarea, muniţia, scrisorile, oamenii. Heliportul era o structură de scânduri de lemn din afara perimetrului. Când trebuia să vină un elicopter, toată lumea era în picioare. Aparatul ateriza foarte grăbit. În apropiere era o casă şi băieţii trăgeau în tot ce mişca acolo. Echipajele de la Marină erau cele mai bune la aşa ceva, cu Wessexurile lor. Erau cei mai curajoşi şi întotdeauna punctuali – lucru foarte important după o patrulare lungă, când abia aştepţi să fii luat de acolo.

Eram într-o zi de serviciu la poarta redutei, asta însemnând că deschideam poarta exact atât cât trebuia să intre cei care săreau din elicopter şi veneau în fugă. Nu aveam nici cea mai mică idee

cine e personajul care alerga spre mine. Tot ce vedeam era un om care mergea cocârjat, cu o grămadă de hârtii aflate într-o sacoşă de piaţă cu mâner, din cele folosite de bunicuţe la cumpărături.

— Tu cine eşti?

— McNab, domnule.

— Eu sunt Corden-Lloyd, mi-a tunat el şi mi-a scuturat mâna. Apoi, cu sictirul superb cu care te chestionează ofiţerii superiori când fac vizite, mi-a spus: — Îţi place aici? Poşta vine? Cum e mâncarea? Ai vreo problemă?

Era grozav să vezi un colonel sictirit care-ţi strânge mâna şi te întreabă ce mai faci şi din ce pluton faci parte.

La ţară nu existau vehicule militare pentru susţinerea patrulelor, pentru că fuseseră prea multe distruse de bombele puse în canalele transversale pe drumuri. În oraş se aflau, totuşi, două vehicule blindate Saracen. Aveau plasă de metal pentru oprirea RPG-urilor (*Rocket Propelled Grenade – grenade reactive).* Plasa trebuia să declanşeze explozia rachetei înainte ca aceasta să pătrundă prin armură. Erau denumite „conserve” şi nu părăseau niciun moment oraşul. Ne puteam muta cu ele de la o poziţie la alta, în oraş, lucru bun, mai ales când pe jos era mocirlă. Echipajele conservelor aveau o slujbă ingrată rău. Ei stăteau aşezaţi, iar trăgătorii stăteau în picioare. Aveam contacte foarte intense cu inamicul, iar conservele erau puncte fixe de susţinere cu foc, cu mitraliera montată în turelă. Dar calitatea lor cea mai importantă se afla la spatele lor. Era acolo o chestie care se numea conteiner norvegian, care adăpostea cam nouă litri de ceai şi de care atârna o căniţă de plastic. Conducătorii conservei îl umpleau la începutul fiecărei patrulări, astfel că puteam să mergem în spate şi să tragem pe gât câte o cană. După două ore era deja un mişmaş călduţ, dar în orele acelea matinale era nectar curat.

La începutul primăverii lui 1978, eram în patrulare prin Crossmaglen. Pe vremea aceea, politica era să dai jos orice tricolor republican vedeai. Treaba nu se rezuma la mers acolo şi dat jos steagul. Trebuia să fii foarte atent, pentru că întotdeauna exista riscul unei ambuscade sau al unei bombe.

Un steag fusese pus pe drumul spre Newry, dincolo de biserică, chiar de unde începea zona numită de noi *la ţară.* Era o

privelişte rurală tipică, cu câmpuri vălurite şi cu ziduri care marcau proprietăţile. Drumul era flancat de stâlpi telefonici, iar de unul din aceştia atârna un tricolor.

Plutonul meu asigura patru patrule. Comandantul ne spusese: „La schimbarea gărzii, una din patrule va da jos tricolorul şi pe urmă va continua să patruleze.”

Patrula mea era gata să pornească. Era frig şi umezeală. Betonul era ud, iar peste tot se aflau „băltoace indezirabile”. Purtam jachete din nylon, pe care scrisesem fiecare grupa de sânge pe care o aveam. Sub jacheta de război îmbrăcasem o jachetă civilă de stofă.

Am avut o şedinţă de pregătire rapidă, de cinci minute, în unul din şoproanele din grădină. Ne-a instruit şeful cel mare.

— Voi luaţi centrul oraşului, voi stânga, voi dreapta. Cealaltă patrulă vine din spate şi dă jos tricolorul. Dup-aia, îl aduce aici şi se întoarce la patrulare.

Nu aveam mare lucru de făcut; un tricolor ca oricare altul de dat jos. Am ieşit pe poarta principală, apoi toate cele patru patrule au intrat în acelaşi timp în zona de încărcare şi şi-au încărcat armele. Apoi comandantul gărzii a transmis prin radio la Baruki că patrulele sunt pregătite. Baruki avea sarcina să ne acopere ieşirea. Patrulele au ieşit în goană, una câte una. Urma să fie o patrulare de rutină, trei ore în oraş, patru ore la bază şi apoi încă trei ore de patrulare.

Noi eram patrula de centru, din piaţa centrală, cea mai apropiată de patrula care trebuia să dea jos tricolorul.

Nicky Smith, cel mai antrenat la găsirea bombelor, a fost trimis să ia steagul. Planul era ca noi, după ce părăseam piaţa, să asigurăm un cordon protector pentru patrula lui.

Ei au chemat una din conserve, care se afla în partea cealaltă a oraşului. Nick voia să se urce pe plasa antirachetă, să se uite rapid la tricolor şi, dacă totul era în regulă, să îl dea jos. Nu era o treabă dificilă. Făcuse treaba asta de sute de ori, iar acum era la lumina zilei.

Traficul era oprit de ambele părţi ale punctelor de control; noi asiguram VCP-ul care oprea lumea să se apropie de oraş de pe drumul dinspre Newry. Verificam carnetele de conducere şi numerele de înmatriculare şi îi întrebam de unde veneau. Mă aflam în faţa unei uşi şi-i acopeream pe cei doi tipi care asigurau

controalele de la VCP. Aplicam „tactica balonului”, adică mă aplecam, apoi mă ridicam, asigurându-mă că nu reprezint o ţintă uşoară. După un minut sau două, mergeam la altă uşă, sau mă băgăm între două maşini. Era foarte important să mă mişc mereu.

Nu eram prea atent la Nicky Smith şi la trupa lui de cercetaşi. Nu mă gândeam decât că îndată ce terminam şi conserva era liberă, o să putem să bem repede o cană cu ceai de la „norvegian”.

Conserva s-a deplasat până la piciorul stâlpului telefonic. Trăgătorul manevra Browningul pentru acoperire, pentru că poziţia era descoperită, chiar la marginea oraşului, putea foarte bine să fie o invitaţie la ambuscadă.

Nicky s-a urcat, s-a uitat cu luare-aminte şi a smucit de steag. A urmat o explozie îngrozitoare.

Aveam doar optsprezece ani şi nu auzisem încă bubuitul ascuţit, pătrunzător, al explozivilor puternici. A urmat un moment de buimăceală. M-am gândit, nu, nu se poate. Nu ştiam ce să fac şi mă uitam în jur după o indicaţie. Reggie tocmai verifica o maşină; deschisese portbagajul şi scotea de acolo ceva. S-a oprit, s-a uitat în sus, apoi s-a uitat în jur. Civilii prinşi în VCP ştiau ce o să urmeze. Ei aveau mai multă experienţă în explozii decât mine.

Reggie a trântit capacul portbagajului, iar maşina a luat-o din loc. Reggie ne-a chemat la el şi am început să alergăm pe drum. Ajunşi acolo, l-am văzut pe sergentul plutonului coborând cadavrul lui Nicky. Din interiorul conservei se auzeau ţipete. Uşile negre erau deschise şi lumea încerca să scoată echipajul.

Ceea ce mai rămăsese din trupul lui Nicky era acum întins lângă roata din spate a Saracenului. Capul îi era tăiat pe diagonală, iar picioarele îi lipseau. Dar la mijloc nu era atins niciun centimetru – făcut chisăliţă, dar intact. Plasa antirachetă era împănată cu rămăşiţe de carne şi cu zdrenţe ale jachetei lui, care atârnau şi de marginile amândouă. Întreaga conservă părea să fie acoperită cu sânge.

— Aduceţi o pătură! a strigat sergentul plutonului.

Sus pe deal, de partea cealaltă, erau oameni veniţi la cimitir. Nu au reacţionat. Maşinile au început să se întoarcă din drum – nu voiau să se bage. Mai văzuseră treaba asta înainte. Ştiau că dacă încep să zboare gloanţele ar putea să ajungă şi ei printre

victime.

Era o simplă bombă, sau fusese declanşată de cineva din apropiere?

Tot ce am văzut au fost oameni care se repezeau la radiouri şi am auzit ordine strigate. Nu ştiam ce să fac. Eram îngrozit. Mă simţeam fericit că eram înconjurat de oameni care păreau că ştiu ce au de făcut.

Aveam pe atunci în patrulă un tip care ne provoca multe bătăi de cap. Luni dimineaţa absenta nemotivat, se întorcea marţi seara, pentru altă misiune. Niciodată nu voia să facă nimic. Dar în ziua asta era întors pe dos. Când am ajuns acolo, sergentul şef de patrulă îi lătra nişte ordine, iar el a luat-o la fugă de-a lungul gardurilor de piatră, înarmat cu o LMG *(mitralieră uşoară).* Dacă bomba fusese detonată cu ajutorul unui fir electric, atunci se putea ca atacatorul să fie pe aproape. Tipul era un renegat, era o pacoste tot timpul, dar când îşi făcea treaba, o făcea ca la carte.

QRF-ul *(echipa de intervenţii rapide)* deja plecase de la bază şi punea bariere pe străzile din tot oraşul, la punctele prestabilite, ca să împiedice pe oricine să intre sau să iasă din oraş.

Bomba îl rupsese bine pe Nicky şi îl împrăştiase pe o rază de 50-60 de metri. Tot ce voiam acum era să luăm bucăţile mai mari din ce mai rămăsese din el şi să le punem pe o pătură, apoi să le ducem la bază.

Culegeam rămăşiţele unei persoane cu care luasem masa, care stătea la cantină lângă mine şi cârâia împotriva calităţii mâncării. Eram peste măsură de furios şi foarte speriat; dădusem cu capul de viaţa reală într-un mod foarte dur.

Localnicii ieşeau de prin cârciumi şi de prin casele lor, bucuroşi nevoie mare. Li se fâlfâia – încă un brit care murise. Tremuram de indignat ce eram. Am început să mă înfurii pe aceşti oameni.

Patru dintre noi cărau pătura, fiecare de un colţ. Ceilalţi ne protejau trecerea. Pătura mustea de sânge. O încărcătură a morţii. Eram plin de sânge până la coate.

L-am dus înapoi, dar după aceea a trebuit să ne întoarcem şi să curăţim zona. De la Bessock veneau elicoptere ca să ia răniţii. Transpirasem şi respiram sacadat, stropiţi peste tot în roşu. A trebuit să folosim nişte târşuri mari ca să dăm jos toate resturile şi să le băgăm într-o pungă. După aceea, am ars măturile. Apoi a trebuit să mergem să căutăm unul din picioare, pentru că nu

fusese găsit la faţa locului. L-am găsit la o jumătate de stradă mai încolo.

Tălpile de la cizmele noastre aveau pe ele sângele lui uscat. Sub unghiile noastre se găsea sânge. Tot echipamentul era plin de sânge. Până şi harta din buzunarul meu era roşie de sânge.

Nicky Smith avea douăzeci de ani. Era un tip de treabă, avea o mamă şi o iubită. Chiar săptămâna dinainte îl văzusem scriind o scrisoare: „Mai am patruzeci şi două de zile şi vin acasă”.

La începuturi, vedeam armata la modul faci bani, călătoreşti şi toate chestiile alea din reclame – faci windsurfing, stai pe plajă şi te distrezi. Poate că şi Nicky o văzuse la fel. Chiar şi să merg în Irlanda de Nord mi se păruse formidabil, pentru că era o nouă experienţă. Acuma mă gândeam că nu ar strica să aibă la centrele de recrutare şi postere cu băieţi morţi, culeşi în pături.

Prea adesea vedeai la ştiri un scurt anunţ despre soldaţii britanici morţi în Irlanda de Nord: „Noaptea trecută, un soldat britanic…”, iar după aia se pierdeau în uitare. Dar eu mi-am propus să nu-l uit niciodată pe Nicky Smith. Am să păstrez întotdeauna tăieturile din ziar, ca şi sângele lui de pe hartă.

Multă vreme m-au obsedat picioarele acelea fără trup şi Saracenul stropit cu sânge, ca o pictură de copil. Asta m-a înfuriat rău şi voiam să fac ordine de unul singur. Voiam să găsesc vinovaţi. Dintr-odată, am simţit că am o cauză, că făceam ceva, nu rahatul ăla de politică şi nu pentru ca voiam să strâng bani de o maşină; mă aflam acolo pentru că voiam să fac ceva pentru mica mea bandă.

4

Un Saracen blindat se împotmolise în noroaiele de *la ţară,* lângă Crossmaglen. Eu şi încă un puşcaş, Gil, am fost trimişi să-l păzim.

Locuinţele sociale din zonele rurale ale Irlandei de Nord constau în nişte cabane drăguţe, construite din subsidii de la Comunitatea Europeană. Chiar acolo se construia încă una. Saracenul a intrat pe şantier ca să întoarcă şi a rămas înţepenit în noroi. Alt Saracen încerca să-l scoată de acolo. Fusese chemată compania şi se stabilise un dispozitiv de apărare în jurul vehiculelor, un cordon interior şi unul exterior, divizate în grupe de câte doi sau trei. Cele două arce se suprapuneau şi dădeau o acoperire de 360 de grade a vehiculelor.

Când am preluat postul, cei pe care i-am înlocuit ne-au spus pe unde se patrulează, ce văzuseră, ce nu văzuseră, unde se aflau ceilalţi din dispozitiv etc.

Stăteam pe un gard de piatră şi ne uitam; era frig, iar iarba era plină de apă. Pantalonii mei erau uzi până la piele. Picioarele începuseră să-mi amorţească, mâinile îmi erau deja îngheţate şi nu puteam nici să-mi acopăr capul, pentru că urechile trebuia să fie libere, ca să pot auzi. Eram plictisit, eram sictirit şi i-am înjurat două ore pe conducătorii de conserve care-şi îngropaseră vehiculele în noroi.

SLR-ul (*self loading rifle* – puşca cu autoîncărcare) avea pe vremea aceea un bipod ataşat de ţeavă. Acesta arăta ca o pereche de frigărui, cu un arc la capăt. Era un auxiliar necesar, pentru că puşca era prea grea ca să o ţii în poziţia de tragere şi cu vizorul de noapte, care era şi el greu. Din când în când mă uitam prin vizorul de noapte, ca să văd dacă se mai întâmplă ceva.

Era în primele ore ale dimineţii, când am sesizat o mişcare. Am focalizat vizorul de noapte şi am strâns tare din ochi. Vedeam

ceva, dar nu-mi venea să cred ce vedeam.

I-am spus în şoaptă lui Gil:

— Avem doi tipi care vin spre noi de-a lungul gardului.

— Fugi de aici, lasă gălăgia, mi-a răspuns Gil.

— Dacă-ţi spun – avem doi tipi care vin spre noi. Uită-te şi tu.

Indivizii se furişau chiar în faţa noastră, la o sută de metri, o distanţă nu prea mare.

— Drace, ai dreptate.

Se apropiau şi au devenit vizibili cu ochiul liber. Am putut să văd clar că unul din ei avea o puşcă lungă..

— Ce paştele mă-sii facem? m-a întrebat Gil.

Nu ştiam. Să-i somăm? La urma urmei, puteau să fie doi de-ai noştri. Dar, dacă nu erau şi se aruncau la pământ? Nu aveam cum să luăm legătura cu un ofiţer sau un subofiţer. Eram simpli puşcaşi, cine să ne dea nouă staţii radio? Dacă strigam la cordonul interior, am fi creat confuzie. Trebuia să facem ce fusesem învăţaţi: somaţie şi, la nevoie, deschiderea focului.

Uşor de zis, mai greu de făcut. Era interzis să avem glonţ pe ţeavă. Trebuia să facem somaţia şi să încărcăm arma în acelaşi timp, apoi să ochim.

Am tras de încărcător şi am strigat:

— Stai! Nu mişca! Aici e armata!

Cei doi s-au întors.

Am tras.

Cordonul interior a văzut urma trasorului şi a crezut că suntem atacaţi. Au deschis focul spre noi, pentru că de acolo venea focul. Era pentru prima dată când trăgeam în cineva şi pentru prima dată când cineva trăgea în mine. Nu mă încălzea deloc că trăgeau ai noştri.

Fuseserăm învăţaţi o metodă numită „pocnitură şi bufnitură”: dacă trage cineva în tine, trebuie să asculţi mai întâi pocnetul, apoi bufnitura făcută de glontele care loveşte pământul. Din asta poţi să deduci distanţa – de pildă, un interval de o secundă înseamnă că arma se află la 100 de metri. Dar teoria nu funcţiona. Nu auzeam nicio pocnitură, numai bufnituri. Eu şi Gil ne-am băgat capetele la cutie şi am urlat la cei din cordonul interior să se oprească.

Focul s-a intensificat. Reggie se băgase într-una dintre clădirile pe jumătate terminate, ca să vadă mai bine. A urmărit traiectoria

trasorului tras de cordonul interior şi a început să tragă în noi cu o mitralieră uşoară. Asta ne mai lipsea.

Am crezut că au trecut ore până să se instaleze o linişte de mormânt. La câteva clipe după aceea, iadul de pe lume. Fiecare, cu căţel, cu purcel, încerca să ia contact cu ceilalţi. Cei de la baza forţelor de securitate auziseră la radio cele întâmplate şi au pornit spre frontieră, în speranţa de a tăia calea intruşilor.

Toată lumea vedea contacte cu republicanii. Se deschidea focul împotriva unor vaci, copaci sau o patrulă împotriva alteia. Era un balamuc. Vedeam trasoarele cum zburau. Dacă se loveau de ceva tare, ricoşau cu un şuierat şi o porneau drept în sus.

Curând a început urmărirea la scară mare. Au fost aduşi câini cu elicopterul şi puşi să adulmece, apoi am pornit-o toţi: eu, Gil, comandantul de companie, escorta comandantului de companie şi îngrijitorul de câini, am luat-o cu toţii peste câmpuri, râuri şi prin mlaştinile din South Armagh.

Câinii au găsit urme de sânge, dar indivizii ştiau regulile jocului.

— Cea mai bună cale să scapi de câini e să fugi pe teren deschis, spuse îngrijitorul. Dacă fugi prin albia râului, mirosul rămâne acolo. Nu te ajută nici să traversezi râul, adăugă el gâfâind în timp ce fugeam după câini. Câinele n-are decât să treacă apa şi să bată malul celălalt până ce găseşte iar mirosul. Dacă mergi pe câmp, mirosul se dispersează. Dacă faci zigzaguri, îi întârzii pe câini şi faci mai grea prinderea mirosului.

Din când în când, câinii pierdeau mirosul şi adulmecau fără ţintă primprejur. Îngrijitorul îi trimitea înainte ca să-l prindă. Apoi îl regăseau şi iar o luam din loc. Era o chestie fascinantă, parcă eram cu câinii la vânătoare de iepuri. Simţeam că renaşte în mine un instinct uman primitiv.

Era interesant să faci parte dintr-o chestie mai mare decât compania ta de puşcaşi. Sus se învârteau două elicoptere, care trimiteau un Soare de Noapte, o lumină extrem de puternică, pe care o dirijau prin radio cei de la sol. Pentru prinderea celor doi se depunea un efort uriaş, iar eu eram parte a acestuia. Eram chiar unul dintre cei doi care iniţiaseră vânătoarea şi mă simţeam nemaipomenit.

Am lipsit toată noaptea şi ne-am întors cu primii zori şi cu mâna goală. Aveam pantalonii zdrenţuiţi de la sârma ghimpată

din garduri. Eram ud leoarcă, îmi era frig şi foame şi eram epuizaţi total. Munca de a doua zi trebuia făcută, erau schimburi de făcut, patrule de efectuat. Dar nu-mi păsa, pentru că mă simţeam atât de mândru. Cel puţin, făcusem exact treaba pentru care venisem acolo.

Două zile mai târziu, la un spital din sud a apărut un tip cu un glonte de 7,62 în picior. Am jubilat. Eu şi Gil am fost eroii locului pentru o zi sau două. În compania noastră de puşcaşi eram ultimii oameni, dar acum am avut sfertul nostru de oră de glorie; eram ultimii care avuseseră un contact.

Apoi a început discuţia despre cine l-a nimerit pe tip. La urma urmei eram nişte pârliţi. Era de mirare că fusese nimerit cineva.

Restul timpului pe care l-am petrecut în Irlanda a fost la fel de plin de evenimente. Într-o noapte, am avut o bombă pusă lângă Baruki. Au folosit un truc vechi, dar care ţine întotdeauna: au venit în faţă la Baruki doi „pliznăi", care au strigat la băieţii dinăuntru şi le-au dat cu tifla. Şi-au arătat curul şi alte alea. În timp ce băieţii erau atenţi la spectacol, un alt glumeţ se strecura în spatele întăriturii şi punea bomba. Bomba trebuia să explodeze când se făcea schimbul, la deschiderea uşii. Tipii dinăuntru habar n-aveau de ce li se pregătise. Din fericire, bomba a fost descoperită la timp şi a fost detonată sub control.

Colonelul nostru, Corden-Lloyd, era adeptul individualismului. După el, trebuia să purtăm toţi hainele militare, ca să putem fi recunoscuţi în acţiune, dar ce purtam pe dedesubt era treaba noastră.

În teorie, trebuia să purtăm cămăşi militare, chestii groase de lână, care erau al dracului de incomode. Alternativa mult mai confortabilă era o cămaşă stil UN. Dar era foarte scumpă. Colonelul a discutat o grămadă cu fabricantul şi a pus la vot propunerea: „Dacă toată lumea cumpără două cămăşi UN, la întoarcerea la Tidworth o să purtăm toţi cămăşi UN." Duceau la 16 lire două bucăţi, cam mult, dar era o investiţie bună.

Din nefericire, cu tristeţe trebuie să spun, treaba nu a ţinut. Colonelul Corden-Lloyd era la bordul unui elicopter Gazelle care s-a prăbuşit. IRA a spus că ei au tras, dar Ministerul Apărării a declarat că a fost o defecţiune tehnică. Oricum ar fi, cel mai ca lumea ofiţer pe care-l cunoscusem era mort.

* * *

Când am apărut eu la batalionul din Gibraltar, erau vreo doi tipi acolo care erau gata să meargă la Selecţie. Se pregăteau alergând în jurul Stâncii pe un drum numit Med Steps. Nu aveam idee despre ce era vorba, pentru că eram un *tin.* Apoi am aflat că se pregăteau să intre în SAS, pronunţat – „Sass”. Abia mult mai târziu am aflat că lumea care este acolo sau care lucrează cu SAS, nu spune niciodată SAS sau „Sass”, ci doar Regimentul.

Aveam la baza de la XMG un tip care stătea într-o cămăruţă nu mai mare decât un dulap. Treceam uneori pe lângă coteţul lui şi auzeam piuiturile radioului şi vedeam cu coada ochiului o grămadă de hărţi ale regiunii South Armagh. În cameră domnea o dezordine cumplită. Peste tot raniţe, echipament şi tot felul de fleacuri aruncate alandala. După aceea, Rob a dispărut şi nimeni nu l-a văzut câteva săptămâni.

L-am prins la spălător într-o zi şi l-am cercetat să văd ce e cu el. Nu avea nici pe departe cei doi metri pe care îi bănuiam şi nici nu era lat cât uşa. Avea cam 1,70 şi părea foarte normal. Purta o pereche de şorturi, un tricou şi nişte papuci. Toată trusa lui de spălat şi bărbierit consta dintr-un săpun mic aflat într-un pahar de plastic de la vreun automat, o perie de dinţi şi nimic altceva. S-a ras şi a plecat şi aşa s-a consumat primul meu contact cu Regimentul.

În ziua aceea am fost avertizaţi că în zece minute apare un elicopter. Toată lumea liberă aflată la bucătărie trebuia să alerge la heliport, astfel încât elicopterul să stea minimum de timp la sol. Putea să aducă orice, de la hrană la echipamente. Uneori avea la bord şi o patrulă.

În calitatea mea de *tin,* mi se spunea doar atât: „Vezi că vine un elicopter în zece minute. Are nişte saci de plastic. Vreau să-i iei şi să-i aduci la bază”.

Elicopterul a sosit, am deschis porţile de tablă ondulată şi am alergat cu toţii ca nişte tâmpiţi să culegem ce au aruncat ei, apoi am fugit înapoi la bază.

Eu „am luat doi saci de plastic. În amândoi erau, cred, arme uşoare. Apoi din elicopter au sărit patru sau cinci tipi. Aveau păr lung, ondulat şi perciuni, care coborau şi aproape se întâlneau sub bărbie, ca la liderul trupei Slade. Purtau jachete de fâş, blugi şi bocanci de deşert.

Prostimea, adică noi, a cules echipamentul şi l-a luat înăuntru.

Ni se spusese să nu vorbim cu acei indivizi, să-i lăsăm să facă ce vor. De fapt, niciunul dintre noi nu avea chef să vorbească cu ei; nu ştiam cum vor reacţiona. Tot ce ştiam era că sunt de la Special Air Service, nişte tipi duri, care veneau să ne mărească înghesuiala. Eu, la cei optsprezece ani ai mei, nu aveam dreptul să cârâi.

În toată baza era doar un televizor, şi acela într-o cameră plină de dulapuri şi de tot felul de rahaturi împrăştiate prin tot locul. Aşa că toată lumea venea din vreme ca să prindă un loc bun, pe dulapuri, pe scaune, sau sprijiniţi de pereţi. Chiar dacă cineva dormea, era trezit ca să vadă Top of the Pops (TOTP).

Bucătăria nu era mai mare decât o cameră obişnuită, asta cu tot cu anexele. Ne luam o farfurie, mergeam la bucătărie, luam patru felii de pâine, făceam sandviciuri uriaşe, luam şi o cană cu ceai şi apoi căutam locuri pentru spectacol. Lumea ieşită de sub duş se amesteca cu cei veniţi din misiune, murdari ca dracu'. Toţi călcau în resturi de banjo cu ou. Camera puţea a fum de ţigară, a sudoare, a noroi, a bălegar şi a pudră de talc.

Era după Crăciunul lui 1978. În top erau Debbie Harry şi Kate Bush. Debbie Harry cânta „Denis", iar Kate Bush „Wuthering Heights". Când a apărut Kate Bush, toată compania de puşcaşi a început să urle „ardeţi-o pe vrăjitoare!"

Apoi au apărut şi tipii ăia şi m-am gândit uite, sunt şi ei oameni, au venit să le vadă pe Debbie Harry şi pe Kate Bush. Dar ei nu s-au împins, nu au căutat un loc în faţă, s-au băgat şi ei unde au putut, după aia au plecat. Purtarea lor m-a mirat şi am început să-i respect.

I-am invidiat pentru aparenta lor libertate; se mişcau cum aveau chef. Ce viaţă uluitoare, m-am gândit, zbori, îţi faci treaba, apoi te întorci la ale tale. Dar m-am mai gândit şi că nu e nicio şansă ca un puşcaş amărât ca mine să ajungă la aşa ceva. Asta este.

5

La noua noastră bază de la Tidworth, în Wiltshire, erau opt batalioane de infanterie. Facilităţile pentru distracţie ale oraşului constau din trei cârciumi, din care una nu primea militari, trei chioşcuri de cartofi prăjiţi, o spălătorie cu autoservire şi o bancă.

Armata ne învăţa să fim agresivi, apoi mergeam în oraş, ne îmbătăm de plictiseală şi foloseam agresivitatea unii împotriva altora. După aceea eram pedepsiţi sever, de parcă făcusem vreun rău.

Am făcut toate exerciţiile care se fac într-o garnizoană, cum ar fi tragerile în câmp, şi am început să ne pregătim iarăşi pentru Irlanda de Nord. Batalioanele se roteau în medie la un an. Am văzut în treaba asta o bună ocazie de a economisi nişte bani. Ca puşcaş, puteam să economisesc o bătrână la fiecare tur, pentru că peste mare aveai mai puţine de făcut cu banii decât în Tidworth. Şi mai erau şi bonificaţiile. Unu, 50 de pence în plus pe zi, doi, primeam hârtie igienică fină, nu chestia aia tare care te zgâria din garnizoanele din Marea Britanie. Asta ni se flutura prin faţă ochilor la fiecare antrenament: „Amintiţi-vă, peste mare se găseşte hârtie igienică fină”. Şi, trei, era o plăcere să pleci iar din Tidworth. Următorii trei ani ar fi trebuit să intrăm în rutină, exerciţii, apoi o beţie la Tidworth sau la Andover, apoi drumul peste mare.

Băieţii se întorceau de peste mare cu mia lor de lire şi scăpau imediat de ea prin cumpărarea unei maşini care îndată se strica. Un tip a cumpărat un Ford Capri pictat cu mâna în alb murdar. A dat 900 de lire, iar după două zile au început să curgă din ea piese. Am vrut să-mi cumpăr şi eu un Ford Capri, dar asigurarea era mai mare decât făcea maşina.

Ieşeam tot cu Christine. Ea locuia în Ashford, iar eu mergeam la ea în weekenduri şi ori de câte ori puteam. Categoric, nu voia să vină la Tidworth. Avea o slujbă şi locuia încă cu ai ei. Ne

iubeam – credeam noi – şi vedeam totul în roz.

A început să se vorbească de plecarea batalionului în Germania pentru cinci ani. Asta ar fi afectat relaţia noastră. Dacă erai „soţia lui…”, atunci ţi se oferea casă; dacă erai doar „prietena lui…”, atunci era treaba ta să mergi la faţa locului şi să închiriezi o locuinţă în oraş. Nu ne-am fi putut niciodată permite o chirie în Germania, aşa că m-am gândit, ce naiba, hai să o facem, şi uite aşa ne-am căsătorit. Am făcut o nuntă pe blat; planul era că ea o să stea în Ashford, iar după următorul tur în Irlanda de Nord puteam să luăm un apartament în Tidworth.

Am avansat la gradul de fruntaş la timp pentru următorul tur. Tot în South Armagh. Acum eram comandant de „cărămidă”, răspundeam de o patrulă de patru oameni. În această calitate, trebuia să scriu după fiecare patrulare un scurt raport – ce am văzut, ce am făcut, ce am fi vrut să facem.

Într-o noapte, în timp ce mă îndreptam spre camera de operaţiuni, am văzut o maşină în care erau trei sau patru tipi, împreună cu tot echipamentul lor. M-am uitat pe hartă, erau nişte zone marcate. Ştiam că tipii se duc să facă o treabă serioasă. Asta m-a făcut să mă gândesc că noi, la batalionul de infanterie, ieşim la bătaie tot timpul, în timp ce ăştia păreau să lucreze după cu totul alt orar. De câte ori mă întorceam din patrulare, mă gândeam, uite, am făcut-o pe aia, am făcut-o pe ailaltă, am făcut o treabă bună, dar după aia tot noi suntem Figura 11S *(ţinta standard, reprezentând un soldat inamic care te atacă).* Eram foarte izolaţi în mica noastră lume. Dar, văzându-i pe băieţii ăia, nu m-am putut opri să mă întreb: ce lucruri se întâmplă pe lumea asta şi eu nu o să aflu niciodată de ele? Simţeam puţină invidie.

Am intrat în camera de instructaj şi am luat un formular de raport. Peste tot pe podea stăteau grămadă piese de echipament. Ce m-a uimit cu adevărat a fost o Armalite pictată ciudat de frumos în culori de camuflaj, presărată cu picăţele verzi şi negre. La infanterie nu aveai nicio şansă să-ţi împodobeşti arma în stilul aceasta. Arma era sfântă; o puteai curăţa, dar aici te opreai. Sub arma aceea era prinsă o lanternă, cu bandă adezivă. M-am gândit, e ca la Gucci, mi-ar plăcea să am o armă ca asta.

M-am întors şi am dat ochii cu unul dintre tipii de la Regiment.

Sau mai degrabă, cu curul lui. N-avea echipamentul pe-el şi nu i-am văzut decât crăpătura dintre fese în timp ce se apleca să-şi pună pe el pantalonii. Era bronzat bine de tot şi se vedea că fusese prin nişte locuri frumoase înainte de a fi trimis în misiunea asta.

S-a întors şi mi-a spus:

— E în regulă, prietene?

— Salut, am răspuns eu.

— Poţi să pleci, dacă vrei.

— O.K. Cred că e cazul să plec.

A fost ultima dată când i-am văzut pe aceşti tipi de la SAS. Repet, eram surprins de cum arătau. Unul dintre ei era un adevărat schelet a fost singurul om pe care l-am văzut vreodată cu venele reliefate pe muşchi.

Într-o noapte patrulam într-o patrulă multiplă, două grupe de câte patru oameni. Comandantul multiplei era un caporal, Dave, iar eu eram 2i/c (al doilea la comandă) şi comandant al „cărămizii" numărul doi.

Îl întâlnisem pe Dave în XMG, dar nu avusesem a face cu el prea mult, pentru că era în alt pluton. La avansare am fost mutat la plutonul 6 şi am devenit 2i/c-ul lui. Dave avea faima unui rebel şi era mai tot timpul gata să fie retrogradat şi amendat. Era din Londra, din East End şi păstra un contact strâns cu familia şi prietenii. Avea cam douăzeci şi cinci de ani şi braţele pline de tatuaje. Avea o iubită în Londra, dar cu cât ajungeam să-l cunosc mai bine, cu atâta îl vedeam singur pentru tot restul vieţii, stricând orice maşină după două luni şi făcând tot felul de afaceri cu deochiaţii de pe Mile End Road. Ne-am înţeles de minune şi am devenit buni prieteni.

Era şase seara. Ne-am adunat pentru un scurt instructaj de cinci minute. Dave ne-a spus unde trebuia să ieşim, dacă foloseam poarta din faţă sau pe cea din spate, informaţii despre activităţile din oraş, tot ce trebuia să ştim pentru patrularea care urma.

Se pare că se învârte mai multă lume decât de obicei pe lângă centrul comunitar, a spus el. Şi poate e şi ceva activitate în casa dărâmată din colţ, de la Liam Gardens. Verificăm când trecem pe acolo.

De obicei, ocoleam dărâmăturile, pentru că erau cele mai

fireşti puncte pentru bombe-capcană. Ultimei patrule i se păruse că în casa aceea se întâmpla ceva ciudat; putea să fie vreun contor vechi, sau putea să fie ceva pus ca momeală pentru noi.

Am mers la bancul de încărcare şi ne-am încărcat armele, apoi ne-am strâns în spatele porţii principale, aşteptând ordinul de plecare. Era o seară toridă de vară, care te dădea în lene, traficul era slab, iar păsărelele cântau. Am ascultat la radio raportul patrulei care se afla în oraş, care vorbea în cuvinte şi numere codificate, pentru că staţiile noastre nu erau prea sigure, iar băieţii veseli ascultau.

Dintr-o bază militară nu ieşi ca la plimbare, ieşi ca din puşcă – asta înseamnă că fugi ca un apucat 25 de metri în imediata vecinătate şi abia apoi te regrupezi. Dacă voiau să tragă, sau dacă aveau vreo bombă pusă, atunci asta nu se putea întâmpla decât acolo unde ştiau că or să fie soldaţii, adică la porţile pe unde ieşeau să patruleze.

Am plecat toţi ca din puşcă. În loc să intrăm direct în oraş, am ales o traiectorie care ne ducea pe la marginea lui, pe un teren viran, ca să ne ţinem cât mai departe de „puţoi” *(observatorii* IRA), în caz că aveau vreun cadou pentru noi.

Nu treceam niciodată prin locuri prea făţişe, cum ar fi găurile în garduri sau punctele naturale de traversare, care puteau fi uşor ţintite sau folosite pentru plasarea de bombe. Nu atingeam niciodată lucruri care seamănă a echipament militar, nimic care strălucea pe jos. Mulţi soldaţi au sărit în aer pentru că au ridicat de pe jos bidoane de apă, crezând că le pierduse vreo patrulă dinainte şi că or să le facă acelora un serviciu.

Am ajuns la un râu mititel, pe care trebuia să-l traversăm. Am trecut de el fără probleme. Apoi am ajuns pe terenul viran din spatele grupului de case. Era efectiv la marginea oraşului, pentru că mai departe se aflau bălării până hăt la Castle Blaney, de cealaltă parte a graniţei.

La vremea aceea, sâmbătă seara, străzile erau pline de autocare venite să-i ducă pe localnici la Castle Blaney, pentru „plesneală”. Lipseau toată noaptea, apoi se întorceau pe la două dimineaţa. Şi bine făceau; dacă voiam să fac pe viteazul în Keady sâmbătă seara, îmi puneam echipamentul şi mergeam pe stradă.

Patrulam în unghi mort. Nu puteam fi văzuţi, dar nici nu puteam vedea pe nimeni, însă speram ca la apropierea de case

să văd ceva oameni. Nu ne legam de ei, îi lăsam în pace. Nu avea niciun rost să te bagi în mulţime, de abia îi întărâtai. Intenţia noastră era să-i ocolim, să aruncăm repede o privire la grupul de case cu pricina şi să hotărâm ce facem pe loc.

O patrulă nemişcată culege mai multe informaţii decât una în mişcare. Asta se numea „la pândă”: ajungeam pe o poziţie şi ne opream dintr-odată. Putea fi în curtea din spate a cuiva, de pildă. Ne opream, stăteam în întuneric şi ascultam ce se petrece. Era foarte distractiv pentru băieţi: vedeam de toate, de la discuţii domestice aprinse în bucătărie, până la tinere perechi care se pipăiau în camera din faţă, a mamei.

Patrula lui Dave era în dreapta mea, cam la 150 de metri. Erau în unghi mort. Nu era nevoie să vorbim prin radio. Eram acolo deja de câteva luni şi lucram foarte bine împreună, ne susţineam unii pe alţii.

Ajunşi lângă grupul de case, eram ascunşi privirii de trei sau patru prăvălii – de fapt nişte case, care aveau camerele din faţă transformate în magazine. Terenul viran începea să semene de acuma a groapă de gunoi; peste tot carcase de maşini, conserve, pungi cu gunoi. La tot locul vedeai capre şi cai, locul era plin de rahaţi şi puţea. Era vară, dar încă ploua cel puţin o dată pe săptămână, aşa că peste tot erau bălţi mari.

Am ajuns la gard şi mi s-a făcut lene. Dacă săream gardul, nimeream în gunoaiele ălea şi nu prea aveam chef. Aşa că am luat-o pe calea mai uşoară.

Am luat-o pe poartă şi am intrat în câmpul vizual al celor din stradă. Am auzit discuţii aprinse şi strigăte şi ţipete, ceea ce era neobişnuit. În mod normal, lumea se strângea în grupuri care miroseau a Brut şi a spray de păr, iar fetele ieşeau cu bluzele lor amarnic călcate cu fierul, se vorbea mult şi se râdea o grămadă.

M-am uitat la mulţime şi am văzut că toţi strigau, îşi luau copiii şi îi mutau de acolo. Ceva se întâmpla, dar nu-mi dădeam seama ce. Am început să mă apropii, ca să văd ce se petrece. Era haos. Se strânseseră în aşteptarea autocarelor cam 120 de oameni, iar la vederea mea au intrat în panică. M-am uitat peste drum şi în timp ce mă apropiam de magazine şi traversam strada nu am văzut decât obişnuitele maşini – trei-patru maşini de piaţă, şi o camionetă pentru vite, lucru foarte obişnuit în zonă.

Dar, după ce am trecut de camion, am văzut în el nişte tipi

înarmaţi, cu măşti pe faţă. Ce mi-a atras privirea a fost un băiat cu pumnul ridicat, care făcea pe Che Guevarra cu o Armalite şi intona ceva. Nu eram la mai mult de 20 de metri de el. I-am văzut ochii mărindu-se a nelinişte pe sub mască.

A început să strige şi şi-a apucat arma. Am strigat şi eu, mi-am luat şi eu arma şi am încărcat-o. El o avea deja încărcată şi a început să tragă ca un idiot. Am tras şi eu şi am aruncat o ploaie de gloanţe spre el şi colegii lui mascaţi. A mai apărut un tip de după camion şi a început să tragă în mine, dar prost. Erau grăbiţi să urce în camion şi să o ia din loc, aşa că erau la fel de nesiguri ca şi mine.

Un tip sau doi au urcat în spate şi au început să tragă, în timp ce alţii se înghesuiau şi ei la urcare. Am băgat nişte gloanţe în unul din ei. A trecut de marginea camionului şi a început să guiţe ca un porc. Dinăuntru s-au auzit şi alte urlete, pe măsură ce gloanţele îi loveau şi pe alţii.

Între timp a ieşit din unghiul mort şi Scouse, un coleg din patrulă, dar nu a putut să treacă gardul, din cauza focurilor. Aşa că trăgea de după gard. Ceilalţi doi membri ai cărămizii nu vedeau nimic şi erau foarte dezorientaţi. Totul se întâmplase foarte repede.

Peste tot şuierau gloanţe. Toată lumea striga şi urla. Eu eram îngenuncheat şi trăgeam. În încărcătoarele mele de 20 puneam întotdeauna sus două trasoare. Aveam teoria că în câmp le puteam folosi pentru identificarea ţintei în folosul altora. Mai aveam un trasor la jumătatea încărcătorului, ca să ştiu când am tras zece gloanţe. Iarăşi, ultimele două erau tot trasoare. După ce trăgeam al patrulea trasor, ştiam că mai am doar un glonte şi că acela era pe ţeavă. Îmi scoteam încărcătorul, puneam altul şi asta era toată reîncărcarea. Repetasem treaba asta de o grămadă de ori, până ce ajunsesem să o fac pe nevăzute. Dar pe teren totul s-a dovedit un rahat. Asta pentru că eram prea aproape de ţintă şi trasoarele nu aveau timp să se aprindă. Şi sigur nu stăteam să-mi număr focurile, pentru că trăgeam ca un apucat.

Apoi dezastrul: *bang, bang, bang, clic.* Clicul mortului.

Părţile mobile ale armei mergeau, dar în încărcător nu mai era niciun glonte. Tremuram ca dracu. M-am aruncat la pământ şi am strigat cu capul lipit de ciment: „Blocaj, blocaj!”, ca să-i fac pe

ceilalţi să înţeleagă că nu eram lovit, ci doar incapabil să trag. Auzeam limpede toate tipurile de sunete Scoase de arme: SLR-ul nostru cu un ton de bas, apoi Armalitele lor, mai puţin grave, dar mereu în rafale.

Am încercat să iau alt încărcător din teacă, dar parcă totul mergea înadins cu încetinitorul; nu era aşa, mă mişcăm repede, dar parcă mă aflam în afara mea şi mă uitam la mine printre gene.

Ştiam ce am de făcut, dar cu cât mă grăbeam, cu atâta o rasoleam mai tare. Aveam aceeaşi senzaţie ca atunci când puştiul a căzut de pe acoperiş: voiam să-mi pun pătura pe cap şi să aştept să se termine totul. M-am concentrat asupra încărcătoarelor. Poate că dacă nu mă uit, treaba merge mai bine.

Trebuia să găsesc o poziţie din care să văd inamicul. Se presupunea că eram tare la schimbarea încărcătoarelor şi că nu aveam nevoie să mă uit la ele. Dar nu eram. Nu puteam să desfac geanta cu încărcătoarele, orbecăiam cu mâna prin teci. Era cea mai nefericită idee. A trebuit să scutur geanta, să pun încărcătorul, să armez. Toată treaba a durat câteva secunde, dar parcă a trecut o veşnicie. Se mai auzeau împuşcături, se auzeau şi strigăte, dar cel mai tare-mi bubuia în cap vocea mea: „Ştiu că trebuie s-o fac, dar nu-mi place deloc treaba asta!”

Ştiam că dacă zac acolo, la 20 de metri de el, aveam toate şansele să fiu împuşcat de tânăr. Câtă vreme trăgeam, lucrurile mergeau bine. Pieptul îmi sălta nebuneşte sus-jos. Ştiam că trebuie să fac ceva, că nu puteam să mai stau întins acolo.

M-am rostogolit şi am început să trag din nod. Tot blocajul mă scosese din joc pentru cel mult cinci secunde.

Douăzeci de focuri mai târziu, *bang, bang, bang, clic.*

Vehiculul începuse să se mişte. Scouse trăgea în cabină, sperând să nimerească şoferul. Dar camioanele ăstea de vite sunt blindate. Sunt garnisite cu plăci de oţel sudate, care să le protejeze cât de cât.

Încă eram singurul de partea aceea a gardului. Când maşina a început să se mişte, m-am sculat şi am început să fug pe lângă magazin.

Nu ştiam dacă lăsaseră pe careva pe dinafară când au luat-o din loc. Ar fi putut să fugă în magazin sau în case, sau să o ia spre intersecţie şi să o facă la stânga. Sau poate o luase la

dreapta şi fugise pe calea ferată dezafectată? Cine putea şti? Nu aveam nicio idee.

Am văzut cu coada ochiului un grup de oameni care tremurau întinşi pe jos, pe podeaua magazinului. Unul din ei s-a ridicat rapid. În ce mă priveşte, individul putea să aibă o armă. M-am întors şi i-am trimis un mesaj la înălţime, prin vitrină. Sticla s-a spart, iar tipul s-a aruncat la podea.

„Şi stai dracului jos!”, i-am strigat. Nu ştiu cine era mai speriat, oamenii din magazin sau eu. Focurile astea prin vitrină au fost o reacţie stupidă, primitivă, dar nu ştiam ce aş fi putut face altceva; eram atât de excitat, încât tot ce mişca era o ameninţare.

Am alergat spre o curbă spre stânga, cam la zece metri de punctul de contact. De nenumărate ori, la antrenament repetasem două moduri de a ne uita după colţ. Te apropii jos de tot, dai un ochi şi treci după aceea, sau, mai bine, te arăţi treptat, ca să nu constitui o ţintă prea mare. La antrenament, totul mergea perfect, pentru că ştiam că după colţ nu mă aşteaptă nimeni cu o Armalite îndreptată spre mine. Dar acolo ar fi putut să mă aştepte. Am inspirat adânc şi m-am târât pe burtă, cu arma gata să sară în faţă şi am tras o ocheadă rapidă. Am dat colţul şi am mers pe stradă puţin, ca să verific dacă erau fugari pe acolo. Apoi m-am întors la locul întâmplării.

Un nefericit care fusese în mulţime era acum în mijlocul străzii. Fusese într-un scaun de invalid. Acum, scaunul stătea într-o rână, iar el se ţâra spre grupul de case, înjurând şi ţipând. Din case ieşeau în fugă oameni, ca să-l ajute.

Se auzeau mame strigând la copiii lor, uşi trântite, tropăitul oamenilor care fugeau. În magazin, o femeie striga: „Aici nu e nimeni, aici nu e nimeni!” Ştiau că eram cu capsa pusă şi nu voiau să fie împuşcaţi din greşeală.

Scouse ajunsese lângă mine, iar ceilalţi doi trecuseră gardul. M-am dus la individul care căra LMG-ul şi am început să dau în el.

— Unde aţi fost? am strigat la el.

Trecusem prin clipe de groază; avusesem nevoie de cineva lângă mine, iar ei nu fuseseră acolo. Dar nu era vina lor; pur şi simplu nu putuseră ajunge acolo.

Am început să-i căutăm pe fugari, în timp ce informam prin radio baza SF că avusese loc un contact. Dar nu era nevoie,

auziseră oricum. Tot ce voiau să ştie era „Aveţi răniţi? Aveţi răniţi?” Habar n-aveam în stadiul acela dacă fusese careva rănit. Cei din patrula de nord alergau ca nişte nebuni să ajungă la noi. Din baza SF se scurgeau oameni, iar nişte tipi în costume de camuflaj şi jachete antitero veneau în Land Rovere.

A urmat o urmărire la scară mare. Au venit câinii, s-au pus baraje rutiere. I-au informat şi pe poliţişti despre ce căutau. Am intrat şi eu în emisie şi am încercat să descriu vehiculul. Nu ştiam decât că era un camion de vite galben, murdar şi vechi şi mai ştiam, pentru că îl privisem şi stând culcat pe burtă, că avea o capotă din fibre de sticlă, pentru a permite intrarea luminii naturale.

Toate maşinile parcate în zonă erau împănate cu gloanţe – 5,56 de la băieţii veseli, 7,62 de la noi. Peste tot pe stradă erau împrăştiate cutii goale.

Unul din tipii de la cuşca bazei SF a raportat că văzuse pe cineva fugind pe calea ferată dezafectată. Noi nu văzusem nimic.

Unul din câini a adulmecat o urmă şi a prins un miros. Îngrijitorul a spus:

— O.K., mergem.

Eram eu, comandantul de pluton, care venise de la baza SF, îngrijitorul câinelui cu javra lui, plus încă doi tipi şi am luat-o din loc. Eram foarte încordaţi. Era de datoria noastră să protejăm îngrijitorul, dar în acelaşi timp nu ştiam ce ne aşteaptă. Era cineva după colţ, gata să tragă?

Am alergat peste câmpuri. Pe un vârf de deal se afla o cocină de porci, iar câinele a început să se agite.

— Avem ceva aici, anunţă îngrijitorul.

— Trebuie să fie înăuntru, spuse şi comandantul de pluton.

Îngrijitorul câinelui se opri în loc; ceilalţi doi au rămas cu el, ca să-l protejeze. Eu şi ofiţerul am început să ne apropiem de cotineaţă.

Ofiţerul a strigat:

— Bă, prăpădiţilor, ieşiţi imediat! Altfel venim noi să vă luăm!

Niciun răspuns.

S-a întors spre mine şi mi-a spus:

— În regulă, când eşti gata, intri.

Frumoasă delegare de sarcină, m-am gândit eu.

Făcusem la antrenament o grămadă de FIBUA *(Fighting in All*

Built-Up Areas – luptă în zone cu construcţii), dar de data asta era pe bune. Mi-am pus arma pe umăr, am ridicat siguranţa, am tras aer adânc în piept, am tras o talpă în uşă şi am intrat. Cotineaţa era goală.

Am mai plimbat câinele primprejur, dar nu am dat de nimic. Până să ne întoarcem în oraş, incidentul fusese luat în primire. Zona fusese marcată cu benzi, iar la faţa locului veniseră tipii de la laborator să-şi facă treaba. Peste tot activitate, sirene care urlau, plus un elicopter care se învârtea pe deasupra.

După sosirea colonelului şi a oamenilor lui, am auzit la radio că la spitalul Monaghan, din sud, fuseseră lăsaţi doi răniţi şi un cadavru. Băiatul pe care-l ciuruisem, plus ăilalţi doi. Toată lumea din zonă care avea radio s-a repezit să mă felicite: „Bravo! Bine lucrat! I-ai băgat în rahat!”

Câteva zile mai târziu, am aflat cum se petrecuseră lucrurile. Camionul de vite şi un Ford Granada veniseră de partea asta a frontierei. Tipii din Ford au ieşit şi au vrut să intre în camion, să treacă pe lângă patrula din nord şi să omoare cât puteau mai mulţi, apoi să se îndrepte spre frontieră.

Începutul contactului trebuie să-i fi surprins rău de tot. Glumeţul care a tras în mine a vrut şi să-i avertizeze pe ceilalţi. În timp ce urcau în camion şi aveau un punct de tragere mai înalt, au putut să vadă „cărămida” lui Dave, aflată la cam 200 de metri. Patrula lui Dave a început să se apropie, dar nu putea să tragă, pentru că ştiau că ne aflăm la mijloc. Tipii din camion nu ştiau de noi; dacă ar fi ştiut, le-ar fi fost foarte uşor să ne trimită o ploaie de gloanţe.

Au ajuns lângă Keady şi au mers la o casă a unui fost gardian de penitenciar. Au vrut să-i fure maşina, dar individul a ieşit la ei cu o puşcă de asalt şi le-a arătat că nu prea ar fi de acord, aşa că au urcat iar în camion şi au mers la Monaghan, ca să lase morţii şi răniţii.

Era prima dată că omoram pe cineva. Aveam nouăsprezece ani şi nu-mi păsa nici atâtica. Ei trăgeau în mine, eu mi-am făcut datoria şi am tras în ei. Am făcut ce am fost învăţat. Orice ai face la infanterie – poţi să fii transmisionist, şofer, orice – tot eşti învăţat să pui o armă la umăr, să ţinteşti şi să tragi ca să omori pe careva.

Luni întregi mă pregătisem să fac faţă unei asemenea situaţii.

Învăţasem şmecheriile, eram expert. Dar când s-a împuţit treaba, tot ce mi-a trecut prin minte a fost că celălalt încerca să mă omoare. Ştiam că o grămadă de indivizi trag şi mai ştiam că trebuie să le răspund la fel şi asta a fost tot. Consider că am avut mare noroc că am scăpat cu viaţă. Nu îndemânarea m-a salvat, ci ploaia de gloanţe şi baftă cât cuprinde.

6

Ne-am întors în Marea Britanie, iar eu am mers la un curs de cadre NCO, respectiv de subofiţeri. Am luat nota maximă şi în aceeaşi zi am fost avansat. Eram cel mai tânăr caporal din infanterie la vremea aceea.

A urmat apoi „Junior Brecon”, un curs de opt săptămâni pentru cadre de comandă în zona de antrenament Sennybridge. Nu se pierdea timpul cu fleacurile, doar tactică şi antrenament, antrenament şi iar antrenament. Au fost două luni de pregătire foarte intensă, în special fizică; cât era ziulica de mare, alergam cu baioneta la armă şi casca în cap, şi învăţam să dau ordine. Mi s-a părut tare greu, dar măcar am căpătat simţul autorităţii.

Devenisem deja un apevist pur-sânge, iar căsnicia mea se afla undeva departe, pe planul al doilea. Eram un neterminat, un idiot. M-am întors acasă de la curs într-o dimineaţă de sâmbătă, am spus salut şi am ieşit să alerg puţin, ca să rămân în formă pentru orice curs ar fi urmat – şi m-am înscris la toate cursurile care m-au primit.

Viaţa de tânără soţie într-o garnizoană ca Tidworth este foarte plicticoasă. Nu puteai că capeţi o slujbă serioasă, pentru că patronii ştiau că nu putea să dureze prea mult. De aceea, unei femei căsătorite îi era imposibil să aibă o carieră profesională. Batalioanele promovau o atmosferă de familie, dar pentru soţii lucrurile nu mergeau chiar aşa. Exista o ierarhie, iar multe dintre neveste îşi purtau gradul de parcă era al lor: „Eu sunt Georgina Smith, soţia *sergentului* Smith”.

Căsnicia mea a început să se ducă pe copcă cam prin 1980. Christine stătea la căminul garnizoanei, în Tidworth, gata să plece în Germania şi se gândea: gata, o rupem. Mi-a dat ultimatumul într-o dimineaţă, când ajunsesem la fulgii de porumb:

— Ai de gând să vii cu mine, sau rămâi aici, în Tidworth, în

armată?

N-am ezitat nicio clipă:

— Rămân aici. Eşti liberă.

Şi dusă a fost. S-a zis, căsătoria mi s-a făcut ţăndări, şi nici că mi-a păsat. M-am aruncat într-o viaţă vijelioasă de burlac. Ieşeam cu camarazii mei, eram hotărât să rămân toată viaţa în armată, ce nevoie mai aveam de o nevastă? Erau mulţi ca mine, nu eram singurul.

În fiecare marţi seara era o discotecă NAAFI la baza RAF de la Wroughton, lângă Swindon. Era un eveniment, dar eveniment era orice se întâmpla cu noi afară din Tidworth. Ieşeam câte şase-şapte, în uniforme proaspăt presate sub saltea, fiecare mirosind a altă loţiune după ras şi ne îngrămădeam la Capri, unde se consuma ciocolată şi îngheţată.

Într-o marţi seara am întâlnit o telefonistă numită Debbie şi am uitat pe loc că hotărâsem că nu am nevoie de nicio femeie.

A apărut un post de caporal instructor la Whinchester şi l-am şi înhăţat. Germania putea să mai aştepte. Din punct de vedere profesional, postul avea categoria E – o categorie foarte bună. La terminarea lui aveam să ies sergent.

Comandantul meu de pluton era un locotenent; după el era sergentul plutonului, apoi cei trei caporali instructori. Fiecare dintre noi, cei trei zbiri *(caporali)* răspundea de doisprezece până la cincisprezece recruţi.

Vreo doi dintre băieţi erau tipi foarte hotărâţi şi veniseră la infanterie pentru ceea ce le oferea aceasta. Restul se aflau acolo pentru că vruseseră să intre în armată, dar mintea nu îi ducea prea departe şi nu putuseră ajunge decât puşcaşi – cam ca mine, dacă stau să mă gândesc bine.

Mulţi dintre ei nu aveau nici cea mai mică idee în ce intraseră. Văzuseră afişele cu trupeţi care schiau sau stăteau întinşi, înconjuraţi de admiratoare. Aveau impresia că trei ani or să meargă la surfing, după care or să fie oameni cu armata făcută şi patronii or să se bată să-i angajeze.

A trebuit să le arătăm cum să se spele şi să se radă, ba şi cum să folosească o periuţă de dinţi. Într-o zi am intrat la duş şi am anunţat: „O.K., acum o să fac un duş.” Luasem cu mine ciorapii pe care îi purtasem în ziua aceea. I-am pus pe mâini ca pe nişte mănuşi şi i-am spălat în acelaşi timp în care mă spălam şi pe

mine. Le-am arătat apoi cum se face un duş, cum te asiguri că ţi-ai spălat ca lumea organele genitale, cum se şamponează părul.

Fiecare dintre ei a trebuit să facă exact aceleaşi operaţii, să-şi cureţe urechile, să-şi cureţe dinţii sub duş în acelaşi timp şi la sfârşit să cureţe locul de duş. Le-am arătat cum se taie corect unghiile de la picioare. Mulţi nu le tăiau deloc şi le creşteau apoi în carne – sau aşteptau ca unghia să treacă de vârful degetului, după care smulgeau ce era în plus şi-şi stricau pieliţele. La infanterie, dacă ţi-ai belit picioarele, ai luat-o în mână cu toate.

Mulţi dintre ei nu-şi spălaseră niciodată singuri lucrurile. A trebuit să le arătăm şi cum se foloseşte un fier de călcat. Dar, curând, s-au dat toţi pe brazdă şi toţi ştiau ce, şi mai ales *de ce* făceau ce făceau.

Ideea antrenamentului era să-i ţii în priză, dar să o faci într-un mod plăcut. Noi, caporalii, eram obligaţi să facem tot ce făceau ei, îi conduceam prin exemplul personal. În acelaşi timp, scopul nostru era să creăm spiritul de competiţie, ca şi pe cel de colaborare, de lucru în echipă.

Rezultatele grupelor se răsfrângeau direct asupra noastră, aşa că eram cu atât mai motivaţi să facem cât mai bine treaba. Dar am ajuns să mă implic atât de tare, încât la un moment dat nu mai aveam nevoie de motivaţii exterioare.

N-am fost niciodată de părere că unui băiat care-şt face treaba mai încet trebuie să-i faci zile fripte; nu l-ar ajuta cu nimic. Tot ce aş fi reuşit, ar fi fost să-l fac să se simtă mai rău. Dacă avea nevoie de antrenament suplimentar, făceam cu el antrenament suplimentar. Şi-mi încurajam grupa să facă exerciţii cu el. Le spuneam: „E din grupa voastră, e răspunderea voastră, pe cât e şi a mea”.

Când un recrut ajunge la batalion, primul lucru care e întrebat este: „Cine ţi-a fost zbirul?” Dacă le trimiteam nişte lăbari, era vai de pielea noastră.

Toată teroarea la care sunt supuşi recruţii, despre care se spune că ar exista la batalioane sau la centrele de pregătire, constă din incidente foarte izolate. Pot să spun cu mâna pe inimă, nu am văzut niciodată nimic de genul ăsta. Dacă-ţi faci ca lumea treaba, nu-ţi face nimeni necazuri, nici nu va trebui să brutalizezi, să forţezi, sau să-i loveşti. Ceea ce trebuie să faci este să conduci prin exemplul tău, să le arăţi toate şmecheriile

pe care trebuie să le cunoască, să-i faci să le placă, să-i stimulezi – întotdeauna vor reuşi. E drept, viaţa în armată este dură, fiind caracterizată de agresivitate. Acolo este nevoie de efort fizic intens şi de o existenţă spartană. Nici vorbă de teroare însă. Cei care nu pot să supravieţuiască, să se adapteze, sau care sunt lipsiţi de aptitudini fizice, ar trebui să se ferească de armată. Există o zicală: dacă te antrenezi din greu, lupţi uşor; te antrenezi uşor, lupţi din greu – şi mori.

La batalion, dacă nu-ţi faci treaba ca lumea, o iei pe cocoaşă. Am încasat-o de câteva ori; după o vreme mi-am dat seama şi din ce motive. Dar scenele cotidiene din băile regimentale, sau umilirea de tipul „ia curăţă tu buda asta cu periuţa de dinţi”, de care se vorbeşte atâta, aşa ceva nu am întâlnit niciodată. N-am fost niciodată supus la aşa ceva şi nici nu am fost de faţă la aşa ceva. Oamenii au lucruri mai importante decât să-şi piardă vremea cu jocuri tâmpite. Ei vor să-şi termine treaba, să iasă în oraş şi să se trotileze.

Îmi plăcea în continuare în armată, dar începeau sa mă plictisească toate fleacurile care-mi mâncau timpul. Într-o seară am ieşit la cumpărături împreună cu unul dintre ceilalţi zbiri, un tip de treizeci şi ceva de ani – însurat, cu trei copii, un om cu răspunderi. Voia să-şi cumpere un costum cu vestă. A ales costumul şi a început să facă hârtiile, împreună cu patronul. Patronul magazinului a acceptat un cec bancar, dar a spus:

— Îmi pare rău, dar nu vă pot oferi creditul fără semnătura ofiţerului care vă comandă.

— Poftim?

— Trebuie să veniţi cu acest formular semnat de ofiţerul care vă comandă.

— E o glumă, sau ce?

— Nu, domnule, sunteţi militar, asta e tot.

Era vorba de un tip cu responsabilităţi, cu casă, familie, toate chestiile normale. Dar nu putea să emită un cec pentru un costum cu vestă decât dacă un tip, probabil înglodat până-n gât în datorii, îl ia mai întâi deoparte şi-i spune: „Chiar crezi că-ţi permiţi un costum – eşti suficient de responsabil ca să cumperi aşa ceva?”

Dacă apar probleme cu creditul, indivizii nu vin la tipul cu creditul, ci direct la ofiţerul lui şi îi spun: „Omul ăsta nu vrea să

plătească”. După care ofiţerul îi pune popreală pe soldă.

Am întârziat şi eu o dată în viaţa mea, cu două lire şi jumătate, când aveam nouăsprezece ani. Banca nu mi-a trimis mie scrisoarea, au trimis-o la batalion. A trebuit să mă prezint la raport şi să explic de ce am întârziat cu plata a două lire şi jumătate unui tip care datora băncii probabil salariul lui pe un an.

I-am cerut lui Debbie să se mute la Winchester şi să închirieze împreună cu mine un apartament, dar şi pentru asta trebuia să-i cer permisiunea ofiţerului comandant.

Am început să mă gândesc serios la Selecţie şi la viaţa de soldat în Forţele Speciale. Din puţinul pe care-l văzusem, tipii ăia din Hereford păreau să aibă o viaţă mult mai liberă; mă îndoiam că la Serviciul Aerian Special un comandant de pluton de douăzeci şi unu de ani ar hotărî dacă un sergent de treizeci de ani are voie să capete credit.

Am început să fac ceva antrenament cu raniţă în spate, ca să văd cum este şi am văzut că pot să mă mişc destul de repede.

Am trăit cu Debbie cam şase, şapte luni. Aveam o relaţie extraordinară cu ea şi cu familia ei. Dar a venit şi o vreme a alegerii. Trebuia să plec la batalion. Acum ea avea de ales: să rămână în UK, sau să vină cu mine în Germania? Exact ca data trecută, m-am gândit: ce naiba, hai să ne luăm – ceea ce am şi făcut, în august 1982. De data asta, fiind caporal, ne-au dat imediat un apartament.

7

Abia am ajuns în Germania, că am şi început să mă gândesc la întoarcere.

2RGJ era acum un batalion mecanizat şi treaba asta mă călca pe bătături. Eram comandant de grupă, dar habar nu aveam nici măcar cum se intră într-un TAB (transportor auto blindat), cât despre comandarea unuia… Am avut cam o săptămână ca să mă acomodez, după care batalionul a plecat în Canada, pentru două luni de antrenament în regim de manevră. S-au adunat acolo tancuri şi infanterie, pentru a forma o formaţiune de luptă, care să tulbure liniştea preeriilor canadiene în atacuri date cu muniţie adevărată. Probabil că era un bun antrenament, dar nu-mi plăcea deloc să mă învârt în jurul unor hârburi de la începutul secolului. Mereu se stricau; cea mai mare a timpului stăteam şi beam ceaiul, în timp ce jumătate din trupele REME *{Royal Electrical & Mechanical Engineers*) stăteau pe sub ele şi le şurubăreau. Dacă pariai că măcar unul dintre cele patru vehicule ale plutonului nu o să ajungă nici la start, aveai toate şansele să câştigi. Echipajul stătea apoi zile întregi la marginea drumului până să vină să-i remorcheze.

După încă trei sau patru săptămâni petrecute în Germania, apartamentul nostru era gata. Debbie a sosit şi ea, apoi am început să avem exerciţii de câte două sau trei săptămâni. Mergeam la o poziţie, săpam, stăteam acolo câteva zile, ne urcam în TAB-ul nostru, mergeam la altă poziţie şi iar săpam. Era incredibil de plicticos şi în ce mă priveşte nu învăţam mare lucru din treaba asta. În mod sigur, noi ăştia care săpam nu aflam nimic din planurile superioare.

Ca şi în Canada, majoritatea timpului acestor exerciţii stăteam la marginea drumului – sau cu hârbul stricat, sau ţintuiţi locului câte două zile, pentru că legile Germaniei nu permiteau deplasarea în weekend a vehiculelor blindate. Bună lege, dacă

eşti băştinaş, mă gândeam eu, dar dacă erai un trupete parcat în câmp, la nici 10 kilometri de confortul casei, era o lege tâmpită.

Se exagera îngrozitor cu paradele, curăţenia şi toate rahaturile de genul ăsta şi începusem să mă cam satur. Când nu ne târâm cu TAB-urile ălea pentru boşorogi, trebuia să facem de serviciu la batalion. Eram de gardă de cel puţin cinci ori pe lună. Şi mai erau şi serviciile pe regiment, care durau douăzeci şi patru de ore. Şi mai erau şi serviciile pe brigadă.

Noi eram Armata Britanică de pe Rin şi trebuia să arătăm bine tot timpul, într-o zi trebuia să ne viziteze în tabără prinţesa Anne, iar pe iarbă erau nişte pete galbene, pe locul unde fuseseră nişte lăzi şi nişte lemne. S-a dat ordin să se vopsească în verde. Mi-am dat seama că familia regală trebuie să creadă că lumea miroase a cremă de ghete, ceară de parchet şi vopsea proaspătă.

Făceam exerciţii de dragul exerciţiilor şi soldaţii erau sictiriţi. Când ni se promiseseră posturile în Germania, totul părea foarte atrăgător – alocaţia de străinătate; maşină neimpozitată, subsidii la benzină, tot felul de lucruri asemenea. Dar, dacă stăteai să te gândeşti mai bine, un soldat singur nu trăia prea bine. Nu aveam timp să ieşim şi să explorăm locurile. Nu se punea problema să sari în maşină şi să mergi în sudul Germaniei să skiezi în weekend; aveai mari şanse să fii chiar atunci în cine-ştie-ce misiune minunată, de serviciu la poartă, de pildă.

Viaţa în Germania era neplăcută şi din alte puncte de vedere. Aveam puţine de împărţit cu alte batalioane şi o grămadă de împărţit cu turcii, care controlau toate activităţile legate de sex, baruri şi discoteci. Şi mai erau şi toate manevrele inter-batalioane pe orizontală. Îndată ce un batalion pleca peste mare, burlacii se şi prezentau să-şi încerce norocul la neveste. În ferestre apăreau semne de BP *(Bărbat Plecat*). Nu eram deloc amuzat. Niciunul dintre tipii însuraţi nu era.

Se pare că armata promovează fumatul şi băutul, pentru că singurele facilităţi recreaţionale accesibile erau ţigările ieftine şi băutura la cluburile NAAFI şi de companie. Dacă ar fi existat sălile de forţă, băieţii le-ar fi folosit – nu pentru că s-ar fi gândit că forţa fizică i-ar face nişte soldaţi mai buni, ci pentru că la optsprezece ani este mult mai important să arăţi în formă, ca să fii mai atrăgător.

Simţeam cum moralul mi se erodează încet-încet. Într-o zi am

stat şi m-am gândit: ce am de făcut – stau aici sau îmi iau zborul? Mă descurcam destul de bine, eram pe cale să ajung sergent de pluton, dar mă simţeam îndemnat să o iau pe altă cale. Nu-mi plăcea deloc să mătur băltoacele indezirabile, să vopsesc în verde iarba decolorată de lăzi, sau să repar vehicule care se stricau.

Debbie căpătase o slujbă la spitalul militar local. Îi plăcea foarte mult, dar nu ne mai rămânea prea mult timp să petrecem împreună. Când eram liber, mă antrenam pentru Selecţie şi veneam acasă noaptea târziu. Între noi nu se mai petrecea practic nimic. Viaţa noastră socială era frumoasă, devenisem prieteni cu Kev şi cu soţia lui. El era la compania B, îl făcuseră caporal. Soţia lui lucra în acelaşi spital cu Debbie.

Dave se întorsese la batalion după o detaşare şi ieşeam cu toţii în oraş. Ideea lui Kev de sâmbătă reuşită era un meci de fotbal plus câteva sticle de bere. Era un jucător bun şi făcea parte din echipa batalionului, împreună cu Johnny Doi-Piepteni. Intrase în armată pe la douăzeci şi cinci de ani, când avea deja un apartament, o maşină şi o slujbă bună. Noi credeam că se înrolase în urma vreunui pariu.

Ideea intrării în Regiment începuse să mă obsedeze. Pentru relaţiile mele cu Debbie, în perspectivă era un lucru bun, pentru că Regimentul avea o bază stabilă în Hereford. Am fi putut să ne cumpărăm o casă şi să ne aşezăm şi noi undeva. Debbie ar fi avut o situaţie stabilă şi ar fi putut căpăta o slujbă acceptabilă. Aşa gândeam că o să fie pentru ea. Dar, de fapt, mă gândeam la mine.

Am completat un formular de cerere şi am început să lucrez cu adevărat la antrenamentele fizice. Nu am spus despre intenţiile mele nimănui, cu excepţia lui Kev.

„Mă gândeam şi eu să fac treaba asta, a spus el. Vin şi eu cu tine.”

Apoi am vorbit cu Dave, care a spus, „Aşa e, ce paştele mă-sii, hai să o facem”.

Ne-am pus raniţele şi am făcut ceva alergare şi antrenament în circuit. Apoi Dave ne-a prezentat lui Max, un căpitan canadian care voia şi el să intre în aceeaşi oală cu noi. Fusese în Oman, făcuse stagiul secund în forţele sultanului; întâlnise acolo pe unii de la Regiment şi prinsese gustul. Familia lui avea terenuri

agricole pe undeva pe lângă Winnipeg, iar el vorbea cam pe nas, dar foarte distins. Avea de gând să facă turul cu Regimentul, să meargă la Colegiul de Cadre şi să-şi continue cariera. Scopul lui ultim era să se întoarcă la fermă. Era căsătorit şi cu picioarele pe pământ, nu prea avea aerul unui ofiţer. Din punctul nostru de vedere, avantajul era că avea autoritate şi ne putea ajuta.

Am discutat cu toată lumea care ne-a trecut prin cap, ca să aflăm pe careva care să ştie pe careva care a trecut prin Selecţie. Am găsit pe unii şi cum am pus mâna pe ei i-am întrebat: „Care e cea mai bună chestie pentru întărirea picioarelor? Ceva alimente sau băuturi speciale?”

Cel mai departe am ajuns să aflăm că „ştiu pe unul de la Batalionul 3 care a trecut Selecţia şi care jură că cel mai bun este uleiul de picioare Neat’s”.

L-am încercat două săptămâni, după care ne-am întors la metodele vechi.

Cum s-a întins vorba prin batalion că există unii care merg la Selecţie, a venit la noi un tip numit Bob. Era zidar din Londra. Intrase în armată târziu. Avea 1,70 m şi era bine clădit; părea un culturist înnăscut. Nimic nu-l descumpănea pe Bob, râdea de orice greutate.

„Chiar dacă nu iau Selecţia, oricum plec, a spus el. Îmi ajunge. O să mă întorc acasă.”

Bob avea jurnalul unuia, Jeff, care tocmai trecuse Selecţia şi era, la douăzeci şi unu de ani, unul dintre cei mai tineri tipi care intraseră în Regiment. Avea detalii despre rutele de la Brecon Beacons şi a devenit imediat biblia noastră.

Căpitanul, care avea mai mulţi bani decât noi, s-a hotărât să cumpere un microbuz Volkswagen, ca să putem merge în UK, să ne antrenăm; benzina o plăteam toţi. Ne-a ajutat enorm comandantul plutonului antitanc, Alex, care fusese el însuşi în Regiment şi acuma se întorsese la batalion. El ne-a organizat un exerciţiu de trei săptămâni în Ţara Galilor, ca să ne putem antrena pe dealuri. Am pornit noaptea, am luat feribotul din zori şi am ajuns a doua zi la micul dejun la una dintre taberele militare de tranzit de lângă Brecon.

Acolo ne-am întâlnit cu Johnny Doi-Piepteni. Dăduse Selecţia în acelaşi timp cu Jeff şi ratase. Îşi jurase să ia următoarea Selecţie şi acum se antrena de unul singur. Era foarte bine, pentru că ne

putea da multe informaţii.

„La picioare, încercaţi cu tinctură de iarba-vrăjitoarei, ne-a spus el. Iar dacă aveţi băşici, daţi cu iod.”

Căutam disperaţi formula care să ne salveze picioarele. Numiţi orice leac băbesc vă trece prin minte, noi deja l-am încercat. Auzisem că unii îşi înfăşurau călcâiele şi degetele cu bandă ortopedică. Merita să încerci orice, pentru că odată ce ai început să ai probleme cu picioarele, nu mai ai timp să le rezolvi. Trebuia să trăieşti cu ele zi de zi.

Aveam să aflăm, după toate încercările, că există o metodă care nu dă greş. Aveai nevoie doar de două perechi de ciorapi şi de o pereche de bocanci ca lumea. Ciorapul din interior era subţire, iar cel exterior gros, de lână. Asta împiedica frecarea.

În fiecare zi încercam ceva deosebit ca să facem raniţele să stea cât mai confortabil în spate.

Johnny ne-a spus: „O jumătate de saltea de campanie, întinsă pe spatele raniţei, face minuni.”

Am încercat, dar tot nu m-am simţit bine. Aveam încă rosături de la raniţă, care dureau rău şi care mă dădeau tot mai tare înapoi. Am încercat alte precauţiuni, inclusiv bandaje în jurul pieptului, ca să ne protejăm spinările. Am încercat şi să bandajez curelele raniţei, dar nici asta nu a mers, bandajul tot mă apăsa şi mă rodea. Am încercat şi să tai o bucată de saltea de campanie şi să o ţin pe spate tot timpul. Până la urmă a rămas că cel mai bun lucru este să laşi lucrurile în seama lor. La sfârşitul zilei, tot ce aveai era mica ta lume din spate, două curele peste umeri şi săpătura lor în piele. Trebuia să strângi din dinţi şi să te obişnuieşti.

Mai era şi problema apei de băut. Cum să o dăm pe gât? Să ne oprim la fiecare cinci minute şi să dăm jos raniţa? Din raniţele băieţilor ieşeau nişte dispozitive ciudate şi minunate. Max era Mister Găselniţe. Totul se bălăbănea în jurul lui. A calculat că opririle pentru băut ne iau o grămadă de timp şi într-o zi s-a întors cu o sticlă mare de ciclist, din care ieşea un tub lung. A lipit cu scotch tubul de curelele raniţei şi tot ce avea de făcut era să întindă gura şi să tragă. Am încercat şi eu şi a ieşit un rahat. Tubul ba se rupea, ba ieşea din sticlă. Rezultatul era că aveai pantalonii plini de apă, sau apă în raniţă. Până la coadă a ieşit că cel mai bine bei din sticla de la centură, pe care o încarci din

rezervorul din raniţă din când în când. Niciuna din minunile promise de echipamentul Heath Robinson nu a mers – din nefericire.

Apoi a urmat chestiunea: cum se poartă harta? Max avea o casetă de plastic care îi atârna de gât. Am încercat-o, dar am descoperit că mai tot timpul mă lovea în faţă sau se înfăşura, pentru că prin locurile alea bătea mai tot timpul vântul. Cel mai bine este să cari harta într-o pungă de plastic transparent şi să o porţi în buzunarul pentru hartă de la pantaloni.

Am încercat toate băuturile energizante, electroliţi şi alte asemenea care apăreau. Lumea cumpăra Lucozade şi băuturi naturale tot mai puţin, pentru că nu mai erau la modă, dar mi-am dat seama că, de fapt, totul este bun, câtă vreme bagi în tine lichide. Beam găleţi de Lucozade, fiindcă-mi plăcea gustul.

Singurul lucru cu care toată lumea era de acord erau antinevralgicele şi o grămadă de Brufen, ca să oprească inflamaţiile. Plănuisem că dacă o să am probleme o să le arunc pe gât imediat, ca să scap de dureri sau de umflături, apoi să continui.

Vremea era un amestec de ploaie, nori joşi şi ceaţă. Dacă nu era soare, era frig, dacă nu era frig, ploua. Oricum ar fi fost, trăgeam tare, aşa că nu aveam nevoie de prea multe haine pe noi. Ne simţeam în formă şi eram foarte optimişti. Simţeam că am puterea să îndur oboseala cu raniţa în spate şi cunoşteam bine terenul. Când mă uitam pe hartă, aveam toate detaliile imprimate în minte – pe unde era fiecare potecuţă, ce aş vedea dintr-un punct înalt. Credeam că nu are de ce să mă îngrijoreze cititul hărţii şi că pot să mă concentrez asupra timpilor de barem.

Nu pierdeam niciodată timpul pentru recunoaşteri. Eram siguri că o urcare pe Beacons este obligatorie. Asta ne dădea timpul să ne orientăm şi să cunoaştem terenul, să avem mai multă siguranţă în cazul că vremea se burzuluia. Înainte să merg în Ţara Galilor, mă uitasem pe hartă la două dealuri importante din Beacons, Pen-y-Fan şi Fan-Fawr şi le găsisem al naibii de abrupte. Dar numai la faţa locului aveam să ne dăm seama cât de vertical poate să fie un deal. Cele trei săptămâni petrecute acolo ne-au ajutat să trecem peste şocul acesta şi să ne recăpătăm optimismul. Cu toată vremea urâtă, ne-am distrat pe cinste. Ştiam cârciumile din Brecon de la cursul pe care-l făcusem acolo.

Am întâlnit oameni care urmau cursurile Junior şi Senior Brecon şi era minunat să nu fii la batalion. Îmi plăcea foarte tare.

Întorşi în Germania, ne antrenam în fiecare minut liber pe care-l aveam. Eram total absorbit de trecerea Selecţiei. Mă culcam noaptea cu gândul la Pen-y-Fan şi la alte locuri în care fusesem. La trezire, primul meu gând era, ce o să fac dacă ratez? Cu cât mă gândeam mai mult la viaţa de batalion, cu atât mai vârtos îmi doream să scap de acolo.

De la Minden la Osnabrück era un traseu de culme muntoasă. Era o formă de relief foarte abruptă şi ne mişcăm hoiturile pe acolo aproape în fiecare zi. Mai mult decât atât, dacă vreo companie făcea pe acolo vreun BFT *(Basic Fitness Test* – test de formă fizică), mergeam şi noi cu ei. Apoi făceam circuitul de antrenament. Tot secretul reuşitei consta în forma fizică; ştiam că prima lună a Selecţiei era distrugătoare, 80 la sută din candidaţi erau respinşi la sfârşitul ei.

Ştiam că mă amăgesc când i-am spus lui Debbie că lucrurile cu noi or să meargă mai bine pe termen lung dacă o să reuşesc să intru în Regiment. Ei îi plăcea viaţa în Germania. Avea o slujbă bună, prieteni, o viaţă stabilă. Dacă treceam de Selecţie, aş fi fost departe de ea cel puţin şapte luni pe an.

Aşa se face că într-o zi cu soare din iulie 1983 am urcat toţi patru în bătrânul Volkswagen, sperând că facem asta pentru ultima oară, şi am plecat spre Hereford.

8

Nu ne-au dat nicio indicaţie cum s-ar ajunge la Stirling Lines[3], din motive evidente. Dacă nu eşti în stare să-ţi găseşti singur drumul spre cantonament, îţi risipeşti de pomană timpul încercând să intri în Forţele Speciale. Noi ne asiguraserăm că eram pe calea cea bună. Unul sau doi tipi întârziaseră, coborâseră din tren la staţia Hereford şi îi întrebaseră pe localnici despre cantonament. Nimeni nu le-a spus nimic. Se pare că oraşul este foarte bine instruit în materie de securitate, iar poliţia era întotdeauna alertată dacă apărea ceva suspect.

Am bătut în poarta principală într-o duminică. Dacă nu te uitai la gardul de sârmă înalt şi la poliţiştii de la poartă, tabăra arăta mai degrabă cu un campus studenţesc pustiu. Mă aşteptasem să găsesc aici o forfotă de furnicar, când colo am văzut un individ sau doi care se învârteau pe acolo în pantaloni de camuflaj şi în tricouri. Nici nu s-au uitat la noi.

Am completat şi am semnat o groază de documente, toate chestiile de rutină nume, prenume, data naşterii, pregătire, grad etc. După aceea ne-au trimis la magazie să luăm raniţe, saci de dormit, sticlele de apă, raţiile pe douăzeci şi patru de ore, reşourile şi trusa de supravieţuire.

Şeful de la încartiruire ne-a spus: „Când sunteţi sus, pe dealuri, toată greutatea din raniţă trebuie să fie utilă – mâncare, apă, sacul de dormit, haine de schimb. Zilele în care se cărau cărămizi de dragul cărămizilor s-au dus. Aveţi dreptul să purtaţi orice încălţăminte existentă în armată. Ideea e că poţi să porţi acum o pereche de cizme Gucci, dar ce te faci când stai trei luni în junglă şi cizmele încep să putrezească şi să se rupă? Este sigur că nu vi se va paraşuta la primul transport o pereche taman potrivită din cizmele voastre favorite.”

[3] Strada din Hereford pe care se găseşte sediul SAS, numită astfel după fondatorul Regimentului (n.t.).

Numele noastre erau scrise într-un tabel în ordine alfabetică şi am fost repartizaţi în camere de câte opt persoane. Jachetele Verzi au fost despărţite şi am plecat cu un „ne vedem mai târziu”.

Doi tipi deja ajunseseră în camera mea; am dat din cap a salut şi atât. În timp ce-mi despachetam harnaşamentul, am tras o ocheadă scurtă la ceilalţi. Nu eram singurul care venise cu cutii de băuturi electrolitice, sticle de ulei de picioare Neat’s, pentru orice eventualitate, şi o cu grămadă de Brufen.

M-am învârtit pe acolo ca să-i găsesc pe ceilalţi. Toată lumea făcea acelaşi lucru, despacheta, apoi, ca şi mine, probabil, mergea să vadă pe unde îi erau camarazii de prin alte camere. Se auzeau un radio sau două mergând.

Se pare că ne aranjaseră pe toţi ca să ne aflăm printre străini din alte unităţi. Lumea se saluta, dar nu existau discuţii adevărate. Nu era nimic din camera aceea prietenoasă în care se strâng soldaţii de la un curs. Abia dacă auzeai un murmur scurt, din când în când, „salut, camarade, cum o duci?”, dar atmosfera era tare încordată. Desigur, ca în orice grup, era nevoie de ceva timp pentru acomodare, dar simţeam că nu ăsta era singurul motiv. Despachetarea uşor secretoasă şi răspunsurile scurte îmi aminteau de boxerii care-şi împart vestiarele înainte de meci. Politicoşi, dar precauţi. Mi s-a părut cam ciudat. În ce mă priveşte, singura persoană cu care eram în competiţie eram eu.

Luni dimineaţa la prima oră, ne-am adunat toţi 180 în sala de gimnastică, înainte de începerea instructajului a trebuit să facem toţi un antrenament clasic de armată, o alergare de trei mile în bocanci şi haine.

— Aveţi cincisprezece minute pentru prima milă şi jumătate, a spus DS-ul *(Directing Staff* – personal de îndrumare; îndrumător). Restul e treaba voastră. Dar nu vă recomand să fiţi ultimii.

Am pornit-o cu paşi grăbiţi. Dar fără echipament în spate a fost floare la ureche. Un jogger obişnuit nici măcar nu ar fi transpirat. Nu am putut să-mi cred ochilor când am văzut indivizi care cădeau la marginea drumului, se ţineau de şolduri şi se căzneau să respire. Am văzut băbuţe mult mai în formă. Totuşi, antrenamentul fizic de bază este în armată o chestie obligatorie; în teorie, până şi cei mai rotofei patiseri ar fi trebuit să treacă fără probleme. Pe măsură ce handicapaţii ăia începeau să

şchiopăteze, DS-ul le lua numele şi le spunea să se ducă să se schimbe. Erau respinşi, chiar înainte ca Selecţia propriu-zisă să înceapă. E clar că citiseră prea multe cărţi cu James Bond, feţele lor arătau că alergarea de trei mile fusese pentru ei un şoc.

Următoarele două zile am făcut o revizuire a orientării pe hartă.

„Dacă nu ştii să citeşti o hartă şi te afli sus, pe dealuri, rătăcit, vremea se schimbă şi dă gerul, iar tu o să mori, a spus DS-ul. Nu vrem să muriţi: unu, – pentru că ne costă mulţi bani Selecţia pentru fiecare din voi, doi, pentru că nu vrem să fim nevoiţi să cerem echipei de intervenţie să-şi mişte hoiturile să vă caute cadavrele şi trei, nu e bine nici pentru voi, pentru că asta înseamnă că aţi ratat Selecţia.”

De necrezut, unii au arătat că nu cunosc nici deosebirea dintre nord şi sud. În această rememorare a citirii hărţii intra şi orientarea cu raniţele şi spate, care ne pregătea pentru mersul în munţi. Am fost uimit cât de mulţi erau puşi în dificultate de chestia asta simplă. Orice ar fi gândit despre Selecţie înainte, e clar că nu asta era.

Pe Kev şi pe ceilalţi nu i-am văzut decât în trecere. Discuţiile ocazionale de la masă ne-au arătat, totuşi, că pentru toţi treaba mergea bine.

Făceam foarte multe alergări, mai ales de cinci mile, în grupuri de douăzeci până la treizeci. Aveam o oră de citire a hărţii, apoi eram trimişi la alergare; cei care veneau de la alergare transpiraţi şi gâfâind mai făceau o oră de citire a hărţii. Încă mai erau respinşi unii, chiar după alergare.

Alergările au devenit tot mai obositoare: 5 sau 7 mile în bocanci, urmate de genuflexiuni şi flotări, apoi curse de 100 de metri cu povară în spate şi alergări pompieristice în susul dealului. Mulţi au cam luat-o în mână. Am înţeles că DS făceau trierea celor care nu ar fi fost capabili să treacă primul test adevărat de la sfârşitul săptămânii, The Fan Dance (dansul evantaiului, sau dansul peste dealurile Fan).

O altă alergare pe care o făceam regulat era cea de 8 mile, în bocanci, pe dealuri, care trebuia terminată în mai puţin de o oră. În ce mă priveşte, m-am gândit că cel mai bine ar fi să stau tot timpul imediat în spatele DS-ului, dar din motive doar de ei ştiute, toţi ceilalţi păreau că vor să fie primii. Nu am înţeles de

ce.

Am făcut iarăşi orientare, de data aceasta cu raniţele. Am ajuns la unul dintre punctele de control şi m-am aşezat lângă maşină să beau ceva. Lângă mine era un DS, care se uita cum restul găştii se dădea de ceasul morţii. Unul dintre ei, un tip destupat la prima vedere, despre care ştiam că este ofiţer de cavalerie, purta bandaje de încheietură, o bentiţă în jurul capului şi, ca să le pună capac la toate, o cravată. Arăta de parcă mergea la o partidă de squash. DS-ul s-a ridicat şi a început să vorbească cu alţi membri ai personalului de supraveghere. Se uitau cu toţii la individ şi evident vorbeau despre el. Atunci mi-a trecut prin cap că e mult mai bine să treci neobservat; dacă eşti luat la ochi, eşti la doi paşi de respingere.

Fan Dance este o alergare de 24 de kilometri cu raniţele în spate, făcută cu un DS, în grupuri de cam treizeci, fără pretenţii de citire a hărţii. Începe la poalele lui Penn-y-Fan, urcă dealul până în vârf, care este cel mai înalt punct din regiune. Apoi coboară iarăşi, ocolind un alt munte numit Crib şi pe drumul roman, un vechi drumeag pietruit, apoi la un punct de control numit Torpanto. Şi după aceea acelaşi drum, în sens invers.

Un grup a pornit de la Torpanto, iar al meu de la centrul salvamont de la Stoney Arms, de la baza lui Fan. Teoretic, trebuia să ne întâlnim în vârf.

Raniţa cântărea cam 18 kilograme. Nu cunoşteam baremul de timp. Singura indicaţie care ni s-a dat a fost: „Dacă puteţi să ţineţi pasul cu noi, bine, e în regulă. Dacă nu, aţi întârziat al dracului de mult.”

DS-ul a plecat ca din puşcă, parcă era motorizat. În cinci minute, grupul nostru compact se întinsese de-a lungul traseului. Am remarcat nişte mutre care arătau foarte în formă, pe care nu le mai văzusem până atunci şi care mi-o luau înainte. Era pentru prima dată că aveam a face cu băieţii din detaşamente; se pare că la alergare fusese invitată toată lumea care se nimerise să fie la bază la vremea „dansului”. Indivizii veniseră în nişte Range Rovere, cu nişte bidoane de ceai, îşi puseseră raniţele şi o porniseră. Mă simţeam în formă şi eram optimist, dar indivizii ăştia băgau cărbuni, mai ales la urcuşuri şi m-am cam ofticat; au alergat puţin cu DS-ul, după care au accelerat şi s-au pierdut la orizont.

Am gâfâit o vreme, până ce am prins al doilea suflu, şi am început să transpir. Transpiraţia a început să-mi intre în ochi şi zgârieturile de pe spate au început să mă usture. După douăzeci de minute eram fleaşcă, dar respiram regulat şi mă simţeam bine. Ştiam pe unde trebuie să merg şi vremea era bună, deşi drumul era cam umed.

Am ajuns la Torpanto foarte bine, suflând ca o locomotivă, dar plin de încredere în mine. Nu era o zi prea călduroasă şi nu aveam de gând să mă opresc prea des să beau apă. I-am spus DS-ului cum mă cheamă, m-am întors şi am făcut tot drumul înapoi. În mintea mea cântam o melodie obsedantă. Era un cântec rap; stilul abia ajunsese în UK şi mă enerva. Am cântat-o, totuşi.

Era o treabă simplă, trebuia să alergi la vale şi pe teren plat şi să-i dai bice cât mai tare la deal. Asta era tot, alergat cu mâinile în balans şi cu picioarele pedalând. Am trecut pe drum pe lângă Max. Mergea bine. Tubul de apă fâlfâia în spatele lui şi lăsa în urmă o dâră de apă.

Din cei 180 care începusem săptămâna, 100 ajunseseră să dea proba Fan Dance. La sfârşitul zilei, alţi treizeci erau picaţi. Dansul, ni s-a spus, era un test de performanţă. Cine nu poate face Dansul, nu are în niciun caz aptitudinile fizice şi psihice pentru a continua.

În noaptea aceea a venit în camera noastră Peter, instructorul şef. Avea cam 1,65 metri şi arăta ca un unchi sfătos. A inspectat toate băuturile-minune ciudate pe care le adusesem cu noi şi le pusesem în dulapuri şi ne-a spus foarte încet, cu accentul lui de Birmingham: „Toate rahaturile astea puteţi să le luaţi cu voi, treaba voastră. Dar cel mai bun lucru e un litru de Guiness şi o pungă de cartofi prăjiţi la sfârşitul zilei”.

Ascultători, ne-am dus toţi în oraş şi am cumpărat câte două sticle de Guiness şi o pungă de cartofi prăjiţi.

Toată lumea avea o formulă personală de îngrijire a picioarelor şi a degetelor de la picioare. Eu am pus pe călcâie ţesătură ortopedică şi am scăpat de băşici. Armata era plină de reţete de scăpat de probleme, dar am descoperit că cea mai bună metodă este să le spargi pe la margine cu un ac sterilizat în flacără, să scoţi tot lichidul dinăuntru şi după aceea să pui bandajul deasupra. Altceva nu mai aveai de făcut.

A început a doua săptămână. Am ajuns la maşină după o alergare deosebit de obositoare şi am început să mă schimb. Picioarele mă dureau, iar muşchii de la pulpe mă omorau. Umerii erau tot o rană şi îi simţeam aproape dislocaţi, parcă-mi căzuseră. Mă durea scobitura spatelui; căram raniţa la deal şi mă aplecasem în faţă ca să împing greutatea. Când am terminat şi am dat jos raniţa, parcă pluteam. Mi-am tras costumul de camuflaj şi la întoarcere am băut toată ceaiul din bidonaş.

În timp ce ne relaxam în camioane, muşchii noştri începeau să ne lase. Când ne-am dat jos, arătam ca o trupă de boşorogi. Ne împiedicam şi de pragul uşii. Ne-am târât până în camerele noastre, trăgând după noi sacii de dormit. M-am uitat în oglindă. Arătam exact cum mă simţeam. Părul mi se făcuse ţeapăn pe unde transpirasem şi era acoperit cu noroi şi crenguţe.

Raniţele le ţineam lângă pat. Pentru toate hainele ude exista o uscătorie, dar nu avea niciun rost să le speli – se făceau fleaşcă şi începeau să pută iarăşi, aşa că le ţineam o vreme în uscătorie, după care le păstram în raniţe de a doua zi.

După un timp am început să vorbim unii cu alţii, dar singurul subiect era Selecţia. De câte ori mă întorceam de la alergarea zilnică, voiam să ştiu câţi mai picaseră. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Am fost încântat că la Dans o rasoliseră treizeci. E bine, mă gândeam eu, asta-mi arată că merg bine.

Alergările zilnice se întindeau de acum de la 15 la 64 de kilometri. Au început şi marşurile de noapte. Aceeaşi rutină, zi după zi. Ni se dădea o oră la care să ajungem la camioane dimineaţa, mergeam la locul de unde începea cursa, făceam cursa şi ne întorceam noaptea. Apoi tot poporul se întorcea dărâmat în cameră, îşi arunca echipamentul, îşi punea angaralele la uscătorie, făcea o baie sau un duş, mânca ceva şi băga cornul în pernă. Zilele cu Guiness şi cartofiori prăjiţi erau duse.

Nimeni nu ne-a spus baremurile zilei, aşa că nu ştiam cât de departe mergem, nici unde mergem, ce traseu urmam, sau cât aveam de făcut; n-aveai decât să mergi cât puteai de repede. Aici intra în scenă îndemânarea noastră la cititul hărţii. Dacă, de pildă, nimeream vreo re-intrare *(vale),* nu coboram, ca apoi să urc, ci vedeam dacă nu cumva era mai bine să ocolesc pe culme.

Nimeni nu discuta ordinele. Ni se spusese atât: „în careu, la şase dimineaţa”. Ne-am prezentat, ne-au strigat pe nume şi ne-

au spus în ce camioane să intrăm. Cei mai mulţi se băgau în sacii de dormit sau îşi îndesau fesurile pe cap, odihnindu-se şi bând ceai din gamele. După aceea, am ajuns – o, ce repede! – la start, am coborât, ne-au chemat unul câte unul şi ne-au trimis pe drumul nostru.

Echipa de instructori nu ne-a spus nimic. Noi am vrut să venim acolo, nu ei voiau ceva de la noi. Puteam citi pe feţele lor: dacă vrei să continui, drumul e pe acolo.

— Roşu 15?

M-am prezentat în faţa DS-ului.

— Numele?

— McNab.

— Unde te afli acum?

A trebuit să-i arăt pa hartă unde mă aflam. Dacă pui degetul pe hartă, acoperi o rază de 500-600 de metri, asta dacă nu ai degete butucănoase, care ar însemna un kilometru. Trebuie să arăţi exact unde te afli, cu un fir de iarbă sau un beţişor.

— Mergi în careul 441353. Arată-mi unde este.

I-am arătat.

— Arată-mi în ce direcţie o iei.

Mi-am luat azimutul şi i-am arătat.

— Atunci ia-o din loc, pentru că ceasul merge, mi-a spus el.

Aveam în grupul meu un tip, Trev, care era atât de aiurit şi de repezit, încât făcea totul pe dos. În loc să meargă spre nord, o lua spre sud. Într-o zi a ieşit din camion şi a fost chemat de DS.

— Unde te afli? a fost întrebat.

Le-a arătat pe hartă.

— Pe unde o iei?

Le-a arătat pe unde trebuie să meargă, corect, după care a luat-o într-o direcţie total greşită.

DS-ul s-a întors spre noi şi a întrebat:

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

L-a lăsat să meargă vreo sută de metri, după care a strigat după el:

— Hei, deşteptule, vino înapoi! Pentru numele lui Dumnezeu, unde mergi? Arată-ne azimutul.

Trev i-a arătat azimutul, iar DS-ul i-a spus:

— Atunci mergi în paştele mă-sii în direcţia aia. Ai pierdut deja trei minute.

De multe ori, când trebuia să ajung la un punct mai înalt, îl puteam vedea, dar parcă nu se apropia deloc. Atunci mintea mea începea să rătăcească la alte lucruri. Uneori începeam să-mi cânt doar mie nişte cântecele stupide, sau sloganuri publicitare pe care le-am urât toată viaţa mea.

Ajungeam la punctul de control şi mă aplecam în faţă, cu palmele pe genunchi, ca să-mi odihnesc umerii.

Mi se spunea: „Arată-mi unde eşti”. Apoi: „Mergi în careul 345678. Arată-mi în ce direcţie este.”

Şi dus eram.

Uneori ajungeam la puncte de control unde aveau cântare. Să zicem că în ziua aceea raniţa trebuia să cântărească 20 de kilograme. Verificau greutatea şi dacă individul era sub, îi puneau în bagaje o piatră mare, pe care o marcau cu un luminofor şi apoi comunicau prin radio că Albastru 27 avea o piatră în raniţă, pentru că era un trişor ordinar. Asta însemna că raniţa cântărea acum nu 20 de kilograme, ci 30. Măsurate în transpiraţie, zece kilograme înseamnă imens.

Greşeala cea mare era să ai cele 20 de kilograme la start, cu tot cu apa. Cum ai băut o jumătate de litru, cum eşti sub greutate. Când au spus 20, asta însemna 20 de kilograme la sfârşitul zilei, nu la începutul ei.

Când veneam de pe dealuri, eram iarăşi sortaţi. Venea echipa de antrenament şi se strigau nişte nume. Am înţeles repede că cei strigaţi erau picaţi.

Dacă aveai o zi proastă, primeai un „avertisment ţigănesc”. Sergentul major spunea, „Următorii, la mine”. Respectivii se adunau în jurul lui şi el le spunea: „Ieri nu v-aţi mişcat prea bine. Luaţi voi un ţigănesc; ieşiţi repede din rahat, pentru că la următorul s-a zis cu voi.”

Dacă aveai un ţigănesc şi-ţi auzeai numele, te puteai aştepta la ce e mai rău.

Dacă la întoarcere mă aflam în primul camion, mă simţeam foarte bine. În al doilea, mai nesigur, dar nu foarte îngrijorat. În al treilea, eram dărâmat. Mi s-a întâmplat o singură dată. De cele mai multe ori, însă, mă uitam la alţii, încântat că aceşti tipi blonzi pur-sânge, arătoşi, înalţi de 1,95, o iau în barbă.

Le spuneam că-mi pare rău, dar în sinea mea mi se cam fâlfâia de ei. Fiecare ţinea cu el însuşi, toţi voiam să intrăm.

„Treaba e, ne-a spus DS-ul, că dacă trebuie să fii pe o poziţie şi să execuţi acoperire cu foc cu GPMG-ul la şase şi patruzeci şi cinci de minute, degeaba mai apari la şase şi patruzeci şi cinci şi treizeci de secunde, ai venit prea târziu. La fel de bine poţi să întârzii zece ore. Dacă ai un orar, trebuie să fii acolo la timp. Grupul de atac trebuie să plece şi fără acoperirea ta, pentru că atacul lor este coordonat cu alt atac care are loc la trei sau patru kilometri distanţă. Trebuie să vă încadraţi în timp, pentru că într-o zi de asta ar putea depinde nişte vieţi.”

Echipa de antrenament făcea şi ea cursa în fiecare zi şi schimba baremurile funcţie de condiţiile de pe teren. Dacă era un vânt de 60 de kilometri pe oră, ei ţineau seama de el. Depindea numai de noi ca să fim la fel de buni ca ei.

Ce ne îngrozea, era Peronul 4. În gara Hereford, Peronul 4 era pentru trenurile de Londra. „Tu mergi la Peronul 4” însemna pentru Regiment un alt fel de a spune „adio şi n-am cuvinte”.

Desigur, până când ajungeau la unităţile lor, motivul pentru care părăsiseră Selecţia erau „răni la picior sau la spate”, dar nu aveau de ce să se ruşineze: mergând la Selecţie, ei fuseseră mult mai curajoşi decât cei în faţa cărora voiau să se scuze.

Băieţii de la Royal Signals *(Transmisiuni)* erau foarte bine acomodaţi şi se simţeau în elementul lor. La vremea aceea, dacă un tip de la ei voia să ajungă la Regiment, mai întâi era mutat la 264, unitatea de transmisiuni de la Hereford. Aşa că indivizii ăştia erau din capul locului în mediul Regimentului şi se puteau antrena chiar pe Munţii Negri, aflaţi la 45 de minute de mers pe jos. Mulţi dintre ei plecau seara acasă. La început, am crezut că aveau un avantaj faţă de noi şi că nu era drept. După aceea am ajuns să înţeleg că de fapt nu aveau, că tot trebuia să încalţe bocancii şi să alerge pe dealuri, ca toată lumea.

Mă uitam la băieţii care mai trecuseră o dată prin Selecţie – poate că ajunseseră până la faza de Continuare a antrenamentului, în junglă, şi acolo capotaseră. Speram să treacă încă o dată de faza asta. Dacă ajungeam şi eu în junglă – de preferinţă cu ei – aş fi ştiut despre ce e vorba.

Unii s-au dovedit cumplit de rezistenţi. Mă comparam mereu cu ei. Un tip numit Andy Baxter făcea parte din echipa de antrenament. Am ieşit odată cu el la o cursă, oprindu-ne pentru genuflexiuni şi flotări. Andy şi-a scos cămaşa şi a arătat că, pe

lângă o figură de star de cinema, avea şi un fizic de invidiat. Ar fi putut ajunge pe coperta de la *Playgirl.* La batalion fusesem tot timpul în formă, dar, mi-am zis, de asta nu am cum să trec – n-am nicio şansă, cum dracu' să ajung să arăt ca ăsta? Nimic nu-l impresiona. Ne-am întors abia trăgându-ne sufletul, iar el ne mâna din spate, glumind şi râzând, în timp ce-şi bea ceaiul. Nu puteam să-i sufăr pe indivizii ăştia, pe lângă care eu eram un amărât care transpira şi cădea lat. A trebuit să-mi repet de multe ori că de fapt nu eram în întrecere cu Baxter, ci cu McNab.

Dacă înainte de a ajunge la Stirling Lanes trecerea Selecţiei mă obseda, acum devenise o fixaţie patologică. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât voiam să stau mai mult. Atmosfera era foarte diferită de cea de la batalionul de infanterie, extrem de relaxată, se baza în principal pe disciplina consimţită. Toată lumea-şi spunea pe numele de botez. Nimeni nu urla la noi; ni se spunea „paradă la douăsprezece" şi era de aşteptat că toţi o să fim acolo. Dacă nu eram, asta însemna că nu am vrut să mergem şi că eram liberi să plecăm. În fiecare noapte îmi spuneam: chiar vreau să fiu aici, ăsta e locul unde vreau să ajung.

Dacă nu treceam Selecţia, aveam de gând să ies din armată. Nu mă mai vedeam întorcându-mă la batalion. Văzusem că se poate trăi şi altfel şi-mi ceream şi eu dreptul. Aveam aici toate facilităţile, de la bibliotecă şi până la bazin de înot. Centrul medical era deschis pentru noi la orice oră ne întorceam. Mergeam acolo să-mi schimb bandajele de la picioare. Nu era ca la infirmeria batalionului, unde mă învârteam atâta în aşteptare, că picioarele mi se vindecau şi singure. Aici eram tratat ca o persoană şi nu ca un soldat; mă târâm până în camera mea şi-mi spuneam din nou: vreau să stau aici!

Am ajuns în săptămâna a treia toţi cei veniţi de la Jachetele Verzi, după care Bob a fost picat. Timpii lui nu erau atât de buni. Nu părea prea supărat; şi-a împachetat lucrurile şi a plecat.

A doua zi, am terminat un marş şi am mers într-un pâlc de pădure să ne odihnim câteva ore şi să mâncăm ceva înainte de alergarea de noapte. Dave nu era în apele lui şi mai avea şi un ţigănesc. Stăteam în jurul unui reşou cu hexy (combustibil solid) şi ne descălţasem în aşteptarea întunericului, iar Dave a spus: „Ce mă supără cel mai tare e că nu-ţi spun de-a dreptul că te-au picat. S-ar putea să fac marşul ăsta de rahat degeaba.

Aşa a fost. A doua zi, aproape de sfârşitul săptămânii a treia, a fost şi el trimis la Peronul 4; timpii lui nu erau destul de buni. Şi Max, care începuse să meargă tot mai rău, a primit un ţigănesc.

„Asta e pentru că mereu cad, mi-a spus Dave. Iar de căzut, cad pentru că picioarele mele nu sunt destul de mari ca să mă susţină. Port doar 38.”

I-am strâns mâna şi l-am privit cum se duce. O să-mi lipsească, ticălosul.

Două zile mai târziu, în ultima săptămână, coboram de pe Fan-Fawr şi l-am văzut pe Max, care încă urca, cu tubul de apă fluturând, îmbrăcat într-un tricou cu un desen, ceva cu portocale. Mustaţa lui stufoasă era plină de muci şi arăta ca dracu’.

Mi-a spus: „Andy, stau prost cu timpii. Am timpi foarte proşti.”

Se simţea bine că iese din toată treaba asta – ca un om beat, dar fără să fie fericit.

Am dat din cap şi i-am spus că-mi pare rău, dar era clar că numai de mine-mi era mie.

A plecat în noaptea aceea. Din cele şase Jachete Verzi, trei s-au dus în ultimele trei zile ale Săptămânii de Test. Kev a plecat în ziua următoare. Ca de obicei, nu era deloc plouat.

„Domnule, am încercat şi am ratat, a zâmbit el subţire. Acum ştiu că nu trebuie să mă mai gândesc la treaba asta. Mă întorc la fotbal şi la nopţile de la Longbridge, asta e de mine.”

Eram trist când îi vedeam pe toţi că se duc. Aveau să-mi lipsească prietenia şi glumele lor.

Johnny Doi-Piepteni era încă acolo şi nici nu se gândea să rateze. Nu l-am văzut de prea multe ori, pentru că stătea în altă clădire, iar când nu alergam, dormeam.

Îmi spuneam în sinea mea: „Continuă ca până acum, asta trebuie să faci. Ai grijă să nu te răneşti”.

A doua zi am primit un ţigănesc.

Aveam o alergare de 35 de kilometri în valea Elan şi eram într-o zi nefastă. Nu aveam răni, dar îmi era greu să mă mişc. Ca şi cum picioarele se săturaseră să se mai joace; corpul meu mergea cu 100 la oră, iar picioarele cu numai 50 la oră. În copilărie visam adesea că fugeam de ceva şi că, deşi mintea îmi funcţiona la fel de repede, trupul mi se mişca cu încetinitorul. Acum mi se întâmpla în realitate. Mă întorceam cu al doilea grup de camioane şi mă simţeam la pământ.

Dimineaţa următoare, aşteptam să fim repartizaţi pe vehicule. Instructorul şef a început să strige numele celor pe care voia să-i vadă. Eram printre ei.

„Timpii voştri de ieri nu au fost prea buni, ne-a spus el. Trebuie să-i daţi bătaie tare în ultimele două zile, sau vă aşteaptă Peronul 4.”

Asta m-a cam sictirit, dar mai aveam doar marşurile de Hartă Schiţată şi de Anduranţă.

„Harta Schiţată” presupunea să foloseşti o hartă desenată manual. Trebuia să acoperim 35 de kilometri, trecând pe la diferite puncte de control. Nu aveam probleme, credeam că o fac uşor, o să fie o călătorie de plăcere. Cunoşteam terenul, pentru că făcusem toate recunoaşterile, fusesem acolo, ştiam unde merg.

Urcam spre Fan şi am ajuns la un pâlc de pădure cam de un kilometru pătrat, pe care trebuia să-l ocolesc: nu erau nişte arbuşti zdrenţăroşi, era o plantaţie de pini importantă a Comisiei Pădurilor. Uitându-mă de sus, am văzut că prin mijlocul ei trecea un drumeag de oprire a incendiilor. Am intrat în pădure şi am mers bine cam 200 de metri. După aceea mi-am pierdut orientarea. A trebuit să mă opresc câteva minute şi să iau un azimut. Eram de-a dreptul furios pe mine. A trebuit să merg în patru labe, pentru că pinii erau plantaţi foarte aproape unul de altul. Strigam şi mă înjuram de unul singur. Mersesem prea departe ca să mă întorc şi să ocolesc; acuma era o problemă de viaţă şi de moarte. În sinea mea îmi dădeam seama că o să întârzii. Ştiam că am rasolit-o.

Când am ieşit aveam tăieturi pe faţă şi pe mâini şi eram plin de sânge. Dar am mers mai departe. Mai aveam o şansă.

Mergând spre următorul punct de control, care era în vârful lui Penn-y-Fan, picioarele mă dureau crunt. Nu-mi mai ajungea aerul şi eram ud leoarcă de sudoare, sânge şi noroi. Dar cel mai rău eram rănit în mândria mea. Ştiam că o dădusem în bară pentru că fusesem prea încrezut.

Ieşise soarele şi era foarte cald. Jumătate din Ţara Galilor ieşise în natură cu familia, pe Fan – puşti cu sticle de limonadă de doi litri în mână, mame şi taţi în pantaloni scurţi şi sandale, bucuroşi de privelişte. Am trecut printre ei, supărat şi mormăind pentru mine, încercând să recuperez imposibilul.

DS-ul s-a uitat la faţa mea tăiată şi la pantalonii mei zdrenţuiţi şi mi-a spus:

— Eşti bine?

— Mda, am doar un picior care rămâne în urmă, i-am răspuns.

— Nu-ţi face probleme, mergi la vehicul, este ultimul punct de control.

Fusesem ultimul care ajunsese pe vârful lui Penn-y-Fan. Acum trebuia să mă întorc la ultimul punct de control. Am fugit. Am fugit mai repede decât am crezut vreodată că pot să fug, dar când am ajuns mai era loc doar în al treilea camion.

În noaptea aceea mi-au strigat numele. Era în ajunul Anduranţei, ultima probă importantă, iar eu eram picat. Era greşeala mea; am fost atât de încrezut, încât am refuzat să ocolesc pădurea, fiind prea sigur de locul în care mă aflu:

Înainte să pleci spre Peronul 4, trebuie să dai înapoi la magazie tot echipamentul. Acolo ai un interviu cu maiorul instructor. Am aflat că ai dreptul să dai Selecţia doar de două ori, şi doar în cazul că-ţi rupi un picior la a doua încercare ar putea să fie mai înţelegători.

Nu eram singurul care aştepta să intre în birou. Pe banca lungă de lemn eram opt. Mă simţeam ca un copil chemat la directoare după ce făcuse năzbâtii, sau ca în camera de interogatoriu a poliţiei. Pe acolo era o activitate de furnicar, toată lumea se mişca cu un scop şi-şi vedea de treabă. Nimeni nu ne lua în seamă.

Mă simţeam respins de lume. Totul se întâmpla în jurul meu şi eu nu mai făceam parte din acel tot.

Maiorul s-a uitat la mine de după birou şi mi-a spus:

— Care e problema? De ce ai întârziat la ultima etapă?

— Prea încrezut. Am trecut prin pâlcul de pădure şi asta m-a încetinit puternic.

— Aha, bine, a zâmbit el. Dacă mai vii pe aici, o să-l ocoleşti, nu-i aşa?

— Da.

— Bun, poate ne mai vedem pe aici.

— Şi eu sper.

O oră mai târziu, eram pe Peronul 4.

Am luat trenul spre Paddington. Ajuns la Londra, am mers la Brize Norton, iar de acolo am luat un avion RAF înapoi, spre

Minden.

În timp ce-mi urcam bagajele şi mă aşezam pe scaun, m-am surprins uitându-mă ţintă la cuvântul „Hereford” de pe o tăbliţă. Mi-a trecut prin minte că nu mă mai simţisem atât de distrus – dar nici atât de hotărât – de foarte, foarte multă vreme.

9

Să pici la Selecţie e ca şi cum ai pica de pe cal, doar că doare mult mai tare. Ştiam că dacă n-o să încerc la următoarea, n-o să mai încerc niciodată, pentru că eram sictirit.

Debbie nu a fost foarte încântată când am depus iar formularul de înscriere, dar batalionul a fost de acord. Totuşi, de data asta nu mi-au mai dat liber pentru antrenamente, pentru că erau prea multe angajamente. Făceam la batalion doar exerciţiile de bază.

M-am hotărât că, dacă ratez a doua oară Selecţia, o să părăsesc armata. În naivitatea mea, scriam unor companii care aveau multe contracte în Orientul Apropiat: „Domnilor, ştiu să lucrez cu un mortier.” Credeam că un infanterist care ştie să mânuiască un mortier e pentru ei o mană cerească şi nu am putut să înţeleg scrisorile politicoase care au început să-mi sosească: „Stimate domn, plimbă ursul!”

Într-o zi m-a luat deoparte Alex, căpitanul care ne ajutase să ne antrenăm, şi mi-a spus: „În fiecare dimineaţă, când mă bărbieream, luam săpunul şi scriam pe oglindă – Batalion, Nu, Regiment, Da.”

Evident, la el mersese. M-am simţit încurajat.

Mă antrenam în tot timpul liber pe care îl aveam. În mare parte era ca data trecută – o grămadă de lucru cu raniţa, antrenament în circuit şi alergare – mărindu-mi rezistenţa inimii, plămânilor, picioarelor şi a minţii.

Singura perioadă în care am putut să mă antrenez în Beacons a fost în timpul permisiei de Crăciun, ceea ce a supărat-o pe Debbie rău de tot. Am început să ne certăm pe tema asta. Căsătoria noastră era doar cu numele. A venit într-o seară şi am avut o ceartă serioasă.

— Abia dacă ne întâlnim, a spus ea. Şi când ne întâlnim, tot ce te interesează pe tine este Selecţia.

— Sunt furios pe mine că am ratat, am spus eu.

— Atunci suntem doi furioşi.

Am început să-i explic că n-avea nicio idee ce se întâmplă cu mine, că întreaga mea lume se prăbuşise şi că, dacă data viitoare nu reuşesc, viitorul nostru era foarte nesigur, pentru că o să părăsesc armata şi o să trebuiască să-mi caut ceva de lucru.

Am ţinut-o aşa toată noaptea, cu strigăte şi uşi trântite care au trezit o jumătate de bloc. Eu îmi plângeam de milă şi nu mă puteam obişnui cu ratarea intrării în Regiment. Singura mea supapă era Debbie, iar ea, credeam eu, nu înţelegea. Tot ce voiam era Regimentul, iar dacă ea nu era cu mine, atunci era împotriva mea. I-am spus că exagerează şi că, dacă reuşesc, totul o să fie bine din nou şi că o să ne întoarcem de unde am plecat. Dar Debbie era o fată isteaţă şi trebuie să fi văzut semnele prevestitoare ale dezastrului.

Ceea ce începuse ca o obsesie se transformase într-o fixaţie, iar acum era o pasiune. Nu mai mă interesa nimic din ce se întâmpla la batalion, decât dacă era antrenament fizic. Atunci mă aruncam în activitate, numai pentru că era încă un antrenament fizic.

Mintea mea era concentrată exclusiv asupra primei luni a Selecţiei. Nu mă îngrijora deloc Continuarea; o dată trecută această primă lună, totul îmi era necunoscut, deci oricum nu aveam pentru ce să mă pregătesc. Ştiam că o să trec şi de asta. *Ştiam.*

În timpul permisiei de Crăciun, Debbie a plecat la familia ei, iar eu m-am dus la Crickhowell, terenul de antrenament al *Diviziei Prinţul de Wales.* În fiecare dimineaţă puneam în portbagaj raniţa şi plecam în Munţii Negri.

Aveam o rablă veche şi ruginită de Renault 5. Una dintre aripi stătea să cadă şi a trebuit să o prind cu o coardă de extensor. În unele dimineţi nu avea nici puterea să urce până la punctul de start. Când drumurile erau îngheţate, nu de puţine ori am ajuns în câte un gard.

Mă antrenam din greu pe dealuri, apoi conduceam înapoi, până la Crickhowell, luam două sticle de o jumătate de Guiness şi o pungă de cartofi prăjiţi, beam o grămadă de băuturi electrolitice şi mă înfăşuram în pătură până a doua zi.

În ziua de Crăciun m-am răsfăţat cu câteva ore libere şi m-am uitat la toate piesele care fuseseră pe primul loc în Top of the

Pops. Am luat cina de Crăciun la o cârciumă şi am sunat-o pe Debbie. Nu a răspuns nimeni.

A doua zi am făcut Dansul. Am alergat de nebun pe Penn-y-Fan cu o casă întreagă în spate, transpirat, iar pe lângă mine au trecut în sprint patru sau cinci tipi în costume de camuflaj şi raniţe uşoare. În timp ce treceau ca vântul pe lângă mine, care arătam ca un rahat, mi-au strigat: „Te antrenezi pentru ianuarie, ai? Baftă!”

Mă aşteptam ca Selecţia de iarnă să fie mai dură decât cea de vară. Frigul te oboseşte rău; e mult mai greu să te mişti pe zăpadă, iar vizibilitatea slabă îngreunează puternic orientarea. La Selecţia de iarnă se mai şi murea. Muriseră pe dealuri chiar şi ofiţeri superiori ai Regimentului. Auzisem că un maior a plecat odată cu o raniţă plină cu cărămizi, fără să ia haine groase. Vremea s-a stricat şi nu s-a mai putut întoarce. Echipa de intervenţie a urcat dealurile şi i-au găsit corpul, dar nu au putut să-l aducă jos, pentru că vremea era prea rea. Au fost nevoiţi să scoată sacii de dormit şi să utilizeze cadavrul îngheţat drept scut împotriva vântului. Când vremea s-a mai limpezit, l-au pus pe spate, au pus pe el raniţele şi l-au folosit drept sanie până jos.

Am ajuns la Stirling Lines la mijlocul lui ianuarie. Am simţit că oamenii erau mult mai temători decât la primirea din vară. Eu unul, aşa eram.

După cum s-a dovedit, vremea este un mare nivelator. În ceaţa groasă sau prin zăpada înaltă, toată lumea trebuia să se bazeze pe propria orientare. Intemperiile ne încetineau în aceeaşi măsură pe toţi; era o chestiune de a reuşi împotriva tuturor greutăţilor, de a avea încredere în hartă şi în busola ta. Cu fiecare zi, mă simţeam tot mai bine şi eram tot mai optimist.

În mare parte din săptămânile doi şi trei, a nins abundent. Ni s-a dat un careu de şase cifre, care avea o precizie de 100 de metri, ceea ce înseamnă o distanţă mare atunci când cauţi un cort îngropat în zăpadă.

Într-o zi, vizibilitatea era mai mică de 20 de metri. Am ajuns în apropierea punctului de control şi am pierdut minute preţioase alergând în jurul lui, căutând un verdele cortului din GoreTex. În cele din urmă l-am găsit, am bătut în perete şi fermoarul a coborât. Pentru că mă oprisem din mers, eram leoarcă de apă şi murdar şi începeam să transpir. Chiar şi pe vreme rea, nu purtam

decât o pereche de pantaloni, bocancii, un tricou şi un impermeabil peste toate.

M-a lovit un val de aburi de cafea şi de vapori de la băiatul care se afla într-un sac de dormit. Îşi dăduse probabil drumul la aere din cauza căldurii.

Voiam să ies cât mai repede, unu din cauza timpilor, doi pentru că începeam să îngheţ. De pe mine cădeau pe el picături. S-a uitat în sus, a luat o gură de cafea şi mi-a spus, „Termină dracu' cu transpiratul ăsta peste mine."

Mi-a dat noul punct de referinţă, mi-a spus „cu bine" şi a tras fermoarul cortului.

Revenit în viscolul de afară, am pornit iarăşi la drum. Am ajuns la următorul punct de control în acelaşi timp cu doi apevişti care veneau din alte direcţii.

Unul dintre ei i-a spus DS-ului: „Punctul ăsta de control nu e unde ar trebui să fie."

Bivuacul se afla pe bucată de teren numită înălţime de reper. DS-ul, care era chiar Peter, instructorul şef, i-a întrebat: „Atunci unde credeţi că ar trebui să se afle?"

Apevistul a arătat pe hartă, după care cei doi ofiţeri au început să se sfădească. Era doar o diferenţă de o sută sau două de metri, în niciun caz nu era într-o altă vale.

DS-ul m-a întrebat: „Unde ne aflăm acum?"

Am arătat înălţimea de reper de pe hartă şi el a spus „corect". Nu l-am contrazis.

Apoi s-a întors spre cei doi apevişti şi le-a spus: „Indiferent unde credeţi că vă aflaţi, acesta este următorul punct de control."

Duşi au fost, şi în timp ce-mi dădea coordonatele noului careu, dădea din cap şi spunea: „Nu-i înţeleg pe băieţii ăştia. Vor să ajungă membrii unui grup din care eu fac deja parte, eu sunt instructorul şef, iar ei se ceartă cu mine. Chiar dacă eu greşesc, ce rost are să se certe cu mine?"

Nu i-am mai văzut niciodată. Data viitoare, dacă pentru ei avea să mai fie vreuna, sigur nu se vor mai prezenta la Selecţie cu aerele lor de ofiţeri. În stadiul acela, DS-ul nu se obosea să ne afle numele, decât dacă făceam ceva rău. Tot ce voiau de la noi era să vadă dacă avem rezistenţă, talent şi hotărâre. Nu dădeau doi bani pe îndemânările şi aptitudinile noastre specifice.

Un personaj numit Jock avea patul lângă al meu. În fiecare noapte, după ce ne întorceam după o zi dărâmătoare, îmi spunea:

— Hm, cred că o să mă duc puţin în oraş să beau ceva.

Se îmbrăca cu hainele civile şi mergea în oraş la vreo discotecă, şi se întorcea duhnind pe la trei dimineaţa. Cădea în pat, se făcea covrig şi adormea.

Dimineaţa următoare îi trăgeam un ghiont şi îi spuneam:

— Jock, hai să mâncăm.

— Oh-kay.

Se scula, drept ca bradul, îşi punea echipamentul, făcea munţi de pâine prăjită şi îi ducea în mâini până la camion. Tot ce-mi puteam permite, şi asta nu în fiecare zi, era câte o escapadă la un local în care se vindeau cartofi prăjiţi şi cutii de Guiness, aflat pe aproape.

La sfârşitul primelor două săptămâni a început şi treaba cu adevărat serioasă, trecerea prin Valea Elan. Îmi plăcea urcuşul până acolo, pentru că porneam dimineaţa devreme. Puteam să-mi bag capul în sacul de dormit şi să beau tone de ceai. Dar toate lucrurile plăcute au şi un sfârşit, în cele din urmă camionul se oprea, motorul mai tremura o dată şi apoi tăcere. Era timpul să ieşim.

Mai întâi, aerul rece îmi ataca urechile, apoi începeau să-mi amorţească şi picioarele. Eram rupt între dorinţa de a mă mişca şi aceea de a rămâne la căldură, ştiind că mă aşteaptă o cursă obositoare de opt sau zece ore.

Valea Elan era aşa cum mi-o aminteam, un loc uitat de Dumnezeu, dezolant, plin de lacuri şi cu zone întinse de iarba elefantului, care-ţi ajungea de la genunchi până la piept. Zona era plină de capcane şi nu ne puteam mişca decât pe culmi, din cauza lacurilor. Făcusem pe acolo o grămadă de marşuri şi căzusem de nu ştiu câte ori. Uram Valea Elan.

De acuma purtam, pe lângă raniţă, şi o puşcă, pe care trebuia să o ţinem tot timpul în mâini. Erau doar nişte amărâte de SLR-uri, dar erau o greutate suplimentară de care m-aş fi lipsit bucuros. Puşca nu mai avea curea; n-aveai cum s-o pui pe umăr sau s-o prinzi de raniţă. Am descoperit că SLR-urile îţi făceau viaţă foarte dificilă, pentru că nu puteai balansa din mâini în timpul alergării. Trebuia să trecem peste o grămadă de garduri şi

dacă erai văzut că te sprijineai în armă ca să treci în partea cealaltă, erai penalizat şi asta te – dărâma.

Unele curse parcă nu se mai sfârşeau. Uneori puteam să văd punctul de control de la 10 kilometri; urcam pe un loc înalt şi ştiam că mă aflu la capătul acelui delta, dar după aceea mergeam şi parcă nu mă apropiam. Valea Elan i-a picat pe mulţi. Pur şi simplu i-a pus la pământ. Şi pentru că era foarte departe, asta însemna că urma să ne întoarcem târziu şi că trebuia să plecăm devreme.

Făceam cărăuşie zilnică pe dealuri. Vremea era îngrozitoare. La una dintre curse, zăpada îmi ajungea până la mijloc. Era o cursă destul de lungă – 35 de kilometri – şi zăpada m-a speriat. Era ceaţă, vizibilitatea era de vreo 10 metri şi am ratat cu toţii un punct de control. Şase dintre noi ne-am reunit şi ne-am dat peste cap timpii. În cele din urmă un tip a găsit bivuacul DS-ului şi ne-am bulucit toţi să ne scuzăm, dând vina pe vreme. Nu era nevoie. Deja ţinuseră cont de ea şi s-a luat decizia să continuăm, dar în grup, şi să mergem la următorul punct de control.

Cu timpii eram cam pe la mijloc. Eram îngheţat bocnă, după ce înotasem prin toată zăpada aceea, dar am avut noroc. Era acolo un canadian care a vrut să conducă de la cap la coadă şi m-am aciuat în spatele lui. Individul tăia cale prin zăpezi de parcă era un spărgător de gheaţă, iar noi îi ţineam trena, rânjind cu gura pân' la urechi.

Faza de Anduranţă a culminat cu Săptămâna de Test. Fuseseră alese rute pe care le mai parcursesem în timpul Selecţiei, cu lungimi de la 20 la 64 de kilometri. Aici au început să-şi facă de cap rănile. Mai rămăsesem doar patruzeci, ceea ce era foarte bine: nu mai aşteptam prea mult la coadă la cantină. Cu fiecare zi mă simţeam mai tare, pentru că ştiam terenul şi ştiam la ce să mă aştept.

Nu aveam niciun „ţigănesc", aşa că mi-am făcut socoteala că puteam să o şi zbârcesc o dată, fără să păţesc ceva. Dar cel mai bun lucru era că nu aveam băşici, lucru care m-a impresionat plăcut; îmi mai bandajam picioarele, însă, pentru că gleznele mi se umflau urât de tot.

De acum, mă întorceam întotdeauna cu un alt tip, George. Am descoperit că fusesem în acelaşi timp la Crossmaglen. El fusese la o unitate de inginerie, care construia „submarine", după aceea

se transferase la Regimentul 59 Inginerie, ataşat Brigăzii de Comando. Făcuse alpinism şi tot tacâmul. Mă uimea, pentru că de câte ori ajungeam acolo, îl găseam deja întins în sacul lui de dormit şi aşteptând să se umple camionul, în timp ce mânca portocale. Stăteam amândoi într-o linişte complice şi aşteptam să se umple camionul. George era înalt şi sfrijit, cu varice pe una din coapse. Arăta ca o hartă în relief a Pirineilor.

A venit ziua Hărţii Schiţate. De data asta nu aveam cum s-o mai rasolesc şi n-am rasolit-o. Ne-am întors în tabără pe la trei după-amiaza, după ce pornisem la patru dimineaţa. La zece seara aveam Anduranţa, aşa că am scos echipamentul şi am făcut o baie. Am fost întotdeauna adeptul duşului, până ce am văzut că toţi băieţii intră în baie cu cutiile de Radox şi mi-am zis, O.K., hai să o fac şi eu pentru Anduranţă. Dar am pus ceva cam mult. Parcă pluteam în Marea Moartă. Nu am aflat niciodată dacă m-a ajutat cu ceva în privinţa fizicului, dar în mintea mea mă simţeam mai bine.

Am fost duşi la Talybont, unul dintre lacuri. Când am coborât din camion şi mi-am pus raniţa, am început să simt înţepături şi mâncărimi în mâini, pentru că greutatea de pe umeri împiedica circulaţia sângelui. Era durerea iniţială, amplificată de punerea curelelor pe locurile unde frecaseră. Apoi, cam după zece minute, de cum am pornit la drum, am simţit furnicături pe piele, pentru că începusem să transpir. În jurul gâtului aveam numai apă, care începuse să urce la baza părului. Asta este o fază foarte incomodă a alergării, acele prime zece-cincisprezece minute, când picioarele îţi sunt încă înţepenite. Apoi am început să-mi recapăt suflul şi totul a reintrat în normal. După vreo douăzeci de minute, îmi intrasem în ritm. Mintea îmi era relaxată; auzeam în cap numai clopoţei. Era un frig de te tăia, iar vântul intra prin cele mai mici crăpături. Până am tras o transpiraţie sănătoasă, a fost cumplit, mai ales după somnul dulce de o oră şi jumătate din timpul transportului.

Cea mai mare parte a Anduranţei se făcea în întuneric, asta pe lângă faptul că era iarnă şi zilele erau scurte. Toţi se arătau foarte dornici să înceapă, dar şi neliniştiţi. Mă simţeam în formă şi eram încrezător. Nu aveam răni importante, doar bătături de la raniţă.

Ne-au strigat pe nume şi duşi am fost. Raniţa era cea mai grea

din câte avusesem vreodată, cam 30 de kilograme, din cauza apei şi a hranei suplimentare. Luam întotdeauna apă din tabără, pentru că ştiam că este necontaminatâ. Nu aveam fantezii de tipul apă de izvor, chiar dacă aveam tablete sterilizante, numai ca să văd în amonte cine-ştie-ce oaie moartă plină de viermi: dacă începe să te doară burta, mergi mult mai încet. Merita să iei greutatea suplimentară.

Nu aveam dreptul să mergem pe drumuri. Dacă punctul de control se afla la drum, trebuia să ajungem la el în unghi, nu să îl ochim şi să mergem la el pe drum. Nu aveam voie nici pe drumuri forestiere, nici pe poteci; toată treaba trebuia să se petreacă pe teren neamenajat. La unele puncte de control era şi apă. Dacă veneau şi alţii, aveam un răgaz de cam cinci minute, în care puteam să ne umplem bidoanele de la rezervoare, dacă acestea existau. Dacă nu eram reţinuţi, nu pierdeam timpul cu umplerea.

Dacă întâlneai pe careva pe drum, nu aveai niciodată timp să spui mai mult de „merge?”, înainte să porneşti iar ca din puşcă. Tot ce voiam să aud de la ei era că erau în întârziere şi mă gândeam că bine fac. Dacă erau chiar mai supăraţi şi spuneau „pe mă-sa!”, atunci eram şi mai mulţumit. Nu alergam mai repede pe chestia asta, dar mă simţeam mai bine.

Mergeam cu clopoţeii răsunând în cap şi mă gândeam la traseu, încercând să-mi amintesc ce era pe hartă, ca să nu mai fiu nevoit să mă opresc. „Dacă la fiecare cinci minute te opreşti treizeci de secunde, asta înseamnă că la o oră ai pierdut minute importante”, îmi spusese Max. Îmi verificam drumul pe hartă din mers.

La curea aveam un buzunar suplimentar, care era plin cu prăjiturele cu anason şi cu batoane de ciocolată Yorkie, pe care le strânsesem special pentru Anduranţă. Nu le-am folosit la alte curse, dar dintr-un motiv oarecare mergeam în oraş şi le cumpăram pentru ocazia asta. Acum scotoceam în depozit şi mâneam şi mă întrebam de ce n-o mai făcusem până atunci.

Eram în cea de-a doua noapte a cursei. Pe ultimii 5-6 kilometri mă lăsaseră bateriile lanternei. Ştiam, din cauza înclinării terenului, că eram în coborâre, că o să ajung la lac, apoi o fac la dreapta spre pod, care era punctul de control final.

Nu puteam să-mi citesc harta şi înjuram de toţi dumnezeii în

gura mare. De o parte la lacului era un pâlc de pădure mare. Am căutat o potecă de incendiu ca să trec, gâfâind şi amintindu-mi de rateul de data trecută.

Am găsit brâul de incendiu, unul lat, bun, şi am mers pe el, dar am ajuns la nişte copaci căzuţi. Altă transpiraţie, alte tăieturi. La fiecare câţiva metri trebuia să dau jos raniţa, să o arunc peste un trunchi căzut, să mă rostogolesc peste el eu însumi, să găsesc raniţa în întunericul ca smoala, să o pun în spate. Intrasem în panică. Nu-mi venea să cred că viitorul meu este iar în pericol, din cauza repetării aceleiaşi greşeli.

Am răsuflat uşurat când au apărut primele raze de lună şi mi-am dat drumul spre fundul văii. Ştiam că trebuie să fac la dreapta şi am mers de voie, fără să mă grăbesc.

Am ajuns la ultimul punct de control după o cursă de douăzeci şi una de ore. Eram foarte mândru de mine, dar George ajunsese deja înaintea mea. Nimic nou în privinţa asta.

Am observat o schimbare clară în atitudinea DS-ului. Era ca şi cum am fi trecut un prag, ca şi cum am fi depăşit o fază. Nu ne-a lăudat, nimic de genul ăsta, dar ne-a spus: „E în regulă, nu-i aşa? Bun, acum, daţi-vă jos echipamentul şi mergeţi în camioane, aveţi acolo ceva ceai.”

Acolo se afla şi sanitarul, pentru orice eventualitate, dar toată lumea era prea emoţionată ca să-şi dea seama dacă are vreo problemă.

Sergentul de intendenţă ne-a adus felii mari de *pudding* cu pâine şi ceai, pe care l-am amestecat cu rom. Am descoperit că acest rom, numit „foc de puşcă”, făcea parte din marile tradiţii ale Regimentului. Era distribuit numai la zile mari, după ce era economisit. Nu-mi plăcea romul, dar nu mi se părea că ar fi fost nimerit să spun asta chiar atunci. Nu-mi plăcea nici *pudding*-ul, dar am înfulecat o cantitate apreciabilă şi din acesta.

Unul dintre ofiţeri a venit la mine şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, ai avut probleme acolo, în vale?

I-am explicat ce se întâmplase şi mi-a spus:

— Te-am auzit! N-am înţeles decât că înjurai de mama focului.

Şi el fusese prins într-un brâu de incendiu şi avusese aceeaşi problemă.

Am urcat în camioane pentru ultima oară. Toată lumea era fericită, dar epuizată. Nu dormea nimeni, toţi eram adânciţi în

gânduri.

Am făcut o baie cu Radox de zile mari şi am încercat să-mi dau jos toate bandajele de pe picioare. Era o bandă lată de cinci centimetri, pe care o înfăşurasem ca un tâmpit cu partea lipicioasă pe piele. Stăteam în baie şi discutam cu George şi mai scoteam câte un au în timp ce-mi jupuiam banda de pe picioare. Când am terminat, se dusese şi jumătate din părul de pe picioarele mele.

Unul dintre DS a venit şi ne-a spus: „Toată lumea să fie mâine în sala de şedinţe a departamentului de antrenament, la opt dimineaţa".

Eram optimist. Unii dintre noi se aflau într-o situaţie nu prea sigură, dar aveau să afle curând cum stau.

Îndată ce DS-ul a spus „Următorii se vor duce să-l vadă pe maiorul instructor", mi-am dat seama că fuseseră picaţi. Ştiam că dacă n-or să-mi strige numele, am trecut.

Au strigat zece nume. Nici un McNab.

— Ceilalţi, aveţi răni? Infirmeria este deschisă, mergeţi şi scăpaţi de ele acum!

Mai aveam de făcut o treabă: unul dintre tipii care fuseseră picaţi avea nevoie să fie dus până la gară, iar eu mă oferisem să-l duc cu maşina. Luase parte la o întâmplare nefericită pe deal – asta e cel puţin versiunea lui. Mergea bine şi ajunsese la un punct de control, unde a fost reţinut pentru că ajunsese acolo şi un ofiţer care era într-o stare de plâns. I se spusese „mergi cu acest ofiţer şi vezi să nu păţească ceva". Îl dusese pe om cu bine la următorul punct de control, dar deja întârziase foarte mult.

„Mi s-a spus să aştept", i-a spus el DS-ului, care s-a mulţumit să remarce: „Făcuşi rahatu' praf."

Într-adevăr, fusese reţinut din cauza apevistului; treaba lui era să se asigure că ofiţerul ajunge cu bine la următorul punct de control, care avea o maşină; după care putea să continue. Dar a întârziat din cauza asta, şi nimeni n-a ţinut cont de acest lucru. Poate era o greşeală administrativă. Oricum ar fi, băiatul era distrus. În timp ce-l duceam la gară, plângea. Fusese la a doua tentativă; nu mai avea dreptul la alta. Îmi închipuiam ce era în sufletul lui.

Am primit liber de weekend. Aveam mare nevoie. Picioarele mi se umflaseră de parcă aveam elefantiasis, nu mai puteam să-mi

pun nici pantofii. A trebuit să-mi tai tenişii cu foarfecă.

Voiam ca toată lumea să ştie că trecusem Selecţia, că acum eram băiat mare. Dar pentru tipii din tabără era un flecuşteţ. Se pare că mulţi dintre ei făceau Anduranţa o dată sau de două ori pe an, oricum. Le făcea bine să mai urce pe dealuri – dădeau exemplu şi mai însemna că în zonă se mai aflau şi unii care puteau să dea o mână de ajutor. Unii reuşeau să se strecoare prin plasa de siguranţă. Două săptămâni mai târziu, un tip de la Escadronul R a fost dat lipsă după o cursă. A fost chemată echipa de intervenţie şi a început căutarea. L-au găsit vârât pe jumătate în sacul lui de dormit, cu nişte biscuiţi într-o mână şi cu o spirtieră în cealaltă. Probabil că murise în poziţia aceea.

10

Trecusem de Selecţie, singura fază asupra căreia avusesem un control cât-de-cât. Acum, în lunea aceea, intrând în sala de şedinţe, intram în necunoscut.

Sergentul major instructor s-a ridicat şi ne-a spus: „De acum veţi începe antrenamentul de Continuare. Veţi avea mult de lucru. Destupaţi-vă bine urechile şi ascultaţi ce vi se spune. Ţineţi minte, chiar dac-aţi trecut de Selecţie, nu sunteţi încă admişi.”

Din lotul iniţial de 180, mai rămăsesem douăzeci şi patru. În jurul meu se găseau tipi de la multe arme – de la transmisiuni şi geniu, de la infanterie, artilerie, plus unul de la marină. Se ştia că avem niveluri diferite de pregătire şi niveluri diferite de experienţă. În privinţa antrenamentului, asta însemna că toată lumea trebuia să pornească de la zero.

Primul pas al antrenării era să ne familiarizăm cu armele folosite în Regiment. „Dacă ajungeţi vreodată la escadroane, a spus DS-ul, o să intraţi direct în pâine. N-or să aibă timp să vă antreneze; trebuie să ştiţi tot ce vă trebuie ca să folosiţi armele”.

Standardul pe care trebuia să-l îndeplinească fiecare depindea de experienţa anterioară. Eu eram sergent de infanterie, armele erau meseria mea. Dar un fruntaş de la Corpul de Manutanţă nu mai atinsese o armă de un an, şi chiar şi atunci a fost vorba de o puşcă – în niciun caz nu ştia nimic despre o GPMG, despre foc susţinut, sau alte chestii tehnice. Pentru el, lucrurile erau ceva mai dificile, dar nu mergea neapărat mai rău. DS-ul ne-a spus că, în concepţia lor, dacă o persoană nu avea aceeaşi experienţă cu alta, dar învăţa şi ajungea la un nivel similar cu cel al individului cu experienţă, atunci, în esenţă, persoana respectivă învăţa mai mult.

Semăna foarte mult cu o poveste din Biblie, în care un bogat a venit la biserică şi a răsturnat şase saci de aur şi toată lumea a spus ce minunat este. După aceea, a venit şi o bătrână, care a

depus obol doi bănuţi, toată averea ei, pe care a dat-o bisericii. Treaba era că bătrâna a dat mai mult bisericii decât omul bogat, pentru că pentru acela şase saci cu aur erau un rahat. Instructorii ne tratau după aceeaşi regulă. Se uitau la noi să vadă ce suntem şi la ce să se aştepte de la noi. Asta a fost etapa în care l-am pierdut pe caporalul de la marină, care avea o îndemânare la manevrarea armelor pe care instructorii au găsit-o necorespunzătoare pentru un caporal al Marinei Regale.

Bănuiam că ne observă la microscop şi personalitatea. Din felul în care se uita la noi DS-ul aproape că auzeam cum i se învârt rotiţele: îl ajută soldatul experimentat pe caporalul de la manutanţă, ca să se prindă de o chestie, sau îl întreabă „Hei, ce zici, arăt bine?” Era careva atât de tâmpit încât să-şi piardă timpul la palavre cu DS-ul? DS-ul îi răspundea la glume, dar la sfârşit îl cataloga drept pierde-vară. Treaba lor era să se asigure că cei care ajungeau la escadroane aveau să fie cei mai buni care se puteau găsi. Ei înşişi aveau să se întoarcă la escadroane; ar fi putut să ajungă să ne comande chiar pe noi. Îşi luau treaba foarte în serios.

Ne antrenam cu armele individuale folosite la escadron. Mai întâi era M16, de 5,56, apoi 203-ul, lansatorul auxiliar de grenade pe care îl folosea mai toată lumea, datorită puterii mari de foc. Totuşi, unii preferau încă să care un SLR, care trăgea cu gloanţe de 7,62. Aceştia erau în minoritate, pentru că preferinţa asta însemna să cari în patrulare două tipuri de muniţie pentru arme uşoare.

O altă armă de patrulare era Minimi – tot cu gloanţe de 5,56. Regimentul folosea încă GPMG, mitraliera standard a grupei de armată. Ştiam că este o excelentă armă la nivel de grupă şi că o grămadă de lume o prefera lui Minimi. Existau chiar misiuni în care oamenii insistau să ia cu ei GPMG-uri: era mai fiabilă şi foarte puternică.

Am lucrat şi cu pistoale Browning, cu Colturi 45 şi cu mai multe arme semiautomate. Pentru unele misiuni, lumea prefera anumite tipuri de pistol, dar majoritatea se baza pe Browning.

Apoi au venit la rând puştile de asalt – arma federală de represiune – cu pat rabatabil şi cu pârghie extractoare, care era o armă excelentă. Fiecare escadron avea propriul tip de mortiere – de 81 mm, 60 mm şi 40 mm, ca şi arme antitanc Milan. Mai era şi

LAW90, o rachetă de 84 mm, racheta antitanc standard a companiei de puşcaşi. Şi mai era şi Stingerul, o rachetă americană sol-aer, care-şi urmăreşte singură ţinta.

„Rachetele Stinger au apărut în Falklands şi nimeni nu ştia să le folosească sau ce se face cu ele, ne-a povestit DS-ul. A fost ceva de genul «Astea sunt, vedeţi ce faceţi cu ele». Într-o zi, băieţii stăteau la iarbă verde şi citeau instrucţiunile în timp ce-şi beau ceaiul, când la orizont a apărut o escadrilă de Puccaras. Un membru al Escadronului D s-a ridicat în picioare şi a pus Stingerul pe umăr. Era ca puştiul din reclama aia veche a lui Fisher-Price: «Asta cum funcţionează? Ce face?» Individul a apăsat toate butoanele ca să o facă să tragă şi chiar a tras. A doborât un Puccara. Aşa că prima dată când a fost folosit un Stinger a fost la furie, când un brit a doborât un avion argentinian."

Povestea nu se termină aici. Cam doi ani după aceea, Escadronul D s-a dus în Germania la un centru de antrenament Stinger, condus de americani. Antrenamentul se făcea pe simulatoare. Instructorii americani trăgeau doar o rachetă pe an, pentru că erau foarte scumpe, şi în mod sigur nu le folosiseră vreodată în luptă.

— Aveţi aici o armă minunată, a tunat unul dintre instructori. Aţi mai văzut aşa ceva vreodată, băieţi?

Omul nostru ridică mâna şi instructorul îl întreabă zâmbind pe sub mustaţă:

— Într-un simulator?

— Nu, am doborât un avion cu ea.

Pe lângă armele americane şi britanice, mai eram antrenaţi să folosim şi toate armele din blocul estic: AK47 – şi ruseşti, şi cehoslovace, şi chinezeşti – toate mortierele lor, armele lor antitanc de calibru mediu, plus o grămadă de pistoale, cum ar fi Steyr-ul austriac. Ni s-a spus că vom avea multe misiuni în care nu vom folosi armele noastre; o să mergem în cine ştie ce ţară şi-o să folosim ce armă se va nimeri.

Armele din familia AK sunt excelente. Trag cu gloanţe de 7,62 scurte, asta însemnând că puteai căra mai multe gloanţe de 7,62 cu tine decât de-ale noastre, la aceeaşi greutate. Este o armă bună şi fiabilă, tocmai pentru că este foarte simplă. Singurul inconvenient îl constituie încărcătoarele mari, de 30 de gloanţe.

Când stai culcat, nu poţi să-ţi pui ca lumea arma la umăr, din cauza încărcătorului care loveşte pământul. În aceste AK-uri poţi vedea politica agresivă a Estului. Piedica are prima poziţie pe foc automat şi abia următoarea pe foc cu foc, deci mentalitatea era limpede: daţi-i bice, băieţi. La armele Occidentale, lucrurile stau pe dos: mai întâi foc cu foc, apoi automat.

Am făcut antrenament de tragere pe viu la Sennybridge, exersând atacuri. Uneori ne învăţau lucruri, cum ar fi ţinerea armei, care erau contrare celor ce fusesem învăţaţi unii dintre noi înainte. Aveam ţinte în picioare la 100 de metri; înainte, trăgeam cu patul armei sprijinit de umăr, cu mâna sub încărcător, cu cotul sprijinit pe geanta cu încărcătoare. Îmi convenea poziţia asta. Un DS a venit la mine şi mi-a spus: „Ce faci aici? Pune mâna pe pat, apleacă-te înainte şi tragi ca lumea.” Nu aveam de gând să-i spun că de fapt aşa trag mai bine şi că aşa fac de ani de zile. Am dat din cap că aşa o să fac, am pus mâna pe patul armei şi am continuat să trag.

Unii dintre băieţi spuneau „Nu, nu e bine aşa”, dar ce rost are să te cerţi? Voiam să ajungem ca ei şi nu altfel.

Băieţii aveau nişte talente ciudate şi minunate, pe care le socoteau nişte atuuri, dar DS-ul i-a adus repede cu picioarele pe pământ. „Dacă escadronul are nevoie de anumite calităţi, îşi trimite oamenii să se antreneze. Cel mai important lucru este să le trimitem oameni cu aptitudini pentru un anumit tip de activitate şi cu o personalitate capabilă să colaboreze cu alţii în medii restrânse şi stresante. Asta e baza de la care porniţi. Apoi vă vor trimite să deveniţi maeştri în focul cu mortierele sau alte de-astea.”

Am auzit o poveste despre un tip dintr-un regiment scoţian la o Selecţie anterioară. Când au început antrenamentul cu armele, a început să mârâie în clasă: „Eu nu vreau rahaturi de-astea, asta fac şi la batalion. Vreau să-mi dea un Heckler & Koch cu tot echipamentul ăla negru”. Instructorii l-au auzit, dar nu au spus nimic şi şi-au continuat lecţia. Dar i-au făcut vânt fără cuvinte: l-au luat deoparte în linişte şi l-au trimis în direcţia Peronul 4.

O sunam pe Debbie o dată pe săptămână şi ocazional îi mai scriam şi o scrisoare, dar ea se afla pe locul doi printre priorităţile mele; mai întâi voiam să reuşesc şi să ajung în junglă. Din punctul meu de vedere, ea era foarte bine: avea un serviciu, se

distra cu prietenele. Convorbirile noastre telefonice erau tensionate şi seci.

— Totul e în regulă? o-ntrebam eu.

— Mda, e bine, răspundea ea fără chef. Ce mai e nou pe aici?! Păi, merg la muncă, mă plictisesc, nu am ce face.

Nicio problemă, mă gândeam, după asta o să se rezolve tot. O să primim un apartament şi problemele noastre or să dispară.

Am început să învăţăm tehnicile folosite în junglă şi de ce erau ele folosite – cum se ajunge la un LUP (*Lying-up Point* – Punct de popas), rutina zilnică, rutina în situaţie de urgenţă, cum se face o ambuscadă, cum se traversează râurile. Mă duceam în zona de antrenament şi mergeam pe câmpuri şi prin păduri ca şi cum ar fi fost în junglă. Toată lumea care se uita la noi probabil că-şi spunea că suntem o trupă de idioţi, care se furişează pe lângă copaci.

„Când ajungeţi la LUP-ul vostru tactic, a spus DS-ul, întindeţi un hamac – cât puteţi de jos, să ajungeţi cu curul doar la o palmă de sol – şi puneţi pe voi o foaie de cort. Dacă vrei să dormi pe jos, poţi să dormi şi pe jos, dar ce rost are, când ai posibilitatea să n-o faci? Când vă veţi trezi dimineaţa, o să fiţi mult mai odihniţi decât dacă or să vă facă bucăţi toate insectele şi oricum o să dormiţi. Veţi fi mult mai proaspeţi şi mai în măsură să vă îndepliniţi misiunea.”

Unii îşi iau cu ei corturile de campanie, a mai spus el. Pe lângă că opresc ploaia, păstrează uscate hainele uscate – hainele ude pot să stea afară, oricum sunt ude, asta nu e o problemă. Cu cât te menţii mai în formă şi departe de insecte, cu atât mai bine din punct de vedere tactic. E un lucru la mintea cocoşului. Ni s-a spus că aşa e mult mai bine decât să facem pe eroii şi să ne prăbuşim după două minute şi jumătate.

„Pe vremea asta, există oameni care trăiesc în junglă de luni de zile, fără efecte negative. De fapt, jungla este un mediu minunat – este mult mai bună decât orice alt mediu în care trebuie să acţionezi, pentru că ai acolo tot ce-ţi trebuie. Ai nevoie de hrană, ai hrană, ai apă tot timpul la dispoziţie, eşti tot timpul sub camuflaj, nu trebuie să te temi de vreme – ai tot ce-ţi trebuie. Ce poţi să spui împotriva junglei? Mergi acolo şi simte-te cât de bine poţi, atunci când poţi.”

Ne-am făcut toate vaccinurile şi am completat o grămadă de

hârtii. Eram încântat; simţeam că începem să ne încadrăm în sistem.

* * *

Atmosfera se schimba încet, devenise mai familiară. Mi-am luat seama să nu mă simt prea sigur de mine, totuşi. Era foarte uşor să uiţi că încă poţi fi respins, că încă eşti analizat, ca să se vadă dacă o să faci sau nu parte din gaşcă. Mai aveam în faţă luni de zile şi să faci pe deşteptul în faţa unui DS la o cană cu ceai nu te ducea nicăieri.

Toate lucrurile pe care le învăţăm, ni s-a spus, se bazau pe o experienţă trecută, pe lucruri care merseseră bine şi pe altele care merseseră prost.

Am exersat procedurile de contact cu inamicul. Misiunea Regimentului în junglă nu era să iasă la bătaie şi să tragă în inamic, ci să culeagă informaţii, să se întoarcă şi să revină cu alţii sau cu o forţă superioară.

„În timpul campaniei din Malaiezia, ne-a spus un DS, el însuşi veteran, o grămadă de patrule de patru inşi au trecut prin zone cu ambuscade pregătite, fără ca inamicul să declanşeze ambuscada – pur şi simplu pentru că inamicul a spus, ia uite, o trupă de recunoaştere, să aşteptăm să vină grosul.”

Încă făceam foarte mult antrenament fizic. Ne chinuiau în sala de gimnastică, dar îmi plăcea, pentru că nu ne înnebuneau cu disciplina. Nici nu era nevoie: dacă cineva simţea nevoia să vorbească, avea toată libertatea. În camere nimeni nu ne impunea nimic, dar noi le ţineam curate, pentru că asta se aştepta de la noi. Îmi plăcea, era o atmosferă plăcută.

În stadiul în care eram, nu aveam dreptul să intrăm decât în zona de antrenament şi în departamentul de antrenament, dar mă simţeam deja parte a organizaţiei. Nu ne mai diferenţiau la cantină de ceilalţi şi m-am întâlnit nas în nas cu nişte tipi pe care-i cunoscusem la batalion sau la cursuri. Erau bucuroşi să discute la o ceaşcă de ceai. Într-o zi, l-am văzut pe Jeff, care acum era într-o grupă antiteroristă. Continua să arate mai tânăr ca Donny Osmond.

— Tot aici vă aflaţi, a zâmbit el. Când mergeţi în junglă?

— Peste două-trei săptămâni.

— Ştii cine o să-ţi fie DS?

— Habar n-am. Or să ne grupeze în curând pe patrule.

Dimineaţa următoare ni s-au dat câteva serii de teste. Mai întâi a fost proba de aptitudini pentru limbi străine. M-am uitat în jur, încercând să văd care era cel mai tare la chestia asta. Cel mai tare era un american, Jake. Ştiam că vorbeşte farsi, pe care o putea şi scrie. M-am gândit, ce minte trebuie să aibă ăsta. Poate că n-ar strica să stau mai aproape de el. M-am dus la pisoar, cu ideea că la întoarcere o să mă aşez lângă el. Am descoperit că douăzeci de tipi se gândiseră la exact acelaşi lucru. Am făcut ca toţi cei din jurul lui Jake, l-am copiat.

Următorul era testul de reflexe de pilotare. Ni s-a înmânat un tabel cu nişte calcule şi am primit un minut şi jumătate să le terminăm pe toate. Erau acolo nişte lucruri stranii şi minunate despre medii ponderate şi rădăcini pătrate, care depăşeau cu mult matematicile mele, învăţate de unul singur după cartea lui Janet şi John, luată de la biblioteca din Peckham. Au urmat apoi nişte teste Mensa, ca cele din ziare. Mă îndoiesc că rezultatele m-ar fi inclus în vreun club de tembeli, aşa că de clubul Mensa, nici vorbă.

Mă tot gândeam, dacă nu facem bine testele ne pică, sau ce? Trebuie să ajungem neurochirurgi sau soldaţi? Testele au ţinut toată dimineaţa, şi s-au transformat într-un soi de farsă, în care fiecare-l înşală pe celălalt. Cred că DS-ul ştia despre ce era vorba.

Ceea ce de fapt ne învăţau ei de la începutul începutului era să luăm decizii. Pe coridorul pavilionului de antrenament era o poză mare cu nişte oi în ţarc, iar sub ea era mesajul: Ori conduci, ori te laşi condus, altfel dă-te la o parte.

Era un lucru important de învăţat: nu o aburi, ia o decizie. Dacă e rea, e rea, dacă e bună, e bună. Unul din noile lucruri învăţate de mine acolo ăsta a fost: stilul ăsta de gândire. Ce-ai făcut, făcut rămâne; dacă ai greşit, ai greşit, şi gata.

Când intram în cantină la prânz, eram ca nişte puşti care ieşeau din sala de examen.

— Cum ai făcut la şaisprezece?

— Mi-a ieşit două sute cincizeci.

— … mă-sa.

Oricare or fi fost rezultatele, într-o zi ni s-a dat echipamentul de junglă – salopeta de junglă, plasele de ţânţari, raniţe, tot felul de pături. Eram încărcat ca un pom de Crăciun.

În aceeaşi după-amiază, ni s-a spus ce patrule se alcătuiseră şi cine avea să ne fie DS-ul. Toată lumea voia să fie în patrulă cu tipi care mai fuseseră în junglă, pentru că, teoretic, aceştia scăpau mai uşor de probleme şi puteau să-i ajute şi pe alţii.

Fiind sergent de infanterie, am primit comanda unei patrule. În patrulă mai era un tip, Raymond, veteran din Falkland, care făcuse şi şase luni în Belize cu Regimentul 2 Paraşutişti, unde fusese fruntaş. Avea un păr negru cu fir gros, care creştea foarte repede; dacă se rădea la ora şase, la opt avea nevoie de încă un ras. Raymond ştia totul despre paturi pe stâlpi şi despre obiceiurile din junglă; eu fusesem cel mai aproape de junglă într-o excursie cu şcoala la Kew Gardens, aveam şapte ani, şi tot ce-mi amintesc e că ceilalţi copii îşi luaseră după aceea îngheţată, iar eu n-am avut bani destui.

Alt membru al patrulei era Mal, caporal la Royal Anglians. Era din Londra şi avea cam aceeaşi înălţime şi greutate cu mine, dar avea cei mai mari dinţi din lume. Vreo doi îi lipseau. Avea întotdeauna un zâmbet pe faţă şi un chiştoc în gură. Îmi amintea de personajul Tommy Atkins, din Primul Război Mondial. Nu părea să dea doi bani pe nimic, dar făcea cu seriozitate lucrul de care se apuca. Dacă nu ar fi fost în armată, ar fi fost negustor în piaţă, la Portobello Road. Era persoana cea mai dezordonată din câte am văzut în viaţa mea. Arăta de parcă ar fi fost scufundat în clei şi trecut prin vitrina unui magazin de solduri. Era, fără îndoială, un bun soldat, dar era atât de puturos, încât mai tot timpul stătea la orizontală. Nu părea să aibă vreo legătură cu ceva, lua lucrurile prea uşor.

Tom era un caporal de la 29 Comando, care făcea parte din Artileria Regală ataşată Marinei Regale şi era exact opusul lui Mal. Exagera cu pedanteria. Era cel mai caraghios tip pe care îl cunoscusem de când plecase Dave. Era saşiu: dacă se uita la şireturi, unul din ochi îi era îndreptat spre Lună. Era cel mai înalt dintre noi, avea peste 1,80 m şi o constituţie atletică. Vorbea foarte tare; bănuiam că era cam surd, după ce-i bubuiseră atâta în ureche tunurile.

Încă-i telefonam lui Debbie şi-i scriam scrisori în care-i spuneam cât de interesant este. Când îmi vorbea sau îmi scria ea, nu o ascultam şi nici nu citeam printre rânduri. Nici prin cap nu-mi trecea că era plictisită de moarte. Eu eram în UK şi făceam

ceea ce voiam să fac, iar ea era în Germania şi făcea o muncă anostă, fără rezultate spectaculoase. Nici că-mi păsa; eu plecam în Brunei.

11

În martie am zburat spre Hong Kong, escala în drumul spre Brunei. Am ajuns la aeroportul Kaitak noaptea şi nu-mi venea să cred ce văd. Avionul a făcut o curbă strânsă şi apoi a zburat la mică înălţime. Am putut să văd oamenii mergând pe stradă sau trebăluind prin casă.

Am tras la o tabără din apropierea aeroportului. Era prima dată când un superior mi-a înmânat nişte bani, banii de hrană, pentru că nu ni se dădea mâncare. Banii erau ei destinaţi mâncării, dar s-au transformat într-o noapte în oraş, iar la întoarcere îmi mai rămăsese exact cât să cumpăr o pungă de cartofi prăjiţi. Mă gândeam, da, ar trebui să rămân pe aici, ţi se dau şi bani!

Hong Kong era unul dintre locurile despre care auzisem vorbindu-se mult, dar pe care nu crezusem că o să-l văd vreodată. Acum voiam să văd cât mai mult, pentru cazul că nu aveam să revin aici vreodată. Oraşul era foarte înghesuit şi părea că nu doarme niciodată. Era plin de neoane, de magazine alimentare deschise peste tot, cu trafic foarte intens, chiar şi la zece seara. Puteam să dormim în avionul pentru Brunei, în dimineaţa următoare; noaptea era făcută să te bucuri de ea.

Raymond fusese o dată în Hong Kong, într-o aplicaţie făcută cu regimentul lui de paraşutişti prin Noile Teritorii. „Nu vă faceţi probleme, ne-a spus el, cunosc toate locurile bune. Hai să mergem să ne distrăm ca în vremurile bune.” L-am urmat supuşi pe la toate punctele turistice care atrăgeau soldaţii britanici – în special baruri cu nume ca John Bull sau Ned Kelly’s Last Stand. Am cumpărat nişte casete şi nişte cămăşi şi în general am cheltuit cu nonşalanţă, tot învârtindu-mă în labirintul acela. Nu mă săturam de acel amestec de colibe de bambus şi de clădiri moderne aflate lângă vreo cocioabă care adăpostea o întreagă familie. N-a trecut mult şi ni s-a cam acrit, aşa că ne-am aşezat pe trotuar şi am mâncat nişte frigărui locale de la un băiat de la

colţul străzii. Mă simţeam ca într-un film cu James Bond.

Dimineaţa următoare ne simţeam ca nişte rahaţi, dar ne-am târât până la aeroport şi am ajuns la timp la avionul de Brunei, căminul şcolii de antrenament pentru junglă a Armatei Britanice. Am zburat peste insule mici, presărate în imensitatea Mării Chinei de Sud, neacoperite de niciun nor. Mă uitam pe hublou şi nu pierdeam nimic. Am văzut cum marea devine pământ şi după aceea n-am mai văzut nimic altceva decât kilometri peste kilometri de pădure verde.

Cum am ieşit din avion, cum am căpătat prima muşcătură de insectă. Iar din flancuri m-au atacat căldura şi umiditatea. Toţi transpiram cu găleata în blugii noştri, în cămăşi şi treninguri, în timp ce mergeam spre tabără pe lângă case primitive înălţate pe stâlpi, multe cu câte o antenă TV iţindu-se prin acoperiş şi cu o Mazda sclipitoare parcată sub ele. Pădurea era peste tot, intra în grădini, îşi pretindea înapoi teritoriul.

Pentru scoaterea armelor şi împachetarea echipamentului, aveam o zi întreagă. Jumătate din materialele pe care le adusesem cu noi din UK trebuia lăsate în tabără: tot ce luam cu noi în junglă în dimineaţa următoare, ni se spusese, trebuia să cărăm în spate.

Fusesem sfătuiţi să mâncăm cât mai multă hrană proaspătă, aşa că m-am îndopat cu pepeni şi salate. Camera de studiu era un coteţ vechi de tablă, cu un ventilator în tavan; unul dintre instructori ne-a făcut un scurt instructaj privitor la şerpi şi la tratarea muşcăturilor. În esenţă, după ce ai fost muşcat nu mai poţi face mare lucru, doar să diminuezi circulaţia în zonă. „Şi încercaţi să omorâţi şarpele, a adăugat el. Atunci o să ştim ce antidot să folosim. Altfel, aţi belit-o!”

M-am învârtit pe lângă tabără, oprindu-mă din timp în timp ca să ascult în întuneric. Jungla suna cam aşa cum mă aşteptam să sune, cu insecte care bâzâie şi maimuţe care ţipă, cu urletul sau schelălăitul ocazional al altui animal. Era copleşitor. În douăsprezece ore aveam să fim acolo şi să trecem marele test.

Era o dimineaţă superbă, era foarte cald şi niciun nor pe cer. Ne-am aliniat cu echipamentul individual şi cu raniţele pe noi şi am urcat în nişte elicoptere Huey care urmau să ne ducă. Am zburat cam trei sferturi de oră pe un cer albastru strălucitor, peste acoperişul de un verde intens al pădurii. Nu vedeam decât

kilometri întregi de pădure, din care se iţeau vârfuri de copaci, şi dealuri, din care se ridica ceaţa. Era absolut minunat. M-am gândit că, chiar dacă sunt respins, priveliştea face toţi banii.

Am început să pierdem din înălţime şi am auzit palele elicei încetinind, în timp ce elicopterul cobora încet. Urma să aterizăm pe un platou în care copacii fuseseră aruncaţi în aer pentru a face un heliport. M-am uitat în jos şi am văzut nişte tipi cu cele mai mari bărbi din lume alergând spre noi; în timp ce elicopterul se lăsa, părul lor era suflat înapoi, iar în aer se ridica un vârtej de praf, frunze şi crenguţe.

Uşile s-au deschis şi m-a izbit un val de căldură, combinat cu fumul de eşapament. Unul dintre tipi era acolo de trei săptămâni ca să pregătească tabăra şi ne-a spus că ne duce în zona administrativă. Ne-am adunat calabalâcul şi l-am urmat. Platoul, fiind la înălţime, se afla în bătaia orbitoare a soarelui; cum am coborât, cum am intrat în pădurea tropicală. A fost ca şi cum ai intra într-o seră fără ventilaţie pe o zi în care te coci de căldură şi ai închide uşile după tine. Zgomotul şi căldura directă a soarelui de la aterizare au făcut loc unei linişti relative, întreruptă doar de cântecul păsărilor şi de vorbirea ciudată a ghidului nostru. Am început să transpir îngrozitor şi-mi era greu şi să respir.

A trebuit să traversăm un râu. Peste el se puseseră nişte buşteni, închipuind un mic pod. Trecându-l, am văzut pentru prima dată un adăpost din frunze de palmier şi, lângă el, un grup de băştinaşi. Regimentul avea relaţii apropiate cu ibanii, încă de pe vremea conflictului din Borneo.

„Sunt nişte tipi cumsecade, a spus DS-ul. Îi folosim pe unii ca ajutoare la construirea colibelor de atap *(acoperite cu frunze)* pentru zona administrativă, inclusiv pentru ceea ce o să fie şcoala voastră. Ne ajută foarte mult şi la antrenamentul de supravieţuire.”

Pe când treceam pe lângă băieţii ăştia, care stăteau pe vine şi fumau, mi-a trecut prin cap că de fapt am intrat într-o cultură cu totul diferită, într-o parte cu totul diferită a lumii. Aveam să fim o lume mică, de sine stătătoare, la mulţi kilometri de civilizaţie, timp de mai mult de o lună – fie că ne plăcea, fie că nu. Era un lucru foarte interesant.

Uitându-mă în jurul meu şi în sus, nu m-am putut abţine să nu mă-ntreb cum puteau să trăiască oamenii claustraţi în aceste

condiţii, în acest semiîntuneric verde. Copacii înalţi ai junglei primare, foarte înalţi, blocau lumina soarelui. Cred că umiditatea era mai mare de 90%. Era foarte cald, nu puteam să respir, transpiram şi eram muşcat încontinu. Parcă toate animalele de pe acolo voiau să aibă o ciosvârtă din mine. M-am uitat la ibani, care se odihneau în adăposturi, doar cu o legătură în jurul mijlocului, fericiţi peste măsură.

Am intrat în „şcoală”, care era ceva mai mult decât un acoperiş peste două rânduri de bănci din trunchiuri. Ne-am dat jos raniţele şi a sosit şi DS-ul pentru un ceai şi o discuţie.

Ni s-a spus că DS-ul fiecărei patrule va sta cu aceasta tot timpul, deşi acesta stătea mai mult în zona administrativă decât cu patrula. De câte ori aveam să ieşim, avea să ne însoţească.

Apoi ne-au dat cele câteva reguli de aur.

„Niciodată să nu ieşiţi fără golock *(macetă).* Niciodată să nu ieşiţi fără echipamentul individual sau fără armă. Chiar dacă scoateţi echipamentul individual în timpul lecţiei, golockul rămâne ataşat de voi, cu o bucată de coardă. Este instrumentul vostru esenţial pentru supravieţuire – vă oferă hrană, vă construieşte capcane, vă asigură protecţie.

Nu mergeţi niciodată în junglă de unul singur, mergeţi întotdeauna câte doi. Este incredibil de uşor să te rătăceşti. După ce ai făcut cinci sau zece metri afară din tabără, deja poţi să te rătăceşti. Aşa că, chiar dacă vă duceţi la râu să luaţi apă, mergeţi câte doi. Puteţi să fiţi la odihnă, puteţi să vă puricaţi, dar dacă unul pleacă să ia apă, altcineva trebuie să meargă cu el. Singurul loc în care nu e nevoie să mergeţi câte doi e buda, care se află la marginea zonei de patrulare.”

Adusesem tot echipamentul pe care îl putusem înghesui în raniţe – sticle de apă, o grămadă de ciorapi de schimb, tot felul de prostii. Acum constatam că aveam nevoie de foarte puţin.

DS-ul ne-a explicat: „Ca să trăieşti în junglă, îţi trebuie doar două perechi de haine: una udă, alta uscată. Dormiţi în cea uscată, iar în rest aveţi pe voi tot timpul hainele ude. Chiar dacă nu faci nimic toată ziua, tot transpiri de te faci fleaşcă. În junglă nu sunt anotimpuri: doar căldură şi umezeală. Avem două ploi pe zi. Mai ales dacă te afli pe un loc mai înalt, simţi vântul şi imediat apare şi ploaia. Dacă nu te udă ploaia, umiditatea te face fleaşcă, oricum.

Cel mai important lucru este să păstraţi uscat echipamentul uscat – nu prea avem aeroterme pe aici. Aşa că puneţi-l într-un prosop uscat, pe care îl puneţi iarăşi într-un prosop uscat. Cine se udă, rămâne ud şi asta e.”

DS-ul ne-a făcut o demonstraţie practică de construire a unui adăpost în A.

„Începeţi cu cele două piese de la capete, care fac un A. Nu trebuie să fie mai groase de cinci centimetri, doar atât cât să vă suporte greutatea. După aceea luaţi încă două beţe, la fel de groase, pentru sprijinirea hamacului. Puneţi cele două capete în găurile hamacului şi le împingeţi spre vârful A-ului, după care le legaţi. Dacă totul a mers bine, aveţi un „pat” la un o juma’ de metru deasupra pământului.

Cum aţi terminat faza asta, puneţi deasupra o pătură şi apoi o agăţaţi de copaci. Acum sunteţi protejaţi de ploaie şi puteţi să puneţi sub ea şi plasa de insecte. Nu e nicio ruşine să foloseşti plasa de insecte; muşcăturile înseamnă că a doua zi nu-ţi va fi prea comod şi deci nu-ţi vei rezolva treaba. Dacă nu te grăbeşti şi te îngrijeşti, a doua zi te vei simţi mult mai bine. Plasa nu este un moft, este esenţială. Există situaţii în care nu poţi decât să intri în rahat, de acord, dar există şi mai multe în care nu eşti nevoit să faci pe viteazul. Cum ajungi înapoi la bază, trebuie să-ţi asiguri tot confortul pe care ţi-l poţi permite.”

Unii îşi mai construiau o platformă sub pat, pentru raniţe şi alt echipament. Solul mustea de apă, iar pe jos mişunau furnici, scorpioni şi alte animale care, dacă ajung prea aproape, nu ezită să te muşte. Cu cât poţi să ţii mai mult echipament deasupra solului, cu atâta eşti mai sigur de el când îl pui pe tine.

— DS-ul ne-a dus în zona de patrulare şi ne-a spus: „Faceţi-vă comozi. Mă întorc mai târziu; dacă aveţi probleme, veniţi la mine.”

„Să te faci comod” însemna să-ţi faci propriul adăpost în A. Raymond şi l-a făcut pe al lui în mai puţin de o oră, după care a început să-şi cioplească o platformă pe care să stea.

— Asta o să ţină cam două zile, după care o să se înfunde în noroi. După aia trebuie să mai faci una şi să o pui peste, mi-a spus el.

— Înţeleg, i-am răspuns îmbufnat, căci adăpostul meu nu era construit decât pe sfert.

După ce am terminat toţi, ne-am aşezat cu toţii şi am scos un arzător hexy, ca să ne facem ceva de băut. Adusesem o cutie goală de grenade, în care încăpeau căm trei litri de apă. Am umplut-o cu apă din sticlele noastre şi am băut prima noastră cană de ceai din junglă. Începeam să mă simt întrucâtva ca acasă.

Am început să discutăm despre cum se poate trece examenul din junglă. Toată lumea ştia ce vor instructorii noştri: oameni cu aptitudini, care să poată fi una cu jungla.

— Ceea ce trebuie să facem tot timpul, mi-am dat eu cu părerea, este să ne sprijinim unul pe altul şi să nu ne punem niciodată beţe în roate.

Cu veşnicul lui chiştoc între dinţi, Mal mi-a răspuns:

— Atunci, domnule lider, ai face bine să treci la treabă, şi vezi să n-o rasoleşti. După care s-a întins pe spate şi a scos un fum lung.

Era vremea să ne întoarcem în şcoală. Ne-am pus echipamentul individual şi ne-am luat fiecare golockul şi arma. Toţi instructorii se aflau deja acolo. Ne-am aşezat pe băncile lungi din şcoală, iar ei stăteau afară, cu faţa la noi.

Sergentul major instructor ne-a spus: „Iată care este programul în zona administrativă: în fiecare zi veţi sta *la ordin* – cu o jumătate de oră înainte de primii zori şi încă o jumătate de oră după, şi la fel şi la lăsarea întunericului, veţi fi în preajma propriei basha *(adăpost).*

Puteţi să trimiteţi scrisori o dată pe săptămână. Aveţi prospătură *(hrană proaspătă*) o dată pe săptămână. Zona locuită de personalul de instrucţie este strict interzisă. Ca să puteţi intra, trebuie să vă opriţi şi să chemaţi pe cineva ca să vă dea permisiunea. În regulă, puteţi merge la locurile voastre. Vreau să fiţi aici mâine la opt dimineaţa.”

Ne-am înghesuit toate lucrurile în raniţe şi am stat pe ele toată ora de *la ordin,* cu armele puse oblic pe umăr, fiecare acoperind un arc de cerc. În timp ce lumina zilei dispărea, în jurul nostru a început dintr-odată o fojgăială şi o mare de ţiuituri.

„Gângăniile încep să atace, ne anunţă Raymond. Ăsta-i semnul că foarte curând lumina o să dispară.”

Aerul era plin de bâzâitul atacatorilor aerieni; majoritatea lor părea să vină exact spre mine. Mi-am pus pe faţa şi pe mâini mai

multă unsoare şi smac de gonit ţânţarii, dar nu a avut niciun efect. Stăteau nemişcaţi în aer, după care se repezeau la mine ca nişte Stukasuri miniaturale. Din când în când, peste bâzâitul continuu al insectelor se suprapunea câte un fâşâit venit de sub acoperişul junglei. Dacă nu erau muşcăturile, m-aş fi simţit minunat.

Când s-a terminat ora de *la ordin,* ne-am cules raniţele şi am intrat în zona administrativă. Trebuia să economisim bateriile lanternelor, deci am aprins lumânări. Am dat foc unui hexy, am pus cutia de grenade pe el, iar băieţii au căutat pe pipăite prin raniţe conservele de vită şi orez, pentru o haleală comună.

Mal era foarte încrezător, întinzându-şi picioarele prin noroi şi trăgând din chiştocul dintre dinţi. Tom punea întrebări sau se îngrijora de ceva la fiecare cinci minute, conform obiceiului lui de tipicar: „Mâine trebuie să fim *la ordin,* să nu uităm", ne pisa el, cu un ochi la mâncare şi cu altul la bocancii lui, pe care-i tot încheia şi descheia furios.

Toată lumea era obosită după impresiile din Hong Kong şi toată lumea se simţea epuizată de noul mediu. Nu ne aclimatizasem încă şi eram acoperiţi de bube şi de răni acolo unde ne muşcaseră insectele. Abia aşteptam să ajung în patul meu pe stâlpi.

Am dezbrăcat hainele ude, le-am împăturit şi le-am pus pe raftul de sub adăpostul meu în A. Mi-am pus hainele uscate, plus un trening: nu puteai şti ce surpriză poate să scoată din mânecă DS-ul în noaptea asta, aşa că dacă le trecea prin cap să ne trezească, măcar aş fi fost imediat funcţional. M-am băgat sub plasa de ţânţari şi am ascultat cum se desfăşura viaţa junglei în jurul meu – greieri, gândaci sau alte insecte care ţăcăneau sau bâzâiau, vietăţi necunoscute care fojgăiau prin tufişuri.

A început să plouă şi am avut cea mai minunată senzaţie din viaţa mea când m-am văzut la adăpost sub basha, în timp ce apa răpăia pe acoperiş.

Nu am dormit prea bine, tot gândindu-mă la ce mă aşteaptă. Dacă mă văd scăpat şi de luna asta, mi-am zis, am mari speranţe să trec. Din când în când mă uitam în jur şi vedeam că ceilalţi aveau aceleaşi probleme. În întunericul din jurul patului suspendat al lui Mal se vedea jarul unei ţigări. Am simţit cum încet-încet mi se rupe filmul.

Şi, dintr-odată, Tom sare ca ars.

Am întârziat, am întârziat! E şase şi jumătate! *La ordin!*

Am sărit din paturile suspendate în noroi şi am început să căutăm echipamentul. Mi-am scos hainele ude şi am tras cu ochiul după DS. Dacă apărea unul şi ne prindea în paturi, jar mâneam. Ar fi fost o încălcare gravă a disciplinei.

Mal vru să-şi tragă bocancii de-a-n picioarelea şi căzu. Se auzi un sfârâit scurt de la ţigara stinsă în noroi.

Încă se mai auzeau răcnetele disperate ale lui Tom când Raymond a spus:

— Stop, stop, opriţi-vă! E miezul nopţii, tâmpiţilor, nu e şase jumate.

Tom se sculase la miezul nopţii şi citise aiurea limbile ceasului. A-ncasat o porţie zdravănă de înjurături în timp ce ne dezechipam şi ne urcam iarăşi în paturi.

Prima noastră lecţie despre viaţa în junglă.

„Primul lucru pe care îl faceţi dimineaţa, a spus DS-ul, e să râcâiţi bine munţii de smac de ţânţari de pe faţă, de pe haine şi de pe braţe. O să aflaţi şi voi în curând, este atât de tare, că topeşte şi plasticul.”

Ne-a arătat la toţi busola lui. Era acolo de trei săptămâni, iar cifrele, literele şi reperele care ne ajutau să măsurăm distanţele pe hartă începuseră să dispară. Smacul de ţânţari penetra plasticul, iar noi ne acopeream pielea cu aşa ceva.

Îndată ce am terminat, a trebuit să luăm pilula de Paludrin, un medicament antimalarie.

De voie-de nevoie, a trebuit să învăţăm să facem cu explozibilii locuri de aterizare şi adăposturi, pentru că s-ar fi putut să avem nevoie de aşa ceva. Dacă cineva îşi rupe piciorul, trebuie să-l stabilizezi, să tai un adăpost şi să aştepţi elicopterul.

„Dacă vrei să faci un LS *(loc de aterizare)* pentru o bază pentru un timp mai lung, fii atent încotro cad copacii, a spus DS-ul. Cu cât mai înalt terenul, cu atât mai bine, pentru că cei mari îi antrenează cu ei în cădere şi pe cei mici. Pachetul exploziv se numeşte „pachet ecou” – cereţi-l şi o să vi se paraşuteze o grămadă de ferăstraie mecanice, explozivi şi sfredele, destul cât să pui de-un LS.”

Într-o zi am mers cu explozibilii să exersăm aruncarea în aer a copacilor, în timp ce studiam o namilă de copac pe care îl

umplusem cu PE_4, Tom îşi frământa mâinile.

— Ţi se pare că-i destul? Eu cred că mai trebuie puţin.

— Şi eu cred la fel, am răspuns. Bagă mare.

Am mai adăugat cam un kilogram de exploziv în gaură. Teoretic, ar fi trebuit să folosim cât mai puţin, dar ni se păruse un copac foarte mare.

— Sigur o să meargă?

— Nicio problemă.

Ne-am retras şi am derulat şi cablul de declanşare. Toată lumea făcea la fel. Aveam să aruncăm copacii în aer unul câte unul şi să vedem ce se întâmplă.

Raymond şi Mal se aflau lângă copacul lor. Keith, DS-ul nostru, le-a spus:

— Conectaţi cablul la dispozitiv şi daţi-i drumul.

Au trimis curentul electric până la detonator, care a generat explozia explozibilului plastic.

A fost o bubuitură şi toată lumea s-a uitat în sus să nu-i cadă ceva în cap. Copacul a căzut perfect.

— Bună treabă, bine lucrat. Următorul.

Tom şi cu mine am pus şi noi cablul.

— Feriţi-vă. Foc!

A fost o explozie uriaşă, care a zguduit pământul. Copacul a zburat drept în sus şi a dispărut din ochii noştri.

— Cât dracu’ explozibil aţi pus acolo? a urlat la noi DS-ul.

— Cantitatea corectă, am răspuns. Pe bune, am respectat formula.

— Pe dracu’!

Keith s-a repezit la locul unde era ţinut PE-ul. Nu mai rămăsese mai nimic.

— Ăsta s-a evaporat cu totul de aici, constată el şi, în loc de binemeritata boscorodeală, adăugă: — E bine că măcar a detonat, asta nu se poate contesta.

A fost pentru prima dată când am văzut un DS zâmbind.

A doua zi, mi-am luat patrula şi am mers într-o zonă în care trebuia să aruncăm în aer mai mulţi copaci. Când am ajuns acolo, am descoperit că explozibilii, care cădeau în răspunderea DS, nu fuseseră aduşi.

— Trebuie să mergem înapoi în tabără şi să găsim pe careva, am spus. Altfel o luăm în barbă cu timpii.

Ştiam că locul unde se găseau instructorii era interzis. Am ajuns la marginea zonei, am strigat şi n-am primit niciun răspuns, aşa că eu am decis să risc şi să intru. La urma urmei, nu era vina noastră că explozibilii nu ajunseseră unde trebuia.

Mare greşeală. Ne-a prins Sergentul major şi a început să ne frece ridichea.

— Ce faceţi voi aici? V-am spus că aici nu se intră.

— Păi, nu avem explozibili, iar timpii sunt foarte importanţi, i-am răspuns. Nu putem face nimic până nu-i primim. Am strigat, n-a răspuns nimeni şi am hotărât să intrăm.

Credeam că am dreptate, şi poate chiar aveam. Dar eram în Continuare. Puteam să tac şi să înghit săpuneala şi să las lucrurile aşa, dar, ca un tâmpit, am mai şi vorbit. Nu mi-a rămas decât să sper că nu m-a notat.

Una dintre componentele majore ale antrenamentului nostru era orientarea prin junglă. Prima dată când m-am uitat la o hartă a junglei, n-am văzut decât linii de nivel şi râuri. Trebuia să mergem bazându-ne doar pe aceste elemente limitate, şi, mai important, trebuia să învăţăm să recunoaştem locul în care ne aflam.

„Mulţi din escadroane folosesc diferite auxiliare, ne-a spus DS-ul. Un altimetru îţi poate da o idee aproximativă despre unde te afli, dar până la urmă totul se reduce la hartă, busolă şi aprecierea distanţelor.”

Am făcut o grămadă de antrenament de trageri în ceea ce se numea „cărările junglei”. DS-ul a ales o zonă de-a lungul râului şi a desemnat-o zonă de patrulare. Aveam să exersăm patrularea, mai întâi individual, pentru identificarea ţintelor. Noi efectuam o deplasare tactică, iar DS-ul avea să tragă pe neaşteptate de un fir şi ţinta apărea.

„Aici vă aflaţi cu o misiune, în majoritatea timpului sunteţi în grupuri mici, ne-au spus. Dacă daţi de ceva, nu puteţi şti ce e, ar putea fi un detaşament de recunoaştere al unui grup mult mai mare. Dacă trebuie să luptaţi, ideea este să trageţi cât mai mult în ei şi apoi să spălaţi putina, ca să vă puteţi îndeplini misiunea.”

Zona de patrulare era uriaşă. Nu mai făcusem aşa ceva la infanterie. În armata obişnuită nici nu ar fi fost admis, s-ar fi considerat că e prea periculos. Dar singura cale de a obţine condiţii realiste şi de a testa oamenii în acest mediu închis era

folosirea muniţiei adevărate.

Am făcut patrule individuale, ca şi cum am fi fost cercetaşi. Când mi-a venit rândul, am descoperit că eram foarte tensionat. Mergeam cu inima în gât, încercând să văd ţinta şi să nu trec pe lângă ea.

Deodată, am auzit „Stop!”

Ce mai făcusem de data asta?

— Uită-te la dreapta.

M-am uitat la dreapta şi am văzut că tocmai trecusem pe lângă ţintă. N-o văzusem. Era foarte importantă acomodarea cu întunericul.

— Bun, acum te întorci şi o iei de la început.

A doua oară am văzut-o şi am tras în ea.

Apoi am început să patrulăm câte doi. Stăteam într-o groapă, iar DS-ul ne dădea scenariul:

— Faceţi parte dintr-o patrulă de luptă de zece oameni, aţi căzut într-o ambuscadă şi toată lumea s-a împrăştiat. Acum încercaţi să vă întoarceţi în zona voastră. Vă deplasaţi în paralel cu acest râu. Întrebări? Nu aveţi barem de timp.

— Fac eu primul avangarda, i-am spus lui Mal.

Ne deplasam, cu mine drept cercetaş, iar Mal în ariergardă. Era foarte greu să vezi ţintele alea. Uneori ţi se iveau în faţă, alteori şedeau acolo, pur şi simplu. Mă opream la vreun copac, mă aruncam la pământ, mă uitam cât de departe puteam şi apoi porneam din nou. În spatele meu, Mal îşi făcea şi el treaba.

Am mers mai departe şi am ochit o palmă de teren arid, cam la 10 metri. Când m-am apropiat, am văzut iţindu-se vârful unei ţinte mici. I-am trimis câteva gloanţe.

— Contact în faţă! Contact în faţă!

Am continuat să trag; Mal a venit în dreapta mea şi a început să tragă şi el. Îndată ce l-am auzit, m-am întors până l-am văzut în stânga mea şi am alergat pe lângă el. După vreo doi metri, m-am întors şi am tras. Apoi el s-a întors şi a fugit, s-a oprit şi a tras. Am luat-o la dreapta şi am pornit spre râu.

— Adunarea! Adunarea! Adunarea! Adunarea! Adunarea!

Toată alergarea peste trunchiuri căzute, cu sărituri în spatele copacilor, a durat cincisprezece secunde. După care DS-ul a strigat: „Stop!”

După fiecare contact, DS-ul făcea o scurtă şedinţă cu noi. Noi

gâfâiam din greu, încercând să ne recăpătăm suflarea; era o activitate intensă de scurt timp, dar chiar şi patrularea ne tăia respiraţia – corpul era foarte încordat, creierul se concentra, aveam muniţie adevărată şi ştiam că suntem testaţi.

Începeam să găsesc jungla la fel de grea cu Selecţia, pentru că tensiunea nu înceta niciodată. Presupuneam că îşi puneau tot timpul despre noi întrebarea: „L-aş lua cu mine în patrulă? Are el personalitatea necesară? Dar aptitudini?" Mediul închis şi dur al junglei, în care fiecare depinde de fiecare, avea să ne arate în adevărata noastră lumină.

— De ce ai făcut acoperirea acolo? Ia uită-te – e cel mai mare copac din lume. Ar fi oprit orice 7,62.

DS-ul, Keith, ne-a dus la ţinta statică. Plafonul junglei oprise fumul tirului şi mirosul de cordită[4] de la locul contactului. Am tras o duşcă de apă din sticla mea şi am continuat să-l ascult.

— Când ai văzut-o, erai chiar pe ea. Mergi înapoi cinci metri, întoarce-te şi uită-te iar. O vezi, nu-i aşa? O vezi acolo pentru că ştii că e acolo. Ca să o vezi înainte de a ajunge lângă ea, trebuie să fii destul de bun, iar pentru asta n-aveţi decât să căscaţi ochii şi să exersaţi. Hai să vedem acum dacă aţi nimerit ce-aţi văzut.

Ţinta în care trăsesem eu şi Mal nu avea nici măcar o zgârietură.

— Ce rost are să tragi în el dacă nu-l omori? a spus Keith. E bun şi focul continuu când te retragi, dar ceea ce trebuie să faci e să încerci să-i omori, ca să nu te urmărească şi să te omoare ei.

Am început exerciţiile de contact în patru. Cercetaşul se mişca foarte încet, se oprea, observa zona, începea să se mişte iar. Dacă avea de trecut peste o ridicătură, iar după aceasta urma un luminiş, el spunea patrulei să se oprească şi mergea mai departe, cu inima în gât, folosind perdeaua de arbori. Dacă totul era O.K., făcea semn celorlalţi să vină. Ceilalţi se uitau şi ei în jur în timpul înaintării, pentru că cercetaşul putea să omită ceva; puteam să ajungem să avem un contact spate sau un contact dreapta.

Jeff, de la Escadronul D, mi-a dat un sfat: „Arma la umăr, cătarea ridicată." Era obositor să te mişti atât de încet. Respiram foarte greu şi adânc, concentrându-mă asupra a ceea ce făceam.

---

[4] Explozibil fără fum pe bază de nitroglicerină. Folosit drept praf de puşcă fără fum (n.t.).

Când aveam timp liber, se presupunea că tocim ce învăţasem cu o zi înainte. Mal era atât de bun la toate, că nu avea nevoie de repetiţii. Stătea întins cu chiştocul între dinţi şi cu ceaiul alături. Era impresionant. Eram gelos; aş fi făcut şi eu la fel, dar eram în urmă rău de tot, pentru că stăteam prost cu alfabetul Morse. Cum aveam puţin timp liber, mă aruncam pe Morse.

* * *

Jungla împiedică mişcarea. Vegetaţia densă, torenţii adânci, dealurile şi ravinele foarte abrupte şi largi, râurile repezi sunt obstacole care fac deplasarea foarte dificilă. Totuşi, cineva trebuie să o facă. Iar poziţiile înalte şi potecile sunt locuri unde te poate aştepta orice Tom, Dick, sau Harry şi unde te poate paşte o ambuscadă.

Am făcut orientare prin junglă, folosind mersul pieptiş. Mergeam sus-jos, fără să urmăm linia înălţimilor. Ne lua mult mai mult timp să parcurgem o distanţă scurtă, dar tactic era mai bine: nu intram în ambuscade, nu lăsam semne, nu întâmpinam opoziţie.

DS-ul ne-a spus: „Nu tăiaţi niciodată arborii. Îi daţi la o parte, treceţi şi-i puneţi la loc. Dacă cineva vă urmăreşte, se va uita după două tipuri de urme: urme de paşi şi urme înalte. Dacă vedeţi plase de păianjen, nu le atingeţi, ocoliţi-le. Dacă faţa urmăritorului nu întâlneşte fire de păianjen, e încă un semn pentru el că pe acolo a trecut cineva”.

Începusem să fim foarte pretenţioşi unii cu alţii, mai ales în fazele de navigaţie prin junglă. Navigaţia nu înseamnă să-ţi iei încărcătura şi să te duci. Trebuia să confirmăm periodic poziţiile; nu puteam să vedem relieful, din cauza vegetaţiei şi a acoperişului junglei. Decât să fi coborât de pe o înălţime pe un drum greşit, mai bine nu coborai. Asta ar fi însemnat să urci înapoi şi să o iei de la capăt. Aşa că ne opream, stăteam, aflam unde suntem – unde credeam că suntem – şi de acolo trimiteam o patrulă de recunoaştere. Doi dintre băieţi se duceau şi confirmau că la capătul traiectoriei se afla, de exemplu, un râu care curgea de la stânga la dreapta. Dacă lucrul ăsta se întâmpla de câteva ori într-o oră, băieţii începeau să sufere de căldură, se sictireau, oboseau şi se simţeau frustraţi. Începea să te râcâie. M-am calmat, gândindu-mă: ia-o încet şi trimite patrulele de orientare, o să reuşeşti, nu e nicio problemă.

Eforturile fizice pe care le presupune un traseu de patrulare făcut în exerciţii de două sau trei zile te slăbesc mult. După ele aveam teste scrise, sau trebuia să pregătim un plan pentru următorul scenariu. Eram într-o continuă tensiune. Niciodată nu aveam destul timp. Întotdeauna venea din spate DS-ul şi spunea: „Mai aveţi cinci minute. Gata, la treabă.”

La şedinţele de analiză, ne criticau de ne mergeau fulgii. „Aţi dat-o în bară! N-aţi văzut ţinta! La dreapta de ce nu te-ai uitat? Erai cercetaş, era treaba ta.”

Într-o zi, am acoperit, cred, mai mult de dublul distanţei pe care trebuia să o facem, din cauza multelor recunoaşteri pe care trebuia să le facem, urcând şi coborând întruna; bătusem toate coclaurile alea nenorocite.

Era rândul meu să citesc harta; am început să coborâm de pe ceea ce credeam că ar fi cel mai înalt punct de pe acolo. Am văzut în dreapta mea un loc şi mai înalt. Asta nu era bine; o rasolisem. Ne-am oprit; Raymond şi Mal erau următorii cercetaşi şi am văzut în ochii lor că nu prea sunt entuziasmaţi. Le-am spus: „La capătul coborâşului ar trebui să fie o apă care curge de la stânga la dreapta. Dacă nu e, am luat-o în mână electric.”

Au lipsit cam o oră şi jumătate. La întoarcere, în noaptea aceea i-am bodogănit:

— Domnule, a dracu’ de lungă recunoaştere aţi mai făcut.

Raymond mi-a răspuns:

— Mda, am ajuns la capăt, am băut ceva şi am stat pe malul râului o jumătate de oră, ca să ne răcorim şi să ne mai curăţăm de rahaturile care s-au agăţat de noi.

Tot timpul îmi era cald şi transpiram, puţeam şi nu aveam destul aer. Când transpiram, smacul de ţânţari îmi intra în ochi şi mă ustura rău de tot. Oricât smac de ăla puneam pe mine, tot mă înţepau. Eram acoperit de o pojghiţă de bubiţe foarte dureroase. Şi tot timpul aveam vreun DS cu ochii pe mine. Indivizii păreau atât de calmi şi de indiferenţi la situaţie, încât părea că nimic nu-i atinge. Nimic nu-i deranja, pe când noi arătam ca nişte sinistraţi fugiţi de inundaţii. Puteam să fim uzi până la piele, plini de jeg şi noroi, tot ne scoteau din tabără şi ne trimiteau în altă patrulă de orientare.

Mă întrebam cum naiba o să supravieţuiesc acolo. Cum poţi să te simţi confortabil? Singurul lucru care-mi plăcea era masa şi

ceaiul luate în comun la sfârşitul zilei – asta dacă nu ploua. După aceea eram încântat să ajung în adăpostul meu suspendat şi să mai învăţ ceva la lumina lumânării în timp ce auzeam ploaia căzând pe prelata de deasupra.

Îmi era teribil de dor de Debbie. În junglă mă simţeam vulnerabil; nu era nimeni acolo care să-mi asculte neliniştile şi văicărelile că nu o să trec de teste şi voiam să mă simt legat de cineva aflat departe de mediul meu. Îi scriam regulat şi încercam să-i comunic toate amănuntele. „Sper din tot sufletul să trec, pentru că ar fi nemaipomenit. Ne-am muta la Hereford, ne-am putea permite să cumpărăm o casă, totul ar fi bine."

Jungla era mai dificilă decât Săptămâna de Test. Mult mai dificilă. La Selecţie, tot ce trebuia să facem era să o luăm din loc şi să o pornim spre dealurile alea. Aici, presiunea nu era numai fizică, ci şi psihică, trebuia să înveţi, să aplici şi să-ţi însuşeşti toate informaţiile alea.

Eram testaţi la limita capacităţilor noastre fizice şi mentale. Ne aduceau până la marginile lor, apoi ne aduceau înapoi. Apoi iar ne solicitau la limită.

Ne descurcam din ce în ce mai bine, dar undeva în fundul minţii mele rămăsese gândul că un DS se uită la tot – nu la abilităţile tactice sau practice, ci la personalitate, dacă mă pot face una cu un mediu atât de claustrofobic ca jungla, dacă mă pot integra într-un escadron. Le citeam pe toate astea în ochii lor; puteam să le văd minţile la lucru. Cum se comportă la critică? E doritor să înveţe, pune întrebări relevante, sau întreabă ca să se afle în treabă şi să iasă în faţă?

Peter, instructorul şef, ne-a spus că jungla era burduşită cu mâncare – de la gândaci şi păianjeni şi până la coaja de copac.

„Dacă ai găsit ceva şi nu eşti sigur că e bun de mâncat, freacă-l de piele şi vezi dacă e vreo reacţie. Aştepţi, după vreo două ore îl freci de buze şi vezi dacă apare vreo reacţie, apoi de vârful limbii, apoi de gingii. După aceea guşti puţin, apoi mănânci puţin şi, dacă nu apare nicio reacţie, poţi să rişti şi să mănânci."

Ne aflam lângă râu, la colibele ibanilor, un loc foarte plăcut, neted. Heliportul se afla într-un luminiş de partea cealaltă a râului şi puteam vedea razele de lumină care coborau vertical.

Instructorul ne-a spus că peştii sub zece centimetri nu trebuie curăţaţi de maţe, trebuie doar să-i găteşti. Mai era şi o plantă

numită varza de junglă, care era un copăcel. Jupoi coaja şi înăuntru găseşti un miez absolut delicios. Avea un gust de varză moale. Din coajă puteai să faci ceai.

„În misiune, nu te apuci să mănânci şopârle şi şerpi şi alte căcăţişuri de astea decât dacă ai absolută nevoie. N-are niciun rost. Dacă eşti obligat, e în regulă, dar de ce să nu iei cu tine mâncarea care să te hrănească şi să-ţi faci ca lumea treaba? Ca să nu mai spun că ai şanse mai mici să te apuce durerea de burtă sau vreo boală. Vă închipuiţi că aveţi dreptul să staţi două zile pe tuşă cu diaree? Ai ajuns în zonă, nimeni nu te mai ajută, n-ai cum să ajungi înapoi, te apuci să mănânci capete de şopârlă şi te apucă burta. Nu poţi să-ţi îndeplineşti misiunea – nu sută la sută, cel puţin. Oricum ar fi, energia şi timpul pe care le cheltui ca să faci rost de mâncare nu-ţi permit să faci altceva, aşa că luaţi cu voi mâncare şi apă.”

Stăteam pe malul apei, cu echipamentul individual pe noi, cu armele în cumpănire. Ibanii erau cu noi; făcuseră nişte focuri mici, cu care afumau nişte rulouri uriaşe şi ne arătau nişte plase de pescuit şi nişte capcane făcute de ei. Am încercat şi noi să pescuim, dar nu a ieşit nimic.

Unul dintre ibani a ţinut deasupra apei un mic cuib de termite, cu ajutorul unui băţ. Termitele au căzut în apă, iar peştii s-au îngrămădit să le mănânce.

„Avem şi copacul numit burlanul roşu, care este o sursă naturală de fluide”, a mai spus Peter.

Am găsit că ceea ce spune e foarte interesant, mai ales după ce s-a dus la un asemenea burlan şi a scos câteva pachete cu câte o jumătate de duzină de cutii de bere. Era prima dată când cineva din echipa de instructori se arăta pe faţă prietenos cu noi.

O dată pe săptămână, aveam „prospătură”. Primeam un ou şi doi cârnaţi. Într-o după-amiază ni s-a spus: „Mergeţi şi mâncaţi prospătura şi întoarceţi-vă, avem o lecţie de două ore înainte de întuneric.”

Era minunat să ai voie să găteşti la lumina zilei şi după aceea să te întorci la ora indicată doar cu echipamentul individual, golockul şi arma. M-am aşezat pentru lecţie, gândindu-mă deja la ce o să fac după aceea, adică să-mi mai storc din bube şi să scap de rănile din pulpă. Abia aşteptam să-mi pun între picioare nişte pudră de talc de armată, să mă tolănesc în pat şi să mă mai uit

prin notiţe.

Abia a început DS-ul lecţia, că pământul a şi fost scuturat de explozii. Peste tot prin aer au început să zboare gloanţe, care se înfigeau apoi în pământ.

— Tabăra atacată! Tabăra atacată! RV! RV! RV!

Am ieşit ca din puşcă din şcoală. Peste tot era fum şi prin aer zburau tot felul de obiecte minuscule.

Era o adevărată pacoste. Era săptămâna a treia, începusem şi noi să ne simţim cât de cât confortabil, începusem să ne adaptăm la viaţa din junglă, iar ei ne cadoriseau cu o „noapte în echipament”.

M-am deplasat până la punctul de întâlnire al unităţii, RV, cu alte cuvinte. Aveam cu toţii raţii de urgenţă în echipamentul personal, dar nu aveam hamace. A trebuit să dormim pe pământ. În multe armate se consideră că dormitul pe jos în junglă e al dracului de greu; dar există atâtea altele care te înnebunesc, fără să fie nevoie să te tăvăleşti în noroi, plus atâţia scorpioni şi şerpi, că e imposibil să dormi. Nu e deloc o vitejie, e o prostie, iar scopul acelei „nopţi în echipament” era să ne arate lucrul ăsta. Ne-a ieşit prin piele lecţia asta, fiindcă a plouat cu găleata toată noaptea.

În timpul unui exerciţiu de cinci zile, mă mişcăm printr-un RV. Era seara. Făceam patrulare tactică, ne mişcam foarte încet, ca să intrăm într-o zonă din care puteam trimite raportul de poziţie. Avusesem o zi lungă, eram obosit şi ploua puternic.

În timp ce codificam mesajul pentru transmisia Morse, a început să-mi tremure mâna. După câteva secunde, capul a început să mi se învârtă. Vedeam ca prin ceaţă. Am tras o gură de aer şi mi-am impus să mă concentrez.

Mi s-a făcut şi mai rău, iar după un minut tremuratul a devenit de nestăpânit. Vederea mi-era din ce în ce mai neclară.

Ştiam ce mi se întâmpla.

Făceam o mulţime de antrenamente fizice în junglă. Aveam pe umeri greutăţi mari, eram sub presiune mentală, iar corpul încerca să-şi menţină temperatura. Ca să menţii o temperatură constantă, pierderea de căldură trebuie să fie egală cu căldura produsă. Dar dacă producţia de căldură este mai mare, atunci temperatura creşte. Când creşte temperatura internă, la piele ajunge mai mult sânge, care eliberează căldura suplimentară.

Asta merge bine câtă vreme temperatura pielii este mai mare decât cea a mediului. Dar în căldura junglei corpul absoarbe căldura şi încearcă să contracareze creşterea temperaturii prin transpiraţie. Dar şi asta îşi are limitele ei. Un adult nu poate transpira mai mult de un litru pe oră. Nu poţi să continui aşa mai multe ore la rând, fără să aduci fluide înlocuitoare, iar transpiraţia este eficientă numai dacă aerul din mediu nu este saturat cu vapori de apă. Dacă umiditatea este mai mare de 75 la sută, ceea ce este cazul junglei, evaporarea transpiraţiei nu mai are loc.

Transpiram din belşug, dar transpiraţia nu se mai evapora. Aşa că temperatura corpului creştea, iar noi transpiram şi mai tare. Calea pe care corpul încearcă să scape de căldură este să trimită sânge spre piele, astfel încât vasele trebuie să-şi mărească diametrul. Ritmul cardiac creşte, iar uneori se ajunge la un puls la care funcţia de autocontrol al ritmului nu mai funcţionează şi începe să bată alandala. La organele interne ajunge tot mai puţin sânge. Acesta este luat de la creier, unde sângele este cald, oricum. Creierului nu-i place sângele prea cald şi răspunde cu dureri de cap, ameţeală, pierderea lucidităţii şi instabilitate emoţională. Din cauză că transpiram atât de mult, pierdeam foarte multe săruri, în special clorură de sodiu – rezultatul era deshidratarea. Pierdeam fluidele necirculatorii ale corpului.

Problema este că doar câteva înghiţituri de lichid puteau să-ţi astâmpere setea, fără ca aceasta să-ţi rezolve deficitul intern de apă. Se putea să nici nu-ţi remarci setea, pentru că aveai de făcut altele, acesta fiind şi cazul meu. Mergeam la întâmplare prin junglă, comandant de patrulă, sub presiunea îndeplinirii misiunii, încercând să iau hotărâri. Ultimul lucru de care îmi amintesc că-l gândeam era că trebuia să-mi tom lichide pe gât.

DS-ul ne spusese: „Când faceţi pipi, uitaţi-vă la el; dacă este galben şi miroase, începeţi să vă deshidrataţi. Dacă este limpede şi faceţi pipi la fiecare cinci minute, este excelent, pentru că corpul scapă de apa în exces. Nu poţi să te umpli cu prea multă apă, pentru că oricum corpul scapă de ea. Aşa că dacă aveţi un pipi limpede şi bun, să ştiţi că totul e în regulă.”

M-am întors spre Raymond şi i-am spus:

— Să dea dracu’, mă cam duc.

S-a oprit totul. Raymond avea ceva pilule rehidratante şi

energizante. Le-am luat cu foarte mult ceai. Din fericire, DS-ul nu a văzut ce se întâmpla; era vina mea că mă deshidratasem. Într-o jumătate de oră eram iar pe picioare, dar lecţia era învăţată.

Am terminat exerciţiul şi ne-au cercetat raniţele pentru pungile de plastic cu fecale. Nu aveam dreptul să lăsăm niciun semn, iar asta includea şi excreţiile organice. Trebuia să ne căcăm într-o pungă de plastic şi să facem pipi în bidoane de plastic pentru ulei.

Când am ajuns, tocmai verificau o altă patrulă.

— N-ai destul căcat aici, a spus DS-ul. Eşti constipat, sau ce? Unde-ţi e căcatul?

Individul i-a şoptit la ureche o scuză, iar DS-ul i-a răspuns „O.K.”.

Uneori mi-aş fi dorit să ne tragă câte-o săpuneală, ca să se mai schimbe ceva. Ne spuneau că nu trebuie să facem nimic în teren, pentru că inamicul şi-ar fi dat seama că sunt oameni prin preajmă. Chiar ne-au arătat practic cum se face caca într-o pungă de plastic. Dacă nu ne supuneam, era insubordonare.

Uneori ne întorceam în zona din ziua aceea şi vedeam ce probleme creasem. Ne spuneau: „Vedeţi semnele de pe copaci? Coaja moale se zgârie uşor, e foarte greu să nu laşi niciun semn.”

Se aşteptau ca, odată ce ne arătaseră, lucrul să nu se mai întâmple niciodată. Dacă nu învăţam, însemna că nu voiam să învăţăm, sau nu aveam aptitudinile necesare.

Etapa junglei s-a încheiat cu un exerciţiu lung de o săptămână, care era culmea a tot ce învăţasem, inclusiv patrulări, exerciţii de rezistenţă, CTR-uri *(Close Target Recce* – recunoaştere în apropierea ţintei), adunarea tuturor la un RV, pregătirea unei ambuscade, ieşirea dintr-o ambuscadă, retragerea, ascunderea materialului pentru exfil (*exfiltrare*). Cândva, se presupunea, aveam să ajungem într-o ţară pentru vreo operaţiune şi aveam să ascundem hrană, muniţie şi explozibili. După aceea puteam să facem infil (*infiltrare*) oricând, fără echipament pe noi, pentru că acesta se afla deja ascuns la faţa locului. Am învăţat cum să-l ascundem şi cum să transmitem altor patrule informaţia, astfel încât acestea să-l poată găsi uşor.

De acuma, nu mai eram la fel de bine dispuşi şi de sănătoşi din punct de vedere fizic pe cât fusesem la venire. Eram incredibil de murdari, cu feţele unsuroase de crema de camuflaj. Toată lumea

avea o barbă de o lună şi purtam aceleaşi haine tot timpul.

Un lucru cu care nu m-am obişnuit niciodată a fost să ies din adăpostul meu suspendat şi să pun pe mine hainele ude. Erau întotdeauna pline de tot felul de lucruri mărunte care se adunau în timpul patrulării şi erau reci şi neplăcute. Se frecau de pielea mea timp de vreo zece minute, apoi era iar cald.

Purtam tot timpul echipamentul individual, iar unele dintre compartimente ne frecau pe lateral şi produceau răni. O vreme n-am mai purtat chiloţi, că să scap de rănile dintre picioare. Am încercat diferite fleacuri care să mă ajute, cum ar fi să dau jos pantalonii, să-mi aranjez toate desuurile şi să-mi trag pantalonii la loc. Am ajuns la concluzia că nimic nu ajută. Eram în rahat, în rahat trebuia să rămân.

Odată ce exerciţiul s-a terminat, ne-am strâns cu toţii la RV, aşteptând să fim culeşi a doua zi de ibani cu canoele lor înguste, cu mici motoare ataşate la spate. Ne-au dus în aval într-un sat, de unde urmam să fim luaţi, pentru că prin zonă nu se afla niciun loc de aterizare.

Era ca o scenă de film. Peste tot junglă, apoi un luminiş, iarbă, găini care alergau, purceluşi şi capre, exact unde şi-a înţărcat dracu' copiii. Niciun drum, doar râul. Aveau o şcoală, cu un generator care pufăia. Din colibele ibanilor, făcute din lemn, frunze şi noroi, se iţeau antene TV. Toţi puştii se duceau la şcoală doar cu chiloţii pe ei, dar profesoara era îmbrăcată ca orice altă profesoară.

DS-ul ne-a spus: „Când ajungeţi în astfel de locuri, trebuie să vă prezentaţi tipului care e şef. Arătaţi-i respect; numai aşa data viitoare n-o să vă tragă clapa."

Am primit dreptul de a fuma după multe zile. Băieţii stăteau pe malul râului, făcând poştă mahoarcele cu DS-ul. Maiorul instructor i-a oferit lui Mal o ţigară. Între ei exista o înţelegere fără cuvinte; mă făcea să-mi pară rău că nu fumez, ca să iau şi eu parte la ritualul camaraderesc.

Stăteam şi mă bucuram de peisaj. În ceea ce mă privea, făcusem tot ce putusem. Ori trecusem ori fusesem respins; eram doar bucuros că se terminase.

Restul zilei l-am petrecut curăţind armele, curăţind echipamentul şi halind. Seara am avut grătar pentru toată lumea care avusese vreo legătură cu şcoala din junglă. Instructorii au

ieşit pe interval cu nişte lăzi cu sticle de un litru de Heineken, iar bucătarii au venit cu fripturi şi cârnaţi.

— S-ar putea să fie ultima dată că veniţi pe aici, băieţi, a spus DS-ul. Puteţi să vă faceţi de cap.

Ne-am făcut. După trei sticle de Heineken eram turtit, pe la miezul nopţii am borât şi când m-am dus la culcare jungla se rotea cu mine.

Am avut o zi liberă în capitală, dar era o ţară musulmană şi de băut se găsea doar la hotel. Oricum, toată lumea se simţea rău, aşa că nu a contat. M-am dus la cumpărături cu Mal, Tom şi Raymond, am cumpărat la kilogram casete, casetofoane walkman, aparate foto şi ceasuri contrafăcute. Toţi vânzătorii purtau tricouri cu David Cassidy.

Pierdusem aproape şapte kilograme. Unul dintre băieţi, canadianul cel atletic, care ne deschisese pârtie în timpul Selecţiei, a ieşit din junglă ca un tip din Sahel pe secetă. Era atât de tâmpit, încât nu-şi prepara haleală nici noaptea, îi plăcea să facă tot timpul exerciţii fizice.

Timp de o lună, fusesem sub acoperişul junglei şi nu văzusem lumina zilei. Când am ieşit de acolo, arătam ca un cartof fără coajă lăsat la aer. Eram plin de praf, de umflături şi bube. Am făcut nu ştiu câte duşuri, dar n-am reuşit să scap de mizeria de sub unghii şi nici de coşurile de puroi care-mi umpleau pielea. În esenţă, eram hidos.

Am mai stat câteva ore în Hong Kong, apoi am plecat spre casă cu o cursă charter British Caledonian. Lângă noi au mers patru tipi cu păr lung, genul petrecăreţ, care purtau nişte cămăşi hawaiene înflorate oribile, roşu cu portocaliu. Mi-am zis că indivizii se distraseră mai bine decât noi în Extremul Orient, avuseseră poate parte de o vacanţă cu distracţii thailandeze, sau poate erau traficanţi de droguri.

M-am simţit dintr-odată în plus şi am întors capul.

Un DS, numit Dave, stătea pe un scaun în faţa mea. Cei patru traficanţi se ridicară de la locurile lor şi-l plesniră peste ceafă. Tocmai mă întrebam ce înseamnă asta, când Dave se întoarse şi spuse zâmbind:

— E în regulă, camarade.

Cei patru tipi se întorceau din misiune pe ruta Hong Kong.

— Frumoase cămăşi! a spus Dave. Aţi făcut treabă bună?

— Mda.

Era acum clar că avuseseră o misiune în Orientul îndepărtat şi acum şedeau la un *gin and tonic* în drumul spre casă. M-am gândit încă odată ce bine ar fi dacă aş intra şi eu în gaşca lor. Trebuia să intru!

— Ne luaţi şi pe noi? Vă aşteaptă-vreun camion?

— Mda, cred că ne descurcăm.

Apoi s-au apucat să sporovăiască cu noi, ceea ce ne-a încântat. Era primul meu contact cu misterioşii oameni din escadroane.

— Cum ţi-a plăcut?

— A fost bine.

Nu ştiam ce să spun. Stăteam acolo şi zâmbeam ca prostul, nu voiam să mă angajez cu nimic.

— V-au spus cine a trecut şi cine nu? Hai, Dave, spune-le, nu fi bulangiu!

Nu ne-a spus.

Am sosit la Hereford într-o vineri dimineaţa şi am primit liber tot restul zilei.

— Să fiţi la departamentul de antrenament mâine dimineaţa la opt, ne-a spus sergentul instructor de la pavilion.

În noaptea aia am sărit cu toţii gardul şi ne-am făcut de cap, pentru că toţi ştiam că putea fi ultima noapte acolo. Ne-am prezentat la program sâmbătă dimineaţa, cu dureri de cap şi puţind a bere şi a condimente.

— Bun, a zis sergentul major instructor, luni dimineaţa avem lupta pentru supravieţuire. Aveţi pe tablă toate detaliile. Înainte însă… următorii se vor prezenta la maiorul instructor.

Eram aşezaţi pe trei rânduri în sala de şedinţe. Eu eram în spate.

A început să citească numele. A început cu al lui Mal. Nu-mi venea să cred. Mal era bun, era pe bune făcut pentru treaba asta. A trebuit să mă ridic să-i fac loc şi am schimbat o privire complice. În timp ce mai eram în picioare, a fost strigat şi Raymond. Apoi Tom. Deci asta era: toată lumea din patrula mea era picată. Am rămas în picioare. N-avea rost să mă mai aşez.

N-am fost strigat. Am înţeles atunci – probabil că erau chemaţi cei care trecuseră. Poate că erau picaţi mocofanii rămaşi pe loc, ca mine.

Din douăzeci şi patru câţi am fost în junglă, am mai rămas în

bănci opt. Sergentul major ne-a privit pe fiecare şi ne-a spus:

— Foarte bine, băieţi, aţi mai trecut o fază. Urmează supravieţuirea în luptă. Luni dimineaţa, opt jumătate. Are cineva probleme medicale? Nu, în regulă. Şi nu uitaţi – încă nu sunteţi intraţi.

Am trecut! Eram trecut, pentru că nu-mi închipuiam cum aş putea să pic la supravieţuirea în luptă.

— Bun, atuncea, spălaţi putina. Toată lumea, exceptând McNab şi Forbes. Maiorul instructor vrea să aşteptaţi puţin.

Asta ce mai era?

Toată lumea plecase. Maiorul instructor i-a vorbit lui Forbes, care era ofiţer, despre responsabilităţile şi sarcinile suplimentare pe care le va avea.

După care a spus:

— McNab, ai idee de ce te afli aici?

— Nu, n-am habar.

— Ai trecut. Singura problemă cu tine e să te supraveghezi.

— Cum adică?

— Eşti cunoscut ca un cal breaz. Ascultă ce ţi se spune şi fă aşa. Nu mai ieşi în evidenţă.

În timp ce ieşeam din sala de şedinţe, căutam să-mi amintesc cum venea treaba; doar încercasem tot timpul din răsputeri să stau în banca mea. După aceea, mi-am amintit de treaba cu explozibilii. Trebuia să tac dracului şi să ascult săpuneala şi să nu mai fac nimic. Dar, ca un idiot, nu tăcusem. Norocul face că echipa de instructori a considerat că, deşi am gura cam mare, ajunsesem exact ce-şi doreau şi era destul să mi se spună să-mi ţin gura.

Ceea ce am şi făcut. Al dracului dacă nu am făcut aşa.

12

I-am telefonat lui Debbie îndată ce am aflat că trecusem. A fost foarte emoţionată; şi eu eram foarte emoţionat. Acum, i-am spus, singurul obstacol care ne despărţea erau trei săptămâni de supravieţuire în luptă, pe care nu aveam cum să le ratez.

Dar toate gândurile şi sentimentele pe care le avusesem pentru ea în junglă s-au evaporat de cum am pus piciorul în UK; mă întorsesem cu fermitate la vechiul meu mod egoist de a fi. Ea îşi păstrase slujba pentru că, dacă ratam, m-aş fi întors în Germania pentru o vreme. Dar nu o întrebasem niciodată cum îi merge, important eram doar eu, eu, eu şi numai eu.

Eram opt rămaşi – eu, George, de la Royal Engineers, un ofiţer de la Cavalerie, un paraşutist, doi de la Transmisiuni, un tunar de la Artileria Regală şi Jake, membru în Forţele Speciale ale Statelor Unite. El venise cu un coleg la o specializare de trei ani, dar au trecut prin Selecţie ca oricare altul. Jake a reuşit; celălalt tip a picat din prima lună.

Toate unităţile responsabile de urmăriri, din toate cele trei arme, îşi trimiseseră oamenii la cursul de supravieţuire în luptă – echipaje de avion, de elicopter, călăuze din Regimentul de paraşutişti, tipi de la Marină, de la Artileria Regală, aceştia din urmă ca observatori.

Primele două săptămâni au fost o adevărată vacanţă, mai ales după junglă, dar am fost avertizaţi că încă putem fi picaţi, exista o agenţie externă, JSIW *(Joint Services Interrogation Wing),* care avea puterea de a ne trânti. Cum ne spunea sergentul major instructor, „Încă n-aţi intrat!”

Reluasem legătura cu Johnny Doi-Piepteni, care era deja admis. Ne povestea de Selecţia lui, în care făcuse supravieţuirea pe timp de iarnă. „Doi dintre tipi au ajuns în spital cu picioarele lemn, ne-a spus el. Eu aveam degerături în jurul unghiilor de la mâini şi picioare. Pe vremea asta bună, n-aveţi cum s-o daţi în

bară. E floare la ureche. Țineţi-vă capul la cutie, căutaţi cel mai mare tufiş în care să vă ascundeţi şi o să fie în regulă.”

Regimentul avea obligaţia să ne înveţe fazele supravieţuirii. Am învăţat cum să aflăm ora după soare, cum se adună apa, cum se caută hrana. Cel mai important este, zic eu, ecuaţia care leagă energia cheltuită ca să găseşti ceva de mâncat de energia pe care o capeţi mâncând acel ceva. Am mers într-una din zonele de antrenament şi am învăţat să facem adăposturi. Acolo era o adevărată expoziţie de adăposturi făcute din frunze, crengi, brazde şi cutii goale. Se părea că Wimpey câştigase contractul ăsta. Cu experienţa mea de făcător de adăposturi în A, ştiam că nu am nicio şansă să fac ceva care să semene cât de cât cu o treabă de profesionist.

Toată treaba asta era interesantă, dar eu nu voiam să învăţ decât atât cât să trec. Am privit-o ca pe o treabă plictisitoare.

Apoi au venit să ne vorbească foşti prizonieri, de la Colditz, din al doilea război mondial, din lagăre din Extremul Orient, din războaiele din Coreea şi Vietnam. Ne-au vorbit despre experienţele lor şi despre îndoctrinarea soldaţilor de către comunişti. A fost impresionantă povestea unor femei de la SOE *(Special Operations Executive),* care fuseseră paraşutate în Olanda şi Franţa, după un instructaj sumar, capturate şi supuse unor torturi oribile şi prelungite. Nu puteam să cred că există atâta neomenie înfiorătoare. „Când m-au prins, mi-au făcut de toate, ne-a spus ea. Am fost violată şi arsă.” A fost ţinută în condiţii de recluziune şi în frig, la zero grade şi a fost permanent brutalizată, dar vorbea despre toate astea ca despre o ieşire la cumpărături la „Tesco”. Am presupus că asta voia să arate că mintea şi corpul omenesc pot să facă faţă la mult mai mult decât te-ai aştepta, dar nu am putut să nu mă întreb cum aş reacţiona eu sub tortură.

Am ascultat şi pe un pilot american care fusese doborât în apropierea barajului de la Choisin. Încă arăta ca un puşti american, cu o jachetă verde de pilot de bombardament, cu insignele de Dispărut în Acţiune şi alte diverse. Îmi puteam uşor închipui cum arăta în tinereţe cu faţa lui pistruiată şi cu părul lui blond. Fusese dus într-o închisoare model, folosită pentru scopuri propagandistice. Fusese ţinut într-o celulă, dar cel puţin fusese hrănit. A avut serioase probleme generate de încarcerare, dar a

supravieţuit şi a revenit în sânul familiei şi s-a întors direct în Forţele Aeriene. Cea mai mare problemă a sa a fost, din spusele lui, sentimentul de vinovăţie. „Mult timp mi-am frământat mintea cu asta, a spus el. Nu puteam să mă obişnuiesc cu gândul că eu eram tratat atât de bine, iar alţii sufereau atât de mult.”

Următorul vorbitor, un caporal britanic de până-n şaizeci de ani, a sărit în picioare. „Nu are niciun rost să te simţi vinovat. Eu aş fi vrut să fiu în închisoarea ta!” Era un soldat din Glorious Glosters şi fusese supus unui număr îngrozitor de şedinţe de îndoctrinare şi unor raţii de înfometare. Făcuse dizenterie şi trebuise să se îngrijească singur cu cărbune de foc. În cele din urmă, fusese obligat să traverseze toată Coreea de Nord iarna, fără pantofi. Văzuse pe mulţi din prietenii săi murind în cursul marşului. Ajunsese la destinaţie într-o stare îngrozitoare, după ce fusese bătut continuu şi-şi pierduse toţi dinţii. Era atât de zdruncinat psihic, încât s-a înstrăinat de familie şi a sfârşit prin a rămâne singur. „Acum am trecut peste toate astea, a mai spus el. Dar nici acum nu cumpăr nimic făcut în Coreea.”

Asta a făcut să se aprindă un bec în mintea mea; fratele tatei fusese omorât într-un lagăr de prizonieri japonez şi nici acum, după patruzeci de ani, tata nu cumpăra nimic făcut în Japonia.

— Cum ai reuşit? a întrebat cineva.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu voiam să mor.

— Ai fi semnat toate mărturisirile şi celelalte hârtii, dacă ţi-ar fi cerut-o?

— Al dracu’ să fiu dacă nu aş fi semnat. Dacă asta ar fi însemnat că primesc mâncare sau pantofi, aş fi mărturisit şi că sunt Jack Spintecătorul. Stăteam acolo la îndoctrinare şi dădeam din cap că suntem de acord – bineînţeles că aşa făceam, după aia ne dădeau mâncare.

Unul dintre vorbitori ne-a spus despre marele rol pe care-l joacă în viaţa lui religia, după ce l-a descoperit pe Dumnezeu în captivitate. Un alt tip fusese prizonier al Viet Cong-ului timp de patra ani; când a fost întrebat: „A jucat Dumnezeu vreun rol în viaţa ta?”, individul a răspuns: „Da, a jucat un rol important. Pentru că atunci când aveam dizenterie şi mă căcam pe mine, puteam să mă şterg la cur cu Biblia.”

Am început să facem excursii şi vizite de studiu. Am mers să vedem o femeie bătrână de lângă Ross-on-Wye, care trăise la

ţară toată viaţă ei şi cunoştea toate plantele lăsate de Dumnezeu pe pământ. Avea o grădină minunată şi avea mese acoperite cu jardiniere şi ghivece cu tot felul de plante. Era o chestie nostimă să o vezi pe bătrânica aceea subţirică alergând peste câmpuri şi prin păduri, urmată îndeaproape de o ceată de hăndrălăi care îi sorbeau fiecare cuvinţel.

Am fost trimişi în exerciţii de două şi de trei zile, ca să facem adăposturi, să aprindem focuri, să facem rost de mâncare, să punem capcane. Tipii din afara Regimentului erau foarte entuziaşti; pentru unii era cel mai important curs al vieţii lor. Odată ce aveau să absolve cursul, urmau să fie unşi instructori în supravieţuire şi puteau să se întoarcă la unităţile lor şi să antreneze oamenii în tehnicile de supravieţuire. Cât despre mine, tot ce voiam era să trec şi de faza asta.

Unul dintre instructori, un tip masiv, de la ţară, cu obrajii mereu roşii şi cu nişte mâini ca nişte lopeţi, era în echipa de antrenament de ani de zile. Făcea demonstraţii de aprindere a focului. Ajunsese la metoda în care se frecau două bucăţi de lemn pentru aprindere. Pentru el, era o treabă importantă; era evident foarte mândru de el şi de îndemânarea lui. Şi tot freca lemnele, dar nimic nu se întâmpla.

— Din clipă-n clipă, băieţi, aşteptaţi numai puţin.

Nimic.

— Bun, îi mai dăm cinci minute.

Le freca cu furie, dar tot nu obţinea nimic. A trebuit să trecem la lecţia următoare. După vreo zece minute, omul a venit în fugă pe teren, strigând în gura mare: „A pornit! Veniţi să vedeţi!” A trebuit să ne încolonăm şi să urcăm dealul, ca să-i salvăm respectul faţă de sine.

În aceste perioade, când ieşeam şi construiam adăposturi în care stăteam apoi câte două sau trei zile, am început să producem toate lucrurile care aveau să ne ajute la ultima săptămână de supravieţuire în luptă. Ne-au învăţat să facem haine din pieile animalelor şi arme din beţe şi pietre. Ne petreceam ore întregi făcând jachete din căptuşelile conteinerelor şi căciuli de blană care la Ascot ar fi trecut drept acceptabile. Am făcut minimul pe care l-am crezut necesar ca să trec.

La unul dintre exerciţii ne-au adus o ladă mare. „Ei, băieţi, ne-a

spus sergentul major instructor, e ora găinilor. Problema e că există doar un pui la fiecare şase dintre voi. Dacă nu apucaţi unul, va trebui să mergeţi la cineva care are şi să speraţi că o să-l împartă cu voi.”

Am fost trimişi la poalele dealului, s-a dat dramul găinilor şi la comandă a început o vânătoare individuală. Ne-am îngrămădit la deal; în timpul suişului, mi-am dat jos haina şi am dat cu ea în prima găină pe care am văzut-o. În noaptea aceea am gătit-o la foc şi am împărţit-o cu alţi trei.

Au venit nişte vechi braconieri să ne înveţe cum se prinde somonul. Am avut un profesor foarte ciudat, care lucrase la Consiliul Apelor şi avusese în grijă toate lacurile. Era un adevărat tip din Herefordshire, cu o faţă brăzdată şi cu o pufoaică soioasă, purtând pe cap o bonetă cadrilată care era probabil mai bătrână decât el. Dar când s-a apucat să ne spună cât de expert este, şi-a intrat în mână.

„Când puneţi plasa acolo, nu vă faceţi probleme cu ea”, zicea el pe un ton misterios, apoi mormăia ceva numai de el ştiut, ca şi cum îşi amintea poveşti pescăreşti pe care nu avea chef să ni le spună atunci. Apoi, dintr-odată, îl auzeai: „Când mergeţi într-o cârciumă, băieţi, aveţi grijă să staţi cu spatele la perete”, stârnind priviri exasperate din partea noastră.

După aceea, DS-ul ne-a explicat: „Îl lăsăm s-o ia razna, pentru că nu vrem să-l supărăm. E foarte bun în ceea ce face”.

După primele două săptămâni, aveam toată teoria şi toată practica învăţată, venise timpul să o facem pe viu.

Am fost împărţiţi în grupe de patru. Scenariul era trecerea din punct în punct, timp de şapte zile, ca în sistemul „fuga şobolanului”, sistemul folosit pentru trecerea prizonierilor de război evadaţi din agent în agent printr-o ţară ocupată sau inamică. Trebuia să ne deplasăm de la un RV la altul; singurele instrumente de orientare pe care le aveam erau nişte busole minuscule agăţate de gât şi hărţile de evadare pe care le desenasem singuri – toată Ţara Galilor pe o bucată minusculă de mătase de paraşută, de mărimea unei batiste. Ni se spusese că în unele misiuni aveam să primim hărţi tipărite, dar că de cele mai multe ori aveam să ni le facem singuri.

Ni s-a mai spus că în zonele în care aveam să operăm Regimentul invitase toţi fermierii şi proprietarii de case la o mare

petrecere cu grătar. Acolo li s-a spus de exerciţiile de supravieţuire şi li s-a dat de înţeles că permisiunea folosirii terenurilor lor ar fi foarte apreciată şi că dacă ar veni cumva nişte tipi îmbrăcaţi ciudat şi cu căciuli din blană de iepure trebuia să le refuze ajutorul şi să anunţe armata. Dacă ne-ar fi hrănit, nu ne-ar fi ajutat, pentru că nu învăţam nimic.

Forţa care avea să se ocupe de capturarea noastră era o companie de puşcaşi din Regimentul de Gardă. Aveau vehicule şi elicoptere şi foloseau şi câini. Drept stimulent, fiecare soldat primise promisiunea că dacă va face o captură va primi o permisie de două săptămâni şi bani.

Am mers în pavilionul de antrenament cu tot echipamentul de supravieţuire, inclusiv o cutie mică de tutun cu tot felul de fleacuri, singurele lucruri pe care puteam să le luăm cu noi, în afară de ce confecţionasem cu mâniile noastre. Cutia conţinea o lamă de ras, o busolă de rezervă, tablete pentru sterilizarea apei, chibrituri şi bucăţele de magneziu pentru aprinderea focului, o lupă, un heliograf şi un prezervativ. Acesta din urmă nu era pentru vreo întâlnire fericită prin Munţii Negri; un prezervativ poate fi folosit ca praştie, poate colecta apă, ba chiar poate folosi la nevoie şi ca flotor.

Tot echipamentul nostru a fost cercetat şi verificat şi dus la toalete, care aveau să fie vestiarul nostru.

Am mers pe rând să ne vadă doctorul.

„Dă-ţi jos costumul şi pune haina aia, mi-a spus el. După aia semnează asta.”

Gol puşcă, am semnat o hârtiuţă care zicea că nu am nimic împotrivă să fiu cercetat în interior. Cum am semnat, cum l-am auzit punându-şi mănuşile de cauciuc. După aceea m-au uns rapid cu nişte smac ca vaselina şi „bun, acum apleacă-te şi atinge-ţi degetele de la picioare”. Doctorul mi-a înfipt degetul în fund cât de departe a putut, cred că pentru a căuta dacă nu cumva ascunsesem acolo vreo cutie cilindrică de lapte praf.

Poliţia militară cu câini îşi băga nasul peste tot, ca să se asigure că nimeni nu fuge înainte şi adulmecând după mâncare ascunsă; ştiusem că toaletele vor fi vestiar şi dosisem acolo o grămadă de ciocolată, alune şi stafide, prin toate rezervoarele. M-am dus la toaletă şi i-am spus poliţistului că am o urgenţă.

Am intrat la budă zâmbind şi am ridicat capacul rezervorului;

era gol!

Cu o săptămână înainte, ascunsesem, împreună cu George, mâncare prin tot sudul Ţării Galilor. Nu aveam o idee precisă unde o să mergem, dar făcusem o apreciere rezonabilă. Mai tot weekendul alergasem pe la prăvălii şi cumpărasem conserve de ton şi le ascunsesem pe la punctele importante. Cred că reţeaua Tesco a făcut o avere pe seama noastră.

Ni s-au dat nişte haine de campanie din al doilea război mondial, o pereche de cizme şi o manta şi gata – sus în maşină şi duşi am fost. Am fost transportaţi în toiul nopţii la punctul de start şi acolo ni s-a dat următorul RV, la care trebuia să ajungem în noaptea următoare. Trebuia să ne deplasăm noaptea, cât de discret puteam, în grupuri de câte patru.

Grupul meu cuprindea un tip de la PT şi doi piloţi de la Marină, din care unul îngrozitor de îngâmfat. Toţi cei de la Selecţie fuseserăm despărţiţi. Am aruncat un ochi la colegii de trupă şi am hotărât să mă despart de ei cu prima ocazie; nu aveam nimic cu ei, dar nu voiam să fiu prins şi credeam că cel mai bine era să merg singur. Cu prima ocazie când dădeam nas în nas cu Garda, îmi luam tălpăşiţa.

Ne deplasam noaptea, tactic, iar ziua era dedicată găsirii celui mai mare, mai ţepos şi mai antisocial tufiş din lume şi ascunderii în el. La căderea nopţii, porneam din nou către RV, pentru întâlnirea cu agentul care avea să ne trimită iar la plimbare. În viaţa reală, agenţii vor să stea cât mai puţin cu tine, pentru că nu vor să fie descoperiţi; pentru ca realismul să fie deplin, agenţii, de fapt instructorii noştri, erau şi ei vânaţi de ARF *(Airborne Reaction Force* – Forţa de reacţie aeropurtată).

La RV, unul dintre noi mergea înainte şi făcea contactul, în timp ce ceilalţi îl aşteptau în urmă; am stat întotdeauna în spate şi am lăsat pe alţii să o ia înainte, pentru că aveau şanse mai mari să fie prinşi. Individul care fusese înainte culegea informaţiile, venea să ne spună ce a aflat şi ne aşterneam iarăşi la drum.

Aveam şi nişte vase de cositor şi se presupunea că o să le umplem cu iepurii prinşi de noi, dar trebuia să ne deplasăm prea mult pentru o asemenea bazaconie. Pentru siguranţă, nu făceam focul. Am cam făcut foamea. Doar la un punct de control, individul de la PT s-a întors cu o pungă neagră de plastic,

înnodată la vârf.

— Mi-au dat haleală! a strigat el. A desfăcut nodul pungii şi am văzut cum îi cade falca. Ce mă-sa mai e şi asta?

M-am uitat şi l-am lămurit:

— Drob. Bunicu' mânca numai aşa ceva. E scârbos.

L-am mâncat negătit. După o oră, unul din tipii de la Marină şi-a vărsat şi maţele.

Presimţeam că lucrurile vor merge prost. Instructorul PT sărea prost peste garduri, care începuseră să apară în calea noastră la fiecare 50 de metri. La obstacole se purta ca un taur într-un magazin de porţelanuri. Nimeni nu-l învăţase că trebuie să te pregăteşti, să le abordezi încetişor. De câte ori auzeam vreun sunet, tresăream. Îmi intrase în cap că dacă, eram prins, eram picat.

Cei doi tipi de la Marină n-aveau nici pic de simţ tactic. Nu era vina lor, pentru că nu era treaba lor să aibă, trecerea cursului nu era importantă pentru ei, doar trei săptămâni neplăcute, după care se întorceau la camera de gardă pentru nişte băuturică. Aşa că săreau gardurile cum se nimerea. Toţi, inclusiv instructorul de PT, erau epuizaţi.

„Nu uitaţi, le-am spus, şmecheria e că dacă ne găbjesc ne despărţim, ca să le fie greu să ne prindă pe toţi. După aia ne regrupăm la ultimul RV de urgenţă."

Aşteptam la un RV – o ridicătură de pământ din preajma unui mic pod rutier, undeva la dracu-n praznic. Ne era frig stând nemişcaţi la umbră. Stăteam la un metru unul de altul, într-un şanţ şi ne înţelesesem că doi stau de veghe, iar doi dorm. Asta însemna să-ţi ridici gulerul şi să te bagi mai bine în manta şi să dai cu porcul.

Am auzit nişte elicoptere, dar nu erau o problemă, cât timp stăteam nemişcaţi. Eram pe jumătate adormit, când am auzit o voce lătrată: „Stai pe loc! Nu mişca!"

Cei doi de veghe adormiseră. M-am uitat şi am văzut un semicerc cu oameni de la Regimentul de Gardă apropiindu-se de noi cu nişte bâte în mână. Să dea dracu', m-am gândit. Eram în corzi. Am ridicat mâinile în aer, am căscat a oboseală, m-am ridicat în picioare încet şi am rupt-o la fugă.

Am fugit, dar m-au prins şi mi-au pus cătuşe. Eram ca într-o grămadă spontană de rugby, atâta că eram dedesubt. Peste

mine stăteau patru tipi. M-am zbătut, dar unul din ei mi-a pus pe grumaz o coadă de târnăcop şi mi-a strigat „Nu mişca! Nu mişca!” Eram prins. M-au întors şi mi-au ţinut bocancii la gât, timp în care mă legau cu nişte benzi de plastic. M-au împuns cu ciomegele şi m-au luat la întrebări: „Cum te numeşti? Cum te numeşti?”

Le-am dat numele şi numărul matricol.

„Ce grad ai?”

Le-am spus şi le-am dat şi ziua de naştere.

M-au târât până la elicopter.

„Veşti bune! a strigat unul din ei. Am prins un căcăcios – a noastră e permisia!”

Puţin timp după aceea, Puma a decolat şi imediat a şi aterizat, la ceea ce părea să fie baza lor.

M-au despuiat de haine şi m-au lăsat doar în chiloţi. M-au legat la ochi şi m-au pus la un pas sau doi de zid. M-au pus să mă aplec, astfel încât palmele să atingă zidul. Stăteam la patruzeci şi cinci de grade. N-ar fi fost foarte greu, dar umerii mă dureau rău.

Apoi a trebuit să îngenunchez, cu spatele drept şi cu mâinile pe cap. Asta era ceva mai neplăcut. Dar cel mai puţin mi-a plăcut să stau în şezut, cu picioarele încrucişate, cu spatele drept şi cu mâinile pe ceafă.

La un moment dat, când eram iar în genunchi, mi-au scos legătura de la ochi şi m-am trezit faţă în faţă cu sergentul major instructor.

— Gata, am picat? l-am întrebat amărât, căci nu uitasem cum îl contrasem în junglă.

— Nu, deşteptule. Du-te înapoi la elicopter şi n-o mai rasoli.

Îl prinsesem în toane bune. Fusese şi el în Divizia de Gardă şi era încântat să vadă cât de bine merg băieţii.

M-au băgat în alt grup, format din trei piloţi de la Marină. Nici ăştia nu aveau nici cea mai mică noţiune tactică. Eram disperat: nu-mi puteam permite să fiu prins încă o dată.

Mergeam pe la liziera unei păduri. Era noapte şi am auzit strigăte în faţă stânga. Ne-am împrăştiat ca potârnichile; teoretic, trebuia să ne întoarcem separat la ERV (RV-ul pentru urgenţe); dar mi-am zis „dă-i în mă-sa” şi am continuat de unul singur.

Ziua era foarte bine. Mă ascundeam şi puteam să aud elicopterele de la ARF. Uneori auzeam şi câini; era foarte

palpitant. Băieţii erau aproape, dar mă descurcam. Ştiam că dacă mă găsesc se vor purta fără mănuşi, pentru că nu ştiau cum am să reacţionez. Aveau să mă lovească, să mă lege şi să mă salte.

Când şi când vedeam şi soarele, dar în majoritatea timpului făceam frigul. Oricât de bine izolat eram, după atâtea zile pe teren corpul meu era rece şi jilav.

Am încercat să dorm, dar era un somn iepuresc. Moţăiam douăzeci de minute, mă trezeam şi stăteam nemişcat alte zece, cu urechile ciulite.

Ajunsesem la ultima noapte a exerciţiului şi ştiam că un DS avea să mă dea de gol, ca să fiu capturat şi dus la faza de interogatoriu. Ştiam ce mă aşteaptă, te ţin mult timp fără mâncare, iar asta te dărâmă, mai ales dacă intri acolo nemâncat. Mi-am zis că trebuie făcut ceva în direcţia asta.

Am făcut o recunoaştere la o fermă, care părea să fie ocupată de o pereche în vârstă şi de fiica lor, de vreo douăzeci de ani. Părea să fie în regulă. Am bătut la uşă.

— Bună ziua, nu aveţi nişte pâine, vă rog?

M-au ochit pe loc cine sunt.

— Vrei ceva de mâncat? Intră.

Dilemă. Să intru? Dacă telefonează?

Am intrat. Era o casă de tip vechi, minunată, cu grinzi de stejar şi cu un foc de lemne şi un miros minunat care venea din bucătărie. Am luat loc, iar bătrâna mi-a adus o farfurie cu o mâncare cu carne tocată. Am mâncat sub privirile ei zâmbitoare trei farfurii pline, pe care le-am „udat” cu litri de ceai fierbinte şi dulce. Apoi mi-au pus în faţă un platou cu plăcintă de Crăciun, cu marţipan. Mi-am făcut plinul şi am mai îndesat şi prin buzunare. Aş fi dat orice să mai rămân câteva minute lângă focul de buşteni, poate şi pentru o baie fierbinte, dar trebuia să plec. Riscasem deja prea mult. Le-am mulţumit din suflet gazdelor mele şi le-am promis să fac şi eu acelaşi lucru pentru ei, dacă aveam-ocazia şi dus am fost.

Târziu, noaptea, m-am apropiat de punctul de control. Aveam încă multă mâncare. Am mâncat cât am putut, dar începuse să mi se facă rău. Cu mare regret, a trebuit s-o arunc, pentru eventualitatea că o să fiu prins.

M-am întâlnit cu DS-ul, care mi-a zis: „Aşteaptă aici. Trebuie să vină un camion de vite să te ia şi să te ducă la următorul RV.”

Da, m-am gândit eu, şi Hereford o să câştige Cupa Federaţiei. Ştiam ce mă aşteaptă şi am urcat în camion, unde i-am întâlnit pe ceilalţi care ţinuseră capul la cutie până la capăt. Nimeni nu a spus nimic; toată lumea ştia ce se întâmplă. Ştiam unde ne duc şi nu puteam să fac nimic. În ce mă privea, prima fază a testului se încheiase. Să vedem ce urma în a doua.

După vreo două ore, am ajuns la Hereford, într-o parte a bazei pe care nu o văzusem până atunci.

Îndată ce am ajuns, s-a coborât oblonul din spate şi nişte indivizi au început să strige la noi cât se poate de energic: „Toată lumea jos, întoarceţi-vă, culcaţi-vă, mâinile la ceafă!”

Am văzut cum colegii mei erau traşi şi târâţi. În cele din urmă, cineva mi-a pus mâna pe cap, mi l-a împins în pământ, mi-a legat mâinile şi mi-a pus o legătură pe ochi. Erau oameni pentru care asta era o meserie; direct, fără cuvinte, fără nimic. Am simţit cum cobor o rampă, trec prin nişte băltoace şi intru într-o clădire.

Mi-au scos cătuşele, mi-au luat toate hainele şi m-au lăsat să stau pe nişte pietriş în ceva ce semăna cu un teren mare de squash. Am auzit un zgomot de fond şi mi-am dat seama că e vorba de aerul care era pompat înăuntru. Se pare că nu existau ferestre.

Am început să tremur. Au venit doi tipi cu nişte ţoale, pe care m-au ajutat să le îmbrac. Apoi m-au pus iarăşi la pământ, cu picioarele încrucişate şi cu spatele drept, cu mâniile la ceafă. M-am concentrat asupra relaxării gâtului şi am rămas aşa.

Auzeam cum sunt aduşi şi alţii în încăpere. Din când în când gemeau şi suspinau; probabil că erau aşezaţi în diferite poziţii dureroase, sau luaţi la interogatoriu. Nimeni nu vorbea.

După o jumătate de oră mi-a venit şi mie rândul. Doi băieţi au pus mâna pe mine, m-au ridicat şi m-au dus. Am crezut că e vorba de interogatoriu, dar m-au dus într-un loc în care mai întâi mi-au lipit o mână de perete, apoi pe a doua, pe urmă mi-au lovit picioarele, ca să le îndepărtez de zid. Am început să simt curând înţepături în palme, iar mâinile au început să-mi amorţească. Am încercat să le lovesc încet de perete; paznicii au venit, mi-au prins mâinile şi mi le-au pus iar pe perete şi m-au lovit şi mai rău la picioare.

Mâinile începuseră să mă doară de-a binelea. Trebuia să le împing sănătos în perete, pentru a-mi menţine corpul întins, ca

să nu cad. În paştele mă-sii, mă gândeam. Mă durea, îmi era frig, curând o să mi se facă şi foame. Singura mea consolare era că mă aflam la ultima fază importantă. Dacă treceam, eram intrat; dacă picam, era pe barba mea. Era o chestie de cât rezişti. La urma urmei, n-or să mă omoare, e doar un test important.

Au pus iar mâna pe mine, m-au dus în alt loc şi m-au pus să stau cu picioarele încrucişate, cu mâinile la ceafă şi cu spatele drept. De fiecare dată când îmi aplecam puţin spatele, veneau, mă înhăţau, mă mutau şi mă puneau iar jos.

Nu era niciun zgomot; nimeni nu spunea nimic. Tot ce se auzea erau cele două perechi de picioare, când veneau să mă ia. Uneori, mă puneau cu spatele la perete, în altă poziţie tensionată. După câteva ore, mi-am spus că trebuie să mă gândesc la treaba asta. Ţine-ţi firea, îmi ziceam, şi totul o să fie în regulă. Îmi repetam că toată treaba asta este pentru a ne învăţa ceva. Era greu de crezut că ne făceau toate astea de dragul de a ne face zile fripte. Ne aduceau în halul ăsta atât pentru indivizii care făceau interogatoriul, cât şi pentru noi. Şi ei aveau nevoie de antrenament. Şi ei aveau nevoie de experienţa lucrului cu nişte tipi care fuseseră sub tensiune şi fugeau de şapte zile, nu cu unii veniţi de la cantină ca să se joace de-a interogatoriul.

Pe măsură ce orele se scurgeau, unii dintre noi au început să dea semne că credeau că toate astea sunt pe bune. Am auzit pe vreo doi-trei cum ajunseseră într-o asemenea stare, încât au început să vorbească vrute şi nevrute şi să spună că s-au săturat.

„Gata, îmi ajunge”, a strigat cineva şi ecoul a făcut înconjurul încăperii. Am recunoscut vocea, era a unui căpitan de la transmisiuni, de vreo patruzeci de ani, care venea mereu să ne dea câte un sfat util tuturor cursanţilor. Avea cu el tot timpul periuţa de dinţi: „Nu aveţi nevoie de pastă de dinţi, spunea el. Eu îmi păstrez tot timpul dinţii curaţi. Uitaţi-vă ce dinţi am. Douăzeci şi patru de ani în armată, mai tot timpul pe teren – şi uitaţi-vă ce dinţi. Asta pentru că port tot timpul cu mine periuţa de dinţi.”

„Nu mai vreau! M-am săturat!” A tot strigat şi a urlat, până ce am auzit mai multe perechi grăbite de paşi cum vin să-l înhaţe. Era dus de acolo, era picat. Asta m-a făcut să mă simt bine. Unu, pentru că individul era o gură spartă, care ne dăduse tot timpul sfaturi necerute şi doi, pentru că unul fusese scos din joc. Mă

simţeam foarte bine că încă rezistam.

Poate că nu avea motivaţia Selecţiei, ca noi. Dar mi s-a spus că şi băieţii de la Selecţie ratau chiar în această ultimă etapă, ce e drept, foarte rar.

Era o situaţie care te solicita, atât fizic, cât şi mental. Aşa şi trebuia să fie. Făceau antrenament pentru situaţii de captură reale. Nu puteau să ne bată, bineînţeles, sau să ne rupă mâinile, sau să ne aplice şocuri electrice, dar puteau să ne aducă în starea în care nu mai ştiam dacă o să supravieţuim sau nu.

M-au pus iarăşi în poziţia aceea strânsă la perete, iar de data asta nici măcar prima jumătate de oră n-a fost uşor de îndurat. A trebuit să păstrez poziţia; cum mă lăsam puţin, cum veneau şi mă forţau să stau drept. Am încercat să zâmbesc şi am suportat.

Auzeam paşi care se apropiau şi cum erau mutaţi alţii. Apoi paşii au venit la mine, am fost iar înhăţat şi am putut să miros cafeaua din respiraţia lor. Credeam că or să mă mute în altă zonă, în altă poziţie contorsionată, dar m-au dus mai departe. Călcam cu atenţie cu picioarele desculţe şi mă retrăgeam când dădeam de vreo ieşitură mai mare. Am intrat într-o clădire şi am mers de-a lungul unor coridoare. Am intrat într-o cameră, m-au aşezat pe un scaun şi am auzit o voce spunându-mi: „Închide ochii.”

Legătura de ochi mi s-a dat jos şi m-am uitat în podea. Uşa era închisă, iar prin cameră se plimbau nişte oameni.

— Deschide-ţi ochii.

Am ridicat privirea şi am văzut la un birou doi tipi. Camera era mică, pereţi albi, un birou gol, ei şi eu.

Amândoi erau cam de patruzeci şi cinci de ani. Unul era îmbrăcat într-un costum de polo călare. Avea păr argintiu şi avea o privire foarte severă. Amândoi se uitau la mine ameninţător.

— Cum te numeşti?

— McNab.

— Numele întreg.

— Andrew McNab.

— Numărul?

— 24408888.

— Gradul?

— Sergent.

— Din ce regiment?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Din ce regiment?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Cum mama dracului nu poţi să răspunzi la întrebare? răbufni individul. Te-am prins, ştim din ce regiment eşti. Dar vrem să ne spui tu. Nu ne prea ajuţi, bag seamă. Ce număr ai?

Am luat-o de la capăt.

— Ce grad ai?

— Sergent.

— Ce făceai când ai fost capturat?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Dacă nu poţi să răspunzi la întrebare, să ştii că ai cam dat de dracu'. M-ai auzit?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Ce – făceai – când – ai – fost – capturat?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Eşti în armată?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Păi trebuie să fii în armată, pentru că ai număr matricol. Ce număr matricol ai?

— 24408888.

— Atunci eşti în blestemata aia de armată, nu?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Ascultă, puiule – dacă nu răspunzi la nenorocitele astea de întrebări, o să ai necazuri mari. M-ai înţeles?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Bun, văd că ai pus placa. Uite ce o să facem. O să semnezi hârtia asta pentru Crucea Roşie şi o să le spunem că eşti bine. După aia, poate-ţi dăm ceva mâncare. M-ai înţeles?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

Au sărit în sus, urlând şi strigând la mine.

— În picioare! Drepţi! Cine paştele mă-tii crezi că eşti?

Au început să se învârtească în jurul meu.

— Crezi că eşti tare, ai? Al dracu' de tare? Eu îţi pun întrebări şi tu nu răspunzi. Mă înţelegi?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

Ştiam că atâta vreme cât mă ţin de cei Patru Mari – nume, număr, grad şi data naşterii – şi răspund cu „Nu pot să răspund la această întrebare", am câştigat.

Individul în costum de polo s-a întors spre celălalt.

— Vezi cum face pe deşteptul? Uită-te la el, tare pe mă-sa. De ce nu vorbeşti? Face pe durul. Ai mamă?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Aşa e că nu-ţi cunoşti mama? Pot să pun pariu.

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Pun pariu că mă-ta e-o curvă-mpuţită, de-aia n-o cunoşti, este?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

Nu-mi păsa deloc. De fapt, în comparaţie cu poziţiile acelea dureroase, aici era chiar plăcut. Camera era încălzită, puteam să stau şi pe scaun. Nu stăteam într-o poziţie chinuitoare şi nici nu eram legat la ochi. Îmi repetam într-una: nu devia de la număr, nume, grad, data naşterii şi în curând ajungi acasă, la căldură.

Au început să joace piesa cu tipul de treabă şi tipul fioros, şi mi-au pus în faţă nişte hârtii pe care să le semnez.

— Îmi pare rău, nu pot să fac acest lucru.

— Ce număr matricol ai?

— 24408888.

Cred că toată şedinţa a durat cam o oră.

În cele din urmă mi-au spus:

— Bun, stai acolo şi închide ochii.

M-au legat iar la ochi şi m-au lăsat pe scaun. I-am auzit scriind ceva, dar nu au vorbit deloc. Apoi s-a deschis uşa şi am fost luat şi târât afară. Am auzit pe cineva dintr-o cameră din stânga mea strigând: „Ce mama dracului vrei să spui?”

După aceea am auzit iar ventilatorul pompând aer şi am simţit pietrişul şi mi-am dat seama că ajunsesem înapoi în locul de detenţie. Drept la perete, capul sus, picioarele depărtate de zid.

Se auzea multă foială. Ca şi mine, toată lumea începea să simtă efectele acestei poziţii chinuitoare. Băieţii se învârteau în jurul nostru şi tot ne mişcau, pentru că tot mai mulţi nu puteau păstra poziţia.

Am auzit cum unii cad şi lovesc podeaua.

Ciclul acesta interogatoriu-poziţii chinuite a ţinut cam douăzeci şi patru de ore. Cei care ne interogau erau nişte actori desăvârşiţi. Începeau să ne abordeze prieteneşte, după care întorceau foaia şi începeau să urle la noi.

Stăteam în una din poziţiile acelea, cu picioarele încrucişate,

spatele drept şi mâinile pe ceafă, încercând să găsesc o poziţie confortabilă şi nu prea evidentă. Aveam în cap înţepături şi dureri, spatele şi gâtul îmi înţepeniseră, de fiecare dată când îmi duceam în faţă umerii, venea cineva şi mi-i împingea înapoi.

M-au luat şi m-au dus la alt interogatoriu. Am încercat să-mi ridic picioarele, ca să nu mi le mai târască pe pietriş. I-am auzit cum se căznesc să mă care şi m-am simţit forte bine că pot să mai iau decizii.

Un individ m-a apucat de păr şi mi-a ţinut privirea înainte. Apoi mi-a luat legătura de la ochi şi mi-am închis pe dată ochii.

Am auzit o voce tânără cu accent cockney spunând: „Deschide ochii, prietene, e în regulă.” Avea părul roşcat şi faţa plină de pistrui. Era primul tânăr pe care-l vedeam acolo.

— Prietene, îmi pare rău că-ţi fac necazuri, a spus el, hai să o luăm de la capăt, dacă nu ai nimic împotrivă. Toţi suntem băgaţi în treaba asta. Hai să mai vedem o dată amănuntele. Ce număr ziceai că ai?

I-am spus.

— Numele?

I-am spus.

— O.K., e în regulă. Acuma, e Mc, sau Mac?

Asta m-a pus într-o dilemă. Ce să-i spun?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Haide, prietene, nu-mi fac decât datoria. Hai să terminăm odată cu toate astea. E cu N mic sau mare?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Bun, în regulă. Când te-ai născut?

I-am spus.

— O.K., nu ne ocupăm de ortografie. Vedem mai târziu cum e şi cu asta. Dar ce făceai? Sunt cam nedumerit. Ceilalţi cu care ai vorbit mi-au lăsat nişte hârtii, dar nu înţeleg nimic. Ce aţi făcut?

M-am uitat prin el: prietenos, cam de aceeaşi vârstă cu mine.

N-am putut să nu observ că avea în faţă o jumătate de sandviş cu brânză şi o cană cu cafea.

— Nu putem să terminăm o dată treaba asta? încă o dată, ce număr ai?

Mi-am amintit de un ofiţer de la Jachetele Verzi, care preluase comanda Companiei A şi care fusese ofiţer operativ în legătură cu Regimentul. Când s-a întors la batalion, a început să facă

scurte exerciţii de interogare şi dintr-odată mi-a venit în minte ce mi-a spus o dată: „Dacă ai ocazia să pui mâna pe mâncare, ia-o. Odată ce ai înghiţit-o, ce mai pot să-ţi facă?”

M-am uitat la sandvişul cu brânză. Nu vedeam cum puteam fi pedepsit mai rău decât până atunci. Aveau să mă târască iar pe undeva şi să-mi facă iar zile fripte, dar ce dacă. Măcar dau pe gât un sandviş cu brânză şi o cană de cafea.

Din cafea nu ieşeau aburi, deci puteam să o dau repede pe gât, nefiind prea fierbinte. Oricum, era într-o cană de metal, în care de obicei se răceşte repede. Şi m-am gândit, ce paştele…

M-am întins şi am înhăţat mâncarea şi cafeaua. Băiatul s-a dat înapoi. Gărzile s-au năpustit înăuntru, dar era prea târziu ca să mă oprească din ospăţ. Mi-au pus legătura la ochi şi m-au aşezat jos.

Tânărul, încă făcând pe prietenul, m-a întrebat:

— Ţi-a plăcut?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

M-au dus la următorul interogatoriu. Aceeaşi rutină, m-au cules din poziţia aia chinuitoare, dar abia aşteptam interogatoriile ălea, pentru că era foarte dureros să stai la perete sau pe podea. Erau aceiaşi care mă interogaseră prima dată.

— Băi, puţoiule, mi-au spus, ai avut şansa să colaborezi, acuma o să plăteşti pentru ea. Dă-ţi jos hainele.

M-am dezbrăcat.

— Ce număr ai?

— 24408888.

— Bun, acuma zi încet.

Le-am spus, apoi a trebuit să repet. La antrenament ne învăţaseră să jucăm pe cartea rănilor, să arătăm de parcă eram zdrobiţi şi toate asemenea. Mi-am repetat numărul, cred, ore întregi. Bun, îmi spuneam; stăteam cu atât mai mult timp într-o altă atmosferă, nu în poziţiile alea din zona de detenţie şi nici nu mă mutau gărzile la fiecare cinci minute.

Apoi mi s-a spus să sar pe vârfuri ceea ce era şi mai bine, pentru că începeam să mă încălzesc.

— Dobitocule, am terminat cu tine, mi-au spus.

Şi au intrat două femei. Una aproape de treizeci de ani, care arăta foarte curăţică şi pe care ochelarii o prindeau de minune, a doua de cam patruzeci de ani, în blugi.

— Dă-ţi jos pantalonii, mi-au spus ele.

I-am dat jos.

— Cam mică, nu crezi? a râs cea mai în vârstă. Ce faci cu chestia aia minusculă? Crezi că dacă eşti ditamai soldatul şi faci pe durul poţi să-ţi acoperi beteşugurile? Până şi degetul meu mic e mai mare. Nu prea ai cu ce să impresionezi fetele, ai?

Apoi, întorcându-se către cealaltă:

— Ai avea ce să faci cu obiectul?

— Cu ce? Nu văd nimic.

Încercau să găsească o fisură în armura mea personală, dar în ce mă priveşte, tot ce spuneau erau simple vorbe. De altfel, în cameră era foarte frig, nici măcar Errol Flynn nu ar fi arătat cine-ştie-ce.

Cred că toţi am avut ceva de învăţat despre propria personalitate, despre punctele tari şi slăbiciunile proprii. Eu am învăţat despre ale mele în mod sigur. Nu mă deranjau insultele şi înjurăturile, dar unii au început să o ia razna. Pe când mă aflam într-o poziţie din aceea încordată, auzisem pe unii care spuneau: „Îmi bag picioarele. M-am săturat de toate rahaturile ăstea!” Obiectiv vorbind, aveam o captivitate foarte blândă, dar nu era deloc comod, din punct de vedere fizic, să o suporţi. M-am agăţat de faptul că era un exerciţiu care o să se termine el o dată şi o dată.

M-au dus la alt interogatoriu. M-au pus pe un scaun şi mi-au scos legătura de ochi. În faţa mea erau o cană cu supă şi sergentul major instructor, care m-a întrebat:

— Mă recunoşti?

Nu i-am spus nimic; nu eram sigur că nu e o capcană.

— Bun, ascultă-mă, îţi spun că exerciţiul s-a terminat. Mă recunoşti? Dacă spui da, e bine, dacă spui nu, stăm aici până spui da.

Avea o banderolă albă; mi-am amintit că ni se spusese la instructaj că asta însemna sfârşitul exerciţiului.

— Da, vă recunosc.

— Bea-ţi supa.

A urmat şedinţa de analiză a interogatoriilor.

Când mi-a venit rândul, mi-au spus că m-am ţinut bine de „cele patru mari”, ceea ce era bine. Dar înhăţarea cafelei şi a sandvişului cu brânză nu fusese o idee bună.

— Dacă nu era un exerciţiu, nu aş fi făcut-o, le-am spus. Ştiu că într-o situaţie reală ar fi urmat repercusiuni. Dar era un exerciţiu, iar mie-mi era foame, aşa că de ce nu?

— Cum te simţeai din punct de vedere fizic? Erai epuizat pe cât ne-ai dat impresia?

— Nu, jucam cartea slăbiciunii.

— Câte interogatorii ai avut?

— Şase.

Greşeam. Interesant. Nu numărasem un interogatoriu. Şi stătusem acolo treizeci de ore, şi nu patruzeci, cum crezusem.

— Dar interogatoriile? Era evident ce vor de la tine? Ai avut vreun moment în care ţi-a fost frică să nu cedezi?

Le-am răspuns cinstit. Unii dintre oamenii ăia erau nişte ticăloşi. Şi-şi făceau treaba foarte bine.

Fuseseră agresivi, se purtaseră cu noi foarte brutal, dar la asta trebuia şi să ne aşteptăm. Ne fusese frig, dar ce-i cu asta? Solicitarea fizică şi mentală fusese foarte mare, dar măcar ştiam că o să se termine. Dacă ar fi fost real, sau dacă ar mai fi durat mult, m-aş fi simţit îngrozitor.

Trecusem de ultimul mare hop. Arătam în ultimul hal. Stătusem în câmp o săptămână şi barba ne crescuse în voie. Toată lumea avea părul îmbâcsit şi plin de crenguţe şi ţărână. Aveam nişte ochi măriţi, injectaţi; şi puţeam... În tabără, toată lumea care trecea pe lângă noi întorcea capul.

Am făcut un duş şi m-am îndreptat spre bucătărie ca să-mi umplu platoul cu friptură şi cartofi prăjiţi. Doi băieţi erau deja gata, iar ceilalţi aveau să tot vină în următoarele douăzeci şi patru de ore. Au început să curgă poveştile, din care vreo două cu final nefericit. Un tip stătea în poziţia încordată şi a simţit că îi alunecă legătura de la ochi. Ştia că riscă să fie picat, pentru că putea fi pur şi simplu acuzat că şi-o dăduse singur jos, aşa că şi-a ridicat mâna. Nu s-a întâmplat nimic. S-a îndreptat şi s-a întors pe jumătate, dar masca era deja lăsată. L-au picat pe loc. Justificarea a fost că-şi trăsese masca şi călcase regulile. Fuseseră cam nedrepţi cu el, dar, pe de altă parte, nimeni nu a spus că o să fie uşor.

Seara următoare am mers la cârciumă şi am schimbat impresii toţi cei de la Selecţie. Toată lumea avusese aceeaşi părere despre ceilalţi din echipă şi se hotărâse să scape de ei.

Am avut o permisie lungă de weekend; de luni începea pregătirea de continuare. Echipa de instructori avea deja ceea ce-şi dorise, mai mult sau mai puţin. Începusem să legăm nişte relaţii mai strânse, vorbeam despre escadroane şi despre tot felul de lucruri. Erau puţin mai deschişi, dar încă trebuia să le spunem tuturor „consilier”, spre deosebire de cei din escadronul SM, cărora trebuia să le spunem „sir”. Încă nu eram intraţi.

Era pe acolo un local care duminica avea tăvi de cârnaţi şi pâine franţuzească chiar la bar. M-am dus acolo cu George şi, după câteva sticle de Guiness, ne-am făcut pulbere. După aceea, mergeam plictisiţi pe stradă şi mi-a venit din senin să merg să-l văd pe un tip, fost la Jachetele Verzi, care era în escadronul D. Soţia lui lucra la Bulmer, distribuitorul berii Red Stripe. Am stat toţi patru la taclale până ne-am plictisit.

După câteva ore, am anunţat că vreau la toaletă. Ajuns în capul scărilor, am simţit că mi se face rău. M-am repezit în toaletă, dar am umplut cu vomă podeaua şi pereţii.

Panică. Am curăţat pe acolo cât am putut eu de bine, apoi am coborât în sufragerie şi am spus că e timpul să plec.

Dimineaţa mă simţeam încă matol. M-am dus direct la Escadronul D, ca să văd ce urmase.

— Tinere, mi-a spus amicul. Nevastă-mea a făcut explozie!

Mi-am zis că sunt în rahat până la gât. Am alergat şi i-am cumpărat un buchet mare de flori şi o cutie cu bomboane de ciocolată. M-am învârtit în jurul casei, sperând că n-o s-o găsesc acasă. Am bătut la uşă. Nu era nimeni acasă.

Am pus cadourile pe prag şi am scris pe un cartonaş: „Îmi pare rău de comportamentul meu nedemn şi de necazurile pe care vi le-am pricinuit. Sper că într-o zi mă veţi ierta şi promit că nu se va mai întâmpla.” Şi am semnat: „Cu cele mai alese sentimente, George.”

13

I-am telefonat lui Debbie şi i-am spus: „Gata, am intrat! Cred că am intrat!”

A fost foarte fericită. Şi eu eram fericit. Dar treaba urâtă este că eram atât de plin de mine, încât nu am stat să mă gândesc prin ce trecuse ea. Era blocată acolo, în Germania, fără să aibă vreo siguranţă asupra viitorului, fără să ştie dacă o să trec; nu mă mai văzuse de luni întregi, iar când îi telefonam, o făceam doar ca să-i spun ce mare sunt. Eram foarte egoist; îi scriam de două ori pe lună şi-i telefonam cam o dată pe săptămână, dar niciodată nu am stat să o întreb „cum o mai duci?” Poate că nu o întrebam ca să nu capăt vreun răspuns.

Scopul antrenamentului „de continuare” era prezentarea lucrurilor pe care trebuia să le ştim odată ce eram repartizaţi la escadroane.

Primul lucru pe care ni l-au arătat a fost cum să ne transformăm într-o echipă CT (*counter-terrorist* – antiteroristă). Prima zi am stat în sala de clasă în haine civile. Era prima dată de când eram soldat că purtam haine civile şi mă simţeam puţin ciudat. Ni s-a spus că în faza aceasta nu echipa noastră de instructori avea să ne înveţe, ci nişte oameni de la CRW, serviciul contrarevoluţii al armatei.

În cameră a intrat un tip numit Ted, pe care-l cunoşteam de la Jachetele Verzi. Noi îl ştiam sub numele de Ted Burtică, din cauza războiului pierdut în lupta cu kilogramele; acum era la CRW. Ted era un cockney înalt şi amabil, cu părul împrăştiat în toate direcţiile. Orice i-ar fi făcut, arăta ca un cuib de pasăre în furtună.

„Astăzi învăţăm despre calibrul 9 mm, a spus el. Dacă nu ştiţi ceva, întrebaţi la unchiul Ted. Facem o zi aici, iar restul săptămânii pe teren. Poate facem şi câteva pariuri, ce ziceţi?”

Pistolul Browning de 9 mm este foarte important pentru Regiment şi subestimat de mulţi din afară, ne-a spus Ted. Este o

armă extrem de eficientă şi puternică, uşor de ascuns, dar care bate la distanţe surprinzător de mari. Regimentul o foloseşte pentru protecţia VIP-urilor şi pentru operaţiuni antiteroriste şi sub acoperire. În echipa antitero, a doua armă a fiecăruia era pistolul.

A trebuit să învăţăm fiecare amănunt al teoriei care trebuia ştiută despre Browning, să-l dezasamblăm şi să-l asamblăm, toate detaliile tehnice în caz că piesa cutare era pusă aşa, sau ce se întâmpla dacă mecanismul trăgătorului nu era bine ajustat.

Am învăţat cum se ţine corect arma şi cum să stai corect când tragi. Metoda folosită de Regiment era cu totul diferită de cea din armată. Se baza pe experienţa de luptă, pe care armata nu o prea avea în materie de pistoale – în toată cariera mea, trăsesem o dată sau de două ori. Ted ne-a învăţat cum se trage pistolul din diferitele tipuri de tocuri, cum să-l scoatem pe nesimţite când avem pe noi hainele şi chiar ce fel de haine să îmbrăcăm şi cum să le purtăm.

Am exersat tragerea din diferite poziţii, până ce am fost în stare să nimerim cu ambii ochi deschişi o ţintă aflată la 35 de metri, iar apoi la 50 de metri, în timp ce ne făceam drum prin mulţime. Exersam de la şapte şi jumătate până... se-ntuneca de ziuă. Dimineaţa luam un vas mare cu ceai, o grămadă de haleală şi ne grăbeam spre poligon. Ne plăcea, tuturor celor opt, să lucrăm cu pistolul.

Crezusem că, fiind sergent de infanterie, ştiam multe, dar am descoperit că aici era o cu totul altă lume. Am văzut că mă aflam la partea de jos a unei curbe a învăţării, care avea să urce foarte abrupt.

„Când vă întoarceţi la bază, exersaţi în faţa oglinzii scoaterea pistolului. Nu vă faceţi probleme, nimeni n-o să râdă de voi, toţi facem asemenea exerciţii.”

Eram patru la toaletă şi exersam în faţa oglinzii. A apărut Ted cu o gaşcă de băieţi şi ne-a întrebat: „Ce faceţi aici, deştepţilor?”

Ne uitam stingheriţi la pistoalele imaginare din mâinile noastre, în timp ce ei se uşurau şi râdeau de noi fără milă.

În ultima zi, Ted a spus: „Ia haideţi să ne distrăm puţin.”

A luat toate ţintele şi a desenat pe una un semn cât o monedă de 10 pence, pe alta unul cât un capac de cutie de Coca-Cola, şi încă unul mai mare. Trebuia să le nimerim contratimp: trei gloanţe în semnul cel mai mic de la cinci metri în cinci secunde,

apoi de la zece metri şi aşa mai departe. Am pus jos toţi câte o bancnotă de cinci lire; câştigătorul avea să ia toţi banii.

Am exersat apoi demolarea cu încărcături obişnuite, am mai văzut câte ceva din echipamentul escadroanelor şi am făcut ceva muncă de comunicaţii cu staţiile radio.

„Oriunde aţi fi în lume, veţi comunica direct cu Hereford, ne-a spus instructorul. Trebuie să învăţaţi o grămadă de teorie despre antene. Nu e că-n filme, unde-i vezi că scot un radio cât un pachet de ţigări şi vorbesc cu Katmandu. Nu aşa stau lucrurile. Va trebui să calculaţi lungimea antenei, funcţie de frecvenţă şi de oră."

Ni s-au prezentat toate departamentele, de la centrul cultural, până la Asociaţia Regimentală; ceea ce nu ni s-a arătat au fost „oamenii gri", bine ascunşi, despre care avea să ni se vorbească mai târziu.

După trei zile, am fost duşi la Brize Norton, pentru antrenament de paraşutism. Era unul din lucrurile acelea pe care trebuie să le faci, dar nu mă deranja prea mult – doar voiam să ajung într-un escadron. Mă consolam cu gândul că singura cale să ratez intrarea era să-mi rup gâtul – sau să-mi mâzgălesc caietul de notiţe.

Am aflat în ce escadron urma să intru. Dacă aş fi vrut un escadron anume şi aş fi avut motive să-l cer, aş fi fost repartizat acolo. Dacă voiai să ajungi la Escadronul G şi proveneai de la Regimentul de Gardă, de exemplu, sigur ajungeai acolo. Altfel, depindeai de cerinţele de personal. Eu voiam să ajung în Escadronul D, pentru că acolo era şi Jeff şi pentru că aceştia erau echipa antitero de serviciu, cu baza în Hereford. Cu Debbie, lucrurile nu mergeau tocmai strălucit. Începusem să mă uit mai cu luare-aminte la scrisorile trimise de ea din Germania şi îmi dădeam seama că e supărată rău de tot. Îi răspundeam că îndată ce termin Selecţia aranjez de un apartament. Dar nu a fost să fie Escadronul D; patru dintre noi aveau să meargă la Escadronul B, dar nu aveam voie încă să ne apropiem de acesta.

Tipii care aveau deja pregătire de paraşutişti erau deja avansaţi şi plecaseră la escadroanele lor. Noi, ceilalţi, am intrat pe mâinile RAF-ului, în afara sistemului Regimentului. A fost o adevărată vacanţă – dar una din acele vacanţe care parcă nu se mai termină niciodată.

Am învăţat timp de o lună tot felul de şmecherii, despre care am aflat mai târziu că nu fac doi bani – dar acolo trebuiau instruiţi sute de oameni în fiecare an, era ca o bandă de producţie, aşa că toţi erau băgaţi în aceeaşi oală. Brize Norton era o fabrică de cârnaţi.

Partea plăcută era că RAF-ul avea facilităţi de distracţie mult mai bune. Aici, discoteca NAAFI se numea Starlight Club. În fiecare seară, se strângeau acolo paraşutiştii boboci de la cursul nostru, tunşi milităreşte şi cu jeans Brutus pe ei, cu bocanci de deşert şi bluze de trening maro, ce mai, nişte duri. Doi dintre ei se sictiriseră într-o seară şi dansau împreună. A doua zi, eram toţi adunaţi la apel, cu căştile pe cap şi gata de plecare. Au venit caporalii lor şi le-au spus:

— Hei, Smith şi Brown, veniţi aici. Smith, ai dansat aseară?

— Da, dom' caporal.

— Cu cine?

— Cu el, dom' caporal.

— Şi tu, Brown, ai dansat aseară. Cu cine?

— Cu el, dom' caporal.

Gradatul s-a dus înăuntru şi a venit cu o scândură de călcat. I-a pus pe cei doi boboci în poziţie de drepţi şi i-a bocănit în cap cu scândura:

— A-ici la noi la a-e-ro-pur-taţi nu dan-săm în-tre noi.

— Am înţeles, domnule.

Şi s-au dus. Noi, ceilalţi, ne tăvăleam de râs. Era nostim; era clar că aveau aceleaşi relaţii cu recruţii pe care la avusesem noi la Winchester.

Ne-am luat atestatul de paraşutişti şi ne-am întors la Hereford ca să fim unşi membri.

Am căpătat echipamentul regimental standard şi am intrat în „Kremlin" *(bârlogul şefilor).* Aveam o senzaţie fantastică de împlinire. Toată lumea ne felicita; cred că nu era unul care să nu-şi amintească cum se simţise la avansarea asta.

A ieşit sergentul major al regimentului, a dat mâna cu noi şi ne-a spus: „Bună treabă, felicitări. Într-un minut o să intraţi la colonel. O să vă dea insigna şi o să plecaţi la escadroanele voastre. Cum ajungeţi acolo, vă alegeţi pe cine credeţi că arată mai mult ca un adevărat soldat al Regimentului şi-l copiaţi. Luaţi exemplu de la el, învăţaţi de la el. Nu începeţi să vă gândiţi că

sunteţi cei mai mari şi tari, nu sunteţi. Ţineţi-vă fleanca, priviţi şi ascultaţi.”

Comandantul avea pe o masă din faţa lui o grămadă de berete de culoarea nisipului. Ne-a aruncat fiecăruia câte una. Fără formalităţi, fără strângeri de mâini. Ne-a spus doar atât: „Ţineţi minte, e mult mai greu de păstrat decât de obţinut. Acuma, vă urez noroc.”

Armata avea o beretă oribilă, numită *Kangoule.* În armată era o modă cu obiectele ăstea; puteai să spui ce fel de om aveai în faţă după ce avea pe cap. Noi purtam bereta Victor, care arăta mult mai bine.

Asta a fost tot. George şi cu mine ne-am prezentat la biroul Escadronului B, la aproape şase luni după ce am făcut Fan Dance. Primul pe care l-am văzut a fost Danny, conţopistul escadronului – slab, fără păr pe faţă şi arătând de şaisprezece ani. De fapt avea aproape treizeci şi mi s-a spus că era singura persoană care ştia tot ce se întâmplă. Escadroanele erau împrăştiate peste tot, făceau zece lucruri deodată, un grup mic ici, un grup mic colo, iar singurul care asigura o continuitate era conţopistul, care se afla aici tot timpul, împreună cu un nucleu al statului-major al escadronului. Dacă aveai nevoie de ceva sau voiai să afli ceva, vorbeai cu Danny conţopistul.

„Mă bucur să vă văd, ne-a spus el. Pe moment, toată lumea e plecată, dar or să apară unul sau doi. Mergeţi în sala de aşteptare, o să vă chemăm noi.”

Am petrecut cu George o grămadă de timp în ziua aceea fără să facem nimic Nu aveam pe cine să ajutăm, tot escadronul era plecat, toată lumea avea de lucru. Ne simţeam mai degrabă neajutoraţi, nu ştiam nici ce să facem în costumele noastre de armată. Cei câţiva care se aflau pe acolo erau în costume de camuflaj sau în blugi.

Pereţii „camerei de aşteptare” erau plini cu plachete, fotografii, nişte AK47 din vremea evenimentelor din Borneo şi până în prezent – tot felul de fleacuri pe care băieţii le aduseseră din toată lumea. Era o istorie a escadronului scrisă în stil *bric-à-brac.*

Din când în când venea câte unul şi intra în vorbă cu noi: „Aţi intrat în escadron? Mă numesc Chas. Mă bucur să vă cunosc. Veniţi în excursie?” Păreau să fie sinceri bucuroşi că am trecut.

Nu ne luau peste picior, în calitate de novici, cum s-ar fi întâmplat la batalion. Ştiau ce făcusem ca să ajungem până aici.

„Nu ştiu, răspundeam eu. Mergem într-o excursie?”

Danny mi-a spus că nu avea încă nicio indicaţie. Eu cam speram să nu ne trimită nicăieri. Acum aveam tot ce-mi dorisem, dar voiam foarte mult să rezolv lucrurile cu Debbie. Convorbirile noastre telefonice erau încă puţin încordate. Relaţiile păreau să fie bune la suprafaţă, dar nu eram sigur de ce simţea ea în sufletul ei. Părea să înţeleagă cât de important fusese pentru mine să intru în Regiment, dar eu eram deja conştient că se supărase că era pe locul doi. Voiam ca, la sosirea ei din Germania, casa să fie gata. Nu ştiam cum avea să primească vestea că plecam pentru câteva luni cu escadronul.

Am bătut magaziile, am predat tot echipamentul la departamentul de instrucţie şi am luat echipamentul de escadron. Din nefericire, tot ce ne-au dat era nou-nouţ. Arătam de parcă ieşisem dintr-un catalog de mode.

— Veniţi mâine, ne-a spus Danny, o să vedem ce se întâmplă.

Asta era la zece dimineaţa.

— Ce facem până atunci? l-am întrebat.

— Nimic. Dacă vreţi, mergeţi în oraş.

Era altfel decât la batalion, unde trebuia să stai, chiar dacă nu aveai nimic de făcut.

În dimineaţa următoare, când ne-am prezentat, ni s-a spus scurt: „Malaiezia, joi.”

Am împachetat tot echipamentul nostru nou-nouţ şi am sărit în bocancii noştri de junglă strălucitori de noi. Nu avusesem timp să ne acomodăm cu ei. Joi ne-am urcat în avion. Nu pregătisem casa pentru Debbie; speram ca lucrurile să se rezolve cât timp eram plecat.

Unii dintre băieţi erau deja în junglă de un timp destul de lung în momentul în care noi am ajuns la tabăra principală, aflată la două ore cu maşina de Kuala Lumpur. Am mai luat ceva echipament, iar dimineaţa următoare am fost duşi cu elicopterul în junglă. Eram patru tipi proaspeţi, cu fiecare bucăţică de echipament lucind şi fără urmă de uzură. Mă simţeam ca o călugăriţă într-un bordel; nu ştiam nici oamenii, nici jargonul folosit de ei. Nimeni nu avea însemne de grad, toată lumea era strigată pe numele mic; era imposibil să-ţi dai seama cine ce e.

M-am gândit că cel mai bine e să urmez sfatul sergentului-major: să tac şi să ascult.

Tabăra din junglă a escadronului semăna foarte mult cu cea din timpul Selecţiei. Era o zonă cu cartierul-general, plus trupa, care o înconjura. Lumea stătea în zona administrativă; împrejurul acesteia erau adăposturi în A, multe dintre ele având şi nişte anexe. Din ţintele cu silueta 11, aşezate în unghi, se improvizaseră nişte săli de gimnastică. Din lăzi se făcuseră nişte mese şi scaune. Din loc în loc, adăposturile în A erau acoperite câte două-trei cu prelate, formând nişte mici apartamente comune.

Toată lumea de acolo avea barbă şi păr lung, unsuros. Unii dintre băieţi stăteau în adăposturi şi citeau cărţi, alţii se învârteau de colo-colo în pantaloni scurţi sau discutau în jurul unor arzătoare hexy şi beau ceai. Dar, orice ar fi făcut, fiecare avea cu el echipamentul individual, plus golockul şi arma.

A venit sanitarul şi ne-a spus:

— Pentru moment, cei mai mulţi sunt plecaţi. Rezolvăm totul când apar ei. Vreţi ceva de băut?

În timp ce ne beam ceaiul, a sosit OC-ul escadronului cu oamenii lui.

— Bine aţi venit! E bine, aveam nevoie de câte unul pentru fiecare detaşament. S-a uitat la fiecare şi a spus: — Tu arăţi ca un scufundător…

George, care era căţărător, se grăbi să răspundă:

— Eu aş vrea la Detaşamentul de Munte.

— O.K., mergi la Munte. Tu mergi la Mobilitate, iar tu, parc-ai fi paraşutist.

Ultimul cu care vorbise eram eu. M-a trimis la Detaşamentul Aeropurtat.

— Aşteptaţi aici, a mai spus el, o să vină cineva să vă culeagă.

Indivizi din diferitele detaşamente au venit să-şi ia noii oameni. OC-ul şi oamenii lui dispăruseră. Stăteam acolo singur, luând contact vizual cu tabăra, uitându-mă la operatorii radio şi la sanitarii care-şi făceau treaba la mesele improvizate de sub prelate. Veneau diverşi tipi la mine şi îmi spuneau:

— Salut, cum merge? La ce detaşament eşti?

— Aero.

— Nenicule, o să te distrezi – băieţi de îngheţată! Sper că ţi-ai

luat ochelarii de soare cu tine.

N-am avut timp să întreb ce voia să spună. Un tip înalt de 1,85 şi lat în spate ca un dulap s-a apropiat de mine, călcând apăsat. În mâinile lui, un M16 arăta ca o jucărie.

— Tu eşti Andy? Eu sunt Tiny (Micuţul), Detaşamentul Şapte. Rezolvăm răhăţişurile cu hârtiile aici şi după aia mergem la detaşament.

Miroseam ca nou, cu bocancii mei noi şi mă simţeam ca în prima zi de şcoală. Am plecat, iar pe drum am tot căutat nişte ochiuri cu noroi, să nu arate chiar atât de noi bocancii.

În vreme ce urcam dealul, tipul m-a întrebat:

— De la ce batalion zici că eşti?

— Doi.

— Grozav! Şi eu sunt de la 2 Paraşutişti.

— Nu. 2RGJ. Am fost la Jachetele Verzi.

Tiny s-a oprit în drum şi m-a măsurat:

— Atunci ce dracu cauţi aici?

— Nu ştiu – pur şi simplu m-au trimis.

— Paştele şi…, de optsprezece luni nu ne-au trimis nimic şi acum te-au trimis pe tine.

Nu m-am simţit în viaţa mea mai tâmpit.

Am intrat în zona detaşamentului, care era o mică poiană cu adăposturi în A. La mijlocul ei era un foc mare. În jurul lui stăteau toţi cei opt membri ai Detaşamentului 7, care se ospătau şi beau ceai.

Ne-am apropiat şi Tiny făcu prezentările:

— Ne-am pricopsit cu individul ăsta, îl cheamă Andy McNab şi vine de la Jachetele Verzi. Ce mama dracului caută ăsta aici?

A început să discute cu un tip numit Colin, pe care l-am ochit drept cel mai mare în grad dintre cei prezenţi.

Colin avea cam 1,68 înălţime şi vorbea încet, dar foarte ferm. După grai părea să fie din Yorkshire.

— Şi eu sunt de la Para, mi-a spus el şi mi-a întins mâna.

Fir-ar să fie, oare mai era vreunul din Detaşamentul 7 care să nu fi venit de la paraşutişti?

S-au prezentat pe rând.

— Nosh.

— Frank.

— Eddie.

— Mat.
— Steve.
— Al.
— Du-te acolo şi fă-ţi un pat pe piloni.

M-am dus la marginea luminişului, am lăsat raniţa jos şi mi-am scos golockul.

În viaţa mea mai făcusem un singur adăpost în A, iar acum aveam în jurul meu nişte tipi care-şi beau tacticos ceaiul şi se uitau la mine cum fac greşeli la fiecare pas. În timp ce tăiam copacii şi încercam să fac nişte beţe de lungimea dorită, Brunei îmi părea tare îndepărtat. De fiecare dată când puneam unul unde trebuie, altul cădea. Dumnezeu ştie ce-or fi gândit despre mine. Voiam să fac o impresie bună şi-i dădeam bătaie ca un apucat, dar patul meu suspendat era împrăştiat prin tot locul. Iar ei stăteau la taclale, sporovăiau şi fumau, se uitau la mine şi se scărpinau în cap.

În cele din urmă am terminat, exact când s-a lăsat înserarea. Nu s-au dus *la ordin.* Mă întrebam ce urmează. Nu voiam să le întrerup adunarea, aşa că am căscat de câteva ori demonstrativ şi m-am întins în pat. Ei au continuat să bea toată noaptea, gândind că sunt vreo jigodie antisocială.

Dimineaţă am băut un ceai şi am mâncat ceva. După care l-am căutat pe Tiny şi l-am întrebat:

— Şi acuma ce urmează?
— Păi, ne pregătim şi plecăm, bănuiesc.
— Şi unde mergem?
— Nu-ţi face griji.

Colin m-a luat în patrula lui. Părea un tip foarte bun şi m-am luat după el. Colin a devenit modelul meu.

Mergeam să facem patrulări prin junglă, cam cum făcusem şi la Selecţie. Patrulam în grupuri de doi, apoi în grupuri de patru şi făceam exerciţii de contact.

Insurecţia comunistă începuse în Malaiezia în 1948. Încă se mai găseau 1200 de partizani, sub comanda lui Chin Peng, în munţii de la graniţa dintre Thailanda şi Malaezia. Era unul dintre cele mai vechi conflicte din Asia, deşi destul de sporadic. Totuşi, în 1969, în timpul revoltelor antichinezeşti, fuseseră omorâţi sute de oameni la Kuala Lumpur.

În Singapore se afla un batalion din Noua Zeelandă. Acesta

opera în Malaezia, dar, din motive politice, nu putea să detaşeze în nord niciun om. Noi ne aflam acolo pentru a demonstra prezenţa britanică în zonă.

Patrulam împreună cu Colin şi am văzut o ţintă. Îmi aminteam foarte bine exerciţiile; am trimis câteva gloanţe, m-am întors şi am fugit înapoi. Inexplicabil, Colin a golit tot încărcătorul şi şi-a pus unul plin, după care a început să fugă înainte.

S-a întors şi a strigat la mine:

— Ce dracu faci acolo?

— Păi, aşa ne-au învăţat.

— Fir-ar mă-sa a…

Am descoperit că la fiecare escadron era altfel, ba mai mult, la fiecare detaşament. Restul zilei, Colin m-a alergat de colo colo prin perimetru, până ce am doborât mai toate ţintele. Seara aceea, după ce am terminat, m-am simţit foarte bine. Avusesem nişte ezitări, dar făcusem ce se aşteptase de la mine: învăţasem. Am simţit că începeau să mă accepte puţin.

Stăteam în cerc la o băutură în seara aceea şi am făcut prima dată cunoştinţă cu „cocteilul de fructe”, un amestec unic de rom şi bomboane fierte, *à la* Escadronul B. Din ce se vorbea acolo, nu înţelegeam nimic, nici nume, nici termeni. A trebuit să cer să mi se traducă.

Am înţeles că şeful voia să-şi reconstruiască casa. Acum se interesa de preţul buştenilor: „45 de lire tona – jaf curat. Dacă cobori la Pontralis, îi iei cu 43.” Am stat şi am ascultat şi în câteva zile am putut să fac portretul în mare al fiecăruia.

Nosh avea o conformaţie atletică, dar nu părea să se antreneze prea mult şi era un om ca toţi oamenii. Era pasionat de tot ce era legat de zbor şi avea mult peste 1000 de salturi cu paraşuta. M-a surprins printr-o inteligenţă incredibilă: stătea acolo şi se scobea în nas, râgâia şi se băşea, dar scotea nişte comentarii parcă rupte din *Economist.*

Frank Collins avea părul roşcat, avea cam înălţimea şi greutatea mea şi venea de undeva din nordul ţării. Vorbea foarte repede şi la obiect şi avea o minte ascuţită. Se pare că-şi regăsise credinţa creştină pierdută pe undeva. Un exemplar din *Sfântul Sânge, Sfântul Graal* circula din mână-n mână, şi toţi îl citeau cu aviditate, ca să aibă material pentru făcut zile fripte lui Frank. Aveau la ei şi o Biblie, pentru referinţele încrucişate. Era o

chestie stranie să vezi nişte tipi duri şi sălbăticiţi cum citesc cu glas tare pasaje din cele două Testamente şi cum verifică referinţele.

Pe Al Slater îl mai văzusem. Era caporalul care apăruse într-un serial BBC, „Paraşutiştii“, în care făcuse nişte recruţi albie de porci. Avea cam 1,80, era vânos şi avea alură de ofiţer. Mi-l aminteam şi-acum strigând la recruţi: „Ultimul lucru pe care trebuie să-l vreţi este să vă faceţi remarcaţi.”

Locul favorit al lui Al era un sac cu orez. Avuseseră zi de prospătură cu o zi înainte de sosirea mea. Al ceruse o pungă mare de orez, gândindu-se la o pungă de un kilogram-două. Spre uimirea tuturor, a primit un sac cu douăzeci şi cinci de kilograme. Al l-a adoptat imediat pe post de scaun. Obişnuia să stea pe el, să scoată din când în când nişte orez şi să-l arunce într-o oală. În următoarele câteva săptămâni am mâncat *pudding* de orez, orez fript, orez cu carne uscată, orez cu peşte, iar fundul lui Al stătea din ce în ce mai jos.

Cu acelaşi transport sosise şi poşta. Al stătea pe sacul lui de orez şi pusese cartea jos, ca să-şi deschidă scrisorile. S-a uitat într-un plic şi a început să scoată din el. „Cred că cineva a pus ceva foarte important aici”, a râs el şi a scos trei foi de hârtie, un plic cu o adresă gata scrisă pe el şi un creion.

Într-o zi, pe când îşi bea ceaiul, Nosh a spus: „Ar trebui să avem o capcană de soare a Detaşamentului 7, ca să ne putem folosi ochelarii de soare. Avem o reputaţie de apărat.”

M-am întrebat ce Dumnezeu vrea să spună.

Două zile mai târziu, ne făceam de lucru prin tabără, găteam şi sporovăiam. Nosh a decis că venise momentul. Cu golockul în mână şi cu un chiştoc în colţul gurii, a început să se învârtă în jurul unui copac uriaş care mărginea tabăra noastră. Nu a spus nimic, dar curând am început să auzim sunetul scos de golock. Colin a venit repede:

— Ce mama dracu faci acolo, Nosh?

— Capcană de soare, a răspuns Nosh scărpindu-se prin pantaloni. Dacă tai cum trebuie, cade spre râu.

— Sigur?

— Garantat.

Dacă nu cădea spre râu, cădea exact pe locul unde se aflau bashalele noastre. Toată ziua l-am auzit cioplind. În cele din

urmă, am auzit şi nişte trosnituri; copacul începuse să pârâie.

Nosh a venit la Mat şi i-a spus:

— Cred că e mai bine să te muţi, camarade. Ar putea foarte bine să cadă şi pe locul tău. Nu sunt prea sigur, dar cred că am cam rasolit-o.

Toată lumea a început să se agite, cu armele şi echipamentul individual, dar nimeni nu ştia încotro să o ia. Aşa că am stat locului şi ne-am uitat.

Cu un urlet asurzitor şi un ţipăt strident, copacul s-a prăbuşit în sfârşit şi a căzut la câţiva centimetri de basha lui Mat.

— Iată, a spus Nosh. Treabă de profesionist.

Şi chiar era. Prin plafonul verde al junglei a apărut dintr-odată o rază largă de lumină, iar Detaşamentul 7 a fost nevoit să-şi pună ochelarii de soare – emblema detaşamentului.

În armată, hrana joacă un rol important în viaţa fiecăruia – nu atât prin aportul caloric, sau prin faptul că te încălzeşte, cât prin acela că este unul dintre puţinele intervale de timp pe care le petreci numai pentru tine.

Discutam o grămadă despre ce o să gătim şi cum şi pe care din multele soiuri de muştar o să-l folosim. Era o ieşire din rutina cotidiană. Unii mergeau şi prindeau peşte, pentru suplimentarea raţiilor. Alţii puneau capcane şi mergeau să vadă ce s-a prins, după care frigeau prada într-un proţap mare.

Într-o zi, Al Slater făcea baie în râu. Am auzit două împuşcături dinspre râu şi ne-am repezit să vedem ce e. Era Al, cu un şarpe mare de apă, acum decedat. L-am mâncat în seara aceea. Avea un gust oribil, dar după ce l-am marinat în Tabasco, a mers.

Tiny şi Eddie aveau un prieten pe care refuzau să-l mănânce. Numele lui era Stan Scorpionul. Locuia într-o gaură de sub patul lui Tiny şi-i plăcea să fie furajat cu Spam.

Într-o zi şedeam la sol, undeva departe. Ploua cu găleata. Eram fleaşcă, prin părul meu plin de pământ se formaseră râuri care se adunau la bărbie. Am pus ceva deasupra capului, ca să nu-mi mai cadă nimic de pe nas când încercam să-mi beau ceaiul.

M-am ridicat în picioare şi, pe când încercam să-mi aranjez centura cu cartuşiera, am simţit că-mi cade ceva pe picior. Nu i-am acordat prea mare atenţie; mereu e câte o jivină care încearcă să-ţi propună să fiţi prieteni. Apoi am avut o senzaţie de căldură umedă în zona testiculelor şi mi-am zis, hai sa văd ce e

pe acolo. Mi-am dat jos pantalonii şi şortul şi am văzut că întreaga zonă era plină de sânge. Paştele mă-sii! Sângerare capilară, amplificată de faptul că pielea era fleaşcă de la transpiraţie şi de la ploaie.

Încălcăm bunele maniere în încercarea mea de a vedea ce se-ntâmplă, aşa că mi-am tras imediat pantalonii. Pe bocancul meu se lăfăia cea mai fericită şi mai grasă lipitoare din lume, umflată cât degetul meu mare. Intrase nu se ştie cum în hainele mele, mi se lipise de sculă şi băuse atâta, încât căzuse. Când o lipitoare te muşcă, bagă acolo şi nişte anticoagulant şi nişte anestezic, aşa că sângerezi în neştire, fără să simţi nimic. Am avut instantaneu viziunea altor lipitori care se târau spre mândreţea mea de sculă, aşa că unul dintre băieţi a trebuit să arunce o privire înăuntru, ca să fiu sigur că totul era în regulă.

Lipitoarea era foarte mândră de ea şi plină ochi. Am păstrat-o deoparte zece minute, până ce am hotărât ce să-i fac. I-am administrat nişte smac de ţânţari, ceea ce pare să o fi deranjat, aşa că a murit, sărăcuţa.

Până să se oprească hemoragia, au trecut secole. După aceea, la faţa locului a rămas un semn ca o arsură de ţigară, pentru toată viaţa. Pentru mine a fost un şoc, iar băieţii s-au arătat plini de solicitudine. Toată săptămâna şi-au petrecut-o amintindu-mi că lipitoarea era considerabil mai mare decât chestia din care-şi supsese cina.

Aveam cu noi un american numit Dan Dan Omul-Drujbă. Era în faza secundă la Delta Force, un fel de echivalent american al Regimentului, bătea spre patruzeci de ani şi făcea pe masculul fioros. Problema cu Dan era că se agita prea mult, încercând să impresioneze lumea, care numai de asta nu avea nevoie. Adusese cu el o drujbă şi voia să cioplească toată pădurea, iar noi puteam să facem ce vrem cu lemnele.

Hamacurile sau adăposturile în A nu erau de nasul lui. „Pământul junglei e foarte bun”, spunea el apăsat.

După o săptămână, era într-o stare de plâns. Nu voia să folosească prelata, îşi făcuse un soi de sălaş indian, din frunze şi crengi. Când îl muşcau gângăniile, urla în crucea nopţii: „Dar-ar dracii!” Avea muşcături şi umflături prin tot locul, dar nu voia să se lase.

A venit unul din cartierul general al escadronului şi i-a oferit o

prelată.

„Nţ, nu am nevoie de aşa ceva.”

Într-o zi, unul dintre băieţi îşi făcea ceaiul pe aproape. A tras cu ochiul în adăpostul neaoş al lui Dan. Până la urmă, Dan folosise prelata, dar o acoperise cu frunze, ca să nu se facă de râs. Vasăzică, din ăştia-mi eşti, Delta!

În mica lui lume, Dan trăia mai multe vieţi. Într-o zi, Tiny, care se pricepea la explozibili, pregătea o chestie numită „Ambuscada tip A”. Era o ambuscadă cu explozibil, în care cădea orice patrulă. Dan făcuse o mină DIY din mica lui savonieră şi voia ca Tiny să i-o încerce. Mina tip A consta din vreo 20 de kilograme de PE *(Explozibil Plastic),* plus cinci sau şase proiectile de mortieră de 81 mm, plus scoabe speciale şi improvizate. Era o acumulare uriaşă de explozibil, la care Dan insistase să-şi adauge savoniera. Explozia a ras până la pământ zona şi a netezit locul pe o rază de câţiva metri, de arăta ca un loc de aterizare.

Dan a venit mândru şi l-a întrebat pe Tiny:

— Ei, ce zici de savoniera mea?

— Ai văzut vreodată un şoarece violând un elefant? i-a răspuns Tiny.

Am terminat patrularea şi am primit o permisie de şase zile. Mulţi băieţi mergeau în Thailanda, sau să vadă linia ferată din Birmania. Pentru ceilalţi, urma o excursie în Singapore, sponsorizată de Kiwi[5]. Dan abia aştepta să ajungem.

Când am ajuns la baza de lângă Kluang, a venit un SQMS *(Squadron Quartermaster Sergeant),* care ne-a lăsat pe mese nişte beri şi ceva mâncare. Dar toată lumea trebuia să-şi cureţe mai întâi arma. Toată lumea, mai puţin Dan.

Era rândul meu să car mitraliera GPMG. Era o armă structurată, aşa că toată lumea trebuia să o cureţe, nu numai cel care o căra. Pe când mă aflam la batalion, caporalul trebuia să repartizeze armele comune, pentru că ceilalţi se ocupau, egoişti, doar de cele pe care le aveau în dotare. Tiny a venit şi a început să mă ajute, apoi a venit altul să-şi cureţe secţiunea, altul a luat alta, era frumos din partea lor. Mi-a sporit un pic sentimentul de apartenenţă la grup. Eram împreună de vreo două luni, dar eu încă eram în probe. Dacă ei nu mă acceptau, încă mai puteam fi

[5] Denumire dată neozeelandezilor, în a căror ţară creşte simpatica pasăre kiwi (n.t.)

respins.

Între timp, nici urmă de Dan Dan Omul Drujbă. Era prea ocupat să dea pe gât sticle de un litru de Heineken şi era mai mult decât plin. În loc să-şi pună la punct armamentul, s-a apucat imediat de pileală. I se părea că aşa e bărbăteşte. După curăţarea armelor, era minunat să te aştepte o mică petrecere cu grătar, să razi nişte beri, dar aveam şi alte priorităţi. Toţi abia aşteptam să radem două beri, apoi să mergem în oraş să ne bărbierim ca lumea. Nimeni nu voia să pută; ar fi fost o zi pierdută.

Acum aveam o poză drăguţă cu Dan pe care urma s-o atârnăm în camera de aşteptare a escadronului din Hereford, la întoarcerea în ţară. După o oră de cură cu Heineken, Dan era la podea. Am aflat că la două săptămâni după ce s-a întors în State l-a împuşcat pe puştiul unui vecin pentru că-i sărise peste gard. Nimic nu m-ar fi putut surprinde în legătură cu Dan.

Am mers în Kluang. Mă aflam pentru prima oară în Malaiezia şi voiam să mă bărbieresc la frizerie, după care să admir peisajul. Trei sau patru dintre noi umblau brambura prin zonă. Am mers şi am mâncat nişte pui fripţi, am vizitat un bar şi am ascultat un show karaoke, am intrat în alt bar, am mai luat nişte pui, am mai ras nişte beri. Spre sfârşitul nopţii duhneam a băutură, iar curând după aceea am rămas doar George şi cu mine. Rătăceam prin oraş la două noaptea şi nu ne puteam aminti încotro era baza.

— Să luăm un taxi, a propus George.

— Ce taxi? l-am întrebat.

Ştiam că baza era undeva la deal, aşa că am luat-o într-acolo. După câteva minute, George a venit cu ideea:

— Hai să abţiguim o maşină.

— Ne prind şi ne spânzură, i-am spus.

După câteva sute de metri, am dat de un triciclu mare, roşu, cu o remorcă în spate.

— Perfect.

Am sărit pe triciclu, George în şa, eu în remorcă. Am mers la deal, până ce George nu a mai putut să pedaleze, aşa că am coborât şi am început să împingem. Când am ajuns la bază, am găsit că platforma din faţă era mult mai mare decât ne aminteam. Iar poarta era închisă.

— Lăsăm ţoacla aici şi sărim gardul, am propus eu.

Peste câteva minute, eram în pat şi dormeam duşi.

Dimineaţa, eram aliniaţi şi aşteptam ca sergentul major să ne dea nişte bani, dar acesta făcea ture în faţa noastră.

— E pe aici unul George? a întrebat el.

— Eu sunt ăla, răspunde George.

— Tu ai luat tricicleta aia azi-noapte?

— Ăă, se prea poate.

— Atunci, cred că trebuie să o iei şi să tricicleşti până în oraş. Cu asta îşi câştigă cineva pâinea de toate zilele. Nu vă bateţi joc de oamenii ăştia.

George s-a uitat la mine, dar eu eram proaspătul posesor al unor umeri lăsaţi şi al unui zâmbet larg. L-am văzut apoi cum dădea la pedale spre oraş. S-a întors după vreo oră, turtit sub cel mai mare coş cu legume şi fructe din lume.

— Mmm, frumos suvenir, am zis.

— Ba, îmi datorezi o bancnotă frumoasă de zece, a răspuns George. Tocmai pedalam la vale, când m-a găbjit proprietarul că treceam pe lângă pământul lui. Nu am putut să-l calmez decât după ce i-am cumpărat toată recolta de azi.

Am mers la Singapore şi s-a declarat că urmează noaptea tricourilor fantezi. Să arătăm ca nişte paparude, toată lumea să-şi întoarcă capul după noi şi să ne arate cu degetul. Toţi ceilalţi îşi luaseră cu ei aşa ceva, doar câţiva a trebuit să batem oraşul ca să găsim ceva respectabil de îmbrăcat.

Pe jumătate sictirit, am intrat într-un magazin.

— Vreau o cămaşă fantezi.

— A, fantezi! Îl ştiţi pe Tiny! Numărul 1!

Am ales până la urmă ceva hawaian, cu portocaliu ca soarele la asfinţit, cu verde ca frunzele de palmier şi cu flori mari purpurii.

Pentru mine, a fost o excursie frumoasă. Eram norocos că mă aflu cu escadronul, cu toţi băieţii ăştia. Am auzit după aceea că erau unii care intrau în escadron şi nu apucau să-şi cunoască toţi camarazii decât după un an sau doi, din cauza misiunilor diferite.

E drept, încă nu mă puteam considera pe deplin colegul lor, dar cel puţin ştiam de ei şi ei de mine. Simţeam că eram acolo, nu ştiu dacă la bine sau la rău. Iar amintirile din Malaiezia nu mă vor părăsi cât o să trăiesc, sau, cel puţin, cât o să mai am o mică cicatrice pe locul ospăţului lipitoarei.

14

În primul an, eram în probe. După Selecţie, ne pierdusem gradele avute înainte, dar eram plătiţi la fel, pentru că încă nu ne puteam numi soldaţi ai Forţelor Speciale. Eram răcan, dar primeam salariu de sergent de infanterie, mai puţin decât câştiga un soldat în Serviciul Aerian Special.

Ca să intri în solda Forţelor Speciale, trebuia să asimilezi oricare dintre specializările de patrulă: comunicaţii, explozibili, primul ajutor sau o limbă străină. Primul lucru pe care trebuia să-l ştie fiecare erau comunicaţiile – dacă se împuţea treaba, toţi trebuia să ştim să strigăm „Ajutor!”

Trebuia, de asemenea, să-mi fac stagiul de paraşutist. Indivizii de la Mobilitate trebuia să ştie să conducă toate vehiculele din lumea asta, scufundătorii să se scufunde, montaniarzii să urce la deal, iar paraşutiştii să sară în gol şi să ajungă la ţintă. Nu ai o specializare de patrulă, nu primeşti bani în plus, dar era o chestie paradoxală: mergeam şi ne făceam treaba, dar bani nu căpătăm până nu primeam hârtia că suntem în stare să facem treaba pe care o făcusem – iar hârtia nu o puteam obţine, pentru că eram prea ocupaţi să facem ce scria în ea.

După întoarcerea din Malaezia, urma să începem antrenamentul de grupă antitero. Un detaşament al escadronului urma să plece în Irlanda de Nord; ceilalţi rămâneau să se specializeze în antitero. Detaşamentul 7 a fost desemnat să meargă peste mare.

Nu se ţineau cursuri pentru specializările de patrulă în momentul acela, dar erau pentru specializarea de bază. Nu mă ajuta să primesc mai mulţi bani, dar măcar aveam să înţeleg jargonul de paraşutişti al colegilor mei.

Când lumea se gândeşte la „SAS”, îşi închipuie nişte Land Rovere care ambalează în deşert, tipi în negru care iau cu asalt ziduri de ambasade, sau paraşutişti care se aruncă în noapte cu

tot echipamentul pe ei. De fapt, paraşutismul este o simplă specializare de bază, un mijloc ca toate celelalte prin care ajungi din A în B.

Ca să mă pot considera expert, trebuia să fiu în stare să sar împreună cu patrula şi să mă ţin de aceasta în aer, noaptea, cu masca de oxigen pusă şi cu tot echipamentul de peste 60 de kilograme pe mine. Sau trebuia să fiu în stare să urmez un „balot” *(container*) care conţine echipamentul meu suplimentar, plus echipament care trebuie dus la alţii, aflaţi la sol, iar patrula să nu se împrăştie. Dacă faza de intrare nu e bună, urmează un efect de avalanşă şi mari necazuri.

Iar treaba asta creează dependenţă. În Regiment erau paraşutişti de clasă mondială, care reprezentau Marea Britanie în concursuri internaţionale.

Cursul de paraşutism avea şase săptămâni, iar la sfârşitul lui trebuia să sar fără probleme. Urma să-mi ofere o bază de pornire, de la care să mă preia Detaşamentul.

Cursul meu avea două săptămâni în UK, două la Pau, la o bază militară franceză din Pirinei şi alte două înapoi în UK. Dacă vremea era urâtă, cursurile aveau loc în întregime în Statele Unite, cu instructori RAF. Nu avea rost să ţii la sol avioane scumpe pentru că vremea era de rahat; e mai ieftin şi mai bine să mergi undeva unde ai garantat cer senin şi să-ţi faci treaba.

Viaţa la Brize Norton era chiar mai lejeră decât fusese la cursul de iniţiere. Elevii constau doar din mine şi patru tipi de la SBS *(Special Boat Service*) şi ne înţelegeam de minune cu instructorii. Majoritatea lor erau în echipa Şoimilor; ştiau că o grămadă de lucruri pe care ni le spuneau erau depăşite, dar trebuia să respecte manualul. Am descoperit că trebuie să învăţ din nou de dragul învăţatului; credeam că lăsasem în urmă „rahaturile alea care-ţi sucesc mintea”, la cursul de iniţiere. Abia mai târziu am aflat că manualele de paraşutism erau depăşite chiar înainte să fie tipărite. Tehnicile în acest sport se schimbă la fiecare săptămână; Regimentul le urmărea permanent, ca să vadă cum poate adapta noile echipamente şi metode contextului militar.

Am făcut cam două zile de antrenament la sol, învăţând cum să punem pe noi echipamentul standard pentru salturi. Primul salt aveam să-l facem cu paraşuta-ciupercă, PB6. După aceea, urma să trecem la TAP, care semăna foarte mult cu cele sportive.

Până şi asta era o antichitate, tot ce ştia era să facă la stânga, la dreapta şi să meargă după vânt.

În ziua a treia mă aflam într-un C130 *(avion de transport Hercules)* şi-mi spuneam că, orice ar fi, nu am voie să mă port ca un caraghios. Nu-mi era frică să sar, nu asta era problema, dar nu voiam să greşesc ceva. Recapitulam teoria în minte.

„Chiar şi săritorii profesionişti, care sar de ani de zile, fac la fel, ne spusese instructorul. Cum au urcat în avion, exersează în minte şi simulează toate mişcările, tragerea manetei de siguranţă, apoi paraşuta de rezervă. Asta nu înseamnă că le e frică, înseamnă doar că se gândesc la viitorul lor.

Am închis ochii şi am ieşit pe uşă: „Trei sute, şase sute, o mie, verifică ciuperca."

Nu ai? Tai paraşuta principală şi treci pe rezervă.

Odată ce ai ajuns la 2000 de metri, ţi se face foarte frig. Oxigenul se cam împuţinase şi cred că mă făcusem vânăt. Dacă voiam să vorbim, trebuia să strigăm; zgomotul avionului era asurzitor, deşi aveam căştile pe cap.

Fiecare elev avea un instructor care sărea împreună cu el. Când mi-a sosit rândul, am fost chemat la uşa din spate. M-am aşezat pe prag, în genunchi, uitându-mă jos, în spate. Instructorul meu nu mă slăbea din ochi şi mă ţinea strâns de mână. Un vânt turbat îmi flutura costumul; la patru kilometri sub noi era regiunea Oxfordului.

— Gata!

Asta era tot. După următoarele două comenzi, avea să mă tragă spre el, apoi urma saltul.

— Pe loc!

M-am aplecat în faţă.

— Start!

M-am aruncat în spate. Îmi ţineam ochii aţintiţi spre uşa din coada avionului şi am văzut cum instructorul iese la o fracţiune de secundă după mine. Un interval de o secundă între doi paraşutişti înseamnă douăzeci de metri, aşa că omul a sărit practic în capul meu. Decalajul pe orizontală a creat între noi o distanţă.

Primele două sărituri trebuiau să fie „stabile pe direcţie", fără întoarceri la stânga sau la dreapta, fără rostogoliri.

Am respectat consemnul, nu m-am rostogolit.

Mă uitam numai în faţă. Trebuia să alegem un punct de pe sol şi să ne asigurăm că nu facem nici stânga, nici dreapta, doar să cădem drept, apoi, când altimetrul arăta 1200 de metri, să tragem de manetă. Am avut senzaţia că mi-a bubuit ceva în cap când s-a umflat paraşuta, apoi a început să fâlfâie cu un sunet înfiorător. Parcă mă oprisem de tot.

M-am uitat în sus, ca să văd cupola. Totul era unde trebuia. Am căutat sforile de dirijare şi m-am uitat în jos şi împrejur, ca să mă asigur că nu am nicio altă cupolă pe aproape.

Am privit la autostrada principală, cu două benzi pe sens, care duce la Oxford, la căsuţe, la maşini, la oameni şi la DZ *(Drop Zone* – zona de aterizare). Era o linişte perfectă. Mă simţeam de parcă eram suspendat în cer, dar, până să mă dezmeticesc, pământul s-a repezit la mine, grăbit să mă întâlnească. Am lovit pământul, m-am rostogolit şi am potolit zbaterea cupolei. Asta a fost tot; apoi o jumătate de oră cu maşina înapoi la aerodrom, unde ne aştepta C130-ul.

Primele două salturi au fost cele mai dificile, trebuia să te gândeşti cum să te mişti şi să te controlezi în aer. Eram în „haine civile” – doar paraşuta, fără echipament, fără arme, fără tubul de oxigen. Îndată ce stăpâneam „stabilul pe direcţie”, trebuia să învăţăm să ne rotim cu 360 de grade la stânga şi la dreapta, apoi să facem o rostogolire în faţă. Ca să ne obişnuim cu o ieşire neorientată, a trebuit să ne forţăm să ne aruncăm într-o manieră instabilă. Era foarte ciudat: cu o săptămână înainte ne reuşea de minune!

Cum ajungeam la instabilitate, trebuia să ne „crăcim”, să ne întindem membrele ca o stea de mare. Dintr-odată, te stabilizezi într-o poziţie şi semeni cu o uriaşă farfurie cu concavitatea în sus. Nu am avut niciun fel de probleme, până ce am început să sărim cu echipamentul pe noi.

Am învăţat cum să pregătim şi să împachetăm echipamentul şi cum să-l potrivim pe lângă paraşute. Când am ajuns la escadron, am aflat că ceea ce ne învăţaseră acolo nu era prea realist; de exemplu, ne spuseseră că, odată ce vedem cupola deasupra capului, putem să lăsăm echipamentul să penduleze de o coardă de trei metri sub noi. Dacă în raniţă aveam vreun aparat sensibil, metoda l-ar fi stricat. Aşa că în cele din urmă am învăţat să-i eliberăm din chingi şi după aceea să-l coborâm treptat spre

picioare, agăţându-l cu curelele de prindere de bombeurile bocancilor. Îndată ce aterizam, o lăsam încet la pământ şi ne ocupam de paraşută.

După aceea, au început să ne înveţe despre echipamentul de oxigen cu care se sărea. În butelie se afla o cantitate limitată de oxigen, aşa că ne branşam la consola principală, folosind rezerva de oxigen a avionului. Când săream, treceam pe rezerva proprie. Erau o grămadă de şmecherii pe care trebuia să le învăţăm şi le aveam pe toate scrise pe un cartonaş pe care îl ţineam agăţat de butelia de oxigen. Era foarte important să ştii cum să te cuplezi la consolă şi apoi să treci pe autonom.

Următoarele salturi s-au numit „cu oxigen simulat”. Urcam în avion, treceam prin toate formalităţile şi săream cu echipamentul, dar fără arme. Nu făceam salturi mai mari de patru bătrâne, înălţimea maximă de la care se putea sări fără oxigen.

Mi-au plăcut tare mult primele salturi de noapte – splendide. Stăteam la coada avionului şi nu vedeam nimic, decât luminile Oxfordului care pâlpâiau departe sub mine.

Curând am început şi salturile de noapte cu oxigen *şi* echipament. De câte ori săream cu echipament şi de câte ori săream noaptea, aveam un dispozitiv automat de declanşare ataşat la paraşută. Acesta acţiona în funcţie de presiunea barometrică. În fiecare zi se făceau măsurători, ca să se vadă care este presiunea la 1200 de metri. Făceam cuvenitele ajustări, ca să fiu sigur că AOD-ul *(Automatic Opening Device*) avea să se declanşeze la 1200 de metri. Dacă începeam să mă rotesc necontrolat, sau dacă aveam o ciocnire în aer, nu se mai deschidea nimic; dispozitivul acela era acolo ca măcar să ţi se deschidă paraşuta.

În escadroane umblau poveşti înspăimântătoare despre tipi care intraseră în rotaţie, mai ales cu echipament greu pe ei. Dacă echipamentul nu este bine împachetat şi bălăngăne, sau dacă trage mai greu într-o parte, când sari, te preia vântul şi te învârte. Trebuie să-ţi adaptezi poziţia ca să zbori corect. Dacă trebuie să zbori spre altcineva şi să faci formaţie cu el cu tot echipamentul pe tine, iar una dintre curele nu a fost strânsă bine, sau dacă unul dintre buzunarele laterale se umflă cu aer, asta ar putea, de pildă, să-ţi ridice mâna stângă, iar tu trebuie să

compensezi cu mâna dreaptă. Poţi să ajungi să zbori în poziţii de-a dreptul bizare, numai ca să-ţi păstrezi echilibrul.

Dar, cel mai periculos, te poate pune în rotaţie şi, odată ce ajungi acolo, te roteşti din ce în ce mai repede.

Un tip din Escadronul D a intrat într-o zi în rotaţie şi singura cale de a ieşi a fost să încerce să rămână conştient. A rămas, dar capilarele din ochi i-au explodat. Luni de zile după aceea, a arătat ca Christopher Lee.

Ajunsesem la momentul în care ne descurcam cu simularea pe oxigen, făceam bine succesiunea de operaţii, dar nu săream de mai sus; făceam toate astea cu echipamentul pe noi, noaptea şi singuri. Asta însemna că eram gata pentru Franţa.

DZ-ul francez avea un ciclu scurt de decolare-aterizare, pentru că locul în care săream era chiar locul în care ateriza. În UK, trebuia să sărim în DZ şi de acolo să fim transportaţi înapoi la Brize Norton; ciclul era foarte ineficient. La Pau, săream, avionul ateriza, urcam, săream şi tot aşa.

Acum făceam salturi în formaţiune de patru, exersam prinderea în aer; apoi au urmat salturi nocturne cu echipamentul. Am început să învăţăm cum se pune arma în echipament, în primul rând ca să nu păţească nimic în timpul zborului, apoi ca să o putem scoate rapid la aterizare.

Regula la RAF era că nu se fac mai mult de trei salturi pe zi. Le era foarte teamă de hipoxie, în situaţia unor urcări repetate la peste 4000 de metri; simptomul era oboseala rapidă, care putea duce la erori. În lumea sportului, hipoxia nu afecta pe nimeni, pentru că toţi aveau la ei butelia cu oxigen, dar noi eram în bătătura RAF-ului şi trebuia să jucăm după regulile lor.

După aceea, am mers la baza RAF Luffingham, centrul medical RAF, pentru radiografii pulmonare şi lecţii despre semnele şi simptomele hipoxiei şi despre ce se întâmpla dacă nu aveai dinţii în regulă. O mică pungă de aer în dinte putea să se dilate la altitudine, până ce dintele exploda. Am văzut cum li s-a întâmplat unora de două ori şi era caraghios. Când urcam în avioane nepresurizate, se dilatau şi gazele intestinale şi ne băşeam continuu. Zilnic trebuia să mă aştept să-mi explodeze vreun dinte.

Am petrecut şi câtva timp în camera de decompresiune, făcând exact invers de cum fac scufundătorii, respirând cât mai

puţin oxigen. Cum stăteam acolo sporovăind, ni s-a cerut să scriem tabla înmulţirii cu zece şi să desenăm porci şi elefanţi. Elefanţii mei erau oribili, cu nişte ochi enormi. Apoi, pe măsură ce camera sărăcea în oxigen, am zăpăcit de tot tabla înmulţirii, mi-era tot mai greu să mă concentrez şi devenisem letargic. Când am primit permisiunea să pun masca de oxigen şi să trag aer în piept, totul a revenit la normal. Totul, mai puţin elefanţii; indiferent de condiţii, nu-mi ieşeau decât nişte monştri cu ochi mari.

Tot restul carierei noastre de paraşutişti, trebuia să venim o dată pe an la RAF Luffingham, ca să ne putem păstra calitatea de paraşutişti. În fiecare an ni s-au ţinut aceleaşi lecţii, ni s-au făcut aceleaşi radiografii şi aceleaşi teste la urechi; dacă nu scapi de presiunea din ureche, atunci e o treabă foarte gravă.

Culmea cursului a fost saltul colectiv noaptea, cu tot echipamentul, de la opt bătrâne. Am sărit împreună şi am aterizat împreună şi asta ne-a calificat drept paraşutişti – asta până ajungeam la escadroane şi trebuia să o luăm de la capăt, cu paraşute pătrate.

Mi s-a părut o prostie să nu te antrenezi cu echipamentul pe care urma să-l foloseşti. Ba o prostie şi mai mare mi s-a părut cursul de şase săptămâni la RAF, după ce am învăţat mult mai mult în câteva zile la escadron: înveţi cum e viaţa reală atunci când ai şi oxigenul şi radioul şi GPMG-ul prinse de raniţă, împachetate strâns într-o supragreutate de peste 50 de kilograme. Ba mai poţi să cari şi muniţia pentru escadron; poţi să cari şi proiectile de mortieră prinse de tine, un trepied de mortieră şi tot felul de alte lucruri legate cu curele. În esenţă, nu poţi să te mişti, din cauza echipamentului de pe tine, iar în aer nu poţi face mare lucru. Dacă ai sărit, încerci să-ţi păstrezi stabilitatea şi tragi ca un disperat să rămâi în formaţie.

Membrii Detaşamentului Aeropurtat începeau antrenamentul HAHO (*High Altitude, High Opening* – salt de la altitudine mare, cu deschiderea paraşutei la altitudine mare), în loc de HALO (*High Altitude, Low Opening* – salt de la altitudine mare, cu deschiderea paraşutei la altitudine mică). Saltul de noapte este destul de periculos şi presupune ca avionul să zboare aproape de ţintă. Dacă paraşutele se deschid bubuind la înălţime mică, pot să atragă exact atenţia celor în capul cărora vrei să cazi. Această

nouă tehnică presupune să sari dintr-un avion care zboară la până la 70 de kilometri de ţintă şi să aterizezi cu precizie. Dacă sari dintr-un avion comercial aflat la 13000 de metri altitudine şi tragi imediat de manetă, paraşuta dreptunghiulară prevăzută cu un dispozitiv electronic de orientare poate să te aducă la cel mult 50 de metri de baliza pusă la ţintă, chiar pe vreme urâtă sau noaptea. Totuşi, deschizătorul va trebui să-şi găsească drumul cu ajutorai hărţii şi busolei, ca să pregătească locul.

Băieţii trebuiau să îmbrace un echipament special de oxigen şi costume de tipul celor astronautice, încălzite ca să supravieţuiască la temperaturi de minus 40°C – mai ales că îi aştepta o coborâre oblică de câteva zeci de kilometri, care putea să dureze şi o oră.

HAHO a înlocuit repede metodele tradiţionale de infiltrare. Prin lansarea departe de liniile comerciale oficiale, pentru inducerea în eroare, un detaşament aeropurtat poate să zboare sub cupola paraşutei fără să fie descoperit de radar. O echipă antiteroristă poate să aterizeze lângă un avion deturnat şi să dea asaltul prin surpriză. În loc să te îndrepţi direct spre sol, fără să ai prea mare idee unde mergi şi fără să ştii unde se află ceilalţi, poţi să navighezi către ţintă confortabil, sub o paraşută. Pe bune, ai fi tâmpit să nu o faci.

Spre sfârşitul cursului, am primit o scrisoare de la Debbie. Se mutase deja într-un apartament la Hereford de una singură. „Eu sunt singură, şi îmi petrec mai tot timpul singură”. Ca un tâmpit, am luat de bun ce mi-a scris. Eram prea ocupat să mă distrez fără ea.

15

Mi s-a spus că o să merg peste mare cu detaşamentul, dar mai întâi a trebuit să fac „întărirea” – antrenamentul premergător.

Întărirea poate să dureze oricât, de la câteva zile la şase luni, funcţie de misiune. Pentru Irlanda de Nord, cea mai bună metodă era antrenamentul pentru CQB *(Close Quarter Battle* – Lupta din apropiere*)*.

DS-ul a spus: „Scopul antrenamentului este să vă familiarizeze cu toate armele mici folosite de Regiment peste mare, mai ales în operaţiunile sub acoperire cu pistolul. La faza Continuării de la Selecţie, aţi învăţat elementele de bază ale pistolului, cum se trage cu el, cum se poartă, cum se scoate, dar acum trebuie să exersaţi până simţiţi că pistolul face parte din voi.”

Împreună cu pistolul, am învăţat lupta fără arme, sau, cum îi spuneam, cafteala japoneză. Credeam că o să ies puternic în faţă cu centura mea neagră la karate, dar karate este un sport în care un om este în luptă cu alt om şi amândoi folosesc aceleaşi tehnici şi respectă aceleaşi reguli. Esenţa CQB-ului este să-i dobori pe nenişori cât mai repede şi mai eficient posibil, astfel încât s-o poţi şterge de la faţa locului. Regimentul nu se afla în provincie ca forţă beligerantă; obiectivul lui era să execute operaţiuni sub acoperire. Dacă se iveau probleme, aveam de ales între două variante – sau doboram inamicul şi spălam putina, sau îl omoram. Depindea de împrejurări.

„Trebuie să ştiţi cum să paraţi o ameninţare în locuri închise, ne-a spus instructorul. Pe alei, în cârciumi, când sunteţi în maşină, când ieşiţi din maşină.”

Mai important, în primul rând trebuia să ştim cum se recunoaşte o ameninţare. Era foarte bine că aveam arme şi ştiam cum se pun la pământ inamicii, dar dacă nu ştiam pe pielea cui să le aplicăm, era vai de pielea noastră.

Nu puteam să scoatem pur şi simplu armele ca să ne apărăm;

asta putea să compromită o operaţiune pregătită pe îndelete două sau trei luni şi prin urmare să pună în mod inutil pe alţii în pericol. Dacă puteai să scapi folosindu-te doar de mâini, cap, genunchi şi picioare, cu atât mai bine. Dar dacă nu puteai, trebuia să începi să te serveşti de pistol.

Instructorul a continuat: „E o mare diferenţă între a trage într-o ţintă statică la o distanţă dată şi a te afla în situaţia în care oamenii se împing şi se trag sau îţi ies în faţă, iar ţinta poate să tragă şi ea.”

Mick se ocupa de cafteala japoneză în Regiment de ani de zile. Avea cam 1,68 şi era foarte vânos, era uşor saşiu şi între nas şi bărbie avea numai cinci centimetri. Îmi amintea de Punch[6], dar n-aş fi îndrăznit să i-o spun. Ni se spusese că provenea din cea mai agresivă familie din Taffs. Se spunea că bătrânul lui încă bătea cârciumile, la optzeci de ani, şi căuta gâlceavă cu lumânarea. La şcoală, Mick fusese ales în echipa de gimnastică a Ţării Galilor, dar bătrânul nu-i dădea bani ca să meargă la antrenament. Atunci s-a apucat serios de cafteala japoneză şi a luptat în echipa Marii Britanii. Mick devenise milionar la o vârstă tânără, dar fusese jefuit de partenerul său de afaceri şi ajunsese să depindă de asigurările sociale şi să trăiască într-o casă socială.

În zona de antrenament am mers cu maşinile cu care aveam să lucrăm. Stăteam sub un adăpost lung de beton, în blugi şi tricouri, cu părul lung şi cu pistoalele la centură. Era o clădire prăfuită şi mucegăită, cu saltele de gimnastică pe podea, saci de box atârnând de console şi ţinte pe pereţi – tot echipamentul de care aveam nevoie ca să ne apucăm să ne batem între noi.

„Ceea ce am să vă învăţ vine din douăzeci şi şapte de ani de experienţă, a spus Mick. Pot să vă spun că primii douăzeci şi cinci de ani, de arte marţiale, au fost o pierdere de timp. Dacă eşti ca mine de înalt şi ai saiş’ cinci de kile, iar celălalt are doi metri şi bate de suta de kile, nu ajută la nimic să cunoşti nişte lovituri şi să dai din picioare ca în filme.

Dacă vine un monstru de o sută de kile şi te loveşte în figură, cazi jos. Nu poţi face nimic. Când te loveşti uşor de un dulap, te doare, dar dacă primeşti un pumn cu o sută de kile în spatele lui, se cheamă că ai intrat în rahat, oricine ai fi.”

---

[6] Personajul principal al unei farse de mare succes; prescurtare de la Punchinello. Numele revistei *Punch*, un fel de „Caţavencu” britanic (n.t.)

Ceea ce ne trebuia era o combinaţie între cafteala de stradă şi anumite tehnici luate din artele marţiale japoneze, ca şi folosirea restrânsă a armelor de foc. Dacă intri într-o îngrămădeală la ieşirea dintr-o cârciumă din Belfast, individul nu se apleacă politicos din mijloc şi nici nu respectă regulile. Or să fie peste tot mâini şi picioare, lovituri cu capul, ba şi muşcături şi cuţite scoase. Cu alte cuvinte, învăţaţi să luptaţi murdar. Dacă te prind la înghesuială în Irlanda de Nord şi faci prea mult pe Bruce Lee, or să înceapă să spună că te baţi prea curat, prea ca la carte şi că ceva pute. Dar dacă arată ca o cafteală sănătoasă, cu urechi rupte şi cu nasuri muşcate, or să se gândească la o bătaie de stradă obişnuită şi în niciun caz la ceva legat de forţele de securitate.

„Iar după ce termini, a continuat Mick, ideea e să nu stai acolo, cu mâinile în sân şi să aştepţi aplauze. Ideea e să speli putina cât de repede poţi.”

Aveam nevoie, ca de obicei, de viteză, de agresivitate şi de factorul surpriză. „Odată ce te-ai hotărât să faci o chestie, dai cât poţi de tare, te porţi cât mai agresiv cu putinţă şi termini treaba. Dacă o lălăi, te doboară şi odată ajuns la pământ cu unul călare pe tine e cam greu să întorci lucrurile. Dacă monstrul de o sută de kile te-a pus la pământ şi e călare pe tine, o să-ţi fie foarte greu să te mai ridici”. A arătat cu degetul la Tiny şi a spus: „Dacă el ar fi deasupra mea, n-aş putea decât să-l muşc de nas şi să fug mâncând pământul.”

Am învăţat cum să ne folosim armele când suntem împinşi la zid sau înconjuraţi de oameni, într-un lift, sau într-un colţ. Am învăţat să tragem îndată ce scoteam arma din teacă: nu trebuie să fii în poziţia regulamentară, doar trebuie să fii destul de aproape ca să vezi în ce trebuie să tragi. Dar trebuie exersat mult, dacă nu vrei să te împuşti singur. La sfârşitul şedinţei eram leoarcă de sudoare şi acoperiţi de praf şi jeg. Pentru ceilalţi, era o recapitulare, dar pentru mine era prima dată şi mă simţeam minunat.

Am învăţat să ieşim din situaţiile în care cineva avea o armă ţintită spre noi în locuri strâmte. În filme vezi tipi care ţin arma la doi paşi de cineva şi spun: „Dacă mişti, trag”. De fapt, e simplu. Îl plezneşti peste armă şi-l dai de pământ. E destul să te mişti câţiva centimetri şi eşti afară din linia de tir. Chiar dacă trage, o

să tragă pe lângă tine. „Te dai la o parte, a spus Mick, şi după aceea îţi foloseşti viteza şi toată furia şi-l pui jos, apuci pistolul şi te hotărăşti pe loc dacă-l împuşti sau dacă fugi.”

Această fază includea o grămadă de cafteală japoneză pe viu, cu careva care venea pe la spate şi-ţi spunea „mâinile sus!”, iar noi trebuia să ajungem într-o poziţie din care să folosim agresorul drept paravan şi să fim gata să tragem în alţii.

După câteva zile eram plini de vânătăi, umflături şi cucuie. Am ajuns la stadiul următor, în care am învăţat cum să ne batem şi să tragem în acelaşi timp. Puteam să nimerim într-un loc foarte înghesuit, în care să vrem să împuşcăm pe vreunul din oamenii din jur. Putea să fie într-o zonă comercială, în care să fim nevoiţi să dăm la o parte oamenii, sau să ne strecurăm printre ei. Puteam să fim nevoiţi să ţinem la podea oamenii şi în acelaşi timp să tragem şi să ne mai şi uităm după alte ţinte.

Se putea întâmpla şi să fii prins la înghesuială de un grup de indivizi. Nu ştiu exact cine eşti, dar tu decizi că nu lupţi şi fugi. E vorba de o întâlnire cu terorişti, nu cu o şleahtă de beţivi ieşiţi din cârciumă. În asemenea situaţii, trebuie să decizi când trebuie să scoţi pistolul şi să tragi.

„Cine ezită aici, moare, a spus Mick. De fiecare dată trebuie să iei o hotărâre. Nu o iei, eşti mort.”

Ne-a povestit despre un membru al Regimentului care opera în Londonderry. Avea o misiune în care trebuia să intre într-un loc numit Shantello, o zonă rezidenţială mare. Era singur şi purta pistolul în faţă, la curea. Pe când mergea el aşa, au început să-l urmărească trei glumeţi – nu că ar fi ştiut cine e, ci pur şi simplu pentru că era o curiozitate, un tip care coborâse din maşină şi hoinărea pe alei.

În apropiere de capătul aleii, tipii au început să-l îmbrâncească. În momentul în care a simţit atingerea, a început să se rostogolească: „Dacă eşti împins, să nu cazi în genunchi; cum ai simţit că eşti împins, e clar că ceva nu e în regulă, aşa că încerci să te rostogoleşti departe şi să ajungi într-o poziţie din care să poţi deschide focul.

Tipul s-a rostogolit peste umăr, după care a putut să vadă care e problema în spate – doi tipi cu pistoale. În rostogolire, şi-a tras arma şi a împuşcat doi dintre ei; al treilea a fugit. Toată treaba a durat mai puţin de trei secunde. Combinaţia de caft japonez –

vezi treaba cu rostogolitul – şi de exerciţii cu pistolul i-a salvat viaţa. A avut o noapte norocoasă.

Trebuie să aveţi tot timpul în minte ce-or să vă facă indivizii ăştia. Dacă vă veţi uita la victimele de la Shankill Butchers, o să-nţelegeţi că ăştia nu glumesc. Încep să te trateze cu burghie electrice, cu pietre şi cu drugi de oţel.

Ni s-a spus că o grămadă de oameni din Irlanda de Nord aveau arme şi că uneori făceau pe deştepţii cu ele, dar ceea ce conta era intenţia de a le folosi. Uneori, băieţii îi dezarmau uşor pe astfel de indivizi, care nu ştiau când să tragă.

Noi ştiam că de câte ori aveam să scoatem pistolul, trebuie să şi avem intenţia să tragem: niciodată nu ameninţam fără să continuăm acţiunea.

Mick ne-a spus:

— Nu e de ajuns să ştii cum, trebuie să ştii şi când. Intenţia de a-ţi folosi îndemânarea este la fel de importantă ca şi îndemânarea însăşi. Altfel, într-un loc ca Irlanda de Nord, ai scoate pistolul la flecare cinci minute, iar asta nu poate decât să-ţi aducă moartea şi să-ţi compromită misiunea.

Uneori, or să vină la voi oameni să vă întrebe: «Tu cine mama dracu' eşti?» Sau or să se benocleze la voi tot lungul străzii. Voi trebuie să vă păstraţi aerul acela „Colgate", încrezător; este arma voastră cea mai importantă.

Acolo, dacă te plimbi printr-o zonă locuită, o să te întâlneşti cu diverşi. Ar putea să iasă din casele lor sau să o frece fără vreo treabă prin maşină, cu un chiştoc în gură. Or să te privească ţintă şi-or să te întrebe din ochi „Cine mă-ta eşti tu?". Dacă te uiţi în pământ şi te gândeşti, mamă, ce n-aş da să nu fiu aici, te-au găbjit: nu ştiu ei cine sau ce eşti, dar s-au prins că ceva pute. „Nu scoţi pistolul, ne-a spus Mick, la terminarea lecţiei. Te foloseşti de arma secretă – un „Du-te-n mă-ta" răspicat, cu un accent irlandez sănătos. În nouă cazuri din zece, or să te creadă de-al lor."

Nosh a sărit cu gura: „Dumneavoastră sunteţi în regulă, deja aveţi un accent ca lumea."

Antrenamentul a continuat câteva săptămâni. Am făcut de toate, de la perfecţionarea CTR la exerciţii de condus cu viteză, trageri din maşină şi trageri în maşini. Mi-a plăcut fiecare clipă de antrenament.

16

Am fost luat de la aeroportul Belfast şi dus la locul de cazare. Mirosurile şi sunetele din clădire mi-au amintit imediat de Crossmaglen: ouă prăjite şi pudră de talc, muzică şi strigăte. Vreo patru-cinci câini trândăveau prin preajmă. Arătau de parcă erau hrăniţi non-stop.

— Gata cu permisia, aşa-i? am auzit o voce familiară în spatele meu; imediat a urmat o băşină răsunătoare. Era dracu' şi timpul. Ziceau că trimit un pârlit de la Jachetele Verzi.

— Salut, Nosh, am zâmbit.

Tocmai ieşise din camera lui şi era în blugi, şlapi şi într-un tricou jerpelit. Avea părul vâlvoi şi o ţigară în colţul gurii. Bine că nu-şi arăta şi dinţii.

— Bei o fiertură?

L-am urmat la ceainărie, lângă camerele de locuit. Fierbătorul Burco arăta de parcă mergea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru; lângă el era o cutie mare cu biscuiţi NAAFI şi borcane cu cafea şi zahăr.

— Cum rămâne cu băieţii de îngheţată? l-am întrebat.

Aflasem în cele din urmă de ce li se spunea aşa celor din Detaşamentul Aeropurtat, care îi cam călcau pe bătături pe ceilalţi. Oriunde se găsea un aparat de fotografiat, spuneau ceilalţi din escadroane, Detaşamentul Aeropurtat era pusă în faţă – arătau de obicei foarte bronzaţi. Când se făceau exerciţii pe detaşamente, sau pe escadroane, Detaşamentul Montan se ducea să trăiască la munte, Detaşamentul Naval mergea, de pildă, la apele murdare şi închise la culoare de la Poole Harbour şi trăgea la vâsle în frigul care te îngheţa, dar noi mergeam la cer senin (Franţa, America), unde întâmplător era şi soare şi îngheţată Cornetto – îi trăgeam câteva salturi, după aia jos cu paraşuta şi cu echipamentul, luam nişte îngheţate şi ne învârteam pe acolo în slip şi şlapi, ca nişte băieţi frumoşi ce

eram. Nimeni nu ne acuza că am avea o viaţă uşoară. Exista o excepţie, anume Detaşamentul Aero al Escadronului G, cunoscut drept Detaşamentul Lonsdale[7], pentru că se băteau ca chiorii unii cu alţii. Într-o zi, se luaseră la bătaie pe bune în faţa unei staţii de benzină pentru că nu se putuseră pune de acord cine să se dea jos din microbuz şi să facă plinul.

— Ai văzut pe careva? m-a întrebat Nosh. Sala operativă e chiar deasupra. Du-te şi lasă-ţi echipamentul. Dracu ştie unde o să dormi. Cred că în cameră cu Steve. Dar dacă te duci sus şi vezi cine e pe acolo, poate că te rezolvă ei. Tiny şi-a pierdut bicicleta în Londra, i-au şparlit-o, îţi dai seama că e al dracu' de mulţumit – vorbeşte cu el despre treaba asta, e cam supărat şi cam întors. Şi mai rău, acum eu stau cu el şi nu-i place deloc. Trebuie să plec, începe *Blockbusters.*

În seara aceea am descoperit, după ce m-am instalat în camera lui Steve, că Nosh rămăsese acelaşi ex-membru al speciei umane civilizate care se scobea în nas şi trăia în lumea lui dezgustătoare de muci. Dacă nu-i plăcea ceva la televizor, se ţinea savant de nas şi-şi sufla mucii pe ecran. Sticla era plină de chestiile alea.

— S-a hotărât că vrea să înveţe să cânte la chitară, mi-a spus Frank. Îşi petrece tot timpul liber chinuind „Duelling Banjos". Nu poţi recunoaşte piesa. Mie îmi sună ceva în genul „Colonel Bogey".

— Că veni vorba, interveni şi Steve, nu te uita înăuntrul chitării.

— De ce?

— Nu te uita şi gata.

M-am uitat. Judecând după recolta aflată acolo, îţi puteai pune întrebarea cum de a mai rămas ceva în capul lui Nosh.

Pe lângă băşini, scurmat prin nas şi zăngănitul chitării, marea pasiune a vieţii lui erau ouăle fierte şi crema Marmite. În fiecare seară, mergea la bucătărie să-şi ia ouăle fierte şi pâinea prăjită cu Marmite, se întorcea, făcea ceva cuvinte încrucişate, se uita la TV, trăgea o ţigară şi o băşină şi mergea la culcare.

Cu noi se afla şi Johnny Doi-Piepteni, de la Detaşamentul Naval. Părul îi era la fel de bine aranjat. Ultima dată îl văzusem într-un bar din Hereford. Purta o vestă de polo neagră, peste ea o

[7] Numele unui trofeu în boxul profesionist britanic (n.t.).

cămaşă galbenă şi pantaloni negri. Se dusese la o fată şi-i spusese cu ochii pe jumătate închişi şi pe jumătate clipind, scoţând din el cel mai bun Robert de Niro de care era capabil, „vreau să-ţi spun că ai cei mai frumoşi ochi”.

Fusese cea mai caraghioasă agăţare din câte auzisem vreodată. O jumătate de oră mai târziu, pleca cu ea într-un taxi.

Colin fusese şeful de detaşament în Malaiezia. De la el puteai mai degrabă să scoţi un dinte decât un cuvânt; îşi trăgea nasul şi spunea „asta a fost bine”, sau îşi trăgea nasul şi spunea „asta a fost un căcat”.

Eno dăduse cu mine prima Selecţie şi trecuse. Intrase cu şase luni înaintea mea. Era din Regimentul Reginei, o raritate la Regiment. Din motive uşor de înţeles, toată lumea vorbea cu el ceremonios. Dar, din motive mai puţin de înţeles, de câte ori îl vedeau, strigau: „trei dame, trei regine”. Un tip subţirel şi mititel, Eno era un alergător teribil, mai ales la triatlon. Fuma douăzeci pe zi, dar era atât de în formă, încât la un campionat a luat startul cu ţigara în gură. „Păi, trebuie să-mi fac aprinderea, nu?” a zis el. Eno semăna foarte mult cu Colin, nu ezita niciodată, nu se emoţiona, iar ca să porţi o discuţie cu el trebuia să-l baţi.

Se mai afla acolo şi Jock, pe care îl ştiam de la Selecţie. Se pare că era un tip dintr-o bucată. Muncea foarte hotărât şi din greu, era incredibil de serios la lucru, dar distracţia era distracţie. Odată, eram la o petrecere a escadronului; s-a dus la soţia colonelului şi a invitat-o la dans. Ea a spus „vai, ar fi minunat”, iar Jock a dus-o în mijlocul ringului, a scos o mască Michael Jackson şi a început să o înveţe pasul „moonwalk”.

Frank Collins rămăsese domnul „Calm şi Indiferent”. Nu striga niciodată, niciodată nu era îngrijorat. Steve mi-a spus că fusese unul dintre cei mai tineri soldaţi din Regiment pe vremea Ambasadei, în 1980. Din prima noapte de asediu, el şi restul trupei de asalt au stat pe acoperiş, îmbrăcaţi complet în negru, gata să intervină, aşteptând în orice clipă ordinul de atac. Trebuie să fi fost o tensiune uriaşă – dar nu şi pentru Frank. Atât de calm a fost, încât şi-a luat cu el şi o pernă şi a dat cu porcul o oră sau două. Ştiam că era tare la alpinism, canotaj, sărituri cu paraşuta şi religie; am aflat cu ocazia asta că i se mai spunea şi Iosif, pentru că se pricepea şi la dulgherie.

„Când nu se întâmplă nimic, Frank nu e de găsit vreodată, mi-a

spus Nosh. Se ocupă de afacerile familiei.”

Se ducea la unul din depozitele locale de cherestea şi-şi făcea mese, dulapuri şi alte de-astea, pe care voia să le ia cu el în UK, pentru casa lui. Şi de fapt erau foarte bune – nişte mese şi altele ca lumea.

Într-o zi, stăteam întins în pat, mă scărpinam în fund şi-mi beam ceaiul. A venit la mine Frank şi m-a întrebat:

— Eşti plictisit, sau ce?

— Mda, nu fac nimic, frec ţiparul.

— Vrei ceva de citit?

— Da, ce ai?

— Am ceva cu de toate, sex, violenţă, intrigă, de toate, ce mai.

— OK, da, o citesc.

Şi Frank s-a dus în camera lui, a luat cartea şi mi-a aruncat-o în pat. Era Biblia.

Începusem să mai deschid ochii. Unul dintre primele lucruri pe care a trebuit să le fac a fost să mă familiarizez cu diversele arme. La vremea aceea, peste mare se foloseau arme din familia Heckler & Koch şi LMG-uri – vechea Bren, convertită la 7,62 – ca şi GPMG-uri.

Pistoalele erau Browninguri de 9 mm şi Walther PPK, cunoscut şi sub numele de „pistol de discotecă”, pentru că era drăguţ şi mititel, şi deci uşor de ascuns. Dacă nu voiam să iau cu mine Browningul, puteam să strecor pistolul de discotecă la curea.

Majoritatea aveam un M16 sau un 203, un HK53 de 5,56 mm sau un MP5, aşa că pentru fiecare misiune puteam să luăm arma cea mai convenabilă – cea care dădea cel mai bun echilibru între capacitatea de ascundere şi puterea de foc.

Eram cu Tiny în depozitul de arme. În fiecare zi, armele trebuiau verificate, iar Tiny, armurierul din ziua aceea, îmi arăta procedura.

— Cum e treaba aia cu „tragi ca să ucizi” de care tot aud? am întrebat eu, aşteptându-mă să-mi spună ceva de genul „îi culci pe toţi la pământ”.

— E un rahat, toată zarva asta. Dacă era adevărat, acum am fi acasă, iar ei ar fi morţi. Ştim unde se află fiecare dintre ei – dacă cineva ne dă foc verde, putem să mergem şi să-i umflăm.

— Mi-e foarte limpede, am spus.

— Şi foarte contraproductiv. Chestii mici ca asta dărâmă

guvernele. Dar, bineînţeles, nu poţi nici să ai o politică de tipul «împuşcă să răneşti». Ca să faci treaba asta, ai nevoie de o puşcă cu ghidaj laser. Lumea înţelege foarte prost cum stau lucrurile. Îmi amintesc că după Ambasadă, când ne făceam rapoartele, veneau tot felul de întrebări, comentatorii de la TV întrebau «de ce nu l-au împuşcat în picior?» Cum paştele mă-sii să tragi ca să răneşti pe cineva? E imposibil. Nu poţi să spui, dacă ai pe careva la câteva sute de metri, „gata, îl împuşc în picior”. Nu apuci să vezi detaliile, iar dacă el trage în tine, trebuie să tragi şi tu. Nu există nicio politică „tragi ca să ucizi”, pur şi simplu e reacţia la ameninţare. Problema e că tipii care fac asemenea comentarii nu au avut niciodată o armă aţintită spre ei.

Ştiam că dacă mă uit de-a lungul unei ţevi nu o să mă apuc să trag la picioare. Dacă individul scăpa numai rănit, era norocos. Nu exista nicio politică de „trage să ucizi”, dar trebuia să reacţionezi când simţeai că eşti ameninţat şi să-ţi salvezi viaţa ta, precum şi a celor din jurul tău, faţă de care ai nişte răspunderi.

Colegul meu de cameră, Steve, şi el veteran de la Ambasadă şi din Falklands, provenea din Corpul Aeropurtat de Artilerie, care plasa armament greu, cu baza la Aldershot. Căsătorit, cu doi copii, venea din Gloucester; primele cuvinte pe care le auzeam în fiecare dimineaţă erau „E bine, băiatule?” Steve era o idee mai scund decât mine, dar mult mai îndesat, jucase rugby în echipa armatei, drept care toţi dinţii din faţă îi erau falşi. El era unul dintre indivizii cu cămăşi fistichii, unul dintre cei patru traficanţi de droguri pe care-i întâlnisem în zborul British Caledonian de la Hong Kong.

Clive era un burlac care venea de la Inginerii Regali şi era şi el unul dintre cei de la Ambasadă şi din Falklands. Era un tip foarte retras, dar era foarte tare la ciclism şi la alergare. Avea tot ce-i trebuia pentru ciclism, plus un combinezon aerodinamic. Ritualul de seară al lui Clive cuprindea un trabuc şi o sticlă de bere de o jumătate. În ciuda înălţimii, era un excelent alergător pe distanţe mari; arăta prea înalt şi prea deşirat ca să poată merge repede. Era o chestie agasantă. Când alerga, ziceai că acuşi-acuşi o să se dezmembreze, dar de fapt mergea brici. În ziua de Anul Nou, Bulmer’s a organizat o cursă de 10 kilometri. Clive s-a dus şi el

cu vreo doi de la Escadronul A şi m-am gândit că e o ocazie bună să-l întrec, măcar o dată. Mă antrenasem din plin şi mă simţeam în formă; s-a dat startul şi, pe tot traseul, nici urmă de Clive. Eram mândru nevoie mare că-l aveam în spate şi abia aşteptam să-i dau cu tifla când l-aş fi întâlnit. Apoi, când coboram dealul spre finiş, l-am văzut. Era pe bicicletă, îmbrăcat în echipamentul de ciclism; terminase cursa şi se întorcea deja acasă.

Ken era sergent comandant, şeful detaşamentului; în timpul misiunii în Malaiezia, fusese plecat. Era din sud şi venea de la Informaţii. Fusese coleg la cafteala japoneză cu Mick. Se ştiau de ani uitaţi, încă de când Mick era civil; când Mick făcea piroane în amărâta lui de locuinţă socială, uitat de toată lumea, a apărut o jumătate de tonă de cărbuni. Mick a ieşit şi a început să strige: „Nu, nu, nu descărcaţi – nu-mi pot permite!”, dar şoferul i-a arătat chitanţa, totul era plătit de un anume „Ken”, din Hereford. A fost ceva ce Mick nu a uitat niciodată, şi acum vorbea despre cum l-a salvat Ken.

Ken era unul dintre cei mai buni şefi de trupă din câţi au fost vreodată. Îşi recunoştea cinstit limitele; decât să blufeze, nu-i era teamă să spună: „Nu ştiu cum e cu treaba asta. Are cineva vreo idee?” Era înalt şi fără dinţii din faţă, pe care şi-i pierduse la un concurs de caft japonez, când luptase pentru Marea Britanie; puteai să vezi de la o poştă dacă Ken era supărat, pentru că atunci falca îi era căzută şi dinţii falşi îi căzeau pe masă. Vorbea foarte repede şi agresiv; dacă-i spunea careva „Ken, dă-ne şi nouă ziarul ăla un minut”, îi răspundea: „Va trebui să mă baţi ca să-l iei”. Glumea, dar era şi serios. Sade făcea o figură frumoasă în topuri, iar Ken era entuziasmat de ea. De câte ori cânta, făceam mişto de ea şi-i ziceam Sadie, după care ne miram de ce ni se învineţeau subit ochii.

Ken îşi adusese cu el câinele, un Doberman uriaş. Când pleca în misiune, spunea: „Nu-i daţi prea multă mâncare. Haleşte o dată pe zi şi gata”. Tiny aducea atunci tăvi pline cu cârnaţi şi ghiftuia câinele până nu mai putea să se mişte. Apoi, când javra cădea lată de-atâta mâncare, îl duceam în patul stăpânului său şi-l înveleam cu pătura. Iar Ken se întorcea de la treabă şi-şi găsea câinele sforăind în pat, trăgând la vânturi şi cu gabaritul depăşit.

Fraser era sergent de detaşament, foarte experimentat, ceea

ce-l făcea foarte bun la colaborarea cu alte organizaţii – comunicarea cu elicopterele, de pildă, dacă acestea erau programate să vină să ne ia. Treaba lui era să vadă lucrurile în mare. La prima mea Selecţie, fusese printre instructori; apoi se întorsese la escadron şi îl mai văzusem şi în Malaiezia.

Toată lumea căuta să-l înţepe pe Fraser. Ca şi Steve, lucrase la plasarea armamentului greu, înainte de a se transfera la regimentul de paraşutişti, iar cea mai simplă cale să-l faci să-i sară muştarul era să-i spui: „Fraser, când erai tu la Corpul de Artilerie…”

Totul a început cu punerea unui peşte în radiatorul portabil din camera lui, împuţindu-i atmosfera săptămâni întregi, iar apoi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare. Era un boxer pătimaş, cu nasul rupt şi cu nişte urechi ca de elefant, îşi petrecea câteva ore pe zi în sala de sport bumbăcind sacul de antrenament, îi plăcea să se uite la luptele de la TV. Într-o seară era o luptă pe care voia să o vadă neapărat şi, ca să nu-l mai bată nimeni la cap, s-a încuiat în cameră cu o jumătate de duzină de beri şi o stivă de sandvişuri. Bietul om, tot timpul luptei s-a întrebat de ce tot săreau programele. Şi a devenit din ce în ce mai furios. Nu se prinsese că toate televizoarele din clădire erau de exact acelaşi tip şi că aveau telecomenzi identice. Iar noi ne petrecusem toată seara la fereastra lui apăsând pe butoanele de programe şi chicotind ca nişte puştani.

Roşu la faţă de furie, Fraser s-a hotărât să iasă în oraş să bea ceva mai tare, ca să mai salveze ce se putea din seara aia. S-a dus să se bărbierească şi a descoperit că, în timp ce se săpunea, săpunul lui de ras se transforma încet într-un crevete. Careva îi tăiase în două săpunul şi scobise mijlocul, pusese crevetele înăuntru şi lipise săpunul la loc. Fraser a ieşit aruncând în jur cu blesteme, în vreme ce şi cei nevinovaţi se ascundeau în camerele lor şi râdeau în hohote.

„Solid Shot” era de la Transmisiuni. Venea de undeva din nord şi ne miram cu toţii de el, se ţinea nemaipomenit la vârsta lui şi arăta foarte bine. Avea toţi dinţii originali, imaculaţi; făcuse ceva haltere şi ceva alergare şi singurul lui handicap era că uneori îi venea greu să meargă pe propriile picioare, din cauza multelor femei care se agăţau de el. Şi el intrase la o Selecţie dinainte. Avea multă experienţă, făcuse Falklandul şi mai fusese peste

mare; era foarte nostim şi încrezător. Numele lui venea de la arma lui favorită, puşca de asalt Remington, cu pârghie extractoare, de care nu se despărţea niciodată. Puştile astea foloseau diferite tipuri de muniţie, inclusiv nişte gloanţe masive din plumb, numite Solid Shot. Dar mai avea şi o semnificaţie secretă: porecla însemna că omul era tare ca dracu'. Şi cam era, pentru că niciodată nu s-a sinchisit de asta.

Motto-ul lui Eddie era: Munca fără distracţie te ţine în viaţă. Venea şi el de la paraşutişti, făcuse Ambasada şi Falklandul. Stătea în cameră cu Al Slater, care era aşa cum mi-l aminteam din junglă – foarte direct şi foarte serios în tot ce făcea. Porecla lui era Mr. Grumpy (Dl. Ţandără); cineva găsise un afiş cu Mister Men foarte la obiect şi i-l lipise de uşă.

Jock şi Johnny Doi-Piepteni împărţeau o cameră. Cineva bătuse la maşină un anunţ pe care îl şi lipise de uşa lor: „Johnny & Jock, salon de coafură – tuns şi spălat, 2,5 lire – faimoasa spălare albastră a lui Johnny, o liră jumătate" şi tot aşa, cu două modele de coafură masculină din anii şaizeci, de pe vremea lui Englebert Humperdinck. Cumplită chestie e plictiseala asta.

Asta era toată trupa, plus Şefu'. Treaba lui nu era atât pe teren, cât să facă legătura noastră cu toate organizaţiile cu care aveam a face. A plecat destul de repede; nu am aflat niciodată dacă era o nouă misiune, o avansare, sau se săturase să găsească creveţi în trusa de bărbierit.

A venit şi prima misiune. Am luat cu noi cănile de ceai în sala de şedinţe. Nosh grohăia, bucuros, căci Solid Shot răspunsese la întrebarea din *Blockbusters.* Stăteam pe nişte corcituri între scaune şi fotolii; pe perete erau hărţi ale provinciei, hărţi la scară mică ale unor zone, table de scris şi table de scris cu markerul.

Nosh şi Eno umpluseră încăperea de fum. Au intrat Ken şi Şefu', cu o grămadă de hârtii.

„Se pare că avem un job de făcut, a spus Ken. Vor să-l plesnească pe un maior de la UDR[8], chiar la ieşirea din Portadown. Omul spune că e luat la ochi şi că vor să i-o facă. Evident, cei de la TCG vor o confirmare; omul e chiar acum luat la întrebări ca să confirme cele văzute şi ca să ne asigurăm că nu visează cai verzi pe pereţi. Dacă treaba se îngroaşă, va trebui să punem pe cineva să meargă cu el cu maşina. Al, te gândeşti tu la

[8] *Ulster Defense Regiment* – Regimentul de Apărare al Ulsterului (n. red.).

treaba asta? Gândeşte-te bine, alegerea a e ta.

Ne-am uitat la dl Ţandără, care, fără să clipească, a spus plictisit:

— Da, e în regulă, o fac eu.

— Începem să-l acoperim de mâine, de la miezul nopţii. Ceea ce vreau de la voi e să mergeţi acolo mâine dimineaţă, să aruncaţi un ochi, să vă familiarizaţi cu locul, iar la două să fiţi aici. Luaţi legătura cu Fraser, el vă dirijează şi vă duce la faţa locului. Sperăm ca până la două să avem mai multe informaţii şi să putem da nişte ordine înainte să înceapă problemele.

În cameră, Steve mi-a spus, cu o voce serioasă, „De cum or să-nceapă nenişorii să împroaşte, Al şi amicul or să fie în rahat până în gât. O să trebuiască să stăm cât mai aproape de curu' lu' dom' Ţandără."

Ken, Fraser şi Şefu' analizau variantele. Multe lucruri erau de luat în consideraţie când protejai pe careva. Pentru început, de ce fel de ameninţare, e vorba? Voia cineva să-l facă arşice pe tip? Însemna atac din apropiere? Era ameninţată şi familia? Cât de protejat voia să fie? Voia să se rupă total de viaţa de zi cu zi, sau voia să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Mulţi aleg să continue ca până atunci, aveau copii şi voiau ca aceştia să ducă o existenţă normală.

Fraser ne-a adunat dimineaţa următoare şi am plecat câte doi cu maşina. Am trecut de casa omului de la UDR, apoi am mers pe drumul pe care în mod normal ar fi luat-o acesta spre slujbă, cunoscut ca vechiul drum spre Dungannon. Nu era mare lucru de văzut; ne-am orientat prin zonă, am trecut cu maşina pe toate străzile din jur. Fraser ne făcuse orarul astfel încât să nu apară la obiectiv prea multe maşini dintr-odată, care să atragă atenţia.

La două am venit la o nouă şedinţă. Au intrat Ken şi Şefu', proaspăt sosiţi de la TCG *(Tasking and Co-ordination Group* – Grupul pentru Intervenții şi Coordonare) din Armagh. Ken ne-a anunţat:

— E în regulă, o facem. Individul nu e bătut în cap, e pregătit şi ştie să vadă. După părerea TCG-ului, nenişorii îl vor ataca pe drumul spre birou, aşa cum se aştepta şi el. Planul rămâne acelaşi. Al, mai vrei să mergi cu el?

— Nu vă faceţi probleme.

— E bine. O.K., ne infiltrăm la patru dimineaţa. Al merge la

casa omului şi face tot ce e necesar ca treaba să meargă. Ne împărţim în trei grupuri. Vreau ca un grup să se învârtă prin rondul de la vechiul drum spre Dungannon. Vor fi duşi acolo de o maşină cu doi băieţi, care apoi o să stea în zonă ca să-i acopere pe cei doi care patrulează. Numele voastre şi maşinile sunt scrise pe tablă. Or să fie şi două maşini care îl vor urma pe Al, care merge cu Saabul. E vorba de maşina mea, Lancia, indicativ Bravo, şi mai luăm şi Renaultul maro, indicativ India. În maşina mea merg trei, cu mine, iar în Renault patru.

M-am uitat pe tablă şi mi-am văzut numele în dreptul şoferului Renaultului.

— Bravo şi India merg în zonă. Eu îl las pe Al la casă. Al intră în casă şi stă acolo. Îl acoperiţi pe Al de afară, dacă e cazul. După vreo oră, vreau să se dea semnalul de pornire, va pleca echipa Sol. Bănuiesc că atacul va fi în zona aceea, pentru că e mult de mers până la slujba omului, pe drumul spre Dungannon. Zona cea mai riscantă este cea cu intersecţiile care duc la Henderson, unde se va încetini.

Ştiam despre ce rond vorbeşte. Acolo se întâlneau drumurile spre Coalisland şi Dungannon cu autostrada M1. Maiorul de la UDR mergea întotdeauna pe drumul vechi, care era mai îngust şi cu trafic mai redus. Totul convergea spre acel rond. După el, se putea merge mult mai repede.

— Solul, voi o să fiţi în uniformă. Sarcina voastră e să ne avertizaţi din vreme dacă apare ceva. Dacă într-adevăr apare ceva, sarcina următoare este să ocupaţi strada şi să acţionaţi ca un baraj. India, când Al porneşte cu Saab-ul, vreau să-l urmaţi. Al vă va spune rapid cum stau lucrurile. Eu o să fiu pe acolo. Vreau să rămâneţi la cutie, doar să-l urmăriţi pe Al. Dacă se produce vreun furt de maşină, sperăm să aflăm repede şi să căpătăm o listă a maşinilor furate de curând.

Ar fi trebuit să fie un camion sau o dubă, ca să poată avea o poziţie bună de tras în Saab. Iar dacă se gândeau să tamponeze maşina, Saabul e o maşină mare şi grea, aşa că aveau nevoie de ceva mare.

— Problema este să fim flexibili, a spus Ken, şi să ne ţinem cât mai aproape de Al, ca să ne asigurăm că nu-l pierdem.

Dacă nu se întâmpla nimic pe drumul dus, făceam la fel la întoarcere. Tot ce trebuia să facă omul nostru era să meargă la

slujbă şi să se întoarcă acasă.

— Întrebări?

— Ştim câţi glumeţi sunt băgaţi în treaba asta? s-a interesat Eno.

— Habar n-avem. Trebuie să fie cel puţin trei, doi care trag, unul care conduce. Ar putea să atace şi imediat ce iese din casă, dar e treaba noastră să prevenim asta.

Apoi, către Al:

— Dacă vrei să-ţi pui vesta antiglonţ, pune-o. Poţi să o pui sau nu. Dar asigură-te că tipul de la UDR are pe el atâta blindaj cât să poată ajunge la maşină.

— O s-o-ncerc, să văd cum îmi stă. Dacă arată ca dracu, o dau jos.

— Vreau să aud de la voi comentarii scurte, prin radio, asupra situaţiei de pe drum. Veţi asculta şi voi şi, dacă vă spun să plecaţi, spălaţi putina rapid şi intervenim noi. Dacă apare duba în faţa voastră, pe ei, îl ciocniţi, iar noi venim din spate şi urcăm peste ei.

Asta era tot; nu mai era nimic de spus.

— Până la două nu facem nicio mişcare.

Aici se ajunsese la momentul în care, pe lângă antrenament şi aptitudini, interveneau în ecuaţie şi relaţiile interumane. Al trebuia să aibă în noi o încredere totală şi oarbă; eram oamenii care îi asigurau protecţia. De asemenea, el trebuia să se asigure că omul de la UDR rămânea calm, altfel trebuia să-l ţină sub control, dacă se împuţea treaba. Treaba lui Al era de două ori mai grea decât a noastră: nu numai că trebuia să reacţioneze rapid la atac, ci şi să-l ţină-n frâu pe omul pe care-l proteja.

În timpul planificării şi pregătirilor, am întors pe toate feţele posibilităţile de a-i proteja pe cei doi. Am simulat toate posibilităţile – fie că ciocneau maşina, fie că veneau din spate, depăşeau şi începeau să tragă, fie că mai întâi opreau maşina şi apoi trăgeau, fie că aşteptau ieşirea omului din casă sau din maşină.

Ken i-a spus lui Al:

— Când ieşi din casă, o să te acoperim, aşa că pe direcţia asta să nu-ţi faci griji. Laşi omul să-şi facă obişnuitele verificări ale maşinii, inclusiv pe sub ea, după care plecaţi.

— Să nu dramatizăm.

Ştiam cu toţii că cel mai mare risc de a fi lovit era: a) la ieşire din casă, b) pe drumul spre şi dinspre slujbă şi c) la ieşirea de la locul de muncă. Teroriştii studiază rutina zilnică a victimei. Exista întotdeauna un orar strict, să spunem între opt şi opt treizeci, când ţinta iese, îşi sărută nevasta şi copiii, urcă în maşină şi pleacă – oamenii merg întotdeauna inconştient pe aceleaşi cărări bătătorite. Un terorist de meserie va alege întotdeauna momentele cele mai previzibile. La fel fac şi răpitorii.

Al a încercat mai multe tipuri de veste antiglonţ, dar nu arăta destul de bine. A decis să nu-şi mai pună. A fost o decizie personală; dacă voia să arate ca mascota Michelin, avea tot dreptul: la urma urmei, în el avea să se tragă.

La două eram gata de plecare. Toate armele fuseseră duse în maşini. Eu am luat un HK53, puşca de asalt de 5,56. Majoritatea au luat arme MP5 de 9 mm, sau de 5,56, ca să împace necesitatea de ascundere în maşină a armei cu puterea de foc cât mai mare. Iar altă armă era maşina însăşi. Puteam să o folosesc pentru ciocniri.

Fraser urma să coordoneze acţiunea, ajutat de doi transmisionişti. Aveam doi băieţi în uniformă, înarmaţi cu M 16. Maşinile erau burduşite cu termosuri, plăcinte şi sandvişuri; ne aşteptau o zi şi o noapte lungă.

Ne-am adunat din nou în sala de şedinţe, înarmaţi cu pistoalele de 9 mm. Aveam peste tot încărcătoare pline, staţii radio individuale şi fiecare aveam o pereche de mănuşi de piele şi ochelari de protecţie, pentru ca, dacă geamurile erau sparte, să putem conduce în continuare şi să fim protejaţi de cioburi.

Ken a întrebat: „Mai are cineva întrebări, înainte de plecare? Nu… bun, să-i dăm bătaie şi să terminăm treaba.”

Am urcat la volan şi mi-am îndesat HK53-ul în fundul torpedoului, cu patul iţindu-se în faţa schimbătorului. Am verificat radioul:

— Bravo, India, verificare.

— India, O.K.

Din maşina Solului, am auzit:

— Delta, verificare.

— Bravo, O.K.

Am pornit, ţinându-l tot timpul la curent pe Fraser asupra poziţiei. Am trecut de casă şi am transmis:

— Bravo, India, casa e curată.

Mi-a răspuns Ken:

— Bravo, recepţionat, lăsăm marfa.

Maşina s-a oprit, iar Al a ieşit dezinvolt şi a intrat pe uşă. După plecarea maşinii, Ken ne-a anunţat:

— Bravo, marfa a fost predată.

— Delta, recepţionat.

— India, recepţionat.

Acum era o treabă de aşteptare. După vreo cinci minute l-am auzit pe Al verificându-şi aparatul individual. Eram gata de plecare.

Eram parcaţi pe o alee, cam la trei sute de metri de casă, beam cafea şi mâneam biscuiţi. Aveam în maşină un NVA *(Night Viewing Aid* – dispozitiv de vedere pe timp de noapte) de buzunar şi din când în când unul din noi îl lua şi se uita primprejur. Totul era în regulă. Aşteptam în întuneric.

La fiecare jumătate de oră, Ken intra în eter:

— Salut pe toată lumea, aici Bravo, verificare.

— Delta.

— India.

— Bravo, confirmare.

Era frig. Picioarele îmi îngheţaseră şi începusem să tremur. Mi-am ridicat puţin haina şi am devenit conştient de vântul care îmi sufla în faţă prin geamul întredeschis. Începeam să simt oboseala. Voiam să vină odată dimineaţa şi să ne terminăm treaba.

Pe la şapte jumătate, a început să se lumineze şi l-am auzit pe Ken:

— Aici Bravo, ne mişcăm din loc.

Avea de gând să dea o raită prin zonă, ca să vadă dacă se întâmpla ceva suspect. Ştia că în curând o să iasă Al.

Câteva minute mai târziu, vorbeşte Al:

— Verificare radio.

— Bravo, confirm.

— Peste cinci minute ies.

— Bravo, recepţionat.

Lancia, indicativ Bravo, a terminat raita şi nu a descoperit nimic. Planul era ca Ken să meargă înainte şi să cureţe drumul; Al urma să fie la mijloc, iar noi veneam din spate.

— Acum ies din casă, a spus Al.
— Bravo, recepţionat. India, Delta, confirmaţi.
Am pornit motorul. Toată lumea şi-a luat armele şi le-a pus între picioare, gata de plecare. Toate discuţiile au încetat; treaba era serioasă.
— Acum mă aflu la uşă.
— Bravo, recepţionat. Staţiile, confirmare.
— Delta.
— India.
— Merg spre maşină.
— Bravo.
— Deschid uşile garajului.
— Bravo.
— Omul verifică maşina.
— Am intrat în maşină.
— Bravo.
— Motor pornit.
— Bravo.
— Atenţie, trec pe mobil.
— Bravo, recepţionat.
Am intrat şi noi:
— Aici India, trec pe mobil.
— Bravo, recepţionat.
Al a trecut pe lângă noi în maşină, un Saab ultimul răcnet. L-am urmat, fiind mai cu luare-aminte la poziţiile în care teoretic ar fi putut avea loc lovitura.
Al făcea scurte informări în mers – ce maşini veneau, ce numere aveau, câţi oameni erau înăuntru, ce se vedea în faţă, ce se vedea în spate, cu ce viteză mergea, ce era pe marginea drumului. Aveam în minte o imagine precisă a poziţiei lui şi a ce se întâmpla în jurul lui.
Ken a intrat în eter din maşina lui:
— O dubă galbenă în zonă. Nu e în regulă, stă prea mult lângă intersecţie. Este un Enterprise Ulster galben. Merge către drumul vechi spre Dungannon, îl am acum sub ochi. A ieşit din vedere. Staţiile, confirmare.
Am confirmat toţi. Eram cu toţii excitaţi; se părea că începe bâlciul.
Ken a mers spre rond şi a parcat acolo. Avea de gând să lase

Saabul şi Renaultul să treacă. Toţi ne uitam după duba galbenă.

Al, foarte calm, vorbea în radioul ascuns. Să vorbeşti în timp ce lumea se uită la tine, fără ca cineva să-şi dea seama, e o artă.

Chiar dacă apărea duba în faţa lui, trebuia să-şi continue drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, din mai multe motive. Mai întâi, dacă încetinea şi rămânea în urmă, îşi dădeau seama că ceva nu e în regulă. Al doilea, dacă se ţinea prea aproape – nu chiar lipit de dubă, dar pe-aproape – cum vedea ţevile armelor scoase în spatele maşinii, apăsa pe acceleraţie şi izbea spatele dubei cu cele trei sferturi de tonă ale unui Saab. Dacă se oprea, totul era bine, ieşeam toţi şi trăgeam. Dacă nu, putea să dea înapoi, apoi să iasă şi să tragă, sau să iasă şi să fugă. Al avea cu el numai un pistol. Dacă în dubă se aflau doi tipi cu G3-uri aţintite spre el, nu avea cu ce să riposteze – doar dacă nu erau dezechilibraţi în urma impactului. Dar dacă ciocnea vehiculul cu toată forţa putea să se rănească şi el.

— Un Renault 5, vine spre mine. A trecut. Sierra mea are 50-60 la oră.

Am adaptat viteza ca să menţin distanţa.

— Aici Bravo, am recepţionat, 50-60 la oră.

— Acum ne apropiem de Podul Venners.

— Recepţionat.

— Trecem de pod, în direcţia Henderson.

— Recepţionat.

Dacă la radio se vorbeşte calm, şi reacţiile sunt calme. Dacă strigă sau urlă careva în radio, toată lumea este alertată; şi calmul, şi neliniştea se răsfrâng asupra celorlalţi.

Al trecuse de rondul în care se afla trupa ascunsă, care urma să facă barajul. Noi îl urmam, destul de aproape ca să-l putem proteja, dar şi destul de departe ca să nu batem la ochi.

Totul era sub control, exceptând faptul că nu ştiam ce mai era cu duba. Şi mai ştiam ceva, anume că Al era singur. Trecusem de rond şi mersesem destul de mult pe drumul spre Dungannon.

Bravo: „Am trecut pe staţionar, la Henderson.”

A trecut Saabul, am trecut şi noi. Dacă nu s-a întâmplat la rond, le era greu să mai încerce ceva. Eram puţin sictirit că nu se întâmplase nimic. Ne pregătisem atâta ca să nu se întâmple nimic.

Al a luat viteză pe drumul spre Dungannon, iar noi l-am urmat.

Dintr-odată, auzim de la Sol:

— Atenţie – duba se-ntoarce spre rond! L-au ratat! L-au ratat! Geamul din spate e dus. Vine spre tine, Bravo!

— Recepţionat, îl preluăm noi, stai pe fază.

Ken şi grupul lui erau încă de partea cealaltă a rondului, iar duba se îndrepta spre ei în mare viteză. Se părea că glumeţii îl pierduseră pe Al şi nu ştiau că ajunsese atât de departe pe drumul spre Dungannon. Erau probabil în panică; dacă dădeau rasol, intrau în rahat.

Văzând duba apropiindu-se de ei, Ken se hotărî s-o oprească.

— Loviţi-o, pe ea!

Ken îşi puse centura şi se pregăti să o ia din loc. Fiecare se ţinea cum putea mai bine în aşteptarea şocului.

Din duba care se apropia, un băiat trăgea prin parbriz. Amândouă vehiculele s-au răsucit, iar Ken s-a oprit cu un scrâşnet de frâne.

Singurele împuşcături de până atunci veniseră din dubă. Băiatul trăgea în parbriz; toată lumea a băgat capul la cutie, în timp ce cele două maşini treceau una pe lângă alta la câţiva centimetri. Apoi focurile au venit din spate.

Toţi cei trei tipi din Regiment se pregăteau să iasă din vehicul şi să deschidă focul. N-ar fi avut timp să întoarcă maşina, căci se trăgea în ei. Fereastra din spate se dusese, iar glumeţii trăgeau acum prin locul rămas gol. Cel mai bine era să părăsească vehiculul, care avea să primească majoritatea gloanţelor.

Ken strigă la ei:

— Afară! Afară!

Eno se afla în spate şi trăgea, aşteptând să iasă ceilalţi, ca să-i urmeze. Ken îşi pusese centura pentru că voise să-i ciocnească frontal pe glumeţi. Asta i-a salvat viaţa. Imperturbabilul Eno împrăştia gloanţe prin geamul din spate. Trăgea rafale scurte, de două-trei gloanţe; nu-i lipsea decât una dintre cele douăzeci de ţigări pe care le fuma zilnic, ca să arate de parcă ar fi ieşit la o şedinţă de tragere în poligon. Ken deschise uşa, vrând să iasă, dar centura îl ţinu pe loc. Chiar în clipa aceea, uşa primi trei sau patru gloanţe, exact acolo unde ar fi trebuit să se afle el.

Ieşiseră toţi, iar Ken dădea instrucţiuni restului trupei. Ceilalţi doi trăgeau încă în dubă.

— Contact, contact, contact! Duba vine spre intersecţie – India,

confirmare.

— India, am primit, aşteptăm.

Cum am auzit că vine duba, am pornit în trombă şi am început să rulăm cât puteam de repede spre rond. Toată lumea îşi pusese deja mănuşile, iar acum se puneau şi ochelarii: ştiam că o să se tragă în maşină.

Am văzut maşina lui Ken, Bravo, cu faţa spre noi. Băieţii se urcau deja înapoi în maşină. Duba galbenă se îndepărta repede. Ken urma să întoarcă şi să ne urmeze. Am apăsat acceleraţia până la podea.

Am ajuns lângă camion şi am deschis focul.

Pasagerul din faţă îşi propteşte picioarele bine şi se împinge în scaun ca să poate trage precis. Unul dintre cei din spate se apleacă între el şi şofer şi trage prin parbriz.

Unul dintre băieţi trăgea de lângă mine, iar altul din spate. Ţeava HK53-ului său era chiar lângă mine. Când au pornit primele gloanţe de 5,56 Armalite, am tresărit din tot corpul. A fost o izbucnire uriaşa de flăcări şi cu fiecare glonte simţeam o arsură. Ochii îmi clipeau involuntar la fiecare foc.

Parbrizul nostru se crăpase de la primul glonte, dar, fiind securizat, a rămas în picioare. A trebuit să mă aplec spre dreapta, ca să pot vedea pe unde merg. Ţineam maşina cât puteam de stabilă, pentru ca focul să fie cât mai precis.

— Mai repede, mai repede, îl pierdem.

Fumul gloanţelor ne îneca. Vântul urla prin găuri, iar parbrizul scotea cele mai ciudate fluierături. Toată lumea striga.

Ken şi trupa lui erau iar în maşina lor lovită şi se îndreptau spre locul de contact.

— Aici Bravo, încerc să te urmez, India.

Începeam să-l pierdem.

— O ia la stânga, o ia la stânga!

L-am văzut întorcând şi a trebuit să încetinesc, ca să mă asigur că pot să cotesc şi eu. Bravo era deja în spatele nostru. Am făcut la stânga pe partea greşită a drumului, care ducea sub autostradă. Şi dintr-odată ne-am trezit cu o grămadă de drumuri în faţă. Am ţinut dreapta strigând:

— Unde mă-sa s-au dus?

Ken ne-a vorbit prin radio:

— Luaţi-o pe prima variantă la dreapta; eu o iau pe a doua, la

stânga. La treabă!

Am luat-o pe nişte drumuri înguste. Cum vedeam pe careva, ne opream şi-l întrebam răstit dacă văzuse duba.

— Unde e duba? Ai văzut duba?

— Prima variantă dreapta, liber.

— Recepţionat.

— Verific următoarea variantă stânga.

— Recepţionat.

Ştiam în sinea mea că-i pierdusem, dar trebuia să respectăm procedura. Puteau să fie oriunde. Al era la jumătatea drumului spre Dungannon; ieşise în afara drumului şi aştepta.

Întreaga comunitate ieşise să vadă ce se întâmplă. Tot ce au văzut au fost două maşini fără geamuri care se urmăreau şi ţevile de armă care ieşeau din ele.

Toată lumea era amărâtă rău. Bravo fusese lovit; trăsesem fără rezultate, dar nu era printre noi niciunul mort. Al şi ţinta nu fuseseră împuşcaţi şi nu aveam niciun rănit. Dacă-ţi faci treaba şi toţi se întorc cu bine, e un succes. Dacă misiunea a avut un succes din punct de vedere tehnic, dar unul din oameni a căzut, atunci pentru mine asta înseamnă eşec.

Al Slater şi-a făcut bine treaba în ziua aceea. Ştia că va fi ţintă şi că pentru a scăpa cu viaţă trebuia să-şi ia asupra lui atât riscul cât şi protejarea omului de la UDR. Şi tot acest timp trebuia să facă faţă atacatorilor, până când apăream noi să i-i luăm de pe cap. În seara aceea ne-a spus:

— Sunteţi toţi nişte labagii. Nu văd care a fost problema. Am avut o minunată călătorie pe şoseaua Dungannon.

Ce a făcut Al a fost o dovadă că avea ceva sânge şi a şi primit MM-ul pentru asta. Dar nu şi-a făcut decât meseria. N-a avut nimic de-a face nici cu regina, nici cu ţara. Nu şi-a zis că ar fi o situaţie interesantă. Doar s-a gândit cum să iasă din rahat şi de data asta. Faptul că a existat o probabilitate oarecare să moară nu l-a impresionat prea tare. Dacă l-ar fi impresionat, şi-ar fi ales o altă meserie.

Toţi au luat misiunea foarte în serios. Era vorba de nişte vieţi omeneşti şi toţi ştiam cât de preţioasă este viaţa omenească, pentru că toţi aveam un Nicky Smith personal. E drept, puteam să o luăm în derâdere şi să râdem la licitaţia mortului, când se vinde echipamentul decedatului, iar banii se trimit celei mai

apropiate persoane. Însă nu ne ardea de asemenea lucruri, eroismul nu avea ce căuta la noi. Dacă te apuci să faci pe eroul, nu trece mult şi eşti scos din joc. Regimentul nu voia eroi; tipii care fac pe eroii sunt imprevizibili şi pun vieţile altora în pericol. Ideea era să-l laşi pe inamic să moară pentru ţara lui, nu tu pentru a ta.

Operaţia eşuase, dar asta nu mă ataca prea tare pe termen lung. Nicio problemă, războiul era destul de lung.

Din nefericire, aveam să aflu mai târziu, a existat şi o victimă, numită Frederick Jackson. O victimă nevinovată a luptei împotriva terorismului, care fusese atinsă de un glonte de la una din armele noastre în timpul schimbului de focuri.

Duba a fost găsită mai târziu abandonată într-o fundătură. Băieţii o luaseră la şoşon peste câmpuri, înainte să fure o altă maşină ca să fugă cu ea. În dubă s-au găsit o puşcă de asalt, un radio şi încărcătoare de armă automată. Glumeţii veniseră aici ca să omoare – de la distanţă mare, cu o armă automată, sau de aproape, cu puşca de asalt.

Am tras nişte învăţăminte. În asemenea situaţii, era nevoie de arme de calibru mai mare, care puteau fi uşor ascunse; SLR-ul era prea mare şi greu pentru a fi folosit în maşini. Şi în niciun caz gloanţele de 5,56 nu aveau destulă putere de penetrare când trăgeai dintr-o maşină în alta. Răspunsul pe termen scurt, până ce am primit G3-urile de 7,62 de la Heckler & Koch, a fost să punem mâna pe nişte FN-uri argentiniene cu pat rabatabil, pe care Regimentul le adusese din Falkland. Făceau o treabă bună.

În acest tur peste mare am avut şi „prima boabă”.

În comitatul Fermanagh aveau loc repetate împuşcături. Glumeţii veneau la uşa din faţă, băteau şi se repezeau înăuntru şi împuşcau, îndată ce le răspundea cineva. Ţintele erau oameni ai RUC[9] sau UDR; fie că veneau pe picioare, fie în maşini, glumeţii se întorceau bine-mersi. Ceea ce plănuisem noi era să ne împrăştiem pentru câteva nopţi, ca să protejăm un număr de ţinte principale, dar de data asta nu ne puteam baza decât pe presupuneri.

Tactica presupunea o combinare a aşteptării în casă şi a deschiderii uşii de către omul nostru, cu prezenţa afară şi observarea venirii glumeţilor. Totul depindea de teren şi de cum

[9] *Royal Ulster Constabulary* – Comisariatul Regal al Ulsterului (n. red.).

erau casa, grădina şi anexele.

Într-o casă se aflau patru dintre ai noştri, împreună cu ţinta principală. Din toate ţintele posibile la care ne-am putut gândi, aceasta era cel mai probabil să fie atacată. Era o casă de vară mare, în mijlocul pustietăţii, cu cel mai apropiat vecin la peste un sfert de milă.

Frank comanda echipa formată din mine, Eno şi un ofiţer căruia i se spunea Şeffu'. Ca să nu stârnim bănuieli, ne-am hotărât să arătăm ca un grup de prieteni care vin cu cutii de bere şi cu plase întregi de ciocolate Mars cu surprize.

Omul era un tip de patruzeci şi de ani, care ştia o grămadă de bancuri şi era foarte nonşalant, cu toată gravitatea situaţiei. Asta avea probabil legătură cu faptul că peste tot pe unde mergeam era câte o puşcă de asalt agăţată de perete, ca să zică ziua-bună oricui. „Băieţi, haideţi să punem ceainicul ăla pe foc şi să ne aşezăm să vedem ceva la TV. De ani de zile trăiesc aşa – cică am factor de risc mare – iar voi veniţi şi vă ocupaţi de noi câteva zile, după care plecaţi. Dacă aş fi în locul vostru, n-aş lua-o prea în serios. Dar o să fie interesant să vedem ce-o să se întâmple. Noaptea e cam răcoroasă, nu cred eu să vină tocmai acum."

Era o casă frumoasă. În bucătărie era cald, într-un colţ era un Rayburn care duduia, iar pe una din plite era un ceainic uriaş. A aruncat cât colo ceaiul şi sandvişurile pe care le adusesem cu noi. „Lăsaţi chestiile alea oribile, ne-a spus el. O să fac un ceai ca lumea, iar în Rayburn se coc nişte plăcinte chiar acum."

Noaptea era tot îngheţată. Eram foarte bucuros că mă aflu înăuntru, cu plăcinte şi ceai în faţă în loc să stau culcat într-un OP, prin cine-ştie-ce tufiş. Frank şi Şeffu' se uitau la teve în camera din faţă. Eu şi Eno stăteam în bucătărie, pe nişte fotolii pe care le adusesem printr-o uşă lăcuită care dădea în spate. Toate luminile erau stinse; nimeni nu ne putea vedea. Stăteam cu picioarele pe nişte taburete, cu armele agăţate de braţele fotoliilor. Să tot faci războiul aşa.

Glumeţii nu aveau cum să vină prin faţă; era unul dintre acele locuri în care uşa din faţă nu era niciodată deschisă. Din fotoliile noastre, aveam o panoramă perfectă asupra drumului pe care presupuneam că vor veni. Era puţin probabil să vină cu maşina; trebuia să vină pe jos şi să intre prin spate. Dacă intrau, nu mai ieşeau.

Eno mi-a şoptit:

— Mă duc să trag o ţigară.

— De ce dracu fumezi? i-am răspuns. Costă mult şi mai şi puţi.

— Da, dar e bun la antrenament. Vechea treabă cu aprinderea. Zilele astea mă las.

Liniştea nopţii a fost întreruptă de Fraser, prin radio:

— Toată lumea, lăsaţi prostiile, TCG-ul vă vrea la Drumrush Lodge, acum. Nimeni nu ştie despre ce e vorba, dar toată lumea trebuie să ajungă acolo. Dacă aflu ceva, vă dau de ştire. Mergeţi acolo – acum!

— Recepţionaţi, îi răspunse Frank. Am plecat.

Ne-am adunat echipamentul şi ne-am dus la dubă. Frank împărţi sarcinile:

— Şeffu', tu eşti cu harta. Andy şi Eno, în spate.

Omul de la UDR ne-a făcut cu mâna şi ne-a spus:

— Nu vă faceţi probleme cu mine, am mai multe puşti şi batoane de Mars decât o să folosiţi voi vreodată. Mai vorbim.

Fraser a revenit la radio:

— Acum câteva minute, la RUC din Kesh a telefonat o femeie. A spus. „Ascultaţi cu atenţie, aici este Brigada IRA din Fermanagh. În hotelul Drumrush Lodge se află mai multe bombe incendiare. Asta pentru că Drumrush Lodge îi serveşte pe ticăloşii din forţele de securitate.

Vremea era oribilă. Ceaţa era foarte groasă, iar vizibilitatea nu mai mare de 20-30 de metri. Gheaţa de pe drum îngreuna înaintarea. Cum am prins 50 la oră, am început să patinăm. Cel mai bine era să încetinim la 40, cel mult; asta însemna să ajungem acolo fără accident, pierzând 25% din eficienţa trupei.

Prin radio se auzeau celelalte două maşini, care ajunseseră la hotel şi începuseră căutarea. Una dintre maşinile dubioase care se aflau în zona cercetărilor era un microbuz albastru, posibil de construcţie străină.

Eno a spus: „Pariez că e o capcană." Poate că glumeţii voiau să ajungem mai întâi în zona în care organizaseră petrecerea.

Şeffu', care citea harta cu ajutorul unei lanterne mititele Maglite, spune:

— La stânga, chiar aici.

Maşina a luat curba încet. Frank spuse:

— N-are niciun rost să ne grăbim. Hai să o luăm cătinel, tot

acolo ajungem.

Apoi am auzit: „Atenţie, se pare că am găsit ceva, staţi pe recepţie.” Toată lumea a tăcut, aşteptând să vadă ce urmează.

Al, Eddie şi Clive erau în una dintre maşini şi treceau pe lângă o Toyota albastră, parcată pe un drum din apropierea lui Drumrush Lodge. Toată lumea, în afara şoferului, ţinea capul la cutie; nu voiau să deranjeze pe nimeni din treabă. Au continuat la radio: „E parcată, luminile sunt stinse, dar uşa e deschisă puţin. Se pare că ceva se întâmplă.”

Ken, prin radio: „Blocaţi drumul. O lăsăm aşa, să vedem ce se întâmplă.”

Echipa lui se afla la celălalt capăt al drumului. Microbuzul nu se mai putea mişca nicăieri. Speram că zona este încercuită. Totuşi, tot nu ştiam care-i treaba.

Echipa lui Clive ieşise din maşină, iar Al a întins aricii, lanţurile cu ţepi care opresc un vehicul prin spargerea cauciucurilor.

Ken către Fraser, prin radio: „Am uitat vreo zonă?”

Evident, voia să ştie dacă exista între cele două maşini vreun drum sau o potecă pe care nu o văzuseră.

„Nu, e O.K. Totul a fost acoperit.”

S-au oprit şi au ascultat. Sunetele se aud mult-mai bine noaptea, iar în cele friguroase şi mai bine.

În timp ce noi ne târâm pe gheaţă cât puteam de repede, mi-l închipuiam pe Eddie ascultând în ceaţă, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă în jurul maşinii. Îşi deschisese gura, ca să scape de sunetele pe care le făcea cu maxilarul şi îşi concentra auzul asupra zonei.

Eddie auzea ceva, dar avea nevoie de o confirmare: „Clive, ascultă puţin.” Clive a venit la Eddie şi şi-a oprit radioul, ca să nu interfere auzul cu ce îi venea din cască.

Cineva venea pe drum. Asta nu era bine pe ceaţa aia îngheţată.

Stai pe loc şi arată-ţi mâinile! a strigat Eddie. Aici forţele de securitate!

Pietonul se afla la 10 metri, iar Eddie hotărâse că era destul de aproape. A strigat destul de tare ca să-l audă el, dar, spera el, nu prea tare, ca să alerteze pe alţii aflaţi în zonă.

— E O.K., eu sunt!

Vocea băiatului îi trăda ezitarea; spera că dăduse doar de o

patrulă militară locală şi că avea destul timp să se gândească la ceva sau să se retragă.

— Taci şi stai pe loc, altfel trag. Ai înţeles?

Clive avea deja HK53-ul la umăr şi se apropia.

Băiatul o rupse la fugă.

Al se duse în spatele maşinii, ca să scoată o rachetă de semnalizare Schermuly din portbagaj. O lansă şi noaptea se transformă într-o zi ceţoasă.

Clive şi Eddie traseră spre locul în care fugise băiatul, în timp ce acesta sărea peste un şanţ, apoi peste un gard şi pe câmp. Pe ceaţă, aparatele de vedere în noapte sunt destul de limitate. Îl pierdeau; trebuia să facă ceva.

L-am auzit pe Ken: „Contact, contact, staţi pe recepţie."

Asta ne-a pus pe foc. Şeffu' izbucni:

— Să dea dracu', e pe bune! Trebuie să ajungem acolo cât putem de repede.

— N-are niciun rost să ne grăbim. O să ajungem acolo.

Ştiam că Frank are dreptate, dar mă simţeam neajutorat în scaunul meu din spate.

Echipa lui Ken nu a făcut mai mult decât noi; nu s-ar fi mişcat, pentru că văzuseră albastru-pe-albastru *(foc prietenesc).* Dacă Clive şi Eddie aveau nevoie de ajutor, îl cereau.

În tot timpul acesta, la mai puţin de 5 metri de echipa lui Clive se aflau alţi doi membri ai PIRA. I-au auzit pe ai noştri şi au rămas ascunşi. Când racheta s-a aprins, iar Clive şi Eddie au început să tragă, au tras şi ei, în Al.

Clive şi Eddie prinseseră fugarul. Se oprise la vederea luminii şi ştia că intrase în rahat.

— Mâinile sus şi întoarce-te spre mine. Acum vino spre mine.

Clive îi dădea comenzi, dar băiatul nu-l asculta. L-au tras în drum şi l-au pus cu faţa în jos.

— Am să te percheziţionez, i-a spus Clive. Dacă te mişti, te împuşc, ai priceput?

Eddie strigă la Al să-i aducă nişte cătuşe de plastic cu care să-l mobilizeze până la venirea RUC.

Aproape ajunsesem acolo şi îi spuneam lui Ken pe unde venim, ca să ne aranjeze unde voia. Întunericul cuprinsese iar zona.

Al nu răspunsese la cerere, aşa că au tras amândoi prizonierul la maşină. Eddie către Clive:

— Ia arma mea, mă duc în spate după cătuşe.

I-a dat arma lui Clive, care îl bloca pe băiat la pământ. Arma lui Eddie nu avea curea, drept pentru care Clive a ţinut-o în mână. Următoarea persoană pe care am auzit-o a fost Eddie:

— Către toate indicativele, avem un om doborât. Al, e nevoie de elicopter. Aduceţi imediat un elicopter!

— Recepţie, interveni Fraser. Confirmă că e Al. Confirmă că e Al, terminat.

Trebuia să ştie ce grupă de sânge să ceară.

— Da, e Al, răspunse Eddie. Veniţi repede. Avem nevoie acum!

Apoi Ken, care spuse:

— Băgaţi-o-n mă-sa de vreme! Aduceţi-l acum! Vreau un elicopter, acum!

Transmisioniştii erau deja pe frecvenţă şi cereau un elicopter. Dar nu puteai să zbori cu un elicopter pe o ceaţă ca asta. Şeful de la TEG încerca să aducă o ambulanţă la faţa locului.

Fraser a revenit peste câteva minute şi le-a spus lui Clive şi Eddie:

— Nu putem aduce un elicopter, ceaţa e prea deasă. Încercăm să aducem o ambulanţă, încercăm să vă aducem ceva, staţi pe recepţie.

Al primise gloanţele în braţ şi în piept. Eddie scosese trusa de prim ajutor din portbagaj şi încerca să oprească hemoragia şi să bage ceva fluide în Al.

Nu era bine: Al era la pământ, iar în jur, în întuneric, mişunau glumeţii. Echipa lui Ken îi urmărea pe câmpuri, iar noi făceam la fel.

Băiatul aflat jos a auzit probabil ceva şi s-a considerat şi mai în rahat, căci a încercat să scape din treaba asta. Împinse un cuţit spre Clive, încercând să treacă pe lângă el. Clive lăsă jos HK53-ul lui Eddie, ca să se poată folosi de braţ şi să-l doboare.

Era prea târziu. Băiatul dispăruse, la fel şi arma.

— Are un 53! strigă Clive. Are un 53!

Au fugit după el.

Eddie îşi scosese pistolul; traseră amândoi şi băiatul căzu la pământ. Alergară la el, nu mai avea puls. Se întoarseră la Al, dar era prea târziu. Al Slater era mort.

Prin staţie, se auzi vocea lui Ken:

— Contact, staţi pe recepţie.

— Suntem la două minute distanţă, îi răspunse Frank. Oprim tot ce mişcă.

Am oprit toate vehiculele care veneau din direcţia aceea. Eram bucuros că eram în uniformă: pe aproape era o bază a forţelor de securitate şi dacă se împuţea treaba nu voiam să fiu găsit în haine civile.

Am văzut nişte lumini venind şi am pus instalat imediat un punct de verificare a vehiculelor.

Frank merse la maşină şi spuse, ca orice soldat, ca să nu bată la ochi:

— Bună seara, pot să văd permisul dumneavoastră de conducere? Unde mergeţi? Mulţumesc, noapte bună.

Ceea ce ei nu ştiau, era că eu aveam aţintit un M16 spre capul şoferului, iar Eno stătea gata să oprească maşina şi pasagerii cu o LMG, dacă cineva avea ceva cu o biată patrulă a armatei locale.

Am început să cercetăm zona, dar aveam nevoie de prea multă baftă ca să dăm de ei. Trebuia să acoperim cât mai mult teren, într-un timp cât mai scurt.

Am auzit la radio cum Fraser cheamă unităţile locale QRF să înconjoare zona, în speranţa că glumeţii cu bombele mai erau pe acolo şi se simţeau prinşi în capcană.

Din traficul radio, am putut să-mi dau seama că erau mai mulţi şefi decât oameni operativi. Unele din Land Roverele lor erau în şanţ, din cauza gheţii.

Tot ce ştiau era că prin zonă se găseau victime şi terorişti. Orice mişcare de crenguţă era raportată. Exista pericolul să fim împuşcaţi de propriul QRF.

La distanţă se auzeau focuri scurte de armă. De fiecare dată, întrebam prin staţie: „Ce s-a întâmplat? Ce este?” Voiam să intervenim. De fiecare dată, Fraser ne liniştea: „Staţi în aşteptare! Staţi în aşteptare!”. Erau cei de la QRF, care trăgeau în umbre. Erau mari şanse ca glumeţii să se mai afle în zonă, dar QRF-ul făcea probleme şi, cu cât pierdeam mai mult timp, cu atât puteam să-i pierdem mai uşor.

Ken era supărat rău şi îi transmise lui Fraser: „Spune-le asta celor din QRF – căutăm noi în zonă. Să stea unde sunt. Să nu tragă în nimic, decât dacă unul dintre noi le spune să tragă, sau dacă se trage în ei. Fără patrule, fără mişcare; să stea în maşini.

Spune-le să nu reacţioneze la nimic până li se spune.”

Eram bine izolaţi, dar picioarele şi mâinile îmi erau amorţite şi îngheţate. La fiecare pas alunecam pe gheaţă.

Fraser, prin radio:

— QRF a raportat mişcare la gardurile dinspre râu. Vreun indicativ prin apropiere? Recepţie.

Linişte.

— Mergem eu şi Andy, răspunse Frank.

— Recepţionat. Frank merge la râu. Ken, confirmare.

— Ken, confirm.

— Andy, spuse Frank, vreau să o iei înainte şi să te uiţi peste tot cu vizorul de noapte în zona gardului. Vin după tine cu al meu şi îi scoatem pe glumeţi.

Mi-am pus vizorul, am tras aer adânc în piept şi am pornit.

Totul era nefiresc de liniştit. Puteam să aud gheaţa pârâind pe iarbă. Eram într-o poziţie semicocârjată, cu piedica armei ridicată, fără să respir prea tare, păşeam ridicând mult picioarele. Frank era în spatele meu, la 5-7 metri, ţinându-mi dreapta, ca să poată lua pe oricine din partea aceea. Fiind asigurat în faţă, îi era mai uşor să reacţioneze.

Ascultam la radio, ca să mă asigur că toată lumea ştie unde mă aflu.

Ambulanţa apăruse, cu lumina albastră rotindu-se. Era destul de departe de noi, dar girofarul ne prindea ca un stroboscop în discotecă. M-am gândit, fir-ar al dracului, ce zi am avut.

Am mai făcut doi-trei paşi, m-am oprit, am făcut un tur de orizont cu vizorul de noapte. Mergeam, ne opream, mergeam iar. Mă aşteptam în fiecare moment să aud focuri şi să simt gloanţele cum mi se înfig în corp. Nu era un sentiment prea plăcut.

De-a lungul gardurilor se aflau şanţuri de drenare uriaşe. Era întuneric ca-n peşteră, iar vizibilitatea era de rahat, o grămadă de sunete şi de zgomote îndepărtate. Pe acolo era posibil să se găsească nişte terorişti care tocmai avuseseră un contact. Care tremură şi vor să iasă de acolo şi sunt înarmaţi.

Abia după douăzeci de minute m-am gândit: la dracu, am picat de papagal. Eu încasez gloanţele, iar Frank apare şi îi împuşcă.

Nu am găsit nimic.

Peste câteva zile lucrurile au început să se adune.

Antoin Mac Giolla Bride fusese soldat în Republica Irlanda şi un

terorist cunoscut din 1979, când fusese arestat pentru deţinerea ilegală a unei puşti. ASU-ul lui *(active service unit* – unitatea operativă) plănuise lăsarea unei mine de teren, constând din nişte butoaie de bere burduşite cu exploziv inferior într-un canal acoperit din apropierea intrării în hotel. Bomba era deja pe poziţie atunci când am primit apelul telefonic.

Atunci când maşina lui Al a trecut pe lângă ei, probabil că au auzit-o şi s-au ascuns. Din nefericire, maşina s-a oprit doar la câţiva metri de doi dintre ei. Când Al a lansat racheta luminoasă, i-au văzut silueta şi au deschis focul.

Al a fost lovit, dar a reuşit să se întoarcă şi să riposteze. După care a căzut.

Au fugit şi au ajuns la malul râului Bannagh. Au sărit în apă ca să treacă pe malul celălalt. Râul avea doar şapte metri lăţime, dar era umflat şi în multe locuri adânc. Unul din ei s-a înecat.

Detaşamentul era o echipă foarte unită, iar moartea lui Al Slater ne-a dărâmat pe toţi. Nu e niciodată uşor să pierzi pe cineva pe care-l cunoşti, dar nu ai ce face, trebuie să te obişnuieşti cu gândul. Cam două zile nimeni nu a mai spus nicio glumă.

Crăciunul care ne aştepta avea să fie de tot rahatul. Detaşamentul a invitat tot felul de personalităţi din poliţie şi din alte organizaţii cu care cooperam.

Unul dintre poliţiştii de acolo, un tip numit Freddie, îşi pierduse mâna într-un accident şi avea o proteză Gucci prinsă cu curele de ciot. Mergea cu electrozi şi îi dădea posibilitatea să-şi îndoaie degetele şi să apuce lucruri, dar, din nefericire, mâna o lua razna din când în când. Mergea bine un timp, după care electrozii se scurtcircuitau şi degetele începeau să se strângă ca în filmele vechi de mâna a doua. Ne-am distrat de minune.

Ne-am gândit să-i facem un cadou. Ne-am sfătuit şi ne-am ciorovăit multă vreme ce să-i luăm. Cea mai ca lumea chestie la care am ajuns a fost o plăcuţă comemorativă, dar Ken a spus:

— Asta e o aiureală; lăsaţi-mă pe mine, rezolv eu.

Freddie a venit la chiolhan; erau acolo cam 150 de persoane.

A venit Ken cu un pacheţel înfăşurat în tot felul de panglici şi hârtie frumoasă.

— Fred, a spus el, iată ceva care exprimă mulţumirile noastre pentru ajutorul şi sprijinul dat în acest an scurs. Sperăm că ţi se

va potrivi şi că, spre deosebire de vreo medalie comemorativă de agăţat pe perete, ne-am gândit să-ţi oferim ceva mai practic.

— Mulţumesc din suflet, a răspuns Fred. A început să desfacă panglicile şi hârtia, lucru care i-a luat mult timp, pentru că Ken folosise vreo patru straturi, numai ca să-l enerveze. În sfârşit, Fred a dat la o parte hârtia, scociul şi, după ce a transpirat serios, cadoul nostru a apărut în toată splendoarea: o sticluţă de ulei de mecanisme fine WD40.

Freddie a primit-o foarte bine, şi-a suflecat mâneca şi a şi tras câteva jeturi la mână.

La licitaţie, am cumpărat jacheta Barbour a lui Al; era mult mai ieftin să iau una nou-nouţă, dar asta este.

Nimeni nu a fost afectat atâta de moartea lui Al cum a fost Frank Collins.

— În şapte ani de Regiment, am văzut mulţi colegi murind, a spus el, dar acum mă simt cel mai lovit.

Poate că moartea lui Al a fost prima mare încercare pentru credinţa lui creştină. Curând după aceea, Frank a părăsit regimentul şi s-a hotărât să se pregătească pentru a deveni ayatollah. Dar, înainte de a intra la Colegiul Biblic, a trebuit să-şi plătească ipoteca, iar prima lui slujbă de liber-profesionist l-a purtat în Sri Lanka.

Frank a stat acolo două săptămâni. L-am văzut multă vreme după aceea în Hereford şi mi-a spus cum a fost: „Nu aveau nici măcar noţiunea de bine sau rău, tot ce aveau în minte era cum să omoare tamili. Unii dintre cei pe care i-am antrenat au comis atrocităţi. Eram foarte bine plătit, dar am plecat direct spre casă.”

După aceea, a căpătat o slujbă de BG (*bodyguard)* în Atena şi a lucrat pentru şeful de la Burton, Sir Ralph Halpern şi pentru bossul de la Harrods, Mohammed Al-Fayed. În cele din urmă, a economisit destul, a scăpat de ipotecă, a trecut prin versiunea de Selecţie a Bisericii şi a reuşit. După doi ani de studiu a fost avansat vicar plin. Şi treaba asta a făcut-o excelent.

Debbie avea o slujbă şi presupuneam că-i place. Nu eram sigur, pentru că niciodată nu eram acolo.

De câte ori puteam, îi telefonam, dar de fiecare dată îi spuneam ce făceam eu şi nu ascultam niciodată cu adevărat ce spune ea. Priorităţile mele erau aiurea. Regimentul era totul; mă

înnebuneam după ce făceam. Dar eram foarte egoist; îmi sacrificam căsnicia, era în întregime greşeala mea. Dacă veneam acasă în permisia de după misiune, abia aşteptam să merg în oraş, să mă întâlnesc iar cu colegii. Totul se învârtea în jurul lor; ea era pe planul al doilea. Cred că era cumplit pentru ea. Eram şi atât de stupid, încât să încep să vorbesc despre copii, când eu nu aveam timp nici să-mi văd nevasta. Dar nu-mi dădeam seama, pentru că eram tâmpit. Nu am înţeles că mi se duce naibii căsnicia; eram prea ocupat cu specializările, iar cea mai importantă era cea cu explozibilii.

17

— Unul dintre scopurile acestui curs de douăsprezece săptămâni este să vă înveţe sabotajul industrial, sarcinile strategice şi lovirea unor anumite ţinte, ne-a spus instructorul. O sarcină tipică a Regimentului ar putea, de pildă, să fie punerea pe butuci a industriei unei naţiuni cu care suntem în război. Pot ei să aibă armata pe front, dar până la coadă o armată nu face doi bani dacă nu primeşte provizii. Iar atacurile asupra bazei industriale pot şi să diminueze moralul populaţiei, care este foarte important pentru efortul general de război.

Era o chestie pasionantă şi abia aşteptam să-mi bag nasul în ea. De mic copil, fusesem fascinat de filmele TV în care nişte tipi se căţărau şi dărâmau coşuri de termocentrale şi blocuri înalte, care se prăbuşeau în propriul perimetru. Aveam cunoştinţele de bază din timpul Selecţiei, dar voiam să ştiu mai mult.

Serviciul de instruire era responsabil şi de instruirea pentru lucrul cu explozibilii, ca şi de Selecţie. Joe, instructorul de la explozibili, avea doi ani bătuţi pe muchie în domeniu şi îşi cunoştea foarte bine meseria. Exploziile se folosesc în timpul misiunii ca o lovitură de fineţe: putem să vrem să distrugem un pod, o linie de cale ferată, o hidrocentrală sau o rafinărie; sau să facem nişte docuri impracticabile, să deschidem nişte baraje, să distrugem aeronave civile sau militare.

Am învăţat cum să perturbăm comunicaţiile prin microunde şi prin fire în mediile civile şi militare. „Aceste pagube pot fi produse cu ajutorul unui kilogram de explozibil plastic, ne-a spus Joe. De ce să trimitem o escadrilă să distrugă un complex industrial, când acelaşi rezultat poate fi obţinut prin distrugerea sursei de energie?”

Dacă mergeam sub acoperire, trebuia să cunoaştem şi să exersăm secretele meseriei – supravegherea şi dejucarea supravegherii.

Primele două săptămâni am învăţat ca papagalii toate regulile, lucrurile permise şi interdicţiile şi toate formulele. În misiune nu puteam lua cu noi micile manuale. Joe ne turna regulile cu pâlnia în cap şi ne dădea teste în fiecare zi. Fiecare moment liber pe care îl aveam, trebuia să tocim; pentru un savant ca mine, era ca şi cum ai încerca să bagi zece kile de rahat într-o pungă de două kile.

Am învăţat despre explozibilii folosiţi de armata britanică şi de altele, ce explozibili erau disponibili în comerţ şi unde şi cum puteam să-i procurăm.

Odată ce îi aveam, trebuia să ştim cum să-i folosim. Sabotajul industrial implică aproape întotdeauna tăierea oţelului. Exploziile nu sunt ca la Hollywood – o bubuitură asurzitoare, o minge de foc uriaşă şi podul cade. Deviza Regimentului era cantitate minimă de explozibili la un maxim de distrugeri – nu ca aventura mea cu copacul din junglă – pentru că aşa este mai uşor să-l cari, să-l fabrici, sau să-l ascunzi.

Funcţie de tipul podului, scopul era să faci nişte mici tăieturi care să facă podul să se prăbuşească sub greutatea proprie. Pentru demolarea unei clădiri, nu trebuie decât să iniţiezi căderea, iar clădirea însăşi va face restul.

Am învăţat cum să aruncăm în aer totul, de la linii de telecomunicaţii la centrale electrice, de la trenuri la avioane. Totul trebuia distrus astfel încât să nu poată fi reparat sau înlocuit, iar dacă nu, reparaţia să dureze un interval cât mai mare de timp. Să distrugi ceva nu înseamnă neapărat să-l razi de pe faţa pământului. Ar putea să însemne şi numai o pătrundere de un centimetru într-o piesă anumită a unei maşinării. Asta ar fi suficient ca să perturbe funcţionarea părţilor interne. După aceea, maşina se distruge singură. Arta este să identifici partea slabă, să ajungi acolo, să-ţi faci treaba şi să pleci.

O grămadă de autostrăzi şi de structuri de rezistenţă sunt construite din beton, aşa că am învăţat cum să-l distrugem – iar asta a necesitat o grămadă de explozibili. Uneori nu e de ajuns să dărâmi capetele podului, trebuie să tai şi pilonii, ca să maximizezi distrugerile. Găurile se pot repara; porţiuni întregi ale unor autostrăzi suspendate se pot reface în două săptămâni, după cum demonstrează californienii la fiecare cutremur.

O uzină mare sau chiar un oraş mic, poate fi paralizat pur şi

simplu prin distrugerea staţiei de distribuire a electricităţii. Evident, există tot felul de contramăsuri, iar în timpul unor conflicte punctele cheie vor fi apărate. Totuşi, în multe situaţii Regimentul nu face aceste lucruri în zona unui conflict major; aveam de-a face fie cu un mic război de gherilă, fie cu un scenariu revoluţionar. Dacă ţinta este apărată, asta însemna că avem încă o problemă de rezolvat. Puteam să punem încărcăturile şi să le detonăm peste o lună. În teorie, o încărcătură poate fi plasată pentru cinci ani. Există o grămadă de metode de a iniţia o explozie, de oriunde din lume.

Am mers la unul din posturile din jurul Herefordului şi fiecare dintre noi a făcut o recunoaştere pe îndelete *{nu sub acoperire).* Ne-am uitat bine la pod, am făcut măsurători şi am făcut ca la carte un raport de recunoaştere, învârtindu-ne în jurul podului cu rulete şi aparate de fotografiat şi plănuind cum să-l distrugem. În timp ce noi, ceilalţi, făceam toată treaba asta tehnică, Bob, unul dintre cei mai încrezători oameni din lume, unul care nu numai că ştie încotro merge, ci şi cum merge şi când o să ajungă, măsura cu pasul de-a lungul căii ferate, fluierând în timp ce număra.

Bob vorbea întotdeauna cu viteză supersonică:

— N-aveţi nevoie de toată chestia asta tehnică, de nefericitele alea de rulete, ne-a vorbit el, dispreţuitor. Dacă o făceaţi pe bune, aţi fi măsurat cu pasul. Douăzeci, douăzeci şi unu…

Când ajunse la capătul celălalt al podului, se aşeză, luă cadrul cu degetele, ca un regizor de film, trase două instantanee şi se întinse la soare.

Instructorul se apropie de el şi-i strigă:

— Ai terminat, Bob?

— Da, nicio problemă. Îmi place mult mai mult aşa.

Bob a stat acolo tot restul după-amiezii, bucurându-se de soare şi dând pe gât din când în când nişte ceai, în timp ce noi fugeam de colo-colo ca idioţii. Apoi, eu am lucrat la raportul meu de cercetare până la două dimineaţa, iar Bob nu. A intrat în sala de clasă proaspăt ca o floricică şi a spus:

— Floare la ureche!

Instructorul a notat eforturile noastre şi a făcut comentarii pe marginea lor. Cele mai multe rapoarte erau competent făcute, dar cel al lui Bob, ne-a spus el, era extraordinar.

— Te-ai distrat ieri, nu-i aşa? l-a întrebat pe Bob. Minunat la soare, nu? Sunt surprins să văd că nu eşti ars la câtă plajă ai făcut.

— Mi-am făcut bine raportul, nu? a zâmbit Bob. Şi aţi spus că e trăznet.

— Punct cu punct, a răspuns instructorul. Cu o excepţie.

— Ce excepţie?

— Toate fotografiile tale arată podul sub o ploaie torenţială!

— Extraordinar, a spus Bob. Cred că era murdară lentila.

Bob îşi petrecuse tot weekendul trecut făcând fotografii şi măsurători tehnice ale podului, astfel încât în ziua respectivă a putut să ne dea cu tifla. Şi să ne arate că el nu face nimic. Ar fi fost cea mai reuşită farsă, dacă şi-ar fi amintit că plouase cu găleata tot weekendul.

Cursul de explozibili ne-a învăţat cum să folosim echipamentul, dar şi cum să transmitem informaţia altora, ca să o poată folosi şi ei. Asta implica şi să faci fotografii fără să fii observat şi fotografii în infraroşu. Puteai să fii un businessman care avea ţinta ca privelişte de la fereastra hotelului, sau un autostopist. Aparatul foto sau camera video trebuia ascunsă asupra ta sau într-o sacoşă. Dacă nu, fotografia trebuie luată de departe, de la un OP ascuns la doi kilometri, cu ajutorul unor obiective mari, cu oglindă.

Pe lângă amănuntele tehnice ale folosirii explozibililor, studiam şi sistemele de apărare. Câte gărzi sunt la poartă? Par să fie alertaţi? Stau undeva la umbră cu o ţigară în gură? Cum se intră şi cum se iese cel mai bine? Puteai să faci pregătirea şi planificarea pentru un alt grup – le spui ce încărcătură trebuie folosită, cum se pleacă de la RV-uri şi cum se părăseşte ţinta. Poţi primi ordinul să rămâi la faţa locului, ca să evaluezi pagubele şi să judeci urmările. Toate astea fac parte din specializare. E o treabă mult mai complicată decât ce face Clint Eastwood călare, care aprinde un calup de dinamită şi îl aruncă peste zid.

Fusesem toţi antrenaţi în tratarea traumelor, în abordarea rănilor împuşcate şi a fracturilor, stabilizarea stării, administrarea intravenoasă a fluidelor; toţi ne pricepeam să ţinem în viaţă un om lovit de schije sau gloanţe. Dar lucrurile de care se ocupă Regimentul necesită alţi oameni, care să fi învăţat mai multe despre sănătate; medicul patrulei trebuie să fie capabil să facă

operaţii chirurgicale pe teren, să recunoască bolile, să prescrie şi să administreze medicamentele. Rezultatul activităţii lui este că patrula poate să stea pe teren mai mult timp, dacă se impune; nu este nevoie să chemi elicopterele care să ridice răniţii şi care ar putea compromite acţiunea.

Regimentul avea o politică de abordare a „inimii şi minţii" din ţările din Lumea a Treia în care opera. De exemplu, în anii şaptezeci, o mare parte din timpul Regimentului a fost petrecut în triburile Baluch şi Firqat, cărora li s-au prescris medicamente şi asupra cărora s-a vegheat. Am văzut rapoarte de supraveghere, care se ocupau de orice, de la asistarea la o naştere, la operarea unui sătean care îşi pierduse jumătate din sânge. Uneori, pachetele aduse de Regiment aveau mai multe medicamente decât unele dintre spitalele lor. Singura problemă era că de câte ori începeau sanitarii să administreze ajutorul pentru bolile şi rănile grave, se forma lângă adăpostul lor o coadă de un kilometru, formată din oameni cu bătături şi cu unghii crescute înăuntru.

Unul dintre sanitari mi-a povestit: „Am avut grijă de doi tipi care aveau probleme la picioare, în junglă. După aia, toţi, cu căţel, cu purcel, s-au transformat în bolnavi şi au venit să ne arate toate zgârieturile şi umflăturile de la picioare. Următorului care a venit peste noi i-am dat a înţelege că trebuie să-i amputăm piciorul. Am început toată procedura, am curăţat masa, am scos toate cuţitele."

Se pare că i-au explicat omului că singura cale de a rezolva problema unui picior atât de deteriorat era să-l taie de tot, aşa că trebuia să se aşeze ca să i-l taie cât ai zice peşte. Dintr-odată, tăietura de la picior nu l-a mai durut, iar individul a luat-o la fugă. A dat sfoară în ţară şi după aia nu s-au mai ivit prea mulţi cu probleme la picioare.

În timp ce făceam cursul de artificieri, am întâlnit în Hereford băieţi care făcuseră cursul de infirmieri şi am auzit de la ei poveşti minunate.

Făcuseră la Hereford şase săptămâni de elemente de bază, învăţând să facă injecţii intravenoase, să administreze medicamente injectabile, să prescrie şi să folosească medicamente. Toate medicamentele trebuia să fie învăţate după numele lor universale, în latină; asta i-a bucurat imens...

După aceea, a trebuit să facă două săptămâni la Şcoala de Medicină Tropicală din Londra. O mare parte a misiunilor se petreceau în zone tropicale, iar ei erau obligaţi să înveţe despre bolile tropicale, despre prevenirea sau despre tratarea lor.

S-au întors la Hereford pentru puţin timp, pentru câteva cursuri ţinute în sală, iar în cele din urmă au fost repartizaţi la spitale din toată ţara. Majoritatea timpului l-au petrecut la Răniri, făcându-şi mâna: li s-a spus că pot să înveţe câte teorie pofteau, dar asta nu înseamnă nimic dacă nu pui mâna să rezolvi o rană de accident auto, sau pe nişte tipi care s-au îmbătat sâmbătă seara şi s-au tăiat.

A trebuit să piardă şi mult timp învăţând cum să devină ipohondri. Un tip numit Rod, care vorbea cu un accent pronunţat de Yorkshire şi cu o grămadă de regionalisme, şi-a petrecut primele două săptămâni ale detaşării la spital lucrând la Răniri. Următoarele două săptămâni le-a petrecut cercetându-se pe sine, convins că ceva merge rău, folosind toate aparatele şi maşinăriile ca să vadă cum stă cu inima şi cu celelalte.

Alt ipohondru era Charlie. Plecase din Regiment pe la treizeci de ani, se dusese să lucreze peste mări, după care se întorsese şi trecuse iar Selecţia. Acum era cel mai bătrân caporal. Într-o zi, făceam antrenament cu detaşamentul în poligon şi făceam poştă nişte ţigări. Charlie nu putea să suporte să ne vadă fumând aşa.

— Nu ştii niciodată ce ai putea să capeţi.

— Aşa e, a răspuns cineva. Eram în Extremul Orient şi am contactat leptospiroză. Am pierdut treişpe kile.

— Ai avut ghinion, i-a spus Charlie. Când s-a întâmplat asta?

— Luna trecută.

— Fir-ai al dracului de împuţit! a strigat Charlie.

Am început toţi să râdem, pentru că ştiam cât de furios era. Ne bătuse la cap zile întregi că nu e bine să bei din aceeaşi cană sau să tragi din aceeaşi ţigară cu un tip care avusese leptospiroză. După aceea, nu a mai băut decât ceai făcut de el, separat.

La sfârşitul săptămânii de antrenament, l-am întrebat:

— Încă nu ai luat leptospiroză, Charlie?

Nu, a spus el, dar n-aş băga mâna-n foc că voi n-o s-o luaţi, toţi.

— De ce?

— Păi, am făcut pipi în fiecare zi în cazanul de ceai.

Sistemul de plasare a funcţionat cu adevărat bine, atât pentru Regiment, cât şi pentru spitale. Băieţii au căpătat experienţă, iar secţiile de tratare a răniţilor au căpătat ajutoare foarte săritoare.

Un tip numit Pat a fost repartizat ca auxiliar la Birmingham General. La spital veneau toţi beţivii cu cioburi înfipte în frunte şi bande de tineri care se credeau cei mai tari din parcare pentru că aveau o tăietură pe faţă. Personalul făcea tot ce putea ca să-i ajute, dar băieţii erau pulbere şi plini de vitejie şi se luau de infirmiere. Acestea încercau să-şi facă meseria şi să aibă grijă de ei, iar băieţii deveneau şi mai vorbăreţi şi mai îndrăzneţi.

Pat era la un curs de recalificare, după doi ani de pauză. Era foarte supărat să vadă ce trebuie să suporte fetele alea. Problema e că nu putea să facă mare lucru, pentru că băieţii aveau ordin să iasă cât mai puţin în evidenţă.

Totuşi, într-o noapte, când una dintre fete a ieşit ţipând dintr-o rezervă, Pat s-a dus să vadă ce se întâmplă.

A ieşit imediat un tip, care a început să-l împungă cu degetul în piept:

— Acum să te văd ce-ai să-mi faci!

Pat s-a uitat o secundă la el, după care i-a spus:

— Dacă asta vrei, asta ai.

I-a tras una, l-a îndoit de mijloc, apoi l-a doborât la pământ.

Băiatul a izbucnit în lacrimi şi a spus „Ce-a fost asta?”, de parcă era numai vina lui Pat. După care a început să strige să vină poliţia. Întâmplător, la camera de gardă erau doi poliţişti, care aduseseră un beţiv; au venit să arunce un ochi după cortina rezervei, li s-a spus imediat ce se întâmplă, dar au spus: „Ne pare rău, domnule, dar nu am văzut nimic.”

Tipul cu fruntea tăiată avea un amic rănit grav, care aştepta afară, pe un cărucior. Pat şi o infirmieră au fost rugaţi să-l aducă şi să-l pregătească pentru operaţie. Între timp, băiatul stătea întins pe o targă şi îi făcea necazuri infirmierei şi striga că toţi sunt nişte labagii. Aşa că Pat opreşte liftul şi îi spune: „Ascultă aici, pot să-ţi citesc horoscopul. Eşti pe moarte. Dacă nu ajungi la etaj, eşti terminat. Liftul e oprit. Dacă nu îţi ţii dracu gura aia, rămâi aici. Bănuiesc că acuma putem avea puţină linişte, nu?”

Membrii Regimentului preţuiesc viaţa ca oricine altcineva. În timpul unei misiuni, o echipă era undeva şi îşi făcea treaba. S-au oprit după un schimb de focuri şi curăţau zona când au dat de un

inamic. Era împuşcat la picioare şi se afla într-o stare gravă. În loc să meargă mai departe, s-au oprit şi au folosit propriul echipament medical, de care ar fi putut avea nevoie chiar a doua zi, ca să-l stabilizeze. Apoi l-au dus la vehiculul lor, au ieşit din zona de operaţiuni şi au ajuns la un LS, de unde au putut să cheme un elicopter să-l evacueze.

Un tip numit Billy se uita la un meci al echipei din Hereford la televizor, când unul dintre glumeţi şi-a înghiţit limba. Billy a văzut ce se întâmplă, a sărit repede şi a făcut ce trebuia să-i salveze viaţa nefericitului. După aceea, a fugit repede, ca să nu atragă atenţia lumii. Mai târziu era foarte supărat că pierduse meciul.

Băieţii erau foarte atenţi cu păstrarea vieţii şi a membrelor, pentru că ei înţelegeau mai bine pericolele. Mă minunam că puştii unora din Regiment puteau să iasă măcar pe stradă, atât erau de grijulii taţii lor. Asta pentru că, probabil, ei înţelegeau mai bine decât alţii pericolele, fiindcă văzuseră consecinţele lor. O persoană lovită de o maşină care merge cu 50 la oră este aruncată în aer şi corpul îi este zdrobit; e o probabilitate foarte mare ca respectivul tătic să fi văzut aşa ceva şi să fie mai conştient de pericolele de zi cu zi, nu numai de cele apărute în context militar.

18

Se pare că îndată ce mă întorceam de undeva, eram gata să o iau iarăşi din loc. În ciuda tuturor intenţiilor şi declaraţiilor, eu şi Debbie aveam vieţi separate. Mi-a spus:

— Ce facem noi cu viaţa noastră? Chiar şi atunci când te întorci, dispari imediat în oraş.

— Fii liniştită, e o perioadă mai încărcată, i-am răspuns. Uite, mai plec trei luni şi când mă întorc rezolvăm totul.

Nimeni nu mă învăţase să păstrez o familie.

Misiunea de trei luni din Oman a fost un exerciţiu de luptă în deşert al unui întreg escadron. Era cu adevărat foarte interesant; în zonă regimentul avea legături strânse. Pe deasupra, majoritatea escadronului fusese în Orientul Mijlociu şi speram că după acest exerciţiu o să fiu, în sfârşit, privit ca unul de-ai lor, cu drepturi depline.

Regimentul fusese înfiinţat în deşert, în al doilea război mondial şi operase în Oman timp de mulţi ani. Principiile de bază nu se schimbaseră: deplasarea cu vehicule, orientarea, folosirea unor tactici şi a unor dispozitive specifice acelui tip de teren. Era vorba tot de folosirea cu maximă eficienţă a armelor, de misiuni de noapte şi de mişcări tactice în timpul zilei. Ideea acestui exerciţiu al escadronului era că dacă va apărea vreodată un conflict în zonă, noii membri, ca mine, vor avea o bază şi nu se vor împotmoli de noul mediu.

La început, a fost cât se poate de anost. Eram într-o tabără de corturi, în mijlocul deşertului, protejaţi de garduri şi de tot felul de dispozitive complicate de protecţie. Nu aveam voie să ieşim. Primele trei zile, cel mai interesant lucru care se întâmpla era Tiny, care în fiecare dimineaţă stătea în capul oaselor în sacul lui de dormit şi striga: „Mă plictisesc!”

Ne târam până la cortul-bucătărie, unde nişte localnici făceau un soi de lipii şi *chapatis.* Pe urmă făceam tot felul de năzbâtii –

crestam scaunele ori întindeam sfori pentru rufe din coardă de paraşută – până ni se acrea. Din ziua a treia, băieţii au început să o ia razna. Câţiva au pus un indicator cu „Tunelul de evadare al Detaşamentului 8”, lângă o pereche de bocanci puşi cu talpa în sus. Alţii au cerut un cal de gimnastică, specificând că trebuie să fie de lemn şi înăuntru să aibă loc cel puţin trei oameni. Detaşamentul Montan a pus la poartă o pancardă pe care scria „Stalag 13” şi băieţii îşi petreceau ore lungi privind trişti spre vest.

Era cald, dar un tip numit Gibbo, care luptase în războiul din Oman şi îşi petrecuse atât de mult timp în Orientul Mijlociu, încât putea să ceară un paşaport arab, ieşea dimineaţa în jacheta căptuşită şi cârâia împotriva frigului. Într-o noapte, stăteam aşezat pe lavabou şi mă uitam la stele. Nu era niciun nor pe cer şi întunericul de smoală era plin ochi cu lumini sclipitoare. Era absolut extraordinar.

Până la urmă, lucrurile s-au mai înviorat. John a obţinut un Huey şi am petrecut trei sau patru zile făcând salturi pe un cer perfect senin. Era pentru prima dată că săream dintr-un elicopter; în locul vântului care te lovea şi te asurzea la săritura din avion, aveai doar senzaţia ciudată a accelerării şi a liniştii, dacă făceai abstracţie de şuieratul vântului în urechi.

Am început să bântuim prin deşert în noile 110 *(Land Rovere cu şasiu lung),* care aveau în spate mitraliere de 50 mm, înlocuitoarele vechilor „plesnitoare”. Eu eram în echipa de mortiere. Nosh era nr. 1, care se ocupa de dispozitivele de ochire, Steve era nr. 2, care punea proiectilul în tub, iar eu nr. 3 – în esenţă, individul care scoate muniţia din lăzi şi care îşi bagă degetele în urechi. Colin era MFC *(Mortar Fire Controller* – monitorul de tragere).

Am mers într-un poligon de antrenament aflat la câţiva kilometri, înarmaţi cu mai multă muniţie decât foloseşte un batalion în zece ani – sute şi sute de gloanţe.

Viziunea mea despre Regiment era încă roz şi senină. Dar am început să aud şi pe unii cârâind. Cele mai importante plângeri erau la adresa sergentului major de escadron şi ceva legat de „varză”. Mi-a luat ceva timp să înţeleg că era vorba de bani şi că mormăiau la adresa fondului escadronului. SSM-ul, pentru a mări fondul, lua de peste tot VC-uri *(contribuţii voluntare, mai precis,*

amenzi). Era acolo un frigider plin cu băuturi, care mergea cu un generator; de fiecare dată când luai una, semnai cu numărul tău NAAFI şi la sfârşitul săptămânii primeai nota de plată. Am descoperit că SSM-ul umflase preţurile cu 200%.

Cei patru MFC au mers cu noi în camioane şi s-au pus sub nişte parasolare Martini, lângă nişte frapiere şi potol din belşug, printre mortiere şi grămezi de muniţie. Am învăţat să acoperim întregul perimetru punct cu punct, combinând mortierele luminoase cu cele foarte explozive, astfel încât MFC-ul să vadă şi noaptea cum este tirul. Asta cerea o foarte bună coordonare; siguranţele trebuiau astfel reglate încât atunci când un proiectil ieşea, altul să explodeze. La sfârşitul a două săptămâni eram nişte vrăjitori ai lumii mortierelor.

John a anunţat că urmează un exerciţiu de cinci zile al escadronului, cu unu-la-zece *(un glonte de luptă şi nouă oarbe)* şi cu mortiere, ca să exersăm focul dinainte de contact. Detaşamentul Mobil a plecat să facă deplasări tactice în maşinile lor 110 şi cu motocicletele. Procedeul era practic acelaşi cu cel al companiei de puşcaşi care trage şi face şi manevre, dar fără tir, de data asta. Două vehicule se urcau într-un punct înalt şi se aşezau astfel încât să acopere cu foc mişcările următorilor, care se mişcau pe teren jos. Totul era coordonat de comandantul escadronului.

Am intrat într-o zonă unde nu puteam fi observaţi, plină de rocă sterilă. Escadronul s-a oprit şi s-au trimis două motociclete în recunoaştere. S-au învârtit prin zonă încercând să găsească drumuri, să descopere posibile puncte de atac şi inamicul. Vehiculele s-au oprit şi s-au trimis patrule pedestre în punctele înalte. Totul se lega de înălţimile dominante.

Echipele de mortiere se aflau în spatele comandantului de escadron; în timp ce se petreceau toate de mai sus, noi stăteam în spatele camionului şi beam ceai, iar Nosh se scobea în nas. Monitorii de tir erau în faţă cu dispozitivul de comandă al escadronului; cum se anunţa un atac, chemau echipele de mortiere şi noi intram în acţiune. În deplasarea lor înainte, făceau aprecieri tactice ale terenului şi puneau semne de recunoaştere pentru ariile importante.

Elementele avansate au dat de inamic. Am auzit focuri, iar la radio s-a auzit: „Contact, contact. Staţi pe recepţie.”

Cum am auzit asta, am sărit din vehiculele noastre şi am început să montăm mortierele. Ştiam direcţia de înaintare, ştiam unde se află oamenii.

Am orientat mortierele spre acea direcţie generică şi am aşteptat coordonatele precise.

Misiunea noastră era să aruncăm asupra inamicului cât mai multe proiectile, să-i anihilăm tirul, să ne asigurăm că nu pleacă nicăieri şi să omoram cât mai mulţi inamici. Când ai noştri porneau atacul, nu ar mai fi întâlnit prea multă rezistenţă.

Vehiculele manevrau ca să pună mitralierele grele în poziţie de tragere. Nu toată lumea era angajată în schimburile de focuri; unii rămâneau în spate, ca rezervă, în caz că începeam să pierdem oameni pe linia frontului. Comandantul escadronului dădea ordine prin radio, anunţând diferitele detaşamente ce voia de la ele. De la celebrul Atac al Brigăzii Uşoare, principiile nu se schimbaseră.

În timp ce focurile se înteţeau, oamenii manevrau, sub acoperirea tirului nostru, mutându-se pe poziţii mai apropiate de inamic. O parte din mişcări erau pedestre, altă parte o combinaţie de mers pe jos şi în vehicule, totul depindea de teren. Oricum, noi trebuia să tragem continuu.

Tirul mortierelor se bazează atât pe unghiul făcut de ţeavă cu orizontala, cât şi pe energia de propulsie furnizată de explozibilul propulsiv. Există şapte grade de încărcare cu combustibil. Dacă MFC-ul cere „încărcătura 3”, asta înseamnă trei săculeţi de combustibil, care, împreună cu unghiul ţevii, dă un anumit interval de tir. Ce face mortiera la ţintă, depinde de tipul ei – cu explozie în aer, cu explozie întârziată, cu explozie instantanee, sau fumigenă.

MFC-ul a raportat că inamicii se aflau în clădiri. Asta însemna că trebuie să pun în proiectil încărcătură cu explozie întârziată. Mortiera intra mai întâi în clădire, apoi exploda. Pământul se cutremura, iar apărătorii, se spera, vor muri odată cu dărâmarea clădirii.

M-am uitat la dealul cu şefi, să văd dacă comandantul escadronului ordonă dispozitivul de atac, dar nu avea rost să-i ataci, câtă vreme nu se câştigase duelul de foc, iar tirul inamicului nu încetase – ceea ce eram pe cale să facem.

Detaşamentele care porneau la atac au intrat în FAP *(poziţia*

finală de asalt). Focul de mortiere a fost „comutat”, adică nu am încetat, dar l-am mutat mai încolo, ca să nu tragem în băieţii noştri care avansau. Toate acestea erau coordonate de comandantul de escadron, care sau vedea cu ochii lui cum stă treaba, sau era informat prin radio. Noi nu vedeam nimic, trăgeam la comandă.

Nosh şi Steve pregătiseră mortiera şi aşteptau direcţia şi elevaţia. MFC-ul, care lucra cu un mic calculator de buzunar, strigă:

— Acţiune imediată! Direcţia 164!

— Direcţia 164! strigă şi Nosh.

— Direcţia 164! se auzi confirmarea de la nr. 2.

— Elevaţia 1228! ordonă MFC-ul.

— Elevaţia 1228!

— Elevaţia 1228!

După ce se terminară reglajele, Nosh anunţă:

— Numărul Unu, gata!

După aceea, am auzit: „Numărul Doi, gata!”

Erau comenzi şi acţiuni standard, dar întrucâtva diferite de cele din restul armatei. Am ascultat comanda privitoare la încărcătura propulsivă.

— Două focuri, încărcătură trei! Aşteptaţi!

— Două focuri, încărcătura trei! am strigat eu.

Am pregătit muniţia, iar Steve a luat-o şi a aşteptat comanda să o introducă pe ţeavă.

Totul mergea incredibil de bine. Aveam elevaţia, aveam sarcina, aveam tot. Eram toţi gata.

— Numărul Unu, foc!

Am pus două mortiere în fiecare tub, ca să „înţepenim” arma. O mortieră începe să tragă prin a se îngropa în pământ. Toţi stăm pe placa de bază şi o ajutăm să se îngroape. Dacă placa de bază nu e bine pusă, mortiera se mişcă pe loc şi muniţia nu ajunge unde trebuie. Odată placa de bază îngropată, muniţia următoare ajunge precis la ţintă.

Am mai primit un ordin de tragere şi ne-am conformat. Apoi am văzut MFC-ul alergând şi strigând ceva. Am întrebat:

— Ce dracu se întâmplă cu el?

Nosh mi-a răspuns:

— Dă-l în mă-sa, cui îi pasă? Hai totuşi la el.

Nu aveam nici cea mai mică idee de ce se întâmplă, dar dacă el alerga, am alergat şi eu. Apoi m-am prins: probabil că fugea de pe linia de tir a mortierei. M-am uitat în sus şi am văzut proiectilul ridicându-se drept în sus şi dispărând din vedere, deci era foarte probabil că avea să se întoarcă drept în jos.

Toţi au prins aripi la picioare. Am văzut cum căpoşii *(în Regiment, şefii se numesc „căpoşi”*) se aruncă la pământ. După care au luat-o la picior şi ei. Au început să se audă motocicletele. Nimeni nu ştia ce se întâmplă, dar toată lumea ştia că se întâmplă ceva. Când apar probleme cu muniţia de război, e mai bine să speli imediat putina.

Încă mai fugeam, când mortierele au aterizat la vreo sută de metri în spatele nostru. Au explodat, dar nimeni nu a fost rănit.

MFC-ul a primit o „contribuţie voluntară” usturătoare, spre bucuria SSM-ului, pentru că se mărea „varza”, iar de la noi a primit un supliment de săpuneală pe restul călătoriei.

Am mai făcut salturi. De data asta, am intrat pe deplin în rutina băieţilor de îngheţată; după salt, săream din costumul de paraşutist, îmi puneam şortul şi mă învârteam pe acolo ronţăind biscuiţi, în aşteptarea următorului salt.

Apoi a început treaba serioasă. Într-o dimineaţă ne-am aliniat cu toţii în deşert, pe o pistă de aterizare, aşteptând un C 130 care venea din Muscat.

Terenul era cu totul altfel decât cel din jurul taberei. Era plat, din loc în loc cu dune line, numai bun de aterizat. Pe vârfurile dealurilor se vedeau mici forturi şi turnuri de veghe; satele arătau ca în vremea Cruciadelor. În jurul meu aveam istoria. Mi-am zis, asta este viaţa, aici am ajuns după atâţia ani.

John ne-a spus: „Pregătiţi pachetul. Seara asta o să fie un salt de noapte al întregului detaşament, de la opt bătrâne.”

Stăteam la uşa de la coada avionului. Era şase, iar soarele apunea.

„La balot, îi vreau pe Steve, Andy şi Mat.”

Asta era bine. Era prima dată că săream cu balotul; le urmasem de câteva ori, dar nu sărisem niciodată cu unul.

La balot, care era pe o rampă, eram trei. Cum se aprindea lumina verde, ne băgăm unul în altul, foarte apropiaţi. Conteinerul urma să plece doar cu foarte puţin înaintea echipei.

Stăteam, complet echipaţi, în faţa consolelor de oxigen, cu

raniţele între picioare, gata să le agăţăm la spate înaintea saltului. Avionul a pornit şi a început să se învârtă în jurul DZ-ului, luând înălţime.

M-am uitat la altimetrul de la mâna mea. 7000 de metri. Am primit comanda să ne punem echipamentul. Am împins în spate raniţa şi am agăţat-o de harnaşament. Aşteptam comanda de mers spre uşa din spate. Când venea timpul să sărim, treceam de la oxigenul de la consolă la propriul rezervor. Toate comenzile erau prin semne. Nimeni nu putea vorbi cât eram pe oxigen.

La comandă, ne-am îndreptat spre coada avionului în şir indian, târându-ne picioarele, încărcaţi cu paraşuta, echipamentul de oxigen şi raniţa – un plus de peste 75 de kilograme. GPMG-ul pe care îl căram mai adăuga 12 kilograme. Eram pe partea stângă a balotului, Steve era pe dreapta, iar Mat în spate. Am împins balotul spre coadă; la vreo douăzeci de centimetri de pragul uşii, erau nişte opritori care îi împiedicau căderea. Am stat acolo, aşteptând. Restul trupei s-a mişcat spre uşă. Cei din faţă aveau picioarele pe pragul uşii; toţi se îngrămădiseră unii în alţii, foarte apropiaţi, pentru că trebuia să ieşim cu toţii în acelaşi timp. Mai erau cu noi şi trei băieţi de la Escadronul A, care îşi terminaseră o treabă în Orientul Mijlociu şi renunţaseră la timpul lor liber ca să ni se alăture.

Steve era aplecat, gata să împingă conteinerul. Aşteptam avertismentul de două minute dinaintea saltului, care să arate că treaba începuse.

Dintr-odată, şeful a ridicat două degete şi toată lumea şi-a bătut vecinul pe umăr şi i-a arătat două degete. Şeful ţinea coarda care susţinea cele două piedici, gata să tragă în momentul când trebuia împins balotul. Toată lumea era tensionată la coada avionului, privind la luminile roşii de pe ambele părţi ale uşii. Îndată ce se aprindea lumina verde, toţi ar fi urmat să strige „Gata, pe loc, sari!” cu voce tare, care trebuia să acopere zgomotul avionului, al vântului şi să treacă prin masca de oxigen.

Avionul a început să facă manevre şi să ne scuture. A trebuit să ne agăţăm de ceva ca să nu cădem. Şeful a făcut semnul de tăiere a gâtului şi un cerc în aer, ceea ce înseamnă că o luasem pe o rută greşită şi că trebuie să mai facem o tură şi să încercăm din nou.

L-am bătut iar pe Steve pe umăr şi i-am făcut semnul cu degetul la gât. Ne-am prins cu toţii unii de alţii, pentru că ştiam că avionul urma să facă nişte întoarceri bruşte.

Vântul bătea înăuntru şi era frig. Din când în când vedeam luminile oraşelor îndepărtate.

Steve îşi ţinea casca pe balot; toată lumea era obosită, pentru că aveam echipamentul pe noi şi era al dracului de greu să ne ţinem unii de alţii, ca să ne păstrăm echilibrul în timp ce avionul îşi schimba direcţia.

Apoi a venit avertismentul de două minute şi toată lumea a revenit pe poziţii, gata de plecare.

L-am bătut pe Steve, dar nu a avut nicio reacţie. Nu înţelegeam ce se întâmplă. L-am scuturat şi iarăşi nimic. Dintr-odată, m-am gândit: Drace! M-am lungit peste balot şi m-am uitat la rezervorul lui de oxigen. Era pe roşu.

L-am apucat de braţ pe şef şi i-am arătat rezervorul meu şi apoi l-am arătat cu degetul pe Steve. A trecut imediat pe radio şi avionul a plonjat cu botul în jos.

Uşa de la coada avionului se închidea încet. Trupa se uita în jur şi în câteva clipe toţi au înţeles despre ce era vorba. Subofiţerul responsabil cu oxigenul a venit ca o vijelie şi l-a tras pe Steve la consola principală. Steve era întins la podea şi îşi dădea probabil ultima suflare. Subofiţerul a scos tubul din rezervorul lui Steve şi l-a branşat la consolă. Tremura din toate încheieturile, cu ochii holbaţi ca la un melc. Avea şi de ce, buteliile de oxigen erau în răspunderea lui.

Avionul a ajuns sub patru kilometri altitudine, afară din zona de pericol. Saltul a fost anulat, dar avionul nu putea ateriza în întuneric pe pista pe care trebuia să fi coborât noi, aşa că a trebuit să mergem la Muscat şi să stăm la hotel, ceea ce era trăznet.

Hotelul avea un restaurant foarte frumos, cu palmieri în interior, cu un pianist care mângâia instrumentul într-un colţ şi cu feţe de masă imaculate. Toţi clienţii erau îmbrăcaţi la costum şi cravată şi în rochii lungi, de seară. În toată atmosfera asta au intrat cei de la Detaşamentul Aero, în costume de zbor, cu părul năduşit şi răvăşit.

Cina a decurs într-o atmosferă sumbră, până ce Mat a spus:

— Nu vă faceţi probleme, Steve nu are cum să fi fost afectat;

era deja deranjat la creier, oricum.

A reieşit că lui Steve i se dăduse un rezervor defect. Evident, a doua zi a încasat o săpunealã şi a fost declarat de şefi un pervers care a dat peste cap un salt programat.

Eram fascinat de obiceiurile locale şi mă întrebam dacă ce văd e chiar adevărat. Beau ei Coca-Cola şi mestecau Wrigley's şi conduceau Land Rovere, dar întregul for mod de gândire era cu totul diferit. Am stat lângă oamenii ăştia şi am băut ceai cu ei. Regimentul este cel mai puţin rasist grup de oameni din întreaga armată britanică, fără îndoială pentru că a luat contact cu atâtea medii, religii, clase şi naţionalităţi. Nimeni nu a avut vreodată dreptul de a nesocoti populaţia locală. Cum puteam să ne războim cu gherilele locale, dacă ne gândeam „ia uite ce trupă de tâmpiţi săriţi de pe fix?" În nouă cazuri din zece, cultura lor este mai bine aşezată decât a noastră şi ei sunt mai legaţi de rădăcinile lor. În comparaţie cu mulţi din oamenii ăştia, pe care occidentalii îi consideră înapoiaţi, murdari, Lumea a Treia, noi suntem o adunătură oarecare. Noi comparăm cultura noastră cu Pepsi şi Levi Strauss cu cultura lor care este mai veche şi mai înţeleaptă. Cel puţin în materie de credinţă, ei nu sunt ca noi, flexibili ca o carte de credit.

Omaniţii au sărbători numite *hafla,* la care aduc o capră şi o gătesc la foc. Întotdeauna a fost o adunare fantastică. Veneau cu Land Cruiserele lor undeva în mijlocul deşertului, puneau preşurile pe jos şi făceau un foc. Uneori aduceau şi un mic rezervor de apă. În treaba asta era mult ritual; animalul era tratat cu un imens respect înainte de a fi omorât, în concordanţă cu Islamul.

Mi-a plăcut cu adevărat să stau acolo şi să mă bălăcăresc cu ei. Nu exista niciun fel de protocol de tip occidental; toată lumea stătea jos, mânca, după aceea se ridica în picioare şi pleca. Cum terminai de mâncat, terminai şi gata.

Într-o zi am făcut o chetă ca să luăm nişte carne. Toată lumea a scos câte trei riali şi băieţii au plecat la piaţă. După-amiaza târziu, în timp ce stăteam pe preşuri şi făceam focul, am auzit un sunet familiar de Toyota şi curând a apărut şi maşina, într-un nor de praf. În spate, bine legată cu frânghiile, era carnea noastră din noaptea aceea: o cămilă tânără şi foarte supărată, după cum arăta.

S-au făcut cu stricteţe ritualurile, iar carnea a fost împărţită. O parte a fost pusă la uscat la soare, pentru a se face pastramă de cămilă, iar restul a ajuns în cazan. Într-o oră am avut cămilă cu orez. Eram trei sute, aşezaţi sub cerul cu stele pe zece preşuri uriaşe puse împreună. Fiecare dintre noi avea în faţă un platou uriaş; am stat şi am pălăvrăgit toată noaptea.

Omaniţii, ca localnicii de peste tot, voiau să ne arate cultura lor; voiau să înţelegem fineţea a ceea ce făceau ei. Părea primitiv, dar nu era. Există o artă în zdrobirea orezului, ca şi în alegerea celor mai bune bucăţi de carne. În unele sate vechi din sud, aveau o delicatesă culinară, cârnaţi în maţe de capră. Carnea era preparată într-un mod foarte interesant. În mare, bătrânele luau carnea de capră în gură şi o mestecau până se făcea moale şi dulce, după care o scuipau în maţele pregătite. Se tăiau în secţiuni, ca şi carnaţii noştri, după care se prăjeau. Mi s-a oferit unul şi parcă n-aş fi vrut să le văd pe babe la lucru. Dar a trebuit să-l iau, nu era cale de întoarcere.

La sfârşitul detaşării, SSM-ul făcuse o avere frumuşică pe pielea noastră, iar acum venise vremea să o cheltuie. A anunţat: „O să avem un grătar de zile mari la clubul de pe plajă din Muscat.”

Echipa de rugby a expatriaţilor a fost invitată la un meci cu noi şi pentru ultimele câteva zile ne-am mutat cu toţii la Muscat. Am câştigat meciul şi exact la căderea întunericului am ajuns la clubul de pe plajă. Acolo ne aşteptau frigidere pline cu bere şi cinci sau şase grătare care ardeau deja. Toată lumea era hotărâtă să consume toată „varza” care fusese stoarsă de la noi.

Am ascultat tot felul de poveşti locale. La Seeb era o bază militară, în care se afla un negustor arab care-şi pierduse un ochi şi un picior. Era pensionat din armată, dar, ca să facă ceva, vindea pături. Tabăra era plină de recruţi tineri. În weekend, toţi îşi rulau saltelele şi mergeau cu autostopul în satele din care veneau, de prin dealurile de lângă Niswa.

Într-o zi, bătrânul negustor a luat în maşina lui un tânăr. Recrutul s-a întors cu greu la bază, după câteva ore şi a susţinut că bătrânul l-a violat.

Comandantul companiei, un britanic, l-a chemat pe băiat şi i-a ascultat povestea, apoi l-a chemat pe bătrân şi a ascultat şi versiunea lui. După aceea i-a chemat pe amândoi şi a dat

sentinţa.

Negustorul a fost trimis în închisoarea militară pentru o perioadă lungă.

Apoi ofiţerul s-a întors spre tânăr şi i-a spus: „Uită-te cum arată omul care te-a atacat: e bătrân, un amărăştean, are un ochi şi un picior; tu eşti tânăr şi puternic. În ultimă analiză, nu te-ai opus destul”. Şi l-a trimis la închisoare pentru şase săptămâni şi pe el.

Spre sfârşitul nopţii, SM-ul a început să treacă printre noi. „Lăsaţi-o mai moale cu băutura, mai luăm şi acasă, în UK.”

I s-a răspuns: „Şterge-o! Bem tot.”

Lucrurile începeau să iasă de sub control. Echipa de rugby a civililor a început să se bată cu a noastră, şi pe plajă au început să se împartă pumni. După aceea au sosit infirmierele. Fuseseră invitate toate infirmierele europene care lucrau în oraş; cum începeau să coboare treptele ce duceau la club, erau întâmpinate cu un „şterge-o” şi plecau dezgustate; cine nu ar fi făcut-o?

SM-ul a închis grătarele şi barul şi toată lumea a pus capul jos. Tiny s-a trezit a două zi dimineaţa şi a spus: „Mă plictisesc”.

A fost adunat tot escadronul şi SM-ul a spus: „E ultima dată când tot escadronul merge undeva. Scăpaţi cu totul de sub control.”

Unii dintre veterani s-au ridicat şi i-au spus de la obraz: „La ce te aşteptai? Ne-ai ars cu «contribuţiile» tale, ne-ai ars la preţul băuturilor, după aia ne-ai zis că e pentru petrecere, iar când ajungem la petrecere alergi printre noi şi încerci să opreşti distracţia.”

Ne-am întors în UK şi ni s-a dat un weekend liber, dar ni s-a spus că marţi dimineaţa trebuie să fim în sala de aşteptare a escadronului, pentru că comandantul voia să ne vorbească. Am crezut că vrea să ne spună: „Bună treabă băieţi, o misiune foarte reuşită!”

Colonelul a intrat însoţit de SM şi de OC-ul escadronului. „Am aici o scrisoare pe care vreau să v-o citesc.” Ne-a citit-o, venea de la nivel înalt şi se referea la comportamentul nostru zgomotos şi obscen de la clubul de pe plajă, din Muscat. Se pare că expatriaţii ăia aveau nişte relaţii sus-puse.

Când a terminat, colonelul s-a întors spre SM şi l-a anunţat că e concediat.

După care s-a întors spre OC şi i-a spus: „Nu te mai ţineam

aici, dar nu avem pe nimeni să te înlocuiască”.

Apoi ne-a luat pe noi în primire: „Fiţi atenţi, vor să desfiinţeze Escadronul B. Dacă or s-o facă, sunteţi în rahat până peste cap.” Şi s-a cărat. Pe mă-sa, m-am gândit, sunt aici doar de un an şi m-au şi pus pe liber.

19

M-am întors acasă şi i-am spus lui Debbie toată tărăşenia. Aveam deja un apartament, în care se instalase confortabil. Avea o slujbă în Hereford şi era bucuroasă că se întorsese în ţară. Dar eu eram la fel de ocupat să fac praf căsnicia noastră. Mai departe de vârful nasului meu de egoist nu puteam vedea; prioritatea mea era să aflu la ce oră se duceau burlacii în oraş şi să merg cu ei. Aveam tot ce puteam să-mi doresc – Regimentul şi un partener cu care să împart şi bucuriile, şi necazurile – dar demolam totul.

— E o mârlănie, strigam eu, apropo de ameninţarea colonelului. Ar putea să se termine totul.

— Sună interesant, spunea ea de la kilometri depărtare. Mă duc la muncă acum.

M-am uitat cum pleca cu maşina şi mi-am dat seama că de fapt ea avea acuma o viaţă a ei. Poate că întoarcerea mea o şi deranja. Dar nu aveam timp să mă gândesc la aşa ceva sau să rezolv ceva; aveam telefoane de dat şi o seară de petrecut în oraş.

În week-end am plecat la apartamentul surorii ei, am ocupat dormitorul suplimentar. Apartamentul era deasupra băcăniei mamei sale, iar pentru a intra trebuia să treci prin magazin şi să urci două rânduri de scări. Noaptea, uşa era încuiată, iar sora ei ţinea cheile. Toată sâmbăta am avut un sentiment de nelinişte, sentimentul că ceva nu mergea bine. Nu puteam să înţeleg ce, dar noaptea aceea; când ne pregăteam de culcare şi am auzit-o pe sora ei încuind uşa, m-am gândit: e pentru că sunt încuiat. Nu-mi plăcea să fiu încuiat, iar altcineva să aibă cheile. Iar apoi m-am luminat: nu era uşa, era vorba de mine. Aveam o căsnicie care nu mergea nicăieri, pentru că nu-i oferisem niciodată vreo şansă – şi nici nu aveam chef să încep tocmai acum. Dar dacă o continuam aşa, îi stricam ei întreaga viaţă. În momentul în care

am gândit aşa, am şi spus:

— Debbie, am ceva să-ţi spun. Nu prea vreau să fiu aici.

S-a uitat la mine zâmbind de la masa de toaletă.

— O.K., plecăm dimineaţa. Nu putem pleca acum, e prea târziu.

— Nu, nu. Nu m-ai înţeles. Vreau să *plec.* Vreau să las totul baltă.

— Cum? Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă, îndată ce a înţeles ce voiam să spun. A începui să plângă. Mă făcea să mă simt şi mai tare ca un mizerabil, dar mi-am zis că dacă tot trebuie să o fac, să o fac înainte de a ajunge la copii.

Am plecat pe loc, fără să mai stau pe gânduri. Am aruncat câteva lucruri în sac, am mers jos la fereastra primului etaj şi am sărit pe ea. După aceea, am mai văzut-o o singură dată.

M-am mutat la blocul Regimentului şi am început să economisesc bani ca să fac un depozit de garanţie pentru o casă. Nu-mi era uşor, pentru că nu eram încă pe statul de plată al Forţelor Speciale. În bloc nu locuia prea multă lume; majoritatea erau ca mine, sau aveau familiile în altă parte, sau erau membri noi ai escadronului, care trebuiau şi ei să stea undeva. Camera era mică şi peste tot era împrăştiat echipamentul meu. Un prieten mi-a dat un ceainic: cu o cutie de ceai şi o jumătate de litru de lapte pe pervaz, rezolvam multe probleme. Aveam un Renault 5, fără verificarea anuală şi fără tablou de bord. Trebuise odată să scot nişte fire, iar după aceea mi-a fost lene să-l mai pun la loc.

În toamna lui 1985; am fost anunţat că plecăm. Într-un fel, asta mă ajuta. Eram departe de situaţie, prin urmare departe de modul meu imatur de a gândi lucrurile, ceea ce însemna un soi de rezolvare a problemelor. Pe de altă parte, nu-mi plăcea deloc unde mergeam. Din câte auzisem, locul era de tot rahatul. La şedinţa de informare ni s-a spus că Belize era fosta colonie Hondurasul Britanic şi că se afla pe coasta caraibeană a Americii Centrale. Era cam de mărimea Ţării Galilor şi avea o populaţie de circa 170000 de oameni, majoritatea negri vorbitori de limbă engleză, dar se afla acolo şi un număr crescând de vorbitori de spaniolă, refugiaţi din El Salvador.

În secolul al optsprezecelea, britanicii au început exploatarea forestieră a lemnului de esenţă tare din Jamaica. În 1840,

teritoriul era deja colonie britanică. Guatemala pretindea că moştenise teritoriul de la Spania, dar un tratat semnat cu Marea Britanie în 1859 recunoştea suveranitatea britanică şi frontiera. Totuşi, o clauză a tratatului stipula că cele două părţi vor construi prin junglă un drum de la Guatemala la coasta caraibeană. Drumul nu s-a făcut niciodată, iar pe această bază Guatemala a declarat că pactul din 1859 nu mai este valabil. În plus, guvernul a introdus în Constituţia din 1945 un paragraf care spunea că Hondurasul Britanic este parte a Guatemalei, cam cum au făcut şi argentinienii cu Malvinele.

În 1960, când alte colonii britanice din Caraibe îşi căpătau independenţa, Guatemala a repus problema pe tapet. În 1963, au masat trupe la frontieră, iar Marea Britanie a trimis forţe care să respingă invazia. De atunci, forţele britanice se află acolo permanent.

În 1972, Guatemala a masat iar forţe la graniţă, iar Marea Britanie a trimis *Ark Royal* şi câteva mii de soldaţi. În 1975, la alte provocări, s-a instalat acolo o escadrilă de Harriers a RAF-ului.

În sfârşit, în 1980 Guatemala a fost de acord să recunoască independenţa Belizelor, dar numai dacă faimosul drum era construit. În Belize au avut loc mişcări populare; au murit oameni. Tratatul nu a fost ratificat, iar Guatemala s-a întors pe poziţia de refuz al recunoaşterii independenţei vecinului. Marea Britanie menţinea în Belize o mică garnizoană, pentru descurajarea incursiunilor, iar noi urma să facem parte din această forţă.

Harta consta în vaste zone cu linii de nivel închise foarte apropiate, adică dealuri, şi colorate în verde, adică junglă. Nu erau drumuri şi potecile erau foarte puţine. După cum aveam să descopăr pe pielea mea, în oraşe se aflau mulţi vraci, iar mulţi localnici nu erau deloc prietenoşi. Unul dintre băieţii din unitatea care fusese înaintea noastră îşi pierduse o mână într-o încăierare.

Prezenţă britanică se ridica la ceva în genul unui batalion de infanterie plus suportul complet: avioane Harrier, artilerie, toate astea. O parte din unitatea asta se numea Compania F şi consta din circa o duzină de tipi de la Regiment şi de la SBS. A fost repede rebotezată Trupa F, după serialul comic despre o trupă din Cavaleria Statelor Unite din Vestul Sălbatic, care era formată

din nişte tâmpiţi irecuperabili.

Am ajuns acolo în iulie şi am dat peste nişte tipi pe care deja îi cunoşteam, cum ar fi Solid Shot, Jock şi Johnny Doi-Piepteni, deşi Doi-Piepteni trebuia să se întoarcă în UK în curând.

Cuvintele lui de bun-venit au fost: „O să urăşti locul ăsta.”

A avut dreptate. Până la unul, lâncezeam toată ziua în garnizoană. Camerele noastre erau nişte cocioabe de tablă, semicirculare, fără climatizare, o idee excelentă pentru America Centrală. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne cumpărăm nişte ventilatoare şi am stat cu ele în priză tot timpul, în camere erau două dulapuri metalice, două paturi şi nimic altceva. Am împărţit camera cu Solid Shot. În prima seară am stat întinşi în pat şi am pus lumea la cale şi ne gândeam cum să facem avere. Afară îl puteam auzi pe „Des Doom” cum vorbeşte cu (adică loveşte în) sacul de box. Braţele şi pieptul lui Des erau acoperite cu tatuaje. „Când eram burlac, aveam un slogan. «Dacă nu mă placi, poţi măcar să mă citeşti».” Trebuia să plece şi el; se hotărâse să facă şi alte lucruri după patru ani de Regiment. Fiind considerat neloial faţă de Regiment, fusese trimis în Belize pe toată durata şederii acolo a Escadronului B. Era tare amărât şi întors pe dos de treaba asta şi toată ziua „vorbea” cu sacul. Avea destule feţe cu care să „vorbească”.

Era acolo şi un bazin de înot, dar nu mai putea fi folosit, pentru că cineva îl umpluse cu rahat într-o noapte, în semn de protest faţă de favorizarea familiilor „unora” faţă de restul garnizoanei. În afară de sacul de box, facilităţile de antrenament constau în câteva greutăţi de beton, unite câte două cu bare de oţel, ca să facă un fel de haltere.

Trupa F făcea parte din garnizoană, cu toate rahaturile pe care le presupunea asta. Noi aveam dreptul la popota sergenţilor, dar nu o putem folosi până nu deveneam caporali ai Regimentului sau mai mult, deşi plăteam abonamentul lunar care ni se cerea.

Deci trupa era împărţită în două: cei care puteau să intre în popotă şi cei care nu puteau. Iar eu nu intrasem în Regiment ca să ajung la asemenea chestii. Tiny era cu noi temporar, cât se făcea schimbul, pentru trei săptămâni. Fiind caporal al Regimentului, putea să meargă la popota sergenţilor, dar a preferat să vină cu noi, plebea, la bucătărie; tot răul spre bine, pentru că ne puneau din belşug din sosul acela picant delicios.

O parte din misiunea Trupei F consta în a merge în junglă după orice avion comercial s-ar fi pierdut pe acolo. Eram şi Salvarea; aveam echipamentul de urgenţă şi cel medical înghesuite într-un aparat Puma. După ce rezolvam răniţii, trebuia să facem o bază şi să asigurăm condiţii pentru accesul celorlalte elicoptere.

Intrarea noastră la locul dezastrului nu era în mod necesar directă. E drept, puteam spera că avionul prăbuşit răsese copacii şi netezise terenul; dar dacă încă era în flăcări, sau dacă era un avion mic? Trebuia atunci să coborâm pe funii în junglă şi să luăm cu noi tot echipamentul de urgenţă necesar.

În orice moment, patru dintre noi erau de serviciu; ceilalţi patrulau prin junglă o săptămână sau două. Uram să stau în tabără la fel de mult pe cât îmi plăcea să fiu în junglă. În tabără nu aveai nimic de făcut, cu excepţia alergărilor şi a aşteptării celui mai important eveniment al zilei: ceaiul cu pâinea prăjită de la 11 dimineaţa.

Ne întrebam cu groază ce o să facem noi în următoarele cinci luni. Ne simţeam ca nişte proscrişi. Mă întrebasem de ce vor băieţii să nu fie trimişi aici, cu orice preţ; acum cunoşteam motivul.

O variaţie de la plictiseala de acolo erau exerciţiile de intrare la locul prăbuşirii. Necesitau două Land Rovere pline cu echipament: două bidoane de douăzeci de litri cu apă, un generator, lanterne, mâncare, adăposturi – tot ce trebuie ca să ajungi acolo şi să începi să-i ajuţi pe oamenii ăia – plus raniţele noastre.

În zilele de exerciţii conduceam şi ne întâlneam cu piloţii elicopterului lângă acesta. La vremea asta a anului, discuţia predilectă era unde îţi faci Crăciunul, iar ei spuneau că voiau să împrumute o maşină şi să meargă la Cancun de sărbători.

Apoi pilotul mă întreba pe mine, fraierul cu echipamentul:

— Acelaşi loc?

— De ce nu, răspundeam, trebuie să distrăm trupele.

Stăteau acolo şi îşi beau Coca şi se uitau cum încărcăm tot echipamentul, tragem funiile, punem hamurile şi ne aşezăm în elicopter. După aceea, aşteptam să pornească elicopterul, ca să ne răcorească cu curentul lui de aer. Vremea era de două feluri: sau ploua cu găleata, sau era o căldură de te usca. Inginerii Regali ieşeau atunci din mica lor tabără făcută de ei pentru ei,

special; folosindu-se de calităţile lor de constructori, făcuseră un bar şi o zonă pentru grătare, cu scaune şi mese şi fără îndoială erau cei mai bine organizaţi din toată tabăra. Uneori îmi doream să fi rămas la şcoală şi să fi luat şi eu note bune.

Plecam în zbor prin Belize, cu uşile deschise şi bucurându-ne de privelişte în bătaia răcoroasă a vântului. Elicopterul dădea un tur al terenului de fotbal, iar noi vedeam cum Inginerii, în şorturi şi papuci, aflaţi la a doua cutie de Coca rece ca gheaţa, îşi pregătiseră deja tabela de scor.

Primii doi de la uşă erau gata şi am aruncat afară penetratorii de junglă. Unul dintre ei era Terry, fost la Marina Regală, acum la Detaşamentul Montan şi cunoscut printre noi ca Grăsunul. Nu pentru că era gras, ci pentru că avea cel mai larg piept din câte văzusem. Avea cam 1,78 şi avea aspectul unei bude din cărămizi. Una dintre trăsăturile comune celor de la SBS – că veni vorba, toţi veniţi de la Marina Regală – era că toţi erau înalţi şi arătoşi. Am hotărât că Grăsunul optase pentru Regiment şi nu pentru SBS pentru că ar fi fost picat la proba de frumuseţe. Faţa lui arăta de parcă cineva i-o ronţăise cu râvnă.

Celălalt, de la uşa cealaltă, era veteranul Detaşamentului, Joe Ferragher. Joe era un monstru de bărbat, peste suta de kilograme şi cam 1,90. Era un tip foarte liniştit; decât să-l provoci la o discuţie, mai bine încercai să scoţi sânge dintr-o stâncă. Dar când se pornea nu mai aveai cum să-l opreşti. Joe era uriaşul cel blând, cu excepţia unei ocazii, când unii îi călcaseră casa în timp ce el era plecat. A întors vizita fiecăruia dintre ei, iar după zece minute ei hotărâseră că nu e cazul să-şi exercite drepturile de proprietar. Ca să le arate că nu e supărat, Joe le-a trimis la toţi flori la spital.

Un „penetrator în junglă” este în esenţă un sac care conţine o funie astfel băgată încât să nu se înnoade. Pentru că are un fund greu, trece ca glonţul prin plafonul junglei şi îţi permite să ajungi la sol. Îndată ce funia de 60 de metri ajungea jos, Joe şi Grăsunul ieşeau din elicopter, cu picioarele pe punte şi cu corpurile la 45 de grade faţă de sol.

Coborâtorul este legat de funie printr-o piesă în formă de opt. El rămâne blocat acolo până ce trage de sub el o porţiune a funiei şi o introduce în piesa în formă de opt; cea mai bună poziţie este cea care opune cea mai mică rezistenţă frânghiei în

timpul mişcării, asta fiind poziţia de răstignit, cu corpul paralel cu solul şi cu braţele pe frânghie, în speranţa de a o controla. Dacă apar probleme, omul de la sol trage de funie şi blochează piesa în opt.

Primii doi care coboară nu au parte de luxul ăsta. Odată plecaţi, greutatea frânghiei face dificilă tragerea ei în sus. Este ca şi cum cineva ar sta jos şi ar trage de funie. De aceea Joe şi Grăsanul coborau primii: era nevoie de multă agresivitate. Uneori, totul se ducea de râpă, iar băieţii apucau să aterizeze după ce hâţânau elicopterul. Era nostim, mai ales dacă pierdeau controlul funiei şi ajungeau la sol cu capul plin de cucuie şi bătături la mâini.

După aceea, inginerii ne dădeau note pentru stil.

„Nu aşa bine ca echipa de luna trecută, dar atunci elicopterul a stat mai bine”, spuneau ei, bănuiesc, după care trăgeau o a treia Coca şi schimbau poziţia pentru a se bronza peste tot.

Odată ajunşi jos, băieţii luau frânghiile şi manevrau echipamentul care urma. Noi îl legam ca şi cum ar fi fost corpul unui om şi îl trimiteam jos după ce număram până la trei. De fiecare dată încercam o metodă diferită, dar era ca şi cum ai reinventa roata; aşa că ne-am hotărât să-l luăm şi să-l aruncăm pur şi simplu. După el urmam noi. Apoi elicopterul pleca şi se întorcea la bază cât putea de repede. Ca şi noi, piloţii sperau să fie înapoi la 4 după-amiaza, pentru ceaiul cu pâine prăjită, a doua mare atracţie a vieţii de tabără. Veneau şi ne culegeau Land Roverele; inginerii îşi luau scaunele şi plecau.

„Nu atât de repede ca cei de la Escadronul D, când au fost aici, dar merge. Mai luăm o Coca?”

Restul timpului făceam patrulare, strângeam informaţii şi, în esenţă, ne pregăteam pentru o invazie a guatemalezilor. Mergeam în patrule de patru-şase oameni, lăsate în junglă de elicopter şi petreceam zece până la paisprezece zile cu diferite treburi pe şi pe lângă frontieră. Îmi plăcea la nebunie.

Singurele industrii locale păreau să fie grapefruitul, marijuana, curvele şi aprovizionarea sau lucrul pentru Armata Britanică. Din când în când se ardeau cu surle şi trâmbiţe nişte câmpuri cu cânepă, iar guvernul spunea: „Vedeţi, luptăm cu flagelul drogurilor”. Dar pentru fiecare câmp ars mai erau douăzeci. Aduceau venituri la buget şi nu erau nebuni să le distrugă. Nu era

treaba noastră să luptăm cu drogurile din America Centrală; toată lumea le accepta ca parte a treburilor care se întâmplau în partea aia de lume.

Pe un drum de ţară, cam la o jumătate de oră de tabără, locuia Gilbert. Era un indian care avea un mic teren cu care îşi ţinea familia numeroasă. Ca să mai facă un ban, mergea cu noi în junglă şi ne ajuta să facem adăposturi şi-i învăţa pe piloţii de elicopter şi pe băieţii de pe Harriere supravieţuirea în junglă; dacă supravieţuiau căderii, puteau să-şi ţină zilele până ce apăream noi. De asemenea, venea cu noi când antrenam noii subofiţeri ai noului batalion al garnizoanei în tacticile luptei în junglă, astfel încât ei să-şi poată antrena oamenii. Belizele erau teritoriu operaţional, iar batalionul avea o muncă grea în faţă. Pentru noi a fost unul din aspectele pozitive ale detaşării, ne-a dat senzaţia că am făcut ceva.

Casa lui Gilbert era făcută din cărămizi uşoare, tablă ondulată şi mult zgomot. Înăuntru era doar o cameră mare, cu o cortină care separa dormitorul lui de cele două paturi mari ale celor opt copii. Avea apă curentă, adică un robinet la capătul unei ţevi; toaleta de afară era o simplă groapă. Ne primea întotdeauna cu cafea şi ceva de mâncat; ca să-i mulţumim pentru ospitalitate, îi dădeam o sticlă de Famous Grouse. Trăise în junglă şi pe lângă junglă toată viaţa şi întotdeauna avea ceva nou să ne arate. Veneam la el cu maşina ca să-l întrebăm despre un curs care urma şi ne apucam să vorbim despre drogurile care plecau din Belize spre State.

El ne-a spus: „Aici lumea nu vede drogurile ca pe o problemă. Dacă ei vor să le consume, foarte bine – lumea de aici e foarte fericită să facă un ban din asta. Dacă mergi o jumătate de oră pe drumul ăsta, nu ai probleme, de fiecare parte copacii şi tufişurile sunt rase. De acolo se ridică drogurile. Pista este făcută de roţile maşinilor. Noaptea se pot auzi avioane care vin să ia marfa. Cui îi pasă? Dacă americanii vor să consume droguri, lasă-i să consume”.

Era o uşurare să scapi din tabără. Luam în raniţe destulă mâncare pentru durata patrulei. Aveam doar o masă principală pe zi, care consta de obicei din orez sau paste, ceva deshidratat la care adăugai apă – ca în orice junglă, apa nu era o problemă.

Drept haine uscate, alesesem un trening, o pereche de ciorapi,

un tricou de camuflaj şi şorturi OG *(olive green* – verde măsliniu), nişte şorturi kaki din anii cincizeci. Aveam o pătură ca să mă învelesc noaptea, o prelată şi un hamac şi asta era tot. Cu cât cărai mai puţin, cu atât mai puţine probleme aveai.

Echipamentul individual consta în încărcătoare de rezervă, un TACBE *(tactical beacon radio* – baliză tactică radio) de fiecare om, apă, echipamentul de prim ajutor şi raţiile de urgenţă. În echipamentul meu luam de obicei trei sticle de apă – trei litri de apă – dar le umpleam continuu şi adăugam întotdeauna pilule Sheritab, pentru decontaminare. Apa avea un gust oribil, iar ceaiul făcut cu ea nu era mai bun. Ca parte a procedurii operative standard, fiecare purta cinci metri de coardă de nailon groasă de doi centimetri şi carabinieră. Aveam de traversat o mulţime de râuri; primul se lega de mijloc cu coarda şi înota ca un apucat până pe malul celălalt. Ancora coarda şi toată lumea traversa cu tot echipamentul. Râurile alea erau incredibil de largi şi de repezi.

Aveam asupra mea tot timpul două seringi cu morfină, golockul şi busola Silva, ca şi harta. Golockul îmi atârna mereu de o coardă de încheietura mâinii. Acum nu aveam obişnuitul golock al armatei britanice, ci un *Gurkha khukri,* cunoscut şi sub numele de „bate-copaci”, care nu era bun şi împotriva oamenilor sau a animalelor; tot ce făcea era să dea la o parte copacii, fără să-i taie. Indigenii foloseau golockuri la care vârful lamei era mai greu, astfel încât momentul de inerţie al lamei să facă tăierea. Majoritatea oamenilor foloseau vechiul golock de tip Iban, sau, ca mine, un *khukri.* Aveau la capăt o greutate pe cinste şi puteau să taie cale prin copaci ca un fierăstrău mecanic.

Echipamentul de misiune includea radioul patrulei şi trusa medicală. Dacă mai făceam ceva şi în jurul frontierei, de pildă ridicarea unui post de observaţie, luam şi echipamentul necesar pentru asta.

Umiditatea înaltă şi căldura care te topea însemnau că în teorie un om nu putea să care decât o cantitate limitată de echipament; maximul era de 15 kilograme, dar ajungeam la mult mai mult. Nu luam cu noi cioabe de bucătărie, oricum inutile. Tot ce ne trebuia era o oală metalică şi o tigaie mică fără coadă, ideală pentru fiertul orezului.

Cea mai populară armă în junglă era M 16, împreună cu 203-ul.

Rareori aveau nevoie de curăţire, aşa că nu pierdeam timp şi energie ca să ne ţinem armele în bună stare.

Un tip nu îşi atingea niciodată M 16-le, din principiu. Spunea: „Oricum ştiu că merge, ştiu că arma e de încredere, nu am nevoie să o curăţ.” Şi adevărul este că dacă tragi şi face bang şi un alt glonte intră pe ţeavă, cam asta e tot ce îţi poţi dori.

Există obiceiuri în junglă pe care nou veniţii le consideră nişte prostii, dar nu sunt. Unul dintre ele este legătura de frunte; în armata obişnuită, aceasta este privită ca o chestie de efect – tip Rambo, ca să te dai mare. Dar deplasarea prin junglă presupune pierderea unei cantităţi mari de lichide corporale. Faţa îţi este acoperită cu cremă de camuflaj şi cu smac de ţânţari, iar dacă astea îţi intră în ochi, te ustură cumplit şi îţi atacă vederea: asta nu este de dorit dacă eşti cercetaş. De aici şi nevoia de bentiţele de frunte.

De fiecare dată când intram în vreun sat de frontieră, localnicii se împrăştiau. Guatemalezii veneau de obicei de peste râu şi le luau femeile sub ameninţarea armei, iar pentru băştinaşi uniformele de camuflaj semănau tare mult între ele, pentru că nu puteau să vadă desenele din cauza noroiului şi a apei.

Satele erau nişte adunări de colibe de lemn. Prin băltoace se bălăceau porci, printre colibe alergau găini şi copii, care se găseau şi pe terenul de fotbal pe care-l avea fiecare sat. Copiilor nu le păsa dacă suntem guatemalezi sau briţi; veneau întotdeauna, în speranţa că le dăm ceva. Îmi plăceau; nu ne înţelegeau şi nu-i înţelegeam, dar ne distram împreună. Unele sate începuseră să aibă electricitate de la generator şi vizite ale voluntarilor de la Corpul Păcii din America. Ca nişte misionari moderni, aceşti tipi de douăzeci şi ceva de ani, proaspăt raşi, aduceau igiena şi medicina preventivă, iar viaţa băştinaşilor devenea mai bună – aşa ziceau voluntarii. Dar oamenii ăştia trăiseră aşa de sute de ani. Acum aveau boli noi, o nouă cultură şi o nouă religie. Sufletul satului era târât spre oraş. Puştii voiau să îmbrace blugi şi să fumeze ţigări americane. Cum se făceau destul de mari, plecau.

Prima noastră escală era întotdeauna la şef. Mergeam, îi strângeam mâna şi-i spuneam: „Salut, nene, vreo problemă? Cum merge? Ne laşi să-ţi folosim coliba?” începea să dea şi el din gură, probabil că şi el zicea bazaconii. Coliba lui era şi primăria

locală şi de obicei eram bineveniţi să înnoptăm acolo – dădeam în schimb un încărcător sau altceva din echipament. Folosind coliba drept bază, ne apucam să facem fapte bune. Sătenii aflau că nu eram guatemalezi, ci briţii cei prietenoşi şi veneau la noi cu copii care tuşeau sau le curgea nasul, sau bătrâni cu contuzii sau tăieturi. Deşi aveam o grămadă de medicamente, trebuia să fim atenţi la ce le dădeam. Oamenii ăia nu folosiseră vreodată medicamentele occidentale; dă-i unui asemenea tip două aspirine şi-l pui cu roatele în sus. Jumătate din ce le dădeam era placebo, o lingură cu apă despre care pretindeam că e o poţiune magică. O aruncam pe gâtul puştiului, iar mama era fericită.

O colibă lungă de lemn, cu acoperiş de iarbă, adăpostea o întreagă familie, de la bunici la copii. Într-un colţ era o vatră din lut şi o tablă metalică folosită drept grătar. Aici se cocea tortilla; mâncarea de bază era porumbul, pe care-l recoltau după ce ardeau o porţiune din junglă şi petreceau săptămâni curăţind terenul. Ici şi colo se vedeau mici porci, găini şi alţi puşti. Coliba se umplea de fum, atât de la lemne, cât şi de la ţigări.

Sătenii aveau un stil de viaţă incredibil de primitiv, dar am fost fericit când mi s-a permis să trăiesc ca ei. M-am întors într-un sat după şase săptămâni să văd cum se sudase o fractură sau ca să văd că un copil care avusese guturai alerga iar pe terenul de fotbal.

Bineînţeles, nu ne aflam acolo ca să ne ocupăm de rănile şi bolile lor. În timp ce-i tratam, întrebam de guatemalezi, dacă văzuseră vreunul. Am construit încet-încet o relaţie de încredere, iar la turul următor aveam să fim recunoscuţi. Pe lângă informaţiie pe care ni le dădeau, ne mai furnizau şi şmecherii utile în junglă, cum ar fi unde se ascund peştii şi care era planta cea mai bună de fiert şi de mâncat.

Aveam multe legături cu Harrierele. O parte din misiunea noastră consta, în cazul unor ostilităţi, în dirijarea unor lovituri aeriene asupra unor ţinte aflate de partea cealaltă a frontierei, cum ar fi centralele energetice sau uzinele de desalinizare. Trebuia să pătrundem în terenul inamic, să marcăm ţintele şi să chemăm Harrierele. Am făcut mult timp exerciţii prin radio cu ei, pentru că este foarte dificil să dirijezi un avion prin acoperişul junglei. Foloseam baloane captive, care pătrundeau prin acoperişul verde şi lăsam liber un balon portocaliu, pentru

identificare, după care-i dirijam după aceste repere.

Eram un puturos şi-mi plăcea viaţa în junglă. Nu trebuia să ai grijă decât de două tipuri de echipament: umed şi uscat. Majoritatea timpului stăteam jos şi ne beam ceaiul cu localnicii. Dar cel mai bun lucru era că nu cheltuiam bani. Tot nu aveam destui bani ca să fac depozitul acela bancar pentru casă, aşa că foloseam detaşarea asta ca să economisesc şi ultimul bănuţ. Ca să nu dau banii pe timbre, nu scriam nimănui acasă, aşa că nici nu primeam vreo scrisoare.

Sandy venise la Regiment la un an după mine. Era un tip care o rasolise cumva la şcoală şi care intrase în armată ca soldat prost. Ştiam că este un tip deştept, pentru că îşi scria scrisorile cu un stilou. Era cam de vârsta şi înălţimea mea şi avea greutatea ideală. Nu era masiv, ci avea exact fizicul potrivit, ceea ce nu-mi plăcea deloc. Din fericire, avea un păr oribil, ca o claie de lână netoarsă. Avea deja sentimentul de *déjà vu,* pentru că mai fusese în Belize, cu batalionul, înainte să treacă Selecţia şi era plictisit până la Dumnezeu. Mi-a spus că era chiar mai plictisit decât data trecută.

Prima dată îl întâlnisem la un antrenament de sărituri, la Brize Norton. Avusese o ciocnire în aer cu unul dintre instructori; amândoi au coborât cu nişte paraşute care arătau mai degrabă ca nişte sacoşe de piaţă. Atunci l-am văzut pe Sandy zbătându-se să iasă din învălmăşeala de sfori. Odată ajuns jos şi ieşit din harnaşament, nu a spus decât „bună treabă” şi a lăsat-o baltă. Ştia că nu poate să dea vina pe instructor, căci îl mătrăşeau. Mai avusese doar câteva zeci de metri până să o mierlească.

Mă întorsesem cu Sandy dintr-o patrulă de două săptămâni pe graniţă şi, după ce ne-am scos armele am mers glonţ la duşuri, pentru importantul proces de scoatere a crustei de jeg. Sub duş iei cu tine totul – toate hainele, tot echipamentul pe care l-ai folosit, frânghiile, echipamentul individual, te bagi sub şuvoi şi freci totul până-l faci lună. După ce ai făcut toată treaba asta, ai grijă şi de tine. Asta e ordinea priorităţilor: arma, echipamentul, tu.

Mă aflam sub duşul rece, ca şi Sandy, complet îmbrăcaţi, şi ne curăţăm tigăile şi alte chestii mai mici.

— Facem rost de maşina aia pentru Cancun de Crăciun? am întrebat eu.

— Trebuie să punem laba pe Joe şi să aflăm cine e de serviciu de Crăciun. Cred că putem să împrumutăm un Land Rover şi să mergem.

După echipament, ne-am spălat cu uniforma şi ghetele pe noi, săpunindu-le ca şi cum am fi săpunit pielea. După aceea, le-am dat jos şi am început, în sfârşit, să ne spălăm şi pe corp.

Odată duşul terminat, a început treaba cu adevărat serioasă. În junglă te alegeai cu tot felul de înţepături şi cu spatele plin de coşuri şi tot felul de asemenea rahaturi. Majoritatea se aflau în locuri în care nu puteai ajunge de unul singur, aşa că trebuia să te ajuţi cu partenerul.

Sandy iese de sub duş şi spune: „Am nişte coşuri pe spate, vrei să mă ajuţi?”

Se apleacă şi eu trec în spatele lui şi mă apuc să-i curăţ spatele şi aşa ne-a găsit un ofiţer RAF venit să-şi facă nevoile. A tras un răget ca de elefant sălbatic, a făcut stânga-mprejur şi a mers aţă să raporteze că la duşuri sunt doi homosexuali. Partea comică a urmat după ce zarva s-a potolit şi explicaţia a fost acceptată; de câte ori îl vedeam prin tabără pe ofiţer, îi trimiteam o bezea.

În Belize City era un loc încântător, numit Raoul’s Rose Garden. Când am mers prima dată acolo, m-am aşteptat să văd vreo elegantă ceainărie în stil colonial, cu un pianist şi sandvişuri cu castraveţi, dar de fapt era o dărăpănătură făcută din cărămizi spongioase, cu mese gata să cadă şi cu scaune metalice şi cu nişte prostituate chiar mai dărâmate. Era o aşezare minieră tipică pentru America Centrală. Am căpătat mai multe muşcături de ţânţari înăuntru decât afară. Orchestra cânta fără încetare piese clasice latinoamericane. Un lucru bun cu această Rose Garden era că toţi soldaţii aveau interdicţie de intrare. Băieţii mai tineri încercau mereu să intre acolo sau în alte bordeluri şi se întorceau uneori cu un sifilis groaznic. Uneori vedeam pe câte unul întorcându-se braţ la braţ cu vreo ştoarfă de care se îndrăgostise – în general, fete care urmăreau un mariaj rapid şi un paşaport britanic la terminarea detaşării.

La vremea aceea, batalionul rezident era de la Marina Regală. În fiecare dimineaţă, la şase jumătate, statul lor major şi companiile auxiliare se aliniau şi porneau să facă circuitul de vreo 5 kilometri al taberei. Toată lumea trecea pe lângă camera

de gardă, care se afla la poartă şi 200 de masculi feroce dădeau note de la 1 la 10 fetelor care se aflau pe acolo cu vreun fraier din garnizoană, poate de la artilerie sau de la REME.

Un tip tânăr de la aprovizionare căzuse pe bec cu o indiancă centroamericancă şi o luase de nevastă. Fata avea 1,50 şi o frumuseţe răpitoare; în mintea ei, nu era curvă, doar făcea şi ea nişte bani, acolo. A luat-o în UK, au petrecut un an în Catterick, iar pe ea o apucau căldurile numai ce vedea o uniformă. Toată lumea, cu căţel şi cu purcel, i-a tras-o nevestei cu pricina, care mai făcea şi ea un ban… Evident, căsnicia s-a dus dracului, iar ea s-a întors şi şi-a reluat cariera la Raoul's, mai făcând roată prin local şi pozele ei din Anglia: „Aici sunt eu lângă NAAFI, în Catterick, şi aici sunt eu într-o zi la cumpărături în York."

În fiecare vineri seara, popota sergenţilor de la garnizoană avea o petrecere la care era invitată toată lumea, în esenţă încercându-se atragerea fetelor locului în garnizoană. Fetele veneau gârlă, dar nu muzica şi conversaţia le atrăgeau, ci puii cu cartofi prăjiţi de la ora zece. Gagicile se smăcuiau până la nouă şi căutau să arate cât mai bine pentru eveniment.

Noi stăteam întinşi în pat şi ne uitam la ventilator cum se învârteşte. Unul dintre băieţi primise de la puştii lui o scrisoare. Îi trimiseseră un desen cu ei plimbând un câine, dar semăna mai mult cu un om căzut în nas. „Am nevoie de desenul ăsta, am spus eu. Vreau să-l agăţ de perete, pentru că dacă mai stau mult în Belize o să fac şi eu la fel, o să mă duc în dracului şi o să mă spânzur."

Jack primise o scrisoare de la viitoarea soţie, care-i spunea că l-a cam părăsit. Era dărâmat, pentru că nu putea să facă nimic, aşa că ne-am hotărât să-l scoatem în oraş şi să-l distrăm. Am făcut un punch din două sticle de rom şi o cutie cu felii de ananas şi am stat la o băută în camera lui vreo două ore, punând lumea la cale. Pe la unsprezece, toată lumea era turtită şi m-am trezit că spun: „Bun, acum mergem la Raoul's."

Am sculat din pat caporalul de la administrativ şi i-am spus să scoată un Land Rover. Când am ajuns acolo, veniseră şi nişte tipi de la popota sergenţilor, grade superioare, cu cămaşa şi cravata atârnând pe dinafară şi alergând printre mese după fetele care serveau.

Unul dintre tipii cu grade a ajuns la orchestră şi a început să-i

înveţe o piesă a lui Mungo Jerry. Lucrurile au început să iasă de sub control şi direcţiunea – adică Raoul – a telefonat la MP *(Poliţia Militară).*

Au venit doi elevi caporali şi ne-au spus că trebuie să plecăm. Ştiam că recruţii de la MP primesc imediat nişte grade, ca să aibă o oarecare autoritate, aşa că i-am luat în balon şi am început să le spunem fără menajamente acelor băieţi de nouăsprezece-douăzeci de ani că nu ar strica să participe şi ei la chiolhan, putem să-i ducem noi înapoi cu maşina…

Ei ştiau că sergenţii nu or să-şi aprindă paie în cap cu nişte MP care îşi făceau datoria şi or să se care. Dar pe noi nu aveau cum să ne ia – nu aveam nimic cu garnizoana şi nu făceam scandal, la urma urmei. Am discutat cam o jumătate de oră şi după ce ne-au înnebunit de cap am plecat. Ne-au lăsat aproape de coteţurile noastre de la Trupa F: popotele ofiţerilor şi sergenţilor erau chiar lângă noi.

În noaptea aceea era deosebit de cald şi curând am dat jos toate hainele de pe noi şi am rămas în chiloţi şi şlapi. Capul mi se învârtea. Toată lumea stătea pe pat şi cârâia împotriva căldurii, până când ne-am hotărât să halim ceva. Am scos un hexy pe trepte şi am ars nişte Spam. Peste tot era mâncare împrăştiată, pentru că băieţii erau matoliţi şi de căldură şi-au dat şi şorturile jos.

Din nefericire, când petrecerea noastră era mai în toi, au ieşit ofiţerii cu nevestele lor din popota respectivă. Ofiţerii s-au atacat imediat, văzând nişte tipi goi-puşcă întinşi pe iarbă, cu mâinile şi picioarele aruncate în lături, băşindu-se şi strigând unii la alţii, matoliţi, râgâind şi borând. Peste tot zbura cu bucăţi de Spam, iar în unele locuri iarba ardea.

Unul dintre ofiţeri a venit la noi şi ne-a spus:

— Cred că ar trebui să cam ridicaţi ancora.

— Ce-ar fi să plimbi matale ursul? i-a răspuns Sandy.

Ofiţerul a plecat ca o furtună şi chiar în starea mea de matoleală mi-am dat seama că o să mai auzim de el.

M-am trezit dimineaţa şi am găsit locul într-o stare de plâns. Mi-am pus un prosop ud în jurul capului şi m-am gândit, OK, mai bine facem curat. Toată lumea s-a târât afară cu mături şi fărăşe şi am transformat pajiştea cât ai zice peşte. După aceea, a trebuit să dăm ochi cu tipul care conducea Trupa F la vremea

aceea, întâmplător chiar SM-ul Escadronului B, aflat în Belize pentru trei săptămâni.

Individul a strigat la noi:

— Rahatul vostru a ajuns la ventilator şi ventilatorul nu e deloc amuzat.

Şi ne-a sugerat, aţi ghicit, o contribuţie voluntară la fondurile escadronului. Contribuţiile astea puteau fi oricât, de la cinci până la câteva sute de lire, funcţie de cât rahat ajunsese şi la ce ventilator. Trei dintre noi au fost arşi cu 300 de lire, iar doi cu 250. Era o lovitură grea pentru noi, mai ales că eu şi Sandy economiseam din greu, ajunsesem să luăm bucăţile de săpun lăsate de alţii şi să le presăm împreună ca să facem un săpun întreg, ba luam şi lamele folosite de alţii, deşi era pericol de hepatită B; ba ajunsesem să adunăm toate „cioabele” – sticlele de băuturi gazoase, cum ar fi Coca Cola şi să le vindem la un chioşc pentru doi centi bucata.

Eram distrus de pierderea unei sume atât de mari, dar după una rece a venit una caldă. Două săptămâni mai târziu, a apărut o ocazie de făcut bani.

Un tip care lucrase pentru Regiment ca transmisionist, pe vremea când se lupta în junglele din Borneo, era acum proprietarul unui hotel pe insula San Pedro, o insulă aflată departe de ţărm. Păstrase legătura cu Trupa F şi într-o zi a dat telefon şi ne-a spus că, deşi insula San Pedro e frumoasă, nu atrăgea turiştii, pentru că apa era sulfuroasă. Totuşi, se descoperise că sub stratul de calcar era o adevărată mare de apă proaspătă.

„Nu pot să-mi permit să chem meseriaşi din afară, din cauza cheltuielilor de transport ale maşinăriilor lor, a spus el. Nu cunoşti pe careva care să se priceapă la explozibili?”

Parcă ştiam eu pe unul.

Am mers cu Des şi Solid Shot la magazie şi am găsit nişte încărcături vechi, folosite pentru a face găuri în străzi. Stăteau acolo şi rugineau sau putrezeau, dar puteam spera că o să ne facem treaba cu ele, să pătrundem prin stratul de calcar şi să aducem la lumină apa dulce, după care să ne încasăm banul. Într-o vineri seara am urcat toţi într-o barcă pneumatică Gemini, cu motor Yamaha la spate, am burduşit-o cu explozibili şi combustibil, ce mai, o bombă plutitoare, am luat-o în jos pe râu şi

am navigat până la mare.

San Pedro era departe de continent, nu se putea vedea cu ochiul liber. Aveam cu noi o hartă turistică obişnuită, 1:50000; nici măcar nu prea vedeai care insulă de pe hartă e San Pedro; ne-am făcut cruce şi am pornit-o.

După câteva ore, am întâlnit o navă în drum spre Belize City. Căpitanul ne-a salutat şi ne-a întrebat dacă avem nevoie de ceva.

— Nicio problemă, am răspuns, încercând să ascundem trotilul şi fitilele; cred că arătam ca nişte terorişti.

— Unde mergeţi?

— San Pedro.

Şi-a aruncat mâinile în sus şi s-a dus iar să ia cârma în mână.

Primul loc la care ne-au dus harta noastră şi busola Silva se numea insula Hick. De acolo am luat alt cap compas şi după patru ore, cu o singură canistră de benzină rămasă, am ajuns la San Pedro. Am ochit o ţipă tolănită într-un hamac şi am întrebat-o unde este cheiul de acostare, despre care ştiam că este lângă pista pentru avioane.

„Păi, a răspuns ea, e ceva mai încolo. Mă bucur că v-am întâlnit, băieţi, ştiţi voi.” Avea un tatuaj frumos pe gleznă. Păcat că avea cam cincizeci de ani şi era prăjită ca dracu’ de soare.

Insula era cu adevărat frumoasă; majoritatea locuitorilor erau americani în căutarea unui stil de viaţă alternativ. Tipul cu hotelul era unul mititel, cu o barbă mare, stufoasă şi albă. Părea foarte încântat să ne vadă – sau or fi fost cele două sticle de Famous Grouse pe care i le-am adus. Am început să săpăm a doua zi. Trebuia să ajungem la 3-4 metri ca să dăm de stratul de calcar. Dar nu erau materiale de construcţie în toată insula şi tot ce săpam se surpa – nu puteam ţine nisipul cu nimic, nu erau nici măcar panouri de tablă ondulată. În sfârşit, am ajuns la vreo jumătate de metru deasupra stratului de calcar, am pus o încărcătură, iar Des i-a dat foc.

Lumea se strânsese la spectacol. Toţi hippy din insulă se adunaseră să vadă primă apă dulce de pe insulă, care o să izbucnească după ce briţii cei deştepţi or să găurească stratul de calcar. Asta ne-a jenat şi mai tare când am văzut că explozia nu a penetrat nimic. Am încercat iar şi iar şi am rămas fără explozibili.

„Am auzit că apa sulfuroasă e bună pentru sănătate, am încercat să-l conving pe fostul colaborator al Regimentului. Poate ieşi pe piaţă cu nişte apă minerală.”

Am făcut trei zile turul insulei, cerându-ne iertare, după care am luat-o spre continent cu coada între picioare. Nu tu apă, nu tu bani.

În junglă, şi cea mai mică tăietură poate deveni o problemă mare. Ciuperci, paraziţi şi boli exotice se luptă care mai de care să te împiedice să te faci bine. Grăsunul a plecat într-o zi în patrulare şi s-a întors într-o stare de plâns. S-a ales cu un schistosomiasis şi cu o infecţie la ficat şi arăta ca o stafie. A stat mult timp în spitalul militar.

La puţin timp după aventura cu San Pedro, am mers iar pe frontieră şi m-am ales cu o rană la genunchi; în câteva zile, rotula mi se făcuse ca o minge de fotbal zdrenţuită. Când îmi îndoiam genunchiul, ieşea un jet de puroi şi-mi auzeam încheietura scârţâind.

Nu a trecut mult şi nu mai puteam să mă mişc deloc şi m-au evacuat pe caz de boală. Venea Crăciunul şi m-am gândit că pica la ţanc, o să ajung acasă la timp, să văd showul lui Morecambe şi Wise. Răniţii erau escortaţi pe drumul de întoarcere; mi s-a spus că o să mă însoţească o infirmieră trimisă special de la spitalul Woolwich să mă ia. Mă şi vedeam cu o Bo Derek ţinându-mă de mână şi ogoindu-mă pe tot drumul până la Washington şi apoi până în UK. Până la Woolwich, eram practic logodit.

Mi-am împachetat echipamentul şi eram tot o aşteptare în miercurea zborului. Când infirmiera a sosit, stăteam culcat pe pat. Mi-a fost prezentată. Bo îmbătrânise rău de tot şi-i crescuse o mustaţă barosană, plus o burtă ca lumea, de băutor de bere. Se numea Nigel şi era infirmier. Altfel, nu aveam nimic cu el, atâta că se simţea atras de toate sectele alea care zic că mâine e sfârşitul lumii şi că-i intrase în cap să se retragă la pensie la San Pedro.

Am stat două sau trei zile în spitalul Woolwich, dar am ajuns la Hereford la timp pentru curcan şi budinca de Crăciun. Nu a trecut mult şi am primit vestea că în curând aveam dreptul să iau o casă, pe garanţia bancară depusă; în sfârşit, eram un tip realizat, apropitar de casă. Tot ce îmi mai trebuia erau încă 10000 de sticle goale de Coca şi gata, puteam să pornesc în căutarea

casei.

20

Era o casă din acelea noi, două camere jos, două sus, tip Westbury. Cereau pe ea 25 de bătrâne, dar am fost foarte mândru de calităţile mele de negociator căci au lăsat-o la 24 şi cinci sute.

Locul era pustiu şi nu aveam nici timpul şi nici gologanii să-l aranjez. Ca să economisesc banii, nu m-am branşat la gaze, apa pentru mâncare o fierbeam cu un hexy pe care îl ţineam pe chiuveta de inox. Oala o adusesem din camera mea din blocul Regimentului.

La următoarea leafă, mi-am luat un cuptor cu microunde, aşa că puteam să încălzesc orice în patruzeci şi cinci de secunde şi nu rămânea decât să mănânc. Mi-am tras telefon, apoi un mic aparat stereo şi gata, un coteţ perfect de burlac – pereţi goi, un scaun, un pat şi o pisică de porţelan, uitată de fostul proprietar. Toate rufele mi le spălam la spălătoria din tabără. Mânecam la slujbă şi duminica, sau mergeam la o cârciumă şi rădeam câţiva cârnaţi. Dacă nu, tot oraşul era plin de mâncăruri chinezeşti la pachet, le luam pe drum din oraş, când treceam cu rabla mea de Renault 5. Totuşi, eram fericit. Eram unul din copiii erei Thatcher.

Într-o seară am întâlnit într-un bar o fată numită Fiona. Am ajuns cu conversaţia la unde locuim.

— Am cumpărat o casă lângă tabără, am spus, şi am numit şi strada. Numărul 4.

— Nu-mi vine să cred! a râs ea. Eu stau la numărul 2. Tu eşti vecinul meu cel nou!

Mi-a spus că venea din Hampshire. Se mutase la Hereford ca să fie alături de prietenul ei, dar relaţia lor n-a mers. Nu a mai vrut să se întoarcă acasă, aşa că a închiriat o casă şi acum lucra în oraş.

Era înaltă, avea un păr lung, castaniu şi era foarte sigură de sine. Ne simţeam bine împreună şi am început să ieşim în oraş.

Mă gândeam, ce bine, am o casă nouă, un cuptor cu microunde, iar acum şi o nouă prietenă. Ce puteam să-mi mai doresc? Dar abia ce am început să trăim împreună, că am fost anunţat că escadronul pleacă în Africa.

Forţa principală de opoziţie faţă de regimul de apartheid din Africa de Sud era CNA (Congresul Naţional African). Acesta fusese decapitat prin arestarea lui Nelson Mandela şi a colegilor lui în şaizeci şi ceva, dar renăscuse după revoltele din Soweto, din 1976. De câte ori guvernul interzicea o mişcare moderată de opoziţie, numărul membrilor CNA creştea. În 1980, a început o campanie reuşită de atentate cu bombe, atacând fabricile care făceau petrol din cărbune.

În decembrie 1982, militarii sud-africani au făcut un raid în Lesotho şi au omorât patruzeci şi doi de membri ai CNA în Maseru. În mai 1983, a explodat o bombă lângă Ministerul Apărării din Pretoria. Au murit nouăsprezece oameni şi au fost răniţi 200, din care mulţi civili negri. Numărul de bombe a crescut după revoltele din 1984-86. Atacurile s-au întins în toată ţara, iar mulţi oameni au fost omorâţi.

Apoi, în 1985, forţele sud-africane au mai efectuat un raid în Gaberone, capitala Botswanei. Au atacat câteva case şi au omorât în somn doisprezece oameni, presupuşi membri CNA. Guvernul sud-african a declarat că teritoriul Botswanei este folosit de membrii CNA pentru a lansa atacuri în Africa de Sud, inclusiv lansările de mine, care omorâseră mai mulţi fermieri albi lângă frontieră. Botswana a respins acuzaţiile şi a spus că făcea tot ce putea ca să împiedice activităţile militare ale CNA pe teritoriul său.

Botswana a cerut ajutor britanic; cererea a fost aprobată de ministrul de externe, Sir Geoffrey Howe, iar optzeci de oameni dintr-un escadron al Regimentului urmau să fie trimişi în Botswana, pentru a antrena soldaţii botswanezi să-şi apere ţara de fratele mai mare din sud. Soldaţi atent aleşi din BDF *(Botswana Defence Force* – Forţa de apărare din Botswana) urmau să primească un antrenament special, incluzând tehnici de contraatac pentru anihilarea raidurilor părţilor beligerante din Africa de Sud. Ni se spusese că antrenamentul va avea loc în partea de nord a ţării, departe de graniţa sud-africană. Nu aveam să intrăm în niciun fel de contact cu SADF *(South African Defence*

Force – Forţa de Apărare Sud-Africană).

Forţa de Apărare din Botswana urma să devină ceva mai mobilă, datorită unor elicoptere americane, venite ca urmare a unui program de ajutor militar de 10 milioane de dolari. Statele Unite aveau să antreneze şi contraspionajul botswanez, pentru a contracara infiltrarea agenţilor sud-africani; ceea ce-i învăţam noi îi ajuta să detecteze mai uşor infiltrările gherilelor CNA.

Am terminat planificarea şi pregătirile pentru misiune. Ni s-a spus că totul era TS *(Top Secret*). Escadronul urma să zboare de la Brize Norton în Kenya, pentru că nu era o mişcare obişnuită de trupe. De acolo, ne împărţeam în grupuri mici şi ajungeam în Botswana pe căi şi după orare diferite.

Am ajuns în Kenya şi ne-am despărţit. Şase dintre noi au rămas pentru o vreme acolo; alţii au plecat în alte ţări africate pentru câteva zile, după care au început să se infiltreze în Botswana spre RV-ul escadronului. Unii dintre băieţi au participat la nişte întreceri safari, ca să-şi omoare cumva timpul. Eu şi Ben, un tip proaspăt intrat în Regiment, ne-am învârtit prin oraş. Am mers într-un loc numit Carnivore, unde se halea carne în cantităţi industriale. Acolo puteai să mănânci câtă carne puteai pentru cam două pence. M-am îndopat şi am făcut o intoxicaţie alimentară şi a trebuit să petrec ultimele două zile la pat.

Am ajuns în sfârşit toţi şase într-un avion care mergea în Zair. Ne-am învârtit puţin şi pe acolo şi am plecat spre Zambia. Ţara mişuna toată de ruşi. Arătau toţi ca nişte imitaţii jalnice de Elvis din anii ’70, cu păr pieptănat lins pe spate, perciuni până la bărbie, costume demodate şi pantofi de plastic.

Ne-am învârtit prin aeroport, uitându-ne după avioanele care plecau şi la ruşi, iar ruşii la noi. Ştiau cine suntem şi noi ştiam cine sunt. Povestea oficială era că suntem o echipă de rugby în şapte în turneu. Nimeni nu ne-a luat la întrebări şi bine a făcut. La vremea aia puteai să-mi dai în cap cu o minge de rugby şi nu aş fi ştiut ce e. Iar povestea cu o echipă de şapte era şi ea o aiureală: noi eram şase.

Am împărţit un avion mic cu trei sau patru „oficiali” ruşi, şi cu o trupă pop rusească, care, chipurile, făcea un turneu prin toate unităţile militare. Tobarul parcă ieşise de pe coperta albumului de la Woodstock, cu pantaloni fistichii, bentiţă pe frunte şi cu tricou stil Cat Stevens. După cum bătea toba pe revista din

poală, era clar că era tobar cum eram eu JPR Williams[10].

În cele din urmă am aterizat pe o mică pistă metalică din centrul Botswanei. Câţiva băieţi din escadron erau deja acolo; unii dintre ei se ocupau de nişte răniţi. Au apărut şi OC-ul escadronului şi Fraser; Fraser îşi rupse umărul şi-l avea în ghips. Am urcat în nişte vehicule şi am mers la RV-ul escadronului, care era – se putea altfel? – un hangar.

În următoarele câteva zile s-au adunat toţi băieţii, din toate direcţiile. Unii veneau din Zimbabwe şi arătau destul de bine. Fuseseră o zi la plajă. Toby, cunoscut mai bine sub numele de Chelie, pentru că de pe la nouă ani nu mai avea pic de păr pe cap, mersese pe acoperiş şi adormise acolo. Partea din faţă a corpului era roşie ca racul, iar pielea de pe faţă şi frunte începuse deja să se jupoaie.

În timp ce aşteptam, băieţii de îngheţată au făcut rost de un turboreactor Islander în care încăpeam înghesuiţi unsprezece şi am mers să facem salturi. Voiam să învăţăm infiltrarea în partea aceea de lume, în care radarele nu sunt atât de sofisticate. Am sărit trei sau patru zile pline. Am redescoperit deliciile saltului. Săream de la patru bătrâne şi ne zbenguiam prin aer şi ne distram de minime.

În unul din salturi am făcut pe „plutitorul”. Un Islander are uşi mici, nu poate sări toată lumea în acelaşi timp. Săream de la patru bătrâne şi era important să ieşim toţi şapte în acelaşi moment. Ideea era să iasă unii pe uşă şi să se apuce de ce puteau, să „plutească”.

Eram plutitorul de la coadă şi în mod normal mă ţineam de marginea din stânga a uşii, cu piciorul mă propteam în colţul din stânga jos al uşii, iar cu mâna dreaptă apăsam pe fuselaj. Dar am ratat. Mi-au alunecat şi mâna şi piciorul, astfel că am intrat în salt mult înainte de momentul planificat. Colac peste pupăză, eram deasupra oraşului.

Nu aveam cum să planez o distanţă atât de mare până la DZ, – aşa că am tras de manetă sus, în speranţa că paraşuta o să mă ajute să ajung totuşi. Am avut vântul în spate, şi aveam o viteză de circa 25 de noduri[11], dar pierdeam rapid din înălţime. Curând

[10] Celebru fundaş al echipei de rugby a Ţării Galilor din epoca de aur a acesteia (n.t.).

[11] Aproximativ 40 km/h (n.t.).

a trebuit să întorc în vânt ca să aterizez. Parcă peste tot creşteau sub mine stâlpi de înaltă tensiune, maşini care rulau cu viteză şi mulţimi de oameni care ieşeau din case ca să vadă chestia aia mititică agăţată de o cupolă mare, albastră.

Am manevrat ca să evit o linie de înaltă tensiune şi am aterizat pe şosea, printre maşini. A fost o aterizare urâtă: m-am lovit tare la spate, iar paraşuta s-a înfăşurat în jurul meu. Imediat, sute de mâini mici au început să tragă de pânză, gesturile fiind însoţite de strigăte şi râsete voioase. Îmi şi vedeam paraşuta făcută bucăţi şi am strigat prima chestie care mi-a trecut prin cap: „Okey dokey!”

O sută de voci mi-au ţinut isonul: „Okey dokey! Okey dokey!”

Am înfăşurat paraşuta şi am stat la o tacla cu noii mei prieteni la margine de drum, în aşteptarea unui camion care să mă culeagă.

— Okey dokey?

— Okey dokey!

Conversaţia era în toi când a venit vehiculul. Timp de patru zile după aceea, toţi băieţii nu mi-au spus decât „Okey dokey!”

Ne-am mutat în tabăra care urma să ne fie bază. Am scos paturile de campanie şi hamacele afară, ne-am împrăştiat propriii saci de dormit şi ne-am construit mica noastră lume. Tabăra era un grup de clădiri vechi şi dărăpănate. Ca peste tot în Africa, zidurile erau găurite, iar tencuiala era dusă. Am legat la generator câteva becuri; asta însemna că o să putem citi. Fiona îmi dăduse o carte numită *Poveştile sfântului Graal*; Citisem deja *Holy Blood, Holy Grail,* atâta cât să-l pot tachina pe Frank Collins cu religia lui şi mă trezisem că mă pasiona istoria medievală. Biata Fiona era obligată să bată cu mine sute de biserici, forturi şi castele cu întărituri şi incinte fortificate.

Incursiunile sud-africane în zonă deveniseră o chestie obişnuită. În mod normal, trupele SADF veneau din Africa de Sud, o coteau la stânga şi ajungeau în Angola pe fâşia Caprivi. Când am sosit noi, lumea a fost foarte alertată, căci nu se ştia prea bine cine suntem. Pentru sătenii din partea locului, un tip alb cu o armă însemna sud-african.

După o vreme, când ne trezeam vedeam la gard sute şi sute de săteni. Veneau să capete câte ceva. Din când în când le dădeam fructele din compotul meu sau o conservă de ton, sau

altceva asemănător. Păreau să fie disperaţi, la marginea inaniţiei; peste tot erau conserve strălucitoare, iar ei le voiau. Într-o zi a venit o furgonetă cu îngheţată. Era ca la bâlci, cu clopoţei care scoteau clinchete. Cred că făcuse peste 150 de kilometri ca să ajungă la noi; auzise poate că sosise în oraş Detaşamentul 7.

Am petrecut o săptămână cu planificarea şi pregătirile. A sosit un tip numit Gilbert „omul şarpe”, ca să ne arate toate tipurile de şerpi – veninoşi şi neveninoşi.

„Există două modalităţi de a trata o muşcătură, ne-a spus el. Prima este să pansezi rana şi să cauţi un antidot, a doua e să stai liniştit în sacul de dormit şi să aştepţi moartea.”

Ne-am aşezat în cerc şi individul a scos din nişte săculeţi diferiţi şerpi. Dintr-odată, unul mai fioros, care se vede treaba că-i cam ura pe oamenii în şorturi şi şlapi, a început să se zbată şi a scăpat din mâinile lui Gilbert, scuipând venin în toate direcţiile. În câteva secunde, durii de la SAS s-au căţărat în copaci sau pe maşini sau au luat-o la goană spre gardul taberei. Era un şarpe al dracului de sictirit; când nu a mai găsit niciun om de atacat, a început să se dea la maşini şi să-şi înfigă colţii în cauciucuri. Nu am idee cum a fost recapturat şi pus la loc în sac – vederea îmi era puţin estompată de maşina cu îngheţată aflată cam la o sută de metri.

Localnicii începuseră să ne cam calce pe bătături. Asta se întâmpla peste tot, când ajungeam într-un loc unde lucraseră mai înainte occidentali; băştinaşii se aşteptau să le dăm ceva, iar dacă nu le dădeam, începeau să ne certe şi să devină agresivi. Li se aduseseră atâtea ajutoare, din atâtea locuri, încât până la coadă a ieşit că nu trebuie să fie recunoscători, ci mai degrabă era o chestie care li se cuvenea. Cel mai bun ajutor pe care naţiunile străine îl pot da este educaţia, să le arătăm cum să producă ei înşişi. Dar, în loc de asta, le dăm 600 de tone de făină, ca să fim cu conştiinţa împăcată. Şi aşa creăm noi nişte naţiuni de milogi, care nu contribuie cu nimic la propria economie şi la propria ţară.

Într-o zi am hotărât că am fost destul hărţuiţi cu „dă-mi, dă-mi, dă-mi”. Am scos la iveală nişte combustibil solid hexy, tăiat în bucăţi, uns cu gem şi aranjat pe farfurii. De câte ori se îngrămădeau în jurul nostru, le dădeam noua găselniţă. Apucau

lacomi conţinutul şi-l dădeau pe gât. După două-trei mestecături, gustul combustibilului ajungea la ei şi-l scuipau cu tuşituri şi vărsături. Nimeni nu mai repeta figura.

Noi eram paraşutişti şi trebuia să ne facem treaba proprie în jocul acesta şi să încercăm să păcălim radarele, aşa că am fost lăsaţi să ne vedem de treabă. Ne petreceam zilele făcând antrenamente cu arma şi în rest ne învârteam pe acolo. Apoi au răsărit halterele, sacii de box agăţaţi de copaci. Băieţii făceau o alergare în jurul locului, apoi un exerciţiu standard cu aparatele – un circuit putea consta în două minute la sac, două de sărituri, două de odihnă, apoi două la haltere, două minute de sărituri, două de odihnă. Făceai cam zece circuite de astea, apoi te încălzeai cu încă o alergare.

Celelalte detaşamente au început să dispară pe la treburile lor. S-a hotărât ca noi să mergem cu Detaşamentul 9, care se afla pe un şir de dealuri numit dealurile Tsodilo. Am urcat în vehicule şi am mers prin deşertul Kalahari două sau trei zile. Camioanele goneau prin câmpii netede cu doar ceva tufişuri şi praf.

În ziua a doua am ajuns la o întretăiere de urme aflată în mijlocul a sute de kilometri de nisip. Acolo era o colibă mică de pământ, a cărei firmă susţinea că ar fi cafenea. Proprietarul, un tip bătrân, sărit de optzeci de ani, se legăna într-un hamac. Am intrat, dar nu am găsit nici mese, nici scaune, de electricitate nici vorbă. Erau doar nişte sticle de Fanta pe un raft şi un afiş, care trebuie să fi fost vechi de douăzeci de ani, cu o reclamă pentru cidrul Bulmer, produs la Hereford. Am atins sticlele de Fanta şi le-am lăsat la locul lor, îndată ce le-am aflat temperatura. În schimb, am negociat cu proprietarul cumpărarea afişului, pe care l-am pus pe panoul de bord al camionului 110.

Am ajuns la poziţiile Detaşamentului 9 în după-amiaza celei de-a treia zile. Terenul era de o stranietate aparte, plat ca în palmă şi dintr-odată înălţimile care răsăreau abrupt din pământ. Nu am fost singurul care a remarcat aerul de poveste pe care îl degajau.

„Am ales această zonă pentru geografia de tip A, a spus Tiny. Există aici mii de picturi pe stâncă pe dealuri şi în jurul lor, scene cu antilope, cu girafe, pictate de boşimanii care trăiau în deşert acum sute, poate mii de ani.”

La sosirea noastră, majoritatea detaşamentului era la munte.

Acum se întorceau şi duceau pe sus pe unul din ei, care se rănise la spate. Era Toby Chelie. Chelie era veteran din Falkland, Irlanda de Nord şi eroul a nenumărate bătăi în calitate de poliţist în nordul ţării, din care ieşise neatins; acum, sărise de pe o stâncă de o jumătate de metru şi-şi paradise spatele atât de tare, că-l aduceau cu targa.

Avea dureri îngrozitoare şi avea nevoie de morfină.

Tiny a urlat la doctor: „Stai, aşteaptă puţin!” şi a dat fuga la raniţă. S-a întors cu aparatul lui foto şi a spus: „O.K., dă-i drumul.” Faţa lui Chelie s-a mai strâmbat o dată de durere când a auzit că fotografia urma să fie pusă pe peretele camerei de aşteptare a Escadronului B îndată ce ne întorceam.

Eno era deja la radio şi transmitea prim Morse că aveam nevoie de un elicopter. Ca de obicei, era imperturbabil. Într-o zi i se spusese că sora lui fusese asasinată. A spus doar atât: „Atunci, cred că ar fi cazul să merg la Londra.” Nu că nu-i păsa, dar nimic nu-l impresiona prea tare.

Vremea a început să se schimbe. Pe cer se adunau nori groşi şi negri, iar vântul s-a înteţit; pământul mirosea a ploaie. Venea furtuna, iar asta ne îngrijora, pentru că putea să împiedice venirea elicopterului. Chelie intrase într-o fază staţionară, dar avea nevoie de un spital bun.

I se scoseseră bocancii cei noi şi i se puseseră la marginea tărgii. Ştiam că are acelaşi număr cu mine la încălţăminte, aşa că m-am dus la el şi i-am spus: „Nu mai ai nevoie de ăştia pe toată detaşarea asta, aşa-i?”

Chelie mi-a spus unde să-i pun bocancii. Nu pe picioarele mele, desigur. Lucrurile începeau să se aranjeze, elicopterul era confirmat, iar Eno era încă la radio. Atunci s-a întâmplat o altă nenorocire.

Mai erau două ore până la lăsarea întunericului şi nu aveam niciun semn de la Joe Ferregher şi de la Alan, noul ofiţer al detaşamentului. Băieţii începuseră să cârâie deja împotriva incompetenţei ofiţerilor tineri, când unul a zărit o lumină care clipea pe munte. Ne-am luat binoclurile şi am văzut că acolo era cineva la marginea prăpastiei. Nu ştia nimeni cu siguranţă despre ce era vorba, dar nu încăpea îndoială că ceva nu era în regulă.

Eno s-a apucat iar să transmită impasibil, tolănit în scaunul de campanie, cu o ţigară într-o mână şi cu manipulatorul Morse în

cealaltă. Trei sau patru inşi din detaşamentul montan şi-au luat radiourile şi echipamentul şi au pornit spre munte.

În timpul acesta a sosit elicopterul, dar nu putea să facă nimic pentru băieţii de pe munte, nu putea să meargă până acolo.

Vremea ameninţa în continuare să se schimbe în furtună, iar marginile corturilor începuseră să fâlfâie în vânt. Noi, de la Aero, ne simţeam cam în plus; nu ştiam să ne căţărăm. Am aşteptat să vedem dacă putem să ajutăm altfel.

„O idee ar fi să facem nişte ceai şi să ne scoatem echipamentul”, a găsit Charlie soluţia la stinghereala noastră. Eram acolo de trei sau patru ore, dar nu ne apucaserăm să scoatem echipamentul din camioane, din pricina evenimentelor.

La radio am putut auzi că pe munte Ivor ajunsese la împricinaţi şi că avea nevoie mare de ajutor. Ivor era o „capră de munte” de undeva din nord, subţirel, cam 1,70. Venea de la un regiment de blindate şi fusese şi la Ambasadă şi în Falkland. Nu era omul să se joace cu cuvintele la radio.

„Joe e mort, a spus el. Şeful o să fie coborât de Harry şi George. Uite ce vreau de la voi…”

Voia ca toată lumea să urce cât mai mult pe munte şi să-l întâmpine când cobora. Cum avea să facă asta, nu aveam habar, dar am început să mergem spre el.

Furtuna arăta de parcă voia să ne facă în necaz. Ploua puţin, dar nu era nimic care să ne îngrijoreze. Doar lipsa de timp. Elicopterul nu putea să plece noaptea. Trebuia să-i dăm bătaie, altfel pleca fără Joe; prioritatea era Chelie.

După vreo două ore, ne-am întâlnit cu Ivor. Arăta îngrozitor; transpira din abundenţă şi era plin de ţărână, avea tăieturi la umeri şi la genunchi, iar faţa şi braţele îi erau tumefiate de efortul de a-l căra pe Joe, care atârna foarte greu. Îl pusese pe Joe pe o targă de munte şi-l trăgea încet în jos. A fost nevoie de nişte eforturi uriaşe să-l care pe Joe peste praguri. Ar fi meritat o medalie pentru ziua aceea. Am luat cadavrul şi l-am cărat la vale. Elicopterul a pornit cu două corpuri la bord, nu cu unul, cum se aşteptaseră.

Am aflat că un dispozitiv din acelea care te ţin de stâncă cedase. Joe căzuse până fusese oprit de „siguranţa” următoare. Şeful coborâse să-l ajute, dar era prea târziu.

Charlie luase în primire romul detaşamentului, de care

răspunsese Joe. „Nu o să-i mai trebuiască. Să bem o gură în cinstea ticălosului.”

Am tras o înghiţitură pentru Joe şi am sperat ca măcar ofiţerul să fie în regulă. Era zdruncinat zdravăn. Nu e chiar cel mai bun început de carieră să-ţi moară veteranul trupei şi tu să crezi că toată lumea dă vina pe tine – ceea ce nu era cazul. Se pare că nu era făcut pentru viaţa pe munte; după vreo trei luni s-a mutat la detaşamentul nostru. S-o fi gândit la îngheţata aia.

Stăteam sub un baobab, o sculptură ciudată, musculoasă, cu ramuri ca nişte rădăcini, care purtau nişte flori albe, în formă de stea; ne beam romul şi vorbeam despre băştinaşi.

— Boşimanii au un mare respect pentru baobab, a spus Tiny. „Culege-i floarea şi o să te mănânce un leu”, spun ei. Pentru ei, şi dealurile astea sunt sacre. Omorârea unui animal care trăieşte aici e tabu.

— Ce spui! a intervenit unul din Detaşamentul 9. Joe a sărit ieri din camion şi a împuşcat o antilopă, ca s-o mâncăm. Se pare că moartea lui nu o să-i surprindă prea tare pe băştinaşi.

Noaptea aceea, stând întins în sacul meu de dormit şi uitându-mă la luna strălucitoare şi la Calea Lactee, am devenit foarte gânditor. Niciodată nu mă preocupase prea tare moartea. Toţi trebuie să murim cândva. În ce mă priveşte, mi-aş fi dorit să fie o moarte rapidă şi uşoară, nu voiam să fie chinuitoare. Nu ştiam ce spune religia despre moarte. Îmi plăcea să cred că mai există ceva *după,* un loc sau o dimensiune în care să dau de toate lucrurile pe care voisem să le ştiu, să ştiu ce e aceea Iubirea şi toate celelalte secrete ale vieţii. Asta era singurul avantaj pe care-l puteam vedea la viaţa de dincolo.

Toată viaţa mea ştiusem că o să mor devreme. Încă de când eram copil, am avut permanent senzaţia că o să trăiesc până pe la cincizeci şi cinci de ani şi gata. Dar asta nu mă împiedica să mă gândesc la pensie…

Când îmi murea un coleg, mai întâi eram întors pe dos, dar după aceea îmi reveneam. Mai rău era dacă mureau în condiţii dramatice, dar faptul morţii în sine nu mă tulbura prea tare. Oribil şi într-adevăr supărător era dacă lumea murea sau era grav rănită sau rămânea handicapată toată viaţa fără rost. Pierdeam o grămadă de oameni care se înecau în junglă; traversarea râurilor era inamicul public numărul 1 în Regiment.

Uneori îmi spuneam, la dracu, facem exerciţii prea periculoase, de ce să forţăm soarta? Dar dacă asta ar fi fost părerea dominantă, am fi pierdut toate avantajele antrenamentului pe viu.

Joe trebuia să fie dus în Africa de Sud, de unde un zbor British Airways urma să-l ducă acasă. Asta însemna o întârziere de o zi. Barry, care la Hereford era magazionerul escadronului, a scos una din mesele de doi metri, l-a pus pe Joe pe ea, l-a spălat, l-a curăţat, apoi a scos din frigider toată carnea şi l-a băgat pe el înăuntru; după aceea a organizat un ospăţ imens cu carne, ca să o mâncăm înainte să se strice. Când s-au terminat aranjamentele, l-au pus pe Joe pe o maşină şi l-au dus în Africa de Sud. Acolo l-au băgat într-un sicriu şi l-au îmbarcat spre casă.

Între timp, noi ne întorsesem la lucru. Am zburat cu un Islander mic deasupra lui Okavango, o vastă reţea de lacuri şi râuri care mărgineşte fâşia Caprivi, zona cu problemele create de sud-africani. Trebuia să facem joncţiunea cu Detaşamentul 6, care era acolo de câteva săptămâni.

Contactul nu putea avea loc la mai mult de cinci metri în acea regiune cu tufişuri, deşi de sus părea cam golaşă. Toată lumea purta arma care-i convenea la asemenea distanţă mică: SLR-uri, 203-uri, M 16, puşti de asalt. Eu alesesem un 203.

BDF erau înarmaţi cu Galil, o replică israeliană la AK47. Era o armă foarte bună, uşor de folosit şi de curăţat şi foarte eficientă. Se învăţa uşor mânuirea ei, dar avea un handicap: era prea grea – era prea grea pentru trupele din multe ţări care o foloseau.

Echipamentul suplimentar luat era minimal – ca de obicei, cât încăpea în raniţă. Ca şi în junglă, nu aveam nevoie decât de două seturi de haine: cele uscate şi cele ude. Am luat şi o prelată, în cazul meu una australiană care se împăturea foarte bine, un hamac şi un adăpost american impermeabil, foarte asemănător cu unul de nailon, foarte subţire. Restul era mâncare, gloanţele şi o mică trusă de prim ajutor.

Exersam atacul din două părţi al unei tabere dintre mlaştini. Tabăra respectivă era o fermă de aligatori aflată la dracu-n praznic.

Băieţii de la Detaşamentul 6 s-au dus în recunoaştere, au instalat posturi de observaţie, iar după aceea s-au întors cu toată informaţia.

Noi stăteam pe o limbă de pământ dintre mlaştini, printre lanuri de papirus care creşteau uimitor de repede. Hipopotamii care trăiau pe insulele acelea îngrăşaseră pământul şi ne creaseră locuri ideale de desant pentru bărcile noastre Gemini. Puteam să ne ascundem acolo şi noi şi echipamentul şi nimeni nu mai putea să ne găsească.

Toată lumea era în picioare, cu armele şi echipamentul individual puse; am urcat în bărci şi am pornit prin întuneric. O barcă mergea înainte, pentru pilotare. În ea erau doi băieţi. Unul cu cârma, altul cu orientarea. Navigatorul era Solid Shot. Era din Detaşamentul Naval şi-şi ştia meseria. Lăsa motorul să meargă în voie şi dirija barca printre stufăriş şi obstacole. Era uimitor ce puţin zgomot scoteau motoarele alea.

Celălalt din barca din faţă era şeful de la Detaşamentul Naval, ofiţerul care trecuse Selecţia odată cu mine. Îl verifica pe Solid Shot, care în curând avea să fie făcut ofiţer. La întoarcerea din detaşare, l-au uns căpitan. Căpitanul Solid Shot. Ne-am bucurat toţi pentru el.

Ne mişcăm de-a lungul unei fâşii mai mult sau mai puţin uscate. Motorul Yamaha este remarcabil de silenţios dacă-l laşi să toarcă şi nu-l forţezi. La apropierea de ţintă, motoarele au fost oprite şi am început să vâslim.

Eu şi Sandy eram în faţă, în a doua barcă. Cu părul lui blond pe fundalul tufişurilor, arăta ca reclama pentru Omul Ghiveci. Misiunea noastră era să acoperim prima barcă, aflată la marginea întunericului. În caz de contact, trebuia să avem o distanţă cât mai mare între bărci, dar în acelaşi timp trebuia să păstrăm şi contactul vizual. Altfel, se lăsa cu împuşcături în familie.

Ne furişam, fără să scoatem vreun sunet, cu excepţia clipocitului ocazional al vâslelor în apă, când, deodată, am auzit ceva ce semăna cu o explozie. Urmată de alta şi de încă una, după care am văzut apa învolburându-se şi făcând spumă.

Gemini-ul din faţă s-a oprit, iar noi la fel. Două detaşamente întregi stăteau locului şi se lăsau duse încet de curent. Atunci am auzit un sunet care semăna cu cel al unui motor cu aburi.

Următorul lucru pe care l-am auzit au fost nişte înjurături suculente din prima barcă, în vreme ce în spatele acesteia ieşea din apă un cap uriaş cu nişte umeri la fel şi muşca cu sete din

cauciucul bărcii. Din fericire, bărcile erau compartimentate şi la găurire se ducea numai secţiunea cu pricina.

Am auzit un sunet de apă curgătoare şi m-am căznit să privesc în întuneric, ca să văd care este ameninţarea. Fulgerător, a apărut lângă barca noastră un cap urât, într-o erupţie de spumă. Avea nişte colţi lungi de un cot.

Sandy a spus „Să dea dracu'" şi am vâslit cu toţii atât de repede, că puteai să faci ski nautic în urma noastră. Urletele grave, hârâite, au încetat şi mi-am dat seama că eram leoarcă, fie de la apa din mlaştină, de la epuizarea fizică sau pură teroare, nu ştiu.

Răsuflarea grea şi bubuitoare a hipopotamilor ne-ar fi compromis misiunea, aşa că a trebuit să ne întoarcem şi să încercăm să găsim o altă rută. Drept urmare, am intrat în criză de timp, pentru că trebuia să ajungem înainte de ivirea zorilor, aveam nevoie de întuneric ca să ajungem în ascunzătoare, în LUP-ul trupei.

Am ajuns, în sfârşit, în zona atacului. Băieţii din prima barcă au sărit în celelalte şi am tras după noi barca muşcată. Era prima dată că mergeam la un atac în care lumea nu-şi putea stăpâni hohotele. Era caraghios, într-adevăr: două detaşamente din cele mai bune din lume, furişându-se prin apele de la Okavango înarmate până în dinţi, gata să dea un atac, oprite din drum de un hipopotam care a vrut să-şi arate muşchii.

Am mai petrecut câteva săptămâni foarte interesante în Botswana. În acest timp am învăţat să spun „Hai să plecăm dracului de aici!" în afrikaans şi „Uite cum aleargă antilopa aia" în botswaneză.

La sfârşit, ne-am strâns toţi la RV-ul escadronului pentru o petrecere cu grătar. Am tras cam mult la măsea în cinstea lui Joe, iar spre miezul nopţii lucrurile au scăpat de sub control. Pe acoperiş a aterizat cu un bubuit monstruos o grenadă luminoasă. Apoi alta. Localnicii încă purtau amintirea incursiunilor SADF, iar exploziile nu au fost de natură să-i liniştească.

SSM-ul a strigat: „Destul, cine mai aruncă una singură se alege cu un RTU *(Return To Unit* —întors la unitate)".

Peste două minute iar un BANG!

SSM-ul a venit în fugă să-l bunghească pe grenadier, dar nu l-a prins. Am fost câţiva care am văzut cine era, dar nimeni nu a

spus nimic.

În dimineaţa următoare, OC-ul escadronului ne-a strâns pe toţi. „Aveţi timp până la prânz să scoateţi vinovatul, a spus el. Altfel, nu aveţi nicio permisie şi trebuie să faceţi de gardă împreună cu botswanezii.”

Ştiam toţi cine era, dar niciunul nu a scos un cuvânt.

OC-ul a terminat cu cuvintele: „Fie că e om, fie că e şoarece, vinovatul trebuie să se hotărască.”

Aşa s-a născut şoarecele botswanez. Eram sictiriţi de restricţiile care ne căzuseră pe cap din cauza unui iresponsabil, iar pe el eram şi mai supăraţi. Probabil că merita un RTU, dar aveam cu toţii un straniu şi probabil greşit sentiment al solidarităţii. Oricum, individului i-a cam dârdâit curul, şi a cam meritat-o.

Nimeni nu a dat vreodată pe faţă identitatea şoarecelui. În fiecare grup de oameni există câte unul cu care nimeni nu vrea să lucreze. La întoarcerea la Hereford, pe peretele pe care am pus pozele lui Chelie am pus şi nişte desene cu un şoarece, iar individul a continuat să culeagă ce a semănat.

21

În UK se află întotdeauna un escadron întreg, de serviciu, pentru şase până la nouă luni, permanent pregătit. După o fortificare fizică de patru-şase săptămâni, care include antrenamente cu escadronul care încă nu a ieşit din „tură”, se predă ştafeta; trecuseră poate optsprezece luni abia de când se reuniseră ultima dată, dar întotdeauna e ceva nou de învăţat.

Eram împărţiţi în două echipe, Roşie şi Albastră, fiecare cu un grup de asalt şi cu lunetiştii ei. Asta însemna că se puteau acoperi simultan două evenimente; existau şi planuri de formare de echipe din alte escadroane, dacă apăreau mai mult de două evenimente.

Atacatorii erau oamenii în negru care săreau din elicoptere şi dărâmau uşi; aceştia lucrau în grupe de patru, dar împărţeala era flexibilă, funcţie de ţintă. Una dintre grupele de asalt era grupa MOE *(Methods of Entry* – metode de pătrundere), responsabilă pentru plasarea încărcăturilor explozive folosite de restul echipei.

Aveam şi transmisionişti la dispoziţia noastră. Pe lângă îngrijirea echipamentului nostru de comunicaţii, ei trebuia să ne ofere legături cu orice colţ al lumii, pentru că întotdeauna erau misiuni în alte ţări. Unii dintre ei erau destinaţi să participe la pătrundere alături de echipă, aşa că şi au trebuit să facă antrenamentul împreună cu noi.

Doctorul căra cu el cea mai mare trusă antitraume din lume. Chiar dacă se trăgea, el era obligat să intre cu noi şi să aibă grijă de cel căzut, să-i asigure lichidele vitale şi să aibă grijă de răni.

Până la declanşarea atacului, cel mai important grup era cel al lunetiştilor. Aceştia vedeau tot şi ne dădeau informaţii în timp real. Şi ei aveau antrenament de asalt.

Statul-major al escadronului cuprindea OC-ul, un maior şi SSM-ul, ca şi un ofiţer delegat, care răspundea de ambele echipe.

Am descoperit că nu numai doctorii trebuie să fie tot timpul în

priză – eram permanent de serviciu şi puteam fi chemaţi oricând. Toţi aveam câte un pager şi nu mergeam nicăieri fără el.

Detaşamentul 7 făcea parte din Echipa Roşie, ceea ce era minunat, pentru că statul-major al escadronului se afla chiar lângă Albaştri. Dacă apăreau misiuni plictisitoare şi urgente, băteau la uşa alăturată; noi ne aflam hăt, la 50 de metri, în hangarul nostru.

Primul lucru pe care-l făceam de dimineaţă era adunarea în camera echipajelor. Unii veneau de la alergare, sau din sala de gimnastică; îşi făcuseră deja încălzirea. Era o chestie personală, nimeni nu ne spusese să o facem. Totuşi, în ziua în care nu am mai fi avut disciplina proprie şi nu ne-am măi fi antrenat, am fi fost trimişi pe Peronul 4.

La un moment dat, ciclismul a devenit foarte popular şi în unele dimineţi credeai că pe poarta principală trece Turul Franţei. Eu preferam să fug de acasă şi până acolo, să fac un duş, apoi să beau un ceai în camera echipajelor. Semăna cu camerele de consiliu din anii şaptezeci, cu un TV şi cu reviste vechi de şase luni, cu fotolii militare, acoperite cu nişte huse de nailon oribil colorate şi cu nişte căni murdărite de atâta cafea. Puţea a ceai, cafea şi ţigări.

Unul dintre noi se ducea la bucătărie cu un Range Rover şi aducea în marmite ceai şi masa la pachet – adică în hârtie maro cerată, care conţinea meniul tipic de şcoală, cu ruladă unsuroasă şi „chips”, cartofi pai. La opt terminam masa şi începeam să discutăm despre programul de antrenament al zilei.

„Ce facem azi, Gaz?”

Gaz avea cam treizeci şi de mi, fusese şi el Jachetă Verde şi era la Regiment de ani de zile. Căpătase multă experienţă peste mare şi era cu adevărat priceput. Proaspăt divorţat, îşi retrăia tinereţea; era extrem de sociabil, parcă făcut pentru Escadronul B. Purta costume Armani şi cămăşi Jermyn Street; chiar şi sergentul major îl numea Charlie Şampanie. Dar în acelaşi timp era şi un tip foarte sensibil, pe care nu era bine să-l calci pe coadă. Toată lumea voia să fie prieten cu Gaz; dacă te lua la ochi de rău, era vai de pielea ta. Nu făcea rabat, te repezea de nu te vedeai.

Pe 5 septembrie 1972, opt oameni aparţinând grupului palestinian Septembrie Negru au dat buzna într-o cameră din

München, care găzduia unsprezece atleţi israelieni. Au împuşcat doi din ei şi i-au luat pe ceilalţi ostatici. Au cerut eliberarea unor deţinuţi OEP din Israel şi a unor membri ai Facţiunii Germane Armata Roşie din Germania de Vest. Mai voiau şi un avion cu care să zboare la Cairo.

Guvernul vest-german, care nu avea forţe antitero special antrenate, a îndeplinit cererile teroriştilor după o zi de negocieri. Au zburat la o bază militară aeriană cu două elicoptere, iar în timp ce ei se pregăteau să intre în avion, lunetiştii armatei au deschis focul. Vizibilitatea era proastă, iar lunetiştii erau poziţionaţi prea departe. Teroriştii au avut tot timpul să arunce în aer ambele elicoptere şi să omoare cei nouă israelieni.

Pentru a evita pe viitor un asemenea dezastru în UK, guvernul britanic a recurs la Regiment. A fost înfiinţat departamentul contrarevoluţionar (CRW – *Counter Revolutionary Warfare),* care urma să răspundă pentru antrenarea antitero a fiecărui membru al Regimentului – printre altele.

CRW asigura continuitatea echipelor CT şi le asigura acestora echipamentul, antrenamentul şi infrastructura. Dacă CRW nu ne cerea să ne antrenăm într-un anume fel pentru o anume zi – de pildă, să mergem în metroul londonez, să vizităm un aeroport sau să supraveghem locurile unde se întâlneau şefii de state – atunci făceam antrenamentele curente.

Şefii nu se antrenau separat. Puneau o echipă la lucru: „Harry B., organizezi o zi în CQB.” Apoi şefimea îşi petrecea timpul antrenându-se cu noi.

Echipa de lunetişti mergea la poligon sau se antrena cu echipa de asalt, îmi plăcea la poligon, mai ales vara. Foloseam PM, puşca cu lunetă de 7,62, cu muniţie Lapua, finlandeză. Ţintele erau „capetele de huni”, pur şi simplu nişte capete pictate. Trăgeam întotdeauna la cap, din două motive: orice terorist cu mai mult de două celule în creier poartă vestă antiglonţ, dacă are ocazia şi în plus există posibilitatea ca glumeţii să fie drogaţi şi deci să aibă o vitalitate mai mare. Dacă-i împuşti în corp, pot să fie atât rezistenţi, încât să meargă mai departe, sau să omoare ostaticii. Loviţi la cap, s-a terminat cu ei.

Capetele de hun aveau desenate pe ele un cerc, în zona nasului. Începeam şedinţa cu un glonte de test, de la 200 de metri. Unii trăgeau din picioare, alţii culcaţi, dar eram obligaţi toţi

să nimerim cercul. Aşa ne asiguram că arma îşi păstra precizia de ochire, chiar după o împachetare şi un transport cu camionul. În cazul unui eveniment, nu mai aveam timpul să verificăm linia de tir a armelor.

Urmau multe focuri în ţinte în mişcare, de la distanţe de până la 600 de metri, plus o grămadă de antrenament OP şi exerciţii de trăgători urbani.

Pentru noua activitate antitero, s-au făcut multe schimbări. A fost construită clădirea CQB, sau „casa morţii”, ca să putem exersa salvarea ostaticilor şi pătrunderea cu muniţie de război la orice etaj – în orice formaţie, de la grupul de asalt de patru, până la o echipă completă, cu vehicule şi elicoptere. Era o clădire cu un singur etaj, cu un coridor central şi camere împrejur – camere mici, camere mari, camere legate între ele – cu pereţi mobili şi tot felul de mobile. Depindea de organizator cum să aranjeze mobila şi să formeze baricade.

Pereţii păreau să aibă miros de plumb şi de praf de puşcă. Existau ventilatoare extractoare, dar nu puteau face faţă numărului mare de împuşcături. Chiar cu toate luminile aprinse, vizibilitatea în camere era destul de redusă. În unele camere erau geamuri incasabile, cu mici orificii, prin care puteam fi urmăriţi sau filmaţi.

Mi-a venit într-o zi rândul să organizez o zi în clădirea CQB. Echipa mea consta din mine, Dave, Grăsunul şi un tip nou, venit direct de la Selecţie, numit Tim.

„Să facem o acţiune în trei, am spus. Grăsunule, du-te şi aranjează camera – dar nu te osteni prea tare, m-ai înţeles?”

A mers să aranjeze mobila şi a făcut baricadele, după care a stins lumina, ca să nu vedem nimic când intrăm. După aceea, s-a aşezat undeva. El urma să fie ostaticul; teroriştii erau simulaţi de capetele de hun.

Am început să ne deplasăm spre uşă. Era cea mai dificilă parte, pentru că trebuia făcută în linişte absolută: obiectivul acţiunii în trei este intrarea în viteză şi prin surpriză la ţintă şi covârşirea inamicului. Cum am ajuns la uşă, Dave şi Tim au pus încărcătura pentru uşi; am rămas aproape, ca să putem menţine elementul surpriză după explozie. Era o chestie exersată îndelung, până ce am ajuns să stăm practic lângă încărcătură, în timp ce exploda.

Stăteam îngrămădiţi unul în altul, cu arma pe umărul celui din faţă, gata să năvălim. Puteam să aud cum inspir şi expir şi încercam să-mi micşorez ritmul ca să nu se mai audă atât de tare.

M-am asigurat că lanterna îmi funcţionează, că pistolul nu o să mă lase şi că armele nu or să se ciocnească una de alta. Eram Nr. 1 şi cum am fost gata am trecut pe poziţie, cu siguranţa ridicată; în momentul în care uşa sărea în aer, puteam să văd şi să deschid focul. Aveam arma proptită în şold, gata de start. Tim şi Dave stăteau pregătiţi chiar în spatele meu.

Din interiorul măştii aveam o bună vizibilitate directă şi periferică; eram concentrat spre înainte şi tot ce auzeam era şuieratul respiraţiei mele.

Pe faţă începuse să-mi curgă transpiraţia.

Prin radio au venit comenzile: „Toate staţiile, am preluat controlul. Aşteptaţi, aşteptaţi, start!”

La al doilea „aşteptaţi”, Tim a distrus uşa. Am intrat în cameră, uitându-mă după ameninţări. Căutarea printr-o cameră nu seamănă deloc cu rutina unui exerciţiu, sau a unui antrenament. Teroriştii nu prea au obiceiul să stea în poziţiile ideale; nu jucau după regulile noastre. Aveai de ales între stânga şi dreapta, poate trebuia să treci şi de o baricadă ca să ajungi la ţintă. Putea să fie întuneric, sau să se stingă luminile chiar când intrai.

Dave era la un pas în urma mea. El era Nr. 2. Trebuia să acţioneze funcţie de doi factori: eu şi teroriştii.

Am început să tragem în capete. Dave era pe automat, eu preferam să trag rapid focuri izolate. E chestie de alegere.

Trăgeam din mişcare, iar regula jocului spunea că trebuie să tragi până ce ţinta moare. Era antrenament, nu aveai ce corpuri să vezi căzând, aşa că declaram ţinta moartă când avea în cap mai multe găuri. Fiecare om avea cu el la intrare douăzeci şi cinci de gloanţe, probabil mai multe decât avea nevoie în cazul unei acţiuni de salvare reale.

M-am apropiat de ţintă, trăgând continu. Aveam amândoi ochii deschişi, ca să văd tot ce se întâmplă. Ultimul lucru pe care l-ar fi văzut un terorist ar fi fost lanterna mea îndreptată spre el.

Dave, îndată ce intra şi începea să tragă, trebuia să se mişte în jurul camerei, încercând să protejeze ostaticii şi să-l acopere pe Tim. Acesta intra fără arme, exceptând pistolul din toc; striga

prin masca de gaze la ostatici „Sus, sus, sus! Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă!” şi-i apuca de ce nimerea, guler, păr, cap, de orice, şi-i trăgea cu ură afară din cameră. Nu era timp de politeţuri. Pentru ca salvarea să reuşească, ea trebuie să se termine în câteva secunde, iar acest lucru se poate face după luni – în unele cazuri, ani de antrenament.

Am ieşit toţi patru din cameră, pentru raport.

„A ieşit un rahat! a spus Grăsunul, încercând să-şi aranjeze părul de care-l trăsese Tim. Andy, am pus ţinta aia acolo pentru că ştiam că o să te îndrepţi spre chestia evidentă, când de fapt ameninţarea reală şi imediată era din dreapta. Trebuia să o vezi de cum ai intrat. Ai dat rasol. Încă o dată.”

Eram mai mult decât fericit să mai fac o dată exerciţiul. Dacă ratezi ameninţarea imediată într-o acţiune reală, eşti probabil un om mort.

Am repetat pătrunderea de câteva ori, apoi am schimbat rolurile, astfel încât fiecare să ajungă în toate poziţiile. După fiecare sesiune, aveam şedinţa de analiză, poate ne uitam şi la o bandă video, ca să nu venim cu braşoave, beam ceai care avea gust de plumb, din cauza celor peste 5000 de gloanţe trase în clădire în ziua aceea. Vaporii de plumb îţi intrau pe gât şi pe nas şi te ustura toată ziua.

Ne-am antrenat pentru situaţiile de blocaj. Nu e cel mai plăcut lucru din lume să vezi că arma nu mai trage, iar asupra ta este îndreptată ţeava unui terorist. Scoţi pistolul şi tragi, sau eşti un om mort.

Motivul pentru care intram în cameră în calitate de ostatici era acela că puteam să vedem cum este de partea cealaltă şi că puteam să căpătăm încredere în ceilalţi băieţi din grupă. Să stai acolo, uneori în întuneric total, uneori simţind cum zboară razant gloanţele trase de nişte MP5-uri, presupune să ai o încredere totală. Având în vedere numărul de gloanţe trase în fiecare zi – mai mult decât în tot restul armatei britanice – aveam foarte puţini răniţi. Antrenamentul trebuie să fie cât mai apropiat de condiţiile reale.

Am ajuns în măsură să avem atâta încredere unii în alţii, încât puteam să facem şi lucruri de-a dreptul stranii în timpul antrenamentului. Era la Escadronul B un tip numit Mel, pe vremea aceea în CRW, care avea atâta încredere în colegi, încât

stătea între două ţinte într-o cameră întunecată, iar ei veneau cu pistoale şi lanterne şi trăgeau în capetele de hun de lângă el.

Mel era un tip foarte entuziast. A tot încercat să ne facă să purtăm un nou tip de vestă antiglonţ, dar noi nu prea credeam că are vreo eficienţă. Atunci, el ne-a spus: „Uite, vă fac o demonstraţie.” A pus obiectul pe el, a încărcat o puşcă de asalt şi a spus unuia dintre băieţi să tragă în el. L-a dat de pământ, dar a rămas în viaţă. Mel se simţea răzbunat. La altă echipă se testa o nouă cască din Kevlar. Mel era sigur că e foarte bună, dar noi i-am replicat: „Nu ne prea pasă de greutate sau disconfort, problema e, cum rezistă la gloanţe?”

Mel şi-a pus casca şi i-a spus lui Mick, specialistul în caft japonez:

— Kevlarul ăsta e un material nemaipomenit. Trage-mi un 9 mm în cap.

— Şterge-o de aici, stai cuminte şi dă un ceai pe gât, i-a replicat Mick.

Nu s-au mai oferit voluntari, aşa că evenimentul nu a mai avut loc. Cam peste trei zile, la Regiment a venit o scrisoare din partea fabricantului, care întreba cum găsisem casca lor jucărie. Se pare că era doar o machetă pentru testarea greutăţii şi formei. Nu avea în ea niciun gram de Kevlar. Băieţii au spus că o gaură în cap oricum nu l-ar fi schimbat cine ştie ce pe Mel.

Am exersat şi procedura Omului Doborât. Dacă unul dintre băieţii noştri era împuşcat, nu puteam face nimic pentru el pe loc. Singurul lucru care-l mai putea salva era să-l scoatem afară. Dar dacă ne opream să facem treaba asta, eram toţi morţi; trebuia, deci, să ne continuăm misiunea, şi să preluăm şi sarcinile lui.

Ne antrenam pentru orice eventualitate – ne antrenam, ne antrenam şi iar ne antrenam. Erau atât de multe tipuri de clădiri, de la blocuri înalte până la rulote, în care să poţi ţine nişte ostatici. Să intri într-un avion, de pildă, e cu totul altceva decât să intri într-o ambasadă; să cureţi un vapor e cu totul altceva decât să cureţi un hotel. Muniţia trebuia să fie diferită, din start. Dacă trăgeam cu muniţie solidă, armată cu cămăşi metalice, aceasta ricoşa pe structura metalică. Deci trebuia să luăm muniţie care se fragmenta la lovirea metalului.

Am studiat tot felul de vehicule, de la autocare până la Jumbo-

Jet-uri. Am exersat luarea cu asalt a unui avion, apoi intrarea în el fără ca cineva să se prindă. Echipa antitero trebuie să ştie cum se presurizează avioanele, cum se depresurizează, cum poate fi sistemul folosit, cum se deschid rampele de evacuare.

Apăreau mereu noi idei. Unul dintre băieţi a spus într-o zi, în glumă: „Ce ar fi să urcăm pe coadă şi să sărim de acolo în cabina pilotului?”

Am făcut-o şi pe asta.

De fiecare dată când o echipă prelua serviciul, se făceau îmbunătăţiri. Tehnicile nu rămâneau niciodată aceleaşi, pentru că încercam să pătrundem şi să învingem nişte factori foarte schimbători – tehnologia merge mereu înainte.

Grupele de lunetişti şi de asalt făceau şi antrenament de tipul celălalt, dar uneori se aduna întreaga echipă şi se antrena pentru diferite „opţiuni”. Una dintre acestea se numea IA *(Immediate Action* – intervenţie imediată), un plan pe care trebuia să-l organizeze 3i/c-ul (al treilea la comandă). El trebuia să adune toate informaţiile disponibile şi să poată să dea ordine la cel mult treizeci de minute după venirea informaţiilor; între timp, OC-ul planifica operaţiunile mai puţin urgente.

IA era permanent adusă la zi şi schimbată, funcţie de noi informaţii. Dacă se întâmpla ceva şi teroriştii se apucau să masacreze ostatici, IA trebuia adaptată la situaţie.

Una din echipe era permanent de serviciu, pentru cazul unei IA; putea să plece în câteva secunde. Pentru transportul cât mai rapid la ţintă, avea la dispoziţie elicoptere şi Range Rovere.

În zilele în care făceam antrenamentul nostru specific, încercam să terminăm până la mijlocul după-amiezii. Nu aveam pauze, doar repetam până ieşea treaba. Apoi ne întorceam la hangarul echipei, curăţăm armele, beam ceai, ne asiguram că totul era gata pregătit în cazul unei alarme şi încuiam totul. Unii dintre băieţi mergeau să se mai antreneze, sau se duceau acasă ca să-şi mai repare ceva ţevăraie prin casă. Aceia dintre noi mai cu picioarele pe pământ mergeau în oraş să bea ceva şi să discute cum o să câştige echipa noastră de fotbal meciul de duminică.

O altă misiune a noastră consta în a fi oricând gata să mergem peste mare, ca să ajutăm detaşamentul de acolo. Îmi plăcea treaba asta; lipseam zile, uneori săptămâni întregi.

Uneori erau necesari puţini oameni şi nu era luat decât cine avea noroc, într-o duminică dimineaţa am primit un telefon; am sărit în bătrânul meu Renault şi am luat-o la goană spre slujbă. Apăsam acceleraţia până la podea, iar rabla a prins aproape suta.

Ştiam că venea un elicopter Puma să ia echipa de la RV, iar în nouăzeci de minute eram în Ulster, cu condiţia să ajung în tabără la timp. Pe când mă apropiam de podul peste Wye, m-am agăţat de un Mini Metro cu aripa, stângă. Celălalt şofer a insistat să facem toate hârtiile şi nu puteam nici să fug de acolo, nici să-i spun cine sunt. Pe când semnam amândoi hârţoagele, am văzut cum se ridică de pe teren Puma.

Clădirea CQB era o atracţie turistică la Stirling Lines şi VIP-urilor care ne vizitau li se făcea o demonstraţie de tir şi de tehnici de pătrundere. Tuturor ofiţerilor de poliţie li se făceau demonstraţiile, pentru ca ei să înţeleagă posibilităţile Regimentului, ca şi multele organizaţii care aveau nevoie să ştie despre serviciile pe care le puteam furniza.

Uneori, o demonstraţie de asta era o adevărată pacoste. Nu ne deranja să ne facem treaba, dar parcă deveneam echipe demonstrative şi nu trupe antitero.

Echipele erau din ce în ce mai sictirite că, în loc să se antreneze, se apucau să facă în căldura aceea sărituri peste garduri şi alte bazaconii. Nu ne deranja să facem demonstraţii în faţa unor echipe operative de la Grăniceri şi Vamă, sau de la poliţie – dar echipe de rugby, sau doctori, sau asistente? Până şi muncitorii care ne mochetau cantina au avut parte de o reprezentaţie. Am ajuns să glumim şi să spunem că nu am făcut demonstraţii pentru o singură instituţie: Institutul pentru Femei din Hereford.

Oaspeţii noştri ne puneau nişte întrebări care ne lăsau bujbei.

— Cât costă mănuşile dumneavoastră? am fost întrebat o dată.

— 114 lire, am spus şi am desenat cifre în aer. Plus-minus ceva mărunţiş acolo.

Am fost puşi să facem cele mai ciudate chestii. Una din cele mai interesante era etalarea echipamentului. Atunci scoteam din hangar tot: vehicule, arme, echipament, tot. Iar câte unul din membrii fiecărei echipe vorbea despre echipament şi despre misiuni.

Într-o zi, îmi întinsesem tot la vedere şi vorbeam despre grupa de asalt. Aveam acolo toate hainele, vesta antiglonţ, echipamentul, plus toate armele pe care le ia cu el membrul grupului de asalt, iar lângă mine Grăsunul, echipat complet. Cum vorbeam despre o armă, el o şi scotea la iveală.

Toată lumea se uita, era impresionant. Grăsunul a scos pistolul, apoi puşca de asalt, apoi cuţitele şi restul.

Mai devreme trecusem pe la standul lunetiştilor, care nu erau pe acolo, şi le-am lăsat o minge de tenis pe tarabă. Era interesant de văzut cum avea să iasă Eno din încurcătură când urma să înceapă prezentarea. Când m-am întors, nu mi-am dat seama că şi mie mi se făcuse bucata.

Am continuat cu expunerea şi am descoperit în faţa mea un bocanc vechi. Băieţii se tăvăleau de râs, dar şefii nu m-au privit cu ochi buni; nu le ardea de glumă.

M-am îndreptat spre arme, ca să le prezint, şi acolo am găsit un pistol de apă, din plastic. Nu mai aveam ce-i face. Din fericire, nimeni nu m-a întrebat ce este, pentru că aş fi fost obligat să răspund „este pentru împuşcat oamenii” şi să trag un jet.

Într-o zi memorabilă, la Hereford au sosit prinţul şi prinţesa de Wales, împreună cu ducesa de York. Scopul vizitei era familiarizarea cu Regimentul, astfel încât, dacă se împuţea vreodată chifteaua, să ştie la ce să se aştepte când echipa de salvare dădea buzna cu strigăte să-i scape. Pentru noi a fost distractiv, ne-am făcut treaba obişnuită. Dar şi pentru ei a fost bine, pentru că nu erau obligaţi să se ascundă de presă, să strângă mâini, să primească flori sau să vorbească fleacuri cu careva din mulţime.

Una dintre demonstraţiile pe care le-am făcut a fost intrarea discretă într-o clădire şi salvarea ostaticilor aflaţi în întuneric deplin.

Ei stăteau într-una din camerele mari din clădirea CQB, ascultând explicaţiile despre antrenamentele noastre: „După cum puteţi vedea, putem controla nivelul luminilor, de la maxim la întuneric total.”

Luminile au fost stinse.

„Uneori, echipele trebuie să opereze în întuneric total, pentru că electricitatea poate să fie tăiată de terorişti, sau aceştia pot să aibă controlul luminilor.”

Noi veneam echipaţi cu NVG-uri. Parcă te uitai pe un negativ foto, cu nişte umbre verzi, privirea aţintită poate să-ţi joace feste; dacă vrei să apuci ceva, poţi să ratezi. De aceea, e nevoie de mult exerciţiu. Când păşeam, trebuia să facem mişcări largi, ca să fim siguri că nu tropăim; ca să mergem, puneam încet călcâiul la pământ, apoi rulam pe exteriorul tălpii, până ce bocancul avea toată talpa pe sol, după care începeam acelaşi lucru cu celălalt picior.

Uneori, nu puteai auzi ceea ce făceai; încercam să respir încetişor; până şi sunetul scos de NVG, un ţiuit încet, ţi se părea asurzitor, pentru că era foarte aproape.

Încet, fără să ne grăbim, ne-am apropiat de masa la care stăteau ei, cu frica în sân – dacă greşim, noi, vestiţi pentru precizia noastră de ceasornic?

Luminile s-au aprins, iar oaspeţii regali s-au trezit lângă ei cu un grup de asalt complet echipat, cu MP5SD-uri, încercând să respire liniştit şi să pară nonşalanţi. Le-a plăcut foarte mult.

Am făcut şi nişte simulacre de asalt, ca să-i familiarizăm cu tehnicile pe care aveam să le folosim în cazul unui atentat terorist. Exerciţiile erau destul de realiste şi nu se potriveau întotdeauna cu planurile. În timpul demonstraţiei unui asalt asupra unei clădiri, membrii familiei regale alergau cu un Range Rover, ca parte a unei echipe de asalt, uitându-se la noi, care eram într-un elicopter şi coboram repede pe nişte frânghii pe acoperiş. Agustele bâzâiau, o grămadă de bubuituri, o grămadă de focuri, ce mai, asalt de anvergură împotriva unei ambasade. Deodată, în timp ce elicopterul se îndepărta, un tip în negru a căzut cam de la cincisprezece metri de pe acoperiş. Nu putea fi văzut, din cauza unui zid înalt de un metru.

Băieţii au spus că l-ar fi auzit pe prinţul Charles strigând „Doamne, un om a fost omorât!”

Aproape imediat, „cadavrul” s-a ridicat în picioare, s-a scuturat de praf şi şi-a continuat misiunea. S-au uitat unii la alţii, cu gura căscată.

Spre sfârşitul zilei, Regimentul a născocit o nouă modă. Diana trebuia să stea într-o cameră de unde aveau să se lanseze grenade *flashbang.* Un *flashbang* e o chestie foarte zgomotoasă. Este proiectat să te dezorienteze şi să te facă să te ghemuieşti şi să strigi că vrei la mama. După cum a reieşit mai târziu; ea s-a

mişcat şi a fost atinsă la cap de o rachetă de semnalizare. S-a simţit un miros de păr ars şi am început să ne gândim că pensiile noastre nu mai sunt atât de sigure.

Singurul efect de durată a fost la părul ei, care s-a ars destul de rău. Peste câteva zile, presa şi cronicarii modei la curte au remarcat la Diana o nouă coafură, mai scurtă. Nu aveam să suportăm niciun fel de represalii. Semnaseră o declaraţie de disculpare, care acum era afişată în camera de aşteptare a escadronului: „Niciun membru al Escadronului B nu poate fi închis în Tumul Londrei dacă o demonstraţie nu merge."

Nimeni, asta incluzându-i pe cei de la Regiment, nu a putut să înţeleagă ce s-a întâmplat cu tipul care a căzut din elicopter; doar mai târziu, la Club, am aflat cum e cu acel Superman. Fără să ştie nimeni, cu excepţia echipajului elicopterului, el se ascunsese după zid. După aceea, la momentul potrivit, băieţii din elicopter lansaseră un manechin îmbrăcat în echipament negru.

Pe lângă antrenamentul la foc, trebuia să exersăm şi chemarea şi deplasarea până la locul incidentului. Am avut multe exerciţii care le-au permis diferitelor agenţii şi personalităţi implicate în situaţii cu ostatici să-şi facă părticica lor de treabă.

Doamna Thatcher era de mult un fan al Regimentului. După ce refuzase să permită guvernului să accepte cererile teroriştilor în timpul asediului Ambasadei, ea personal trimisese echipa care terminase treaba cu bine.

Putea foarte bine să aibă o cameră rezervată la Hereford, pentru că părea să stea tot timpul pe acolo. Îi respectam atitudinea lipsită de fasoane, iar ea râdea la glume. Era singura persoană din toată tabăra care se plimba cu o poşetă, dar în momentele critice era la fel de pregătită cu noi. A fost o dată în clădirea CQB, când ne-am năpustit şi am tras cu gloanţe adevărate în ţintele aflate lângă ea, de ambele părţi. Unul din asistenţii ei s-a ghemuit de frică, dar Maggie s-a uitat la el şi l-a repezit: „Ridică-te, prostule!"

Aveam multe legături cu diferite unităţi ale poliţiei. Făceam exerciţii în care erau implicaţi mulţi, de la primul-ministru în jos, pentru că toată lumea trebuia să fie testată. Degeaba aveau toţi soldaţii care exersau tehnici şi făceau exerciţii cu alte organizaţii, dacă nu erau pregătiţi şi tipii de la COBR *(Cabinet Office Briefing Rooom*), cei care primeau informaţiile şi care luau deciziile. Aşa

că luam parte la exerciţii comandate direct de COBR, de undeva, dintr-un buncăr de sub Whitehall; ideea era să o punem pe doamna Thatcher şi echipa ei într-o situaţie cât mai apropiată de una reală.

Cu nişte ani în urmă, avusese loc în State un exerciţiu important, la care fuseseră invitaţi şi unii dintre băieţii de la Regiment, ca observatori. Incidentul era de importanţă naţională şi implica Consiliul de Securitate, comitetul prezidenţial care comanda trupele. Problema a fost că, de fapt, Consiliul de Securitate nu se adunase ca să participe la exerciţiu. La şedinţa care a urmat, unul din tipii de la Regiment s-a sculat în picioare şi a spus: „Exerciţiul a fost excelent, toate organizaţiile implicate au cooperat şi au apărut foarte puţine probleme. Totuşi, unde s-a aflat preşedintele?” Preşedintele şi consilierii lui erau aceia care erau obligaţi să ia deciziile şi să se lovească de probleme, la fel cu oricare altul.

În UK, toată lumea, de la prim-ministru în jos, se lovea de probleme în acelaşi timp cu noi şi trebuia să ia decizii. Nu era o problemă în care să vină trupele SAS şi să le-o tragă pe coajă, era o chestie la care toată lumea conlucra pentru a obţine rezultatul dorit: predarea negociată a teroriştilor. Ultimul lucru pe care ni l-am fi dorit era să începem să punem încărcături în clădiri şi să tragem în oameni sau, mai rău, să fim împuşcaţi. E periculos. Nimeni nu sare în sus de bucurie când trebuie să facă o asemenea chestie. Dacă, totuşi, trebuie să o facem, O.K., asta e, la muncă, asta înseamnă că toţi, începând cu guvernul, făcuseră tot ce le stătuse în putinţă, băieţii ştiau că decizia de a-i arunca în foc fusese luată de oameni experimentaţi.

În timpul unei ture, eram în echipa de treizeci de minute. Eram în oraş la cumpărături, iar pagerul a început să piuie. La vremea aceea, aveam o Yamaha de 250cc; am luat-o mai uşurel la traversarea podului, de data asta. În timp ce intram, toate uşile hangarului erau deschise, iar vehiculele se îndreptau spre buncăr, ca să fie încărcate. Toţi băieţii îşi încărcau echipamentul operaţional în camioane, care conţineau tot ce-şi putea dori o trupă de asalt.

Toată lumea era aliniată în spatele camioanelor, gata să urce la ordin. Când tot materialul a fost încărcat, ne-am dus în camera echipajelor, ca să vedem ce se întâmplă. Ronţăiam toţi cartofi

uscaţi, cu excepţia lui Chelie, care îi păstra pentru puştii lui. Cartofii ăştia, din motive care-mi scapă, aveau întotdeauna cele mai oribile mirosuri. Poate armata avea vreo înţelegere cu alde Smith, sau poate şeful bucătar era un tip cu simţul umorului.

A intrat SSM-ul, însoţit de şeful piloţilor şi ne-a spus: „Cam cu o oră în urmă, au fost chemaţi peste mare patru oameni, inclusiv 2i/c-ul. Tocmai am primit o nouă alarmă. Andy, vreau ca tu să fii 3i/c la treaba asta."

Ne-a informat pe scurt:

„Comisia comercială israeliană ţinea o conferinţă în careul 632456, de'pe harta 135. În dimineaţa asta, Jihadul Islamic a intrat în clădire şi a luat ostatici. Noi stăm pe picior de plecare şi aşteptăm ordinul. OC-ul şi grupul lui au plecat deja cu 109 *(Elicoptere Agusta).* Steve îi aşteaptă cu un alt 109 pe 2i/c şi şeful lunetiştilor. Restul aşteptăm semnalul de plecare."

Îmi simţeam pieptul tresărind în timp ce mergeam spre heliport; în mod normal, nu ajungeam 3i/c până la următorul tur. Mă simţeam onorat, dar şi puţin intimidat. Nu voiam să dau chix.

La 109 ne mai aştepta şi al doilea val de „mucoşi" *(personal de la Informaţii).* Ei făceau parte integrantă din acest tip de operaţii de multă vreme, de când fusese demonstrată valoarea informaţiilor lor. În timpul unui asalt adevărat, specialiştii de la MI5 avuseseră sarcina să facă în zid nişte găuri mici şi să introducă în ele mici microfoane şi camere de luat vederi, care să dea o imagine de detaliu a celor ce se întâmplau în clădire. Dar informaţia despre construcţia zidurilor era prea săracă, iar zidurile s-au dovedit prea groase pentru ca sondele să penetreze. Rezultatul a fost că, deşi băieţii aveau o machetă a clădirii, ei nu au aflat unde erau teroriştii.

De atunci, Regimentul adunase o grămadă de informaţii într-o bază de date uriaşă, care includea date de tipul grosimii zidurilor şi uşilor în clădirile care erau pasibile de atacuri teroriste, ca şi planurile tuturor avioanelor civile şi militare. Computerul era portabil, aşa că aveam acces la date oriunde s-ar fi întâmplat evenimentul. Dacă voiam să ştim ceva despre un hotel anume, apărea pe ecran o imagine tridimensională a interiorului. Cei de la informaţii adăugau numărul de persoane şi localizarea oamenilor dinăuntru. Se sugerau diferite metode de pătrundere computerului, care făcea calcule şi găsea cea mai bună cale.

Dacă proiectul clădirii nu se afla în baza de date, puteam să ne bazăm pe detalii cum ar fi construcţia zidurilor exterioare, numărul de ferestre şi localizarea unor camere. Computerul făcea atunci „planul” interiorului şi ne dădea o probabilitate a preciziei lui. Planul se modifica odată cu apariţia altor informaţii. Se părea că „mucoşii” aveau orice hartă, orice planuri sau poze de navă, avion sau clădire existente pe lume.

Mi-a plăcut să merg în elicopter cu Steve, până s-a apucat să-mi vorbească despre squash. Era nebun după sportul ăsta şi, mai rău, era şi un bun jucător. Squashul era foarte popular în Regiment; la ora prânzului, terenurile păreau că găzduiesc un turneu important.

Am ajuns la o poziţie de lângă Liverpool, un parc privat mare, cu un conac masiv; din elicopter se puteau vedea lacuri şi pajişti foarte bine îngrijite.

Am aterizat lângă celălalt 109. Unul dintre „mucoşi” ne aştepta ca să ne ducă la locul faptelor.

„Nu e pe cât de bine ne-am dori, dar merge”, a spus el.

În drumul nostru, am trecut prin cordoane de poliţie, echipaje de pompieri şi de ambulanţe, toţi ocupaţi cu treaba lor. Zona cu ostaticii era formată dintr-o clădire mare. O clădire anexă veche a fost transformată în camera de comandă a operaţiunii. Camerele erau mai mult sau mai puţin părăginite, cu podea de beton şi pânze de păianjen la colţuri şi cu un miros persistent de pipi de pisică, dar măcar aveau electricitate. Într-un colţ erau două lavabouri cu rezervoare înalte de apă şi cu lanţuri ruginite. Camerele aveau cam 20 de metri pe 25; era o clădire tăiată în două de un zid central şi de două uşi.

Prima prioritate era întâlnirea cu Jack, OC-ul escadronului. Era uşor de găsit – foarte înalt, foarte lat şi cu un nas care l-ar fi pus în umbră pe generalul DeGaulle.

„Aceasta este camera pentru informări, a spus el. Următoarea este cea administrativă. Vehiculele IA vor fi plasate pe terenul acela solid, tot restul pe iarba de acolo.”

Nimeni nu mai avea dreptul să parcheze lângă vehiculele operaţionale, iar zona urma să fie eliberată de orice altceva.

În camera de informare mucoşii şi transmisioniştii îşi scoteau deja aparatele. Se întinsese o linie lungă de mese de doi metri, pe care se aflau planşete pe care în curând aveau să se afle

Razele X (*teroriştii*) şi Yankeii *(ostaticii).*

Au fost prinse în pioneze planuri ale clădirii şi s-au luat toate informaţiile pe care ni le-a putut da poliţia. Steve şi Jerry, celălalt pilot, au făcut exact ce-i durea: au băut ceai şi au discutat despre squash, în aşteptarea trupei lor de susţinere.

„Să mergem în camera din faţă şi să cerem permisiunea să ne apropiem cât mai mult de ţintă", am spus eu.

Am mers la clădirea principală cu OC-ul şi cu Bob, şeful lunetiştilor. Bob a fost primul membru al regimentului pe care l-am văzut vreodată, la Crossmaglen. De atunci, devenise sergent de detaşament.

Se părea că avuseseră loc renovări la conac, după care acesta fusese transformat în centru de conferinţe, foarte asemănător cu ţinta, aflată la circa un kilometru. Totul era din pluş, cu covoare groase, mobilă din lemn, tapiţată, cu piele, şi o splendidă scară centrală. Mi-a trecut prin cap că era un loc preluat de o companie de filme: mobila Gucci fusese toată pusă deoparte, iar pe podea se aflau fire mascate, care urcau şi scările, telefoanele sunau, poliţişti şi poliţiste care se agitau prin zonă, şi cei ca noi, tipi în haine civile cu ecusoane înfipte la piept.

Fiecare sector îşi avea micul lui cordon. Ca să intri sau să ieşi din zona ostaticilor, treceai prin două cordoane şi un punct de verificare al poliţiei. Mucoşii ne dăduseră ecusoane. În clădirea principală erau alte zone, care aveau nevoie de altfel de legitimaţii ca să intri. Era un haos; totul era încă neorganizat.

OC-ul ne-a prezentat unei poliţiste, unul dintre cei care răspundeau de controlarea situaţiei. Ea a chemat un punct de control mai avansat şi a spus: „Prietenii noştri sunt în drum spre tine."

M-am întors în camera de informare cu Bob şi Jack şi i-am văzut pe cei doi piloţi. Discuţia despre squash se terminase, iar acum se uitau la fotografii aeriene. Steve se hotărâse să-şi scoată pipa la interval şi să ne omoare încet pe toţi. Cum o neglija un pic, pipa i se stingea, aşa că trebuia s-o aprindă din nou, făcând să se ridice deasupra lui nori groşi de fum.

Am început să fac, împreună cu OC-ul, verificarea staţiilor radio. Schimbam un „unu, doi" cu toată lumea care se mişca spre cordonul interior. Toate staţiile erau sigure, nimeni nu ne putea intercepta.

Cred că am fost opriţi şi verificaţi de trei ori pe drum. Am vrut să ne apropiem cât mai mult de ţintă. OC-ul voia să înceapă să se gândească la variantele deliberate, cum avea să-şi ducă echipa la ţintă şi ce voia să se întâmple odată ajunşi acolo. La lecţia asta, aveam un avantaj faţă de terorişti.

Bob se uita după cele mai bune locuri în care să-şi plaseze trăgătorii. Trebuia să fie cât mai departe, ca să fie ascunşi, dar şi destul de aproape ca să ofere detaliile cerute. În ce mă priveşte, eu căutam cele mai bune căi de pătrundere şi de control al ţintei la treizeci de minute după sosirea băieţilor; asta era treaba 3i/c-ului.

Am ajuns la punctul de control, la un grup de cabine de poliţie cenuşii, tip Portakabin, cu benzi cu carouri albe şi negre în jurul lor. Plouase, iar pantofii noştri erau plini de noroi. La intrare, am încercat să scap de noroi. Cabina avea un interior spartan; era frig, în ciuda radiatorului electric cu două rezistenţe. Banii contribuabililor nu se foloseau pentru extravaganţe în cazul de faţă. Locul mirosea a cafea, a ţigări şi a praf ars, la pornirea radiatorului electric. De câte ori se mişca cineva, cabina se clătina. Nu fusese încă bine proptită.

Înăuntru se aflau negociatorii şi cea mai mare cantitate de poliţai din lume. Pe o hartă schiţată ni s-au arătat zonele, apoi escorta lor ne-a dus până la cel mai apropiat trăgător al poliţiei. Poliţistul era în bună stare şi sictirit rău. Era frig şi umezeală şi stătea întins în noroi, izolat doar de un pled cauciucat.

— De o oră aştept să mă ridic şi eu în picioare, ne-a spus el.

— Ce ai văzut?

— Absolut nimic. Cum am sosit, au tras draperiile şi nicăieri nicio mişcare.

— Dacă draperiile sunt la fel cu cele din clădirea principală, n-o să fim în stare să vedem nimic prin ele nici la noapte.

Am stat acolo cam o oră, învârtindu-ne în jurul clădirii cât am putut de mult. Am privit la ţintă prin binoclu. Era o clădire în stil georgian, mare, pătrată, cu contururi foarte nete, foarte asemănătoare cu clădirea principală însăşi. În faţă erau uşi şi ferestre duble mari, de fiecare parte a parterului, iar la cele două etaje câte trei ferestre mari. Acoperişul era plan, cu un gărduleţ de vreo şaizeci de centimetri de fiecare parte, dar am putut să văd şi două luminatoare mari. Un drum cu pietriş ocolea clădirea

de ambele părţi; în spate erau dependinţele şi garajele.

După un schimb de cuvinte cu Steve şi cu mucosul, eram gata. Am luat-o înapoi prin noroi şi m-am rugat la bunul Dumnezeu să fi luat la mine cizmele înalte.

M-am aşezat lângă locul pe care aveau să-l ocupe în curând lunetiştii. Aveam o bună vedere asupra clădirii şi am făcut o analiză rapidă a implementării IA. Din cauza distanţei, aveam să venim în zonă în vehicule. După aceea, cum ajungeam la ţintă? Pe picioare? Exclus, prea mult spaţiu între ţintă şi ascunzătoare. Erau pâlcuri de copaci şi tufişuri presărate prin parc, dar cel mai apropiat ascunziş era prea departe. Să alergi de acolo până la clădire lua prea mult timp, ceea ce însemna să ne expunem toţi şi să compromitem operaţiunea. Aşa că rămânea doar una din două: sau toţi cu elicopterul, sau toţi cu maşina. Sau o combinaţie a celor două.

Aveam două 109, care puteau căra câte şase băieţi odată. Asta însemna că nu putem să mergem toţi pe calea asta. Voiam să ating cât mai multe părţi ale clădirii dintr-odată, pentru ca cei dinăuntru să nu aibă timpul să reacţioneze, deci trebuia să fie o combinaţie de maşini şi elicoptere, funcţie de ultimele informaţii primite.

Primele camioane soseau deja după goana lor de Formula 1 pe M6. Băieţii au coborât, li s-a spus unde era zona de operaţiuni şi s-au apucat de descărcat. Curând, a apărut un şir de pături; pe ele se afla echipamentul adus de camioane. Băieţii şi-au scos MP5SD-urile şi Welrodurile din huse, apoi topoare, ciocane, şuruburi, piroane, secţiuni de scări. Singurul camion care nu a fost descărcat a fost camionul MOE, care conţinea explozibili şi umplutură de lemn şi polistiren pentru încărcături.

Ei ştiau unde vor dormi – zona de campare. Tot ce voiau să mai ştie era unde sunt budele şi unde se putea bea un ceai.

Odată cu sosirea echipei, activitatea din camera de informare s-a intensificat. Peste tot se verificau legături, radiouri şi telefoane. Şedeam la tabla albă, pe care scriam cu un marker indicativele vehiculelor şi-i instruiam pe băieţi, spunându-le unde merg vehiculele şi ce vor face ele acolo. Pe măsură ce scriam, dădeam şi ordinele şi-mi era tot mai uşor, pentru că băieţii aveau deja idee despre ce trebuia să facă.

Scriam şi băieţii mă întrebau peste umăr:

— Câte vehicule sunt necesare?

— Am nevoie de două Range Rovere şi de două corzi de desant.

Bob şi-a luat primii doi lunetişti şi le-a arătat poziţiile lor; ei urmau să trimită informaţii îndată ce ajungeau la faţa locului. Spre deosebire de trăgătorii poliţiei, ai noştri aveau echipament cu adevărat bun. Nu numai saltele rulou, ci şi copertine DPM, făcute din GoreTex. Înăuntru aveau un costum călduros extrem de confortabil. Ei nu trebuia să poarte decât costumul obişnuit şi puteau să stea acolo toată ziua, fără probleme. Singura neplăcere, mică, era că nu arătau prea frumos, iar din spate arătau ca nişte mascote Michelin. Dar trebuia să fie recunoscători pentru căldura dinăuntru: vremea era închisă şi imprevizibilă, o zi rece de iarnă, care-şi făcea drum spre tine prin toate orificiile din haine.

Terminasem mica discuţie cu Steve şi cu mucosul şi eram gata şi cu tabla, aşa că puteam să merg să mă schimb.

Echipa aflase la ce momente va primi ordinele şi cam în ce vor consta acele ordine, plus ce vehicule trebuiau pregătite.

În acelaşi timp, echipa MOE studia informaţiile oferite de poliţie. Au verificat şi transmisia radio, după ce au aruncat o privire rapidă asupra planurilor şi măsurătorilor făcute. După aceea, au început să asambleze încărcăturile pentru ferestre, care erau întărite cu folii de plastic şi în dublu strat.

Locul a devenit un furnicar, fiecare lucrând în mica lui lume. Echipa scotea echipamentul, ieşea, intra, încă în blugi fiind. Transmisioniştii stăteau la taifas lângă echipamentul lor. Şi ei erau în blugi şi în haine de oraş.

În timpul operaţiunilor, echipele purtau trei feluri de haine: haine termoizolante de corp, asemănătoare foarte mult cu costumele şoferilor de curse, un costum NBC (*Nuclear, Biological and Chemical),* pentru protejarea împotriva gazului pe care aveam să-l folosim, apoi costumul ignifug negru exterior. După acestea, bocancii (înalţi, nemaipomeniţi şi pentru salturi). Mi-am pus echipamentul individual; acesta avea în componenţă şi pistolul meu Sig de 9 mm, care se afla fixat la jumătatea pulpei drepte. Nu aveam decât să cobor braţul, şi pistolul era în mâna mea. Pe piciorul stâng aveam încărcătoarele pentru MP5 şi Sig, la aceeaşi înălţime cu pistolul.

Imediat am început să transpir; ca să-mi fie şi mai cald, a trebuit să pun şi vesta antiglonţ. Arătam acum şi eu ca mascota Michelin. Colac peste pupăză, mai venea şi vesta pentru operaţiuni. Aceasta purta radioul, cu casca de ureche şi laringofonul. Unii dintre băieţi purtau microfonul în masca de gaze, dar mie nu-mi plăcea. Mai erau şi explozibilii, pansamentele de prim ajutor, un cuţit, un toporaş, nişte *flashbang*-uri şi tot felul de lucruri specifice misiunii.

Aveam un MP5 Heckler & Koch, o armă automată şi semiautomată puternică, de 9 mm. Motivul pentru care devenise arma de bază pentru asalt era că avea închizător etanş, cu părţile mobile mereu în faţă, cu un glonte mereu pe ţeavă. Foarte asemănător cu puşca cu autoîncărcare sau cu Armalite. Majoritatea mitralierelor mici lucrează pe principiul reculului, unde părţile mobile se deplasează înainte pentru extragerea glontelui, iar apoi gazele le împing înapoi, până ce apeşi iar pe trăgaci. Armele Heckler & Koch sunt mai sigure şi au o cadenţă excelentă. În plus, sunt britanice, deh; firma Heckler & Koch făcea parte din British Aerospace.

O altă calitate a MP5-ului este capacitatea de tragere în rafale de trei; de câte ori apeşi trăgaciul, ies trei gloanţe. Îi dai drumul, apeşi iar, ies alte trei. La orice armă automată, eficiente sunt doar primele trei-cinci gloanţe pe care le tragi.

Pe armă era pusă o lanternă cu fascicul îngust, cu acelaşi zero cu al armei, ca să putem ţinti şi în întuneric şi pe ceaţă. Eu o foloseam pe a mea şi în timpul zilei, pentru că ocheam mai bine. Pentru reglarea lanternei ai o grămadă de şurubele şi piuliţe; trebuie să o aduci la zero, altfel încât să fii sigur că dacă lanterna bate la distanţa de atâţia metri, gloanţele vor bate cu atât în sus sau în jos. De asemenea, în încăperile întunecate, lanternele Maglite au un efect de orbire asupra celor pe care îi ataci.

La armă aveam ataşate două încărcătoare – unul în armă, iar celălalt legat de el, astfel încât să nu fiu nevoit să umblu la încărcătoarele de la picior. Arma era agăţată la piept cu o curea, ca să pot urca pe clădiri, să sar în şi din vehicule şi să fac orice voiam, fără să mă îngrijesc de armă. Era una din puţinele ocazii în care arma se purta agăţată la Regiment.

Ultimele au fost puse mănuşile şi „respiratorul”; acum arătam ca o matahală transpirată, cu un piept şi nişte umeri ca ai lui

Arnie în *Terminator.* Cu puţin noroc, puteam să mă mai pricopsesc şi cu un „Barclaycard”, o puşcă de asalt cu ţeava retezată şi fără pat; se folosea la dărâmarea uşilor cu ajutorai unui glonte „Hatton”, care spulberă canaturile, fără să rănească lumea dinăuntru. Numele îi venea de la o reclamă: „O Barclaycard te duce oriunde”. La început, venea cu propria teacă, dar aceasta încurca prea mult. Majoritatea băieţilor îi puneau o carabinieră şi o lăsau să atârne pe o parte.

Am început şedinţa de instructaj. În cameră au fost aduse din camioane scaune cazone rabatabile din prelată. Unii dintre băieţi stăteau pe ele, alţii în picioare. Lume intra şi ieşea, puteam să aud radiourile în fundal.

I-am adunat în jurul tablei şi am dat ordinele IA, cu un pahar de hârtie într-o mână şi cu o ruladă zemoasă în cealaltă. În faţa noastră erau planurile clădirii la toate scările, plus fotografii aeriene şi planuri ale etajelor.

Era una din acele situaţii în care nu se admitea nicio părere personală. Nu eram în parlamentul taiwanez.

Am spus: „Acestea sunt ordinele de IA, asta înseamnă că după ele vă deplasaţi direct la locaţii.

Terenul. Clădirea are două etaje. În faţă sunt uşi mari duble; sticlă armată cu plastic. Uşile au fost acoperite cu feţe de mese, aşa că nu se poate vedea nimic înăuntru. De fiecare parte se află o fereastră, iar deasupra câte o fereastră pe fiecare etaj. Toate sunt din geamuri duble şi au rame din plastic. Toate draperiile au fost trase. De la uşa principală porneşte o scară centrală cu două intrânduri pe fiecare etaj. În acoperiş sunt două luminatoare care dau în coridorul principal al ultimului etaj. După instructaj, vă uitaţi la planuri şi vă familiarizaţi cu restul. Deocamdată, tot ce ne interesează este faţada.

Situaţia. Acum şase ore, membri ai Jihadului Islamic au preluat controlul asupra clădirii, care era locul de desfăşurare a unei conferinţe sponsorizate de camera de comerţ israeliană. Ei cer eliberarea a cinci membri ai grupului lor, actualmente deţinuţi la închisoarea Parkhurst, pentru tentativa de aruncare în aer a ambasadei israeliene. Se pare că avem cam şase Raze X şi douăzeci şi şapte de Yankei.

Nu avem fotografii sau altfel de informaţii; doar aceea că una dintre Razele X, indicativ X-ray One, este femeie. După voce,

pare a avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi un puternic accent palestinian din nord. Vorbeşte bine engleza/americana. Toate indiciile arată că grupul a împrăştiat Yankeii prin clădire. Nu s-au văzut arme, dar este rezonabil să presupunem că au arme automate.

Termenele. Negocierile se duc de la ora 10:00. Primul termen dat de ei expiră la 16:00, peste patruzeci şi cinci de minute. Vor să vorbească cu unul din grupul lor, aflat la Parkhurst."

Apoi am rostit misiunea. Misiunea se rosteşte de două ori:

„Misiune. Salvarea ostaticilor. Salvarea ostaticilor.

Executarea. Grupul de asalt. Red One şi One Alpha, coborâţi rapid pe coardă pe acoperiş şi efectuaţi o intrare explozivă prin luminatoare. LOE-ul vostru *(Limit of Exploitation* – limita de pătrundere) este etajul superior. Vreau un om de legătură la prima intrare la RV cu Two şi Two Alpha. Steve, pe unde vă apropiaţi?"

„Din nord-vest, de-a lungul liniei de copaci, după aceea pe deasupra parcului, la joasă înălţime."

„O.K. Camioanele au nevoie de douăzeci de secunde ca să ajungă la ţintă. Asta înseamnă că în treizeci de secunde vom fi împreună.

Two şi Two Alpha, intraţi cu explozie prin cele două ferestre apropiate de uşi de la parter. Two, iei fereastra din stânga, la indicativul Tango One *(Range Rover).* Two Alpha, dreapta, la indicativul Tango Two. LOE-ul vostru este etajul unu. Vreau ca oamenii de legătură să facă RV cu One Alpha şi să coboare la primul loc de pătrundere unde să facă RV cu Three şi Three Alpha.

Three, adică eu, şi Three Alpha intră cu explozie prin uşile duble principale. Three face dreapta, la indicativ Tango One, iar Three Alpha stânga, la indicativ Tango Two. LOE-ul este parterul. Vreau ca un om de legătură să facă RV cu Two.

Lunetiştii. Sierra One şi Sierra Two, voi acoperiţi indicativele în timp ce se mişcă în cordonul interior.

Sierra Three şi Sierra Four, treceţi de cordonul interior şi acoperiţi cu G3-urile părţile laterale şi spatele clădirii.

Recepţia ostaticilor. Zona de recepţie în zona uşilor principale. Odată efectuată intrarea în zonă, ieşirea.

ATO *(Ammunition Technical Officer* – ofiţerul cu muniţia) şi

Medicul. Veţi fi chemaţi la nevoie. Indicativul Three are RV cu voi la intrarea principală.

Tango One şi Tango Two. Vreau să porniţi cu maşinile de aici, le-am spus, arătându-le pe hartă. Cum daţi colţul, ajungeţi în faţa clădirii. Distanţa este de vreo 150 de metri. Odată ajunşi la ţintă, acoperiţi echipa şi la nevoie sunteţi înlocuitorii răniţilor. Dacă nu, participaţi la recepţia ostaticilor. Dacă avem timp până la primul termen, vă duc să vedeţi drumul. Întrebări?"

Nu erau.

„Timpii. După această informare, vreau să vă uitaţi toţi la planuri şi să le învăţaţi. La 15:35 IA este gata. Primul termen este la 16:00.

Grupul din vehicule, toată lumea este în camioane la 15:50, echipaţi complet, mai puţin respiratoarele. Mergem încet până la punctul de start. Tango One conduce, iar eu arăt drumul. Echipa va fi la start la 15:55.

Grupul din elicopter, la 15:55 sunteţi la bord, cu rotoarele în funcţiune. Steve, dacă nu primeşti alte ordine, te retragi la 16:10. Întrebări? Nu? Bun, asta este."

Chestiile formale terminate, am început discuţiile cu echipa şi ne-am aplecat asupra planurilor.

„Dave, tu deschizi intrarea, eu intru Nr. Unu, Tim, Doi, Grăsunul, Trei, Dave, Patru. Cum curăţim holul facem stânga şi luăm camera cea mare, apoi asta de lângă scară. Cum am terminat, vreau ca Tim să facă joncţiunea cu Three Alpha, la baza scării, apoi să cureţe locul primei pătrunderi şi să facă RV cu Two. Întrebări? Bun, hai să ieşim dracului de aici."

Nu aveam nimic de adăugat, pentru că toată lumea ştia restul.

Am mers la cele două Range Rovere, Tango One şi Tango Two, care urmau să ne ducă la ţintă.

„Salut Alpha, aici Three, am spus la radio. Aici Tango One şi Two, mergem spre punctul de start. Terminat."

„Alpha, recepţionat, mergeţi la punctul de start."

„Alpha" era indicativul bazei, care era în camera de informare, unde se aflau şi transmisioniştii. „Alpha One" era comandantul.

Băieţii erau lângă camioane. Don şoferul putea vedea doar două perechi de picioare; era echipa mea, care urma să ia parterul. În timp ce ne mişcăm spre punctul de start, sub escorta poliţiei, am auzit rotoarele Agustelor punându-se în mişcare.

Am coborât din Range Rover la colţul şirului de clădiri ca să controlez dacă toţi aveau respiratoarele puse şi dacă şi-a verificat armele.

Cei doi şoferi s-au trântit pe burtă şi au tras o privire după colţ. Unul dintre ei a scos mai mult capul şi a făcut o fotografie mentală a traseului. Şoferul lui Tango One a privit mai întâi, apoi a venit rândul celuilalt să se întindă pe burtă.

„Alpha, aici este Three, Two şi Three gata, terminat."

„Alpha, am recepţionat, One, confirmă."

„One gata şi el", a răspuns pilotul.

Pe fundalul răspunsului se auzea zgomotul rotoarelor.

OC-ul escadronului era împreună cu şeful poliţiştilor, ascultând radioul şi explicându-i ce se întâmplă şi confirmând că IA este pregătită. Dacă „Razele X" începeau să masacreze „Yankeii", poliţia, şi nu noi, hotăra dacă intrăm sau nu. Ne aflam acolo ca nişte utilitari veniţi să dea o mână de ajutor puterii civile, asta era treaba.

Toată echipa stătea în camioane şi elicoptere, ascultând radioul şi aşteptând să vină termenul. Motoarele şi rotoarele erau în funcţiune.

Termenul se apropia. Lunetiştii ascultau şi scrutau intens zona.

„Alpha – Sierra One, se aud strigăte şi mişcare la White One One", a vorbit unul din ei.

Fiecare fereastră şi uşă aveau o culoare şi un număr. Era vorba de fereastra cea mai din stânga de la parter.

„Alpha, recepţionat, strigăte şi mişcare la White One One."

Toată echipa auzea schimbul de mesaje la radio.

„Alpha, Sierra One, White One One se deschide, stai… stai… o Rază X, posibil să fie bărbat, mască de ski neagră şi tunică militară verde, are un AK… stai… strigă şi arată spre zona de control. Terminat."

„Alpha, recepţionat. Tango One, confirmare."

„Tango One."

„Tango Two?"

„Tango Two."

„One?"

„One, recepţionat", a răspuns Steve. Rotoarele se învârteau în continuare.

„Alpha One?"

„Alpha One, recepţionat.”

Era ultima ocazie pentru verificări. Mi-am pus corect pistolul? E închis bine tocul, ca să nu cadă pistolul? Încărcătoarele sunt bine prinse?

Băieţii cu încărcăturile pentru uşi şi ferestre le verificau, începând cu amorsa. E amorsa bine pusă? Stă bine şi e în siguranţă? Şi aşa mai departe. Dar detonatorul e pus ca lumea? E prins bine de fir? E încărcătura completă?

Respiratorul e pus bine? Între respirator şi cagulă a rămas vreun spaţiu? Nimeni nu voia să intre în contact cu gazul. Gazul nu afectează numai sistemul respirator şi ochii, ci şi pielea, te ustură rău de tot. Mănuşile se mulează pe mâini? Dacă erau largi, puteai să ai probleme cu mânuirea pistolului şi a MP5-ului.

Totul era în regulă. Stăteam în vehicule şi aşteptam ordinul să pornim.

Am auzit: „Salut One şi One Alpha, mergeţi la locurile de pornire.”

„One, One Alpha, recepţionat, plecăm.”

Elicopterele începeau să urce; se pare că la camera de control şeful poliţiştilor era îngrijorat, dar nu preda controlul acţiunii. Probabil spusese OC-ului: „Mutaţi mai aproape elicopterele, ca să câştigăm timp când le dăm startul.”

În acelaşi timp, lunetiştii veneau cu noutăţi în eter.

„Hello, Alpha, aici Sierra One. Alte strigăte. Mişcare, în continuare. Se pare că avem mişcare şi la Two Two, fereastra de deasupra. Nu pot identifica pe nimeni, doar mişcare. Văd că se mişcă fereastra şi draperiile. La fereastră o figură; nu o pot identifica. Terminat.”

„Da, recepţionat.”

Băieţii începeau să scoată din buzunare *flashbang*-uri. Dacă intram, în timpul apropierii aruncam cu ele ca să le distragem atenţia şi să-i zăpăcim. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Voiam să-i dezorientăm şi să-i speriem pe indivizi.

Toate motoarele erau pornite. Toată lumea aştepta plecarea. Se auzeau în continuare urlete şi strigăte, iar lunetiştii ne aduceau la cunoştinţă noi şi noi informaţii.

Negociatorii se străduiau din greu să discute cu cei din clădire – respectiv, dacă aceştia mai aveau vreun mijloc de comunicare la ei şi dacă mai voiau să discute. Vorbeau cu ei şi în acelaşi timp

schimbau semne cu lumea din camera principală de comandă.

Noi, în Range Rovere, stăteam la douăzeci de secunde de ţintă, în afara vederii. Nimeni nu făcea nimic; nu vorbeam, pentru că aveam respiratoarele pe figură.

M-am sprijinit de spătar şi am pus bărbia în piept, ascultând ce se întâmplă. Nu voiam să-mi risipesc energia. Arma era prinsă de mine cu o curea. Auzeam ce spun negociatorii, dar ştiam că ei încearcă să calmeze situaţia. Era clar că nu se pune problema ca COBR să-i lase să vorbească cu camarazii lor din Parkhurst.

„Alpha, Sierra One, o Rază X la White One One, cu fereastra închisă şi draperiile trase."

„Alpha."

Termenul-limită a trecut. Negociatorii îşi făceau treaba. Şeful poliţiştilor era foarte satisfăcut că ameninţarea de omorâre a ostaticilor la 15:00 nu fusese îndeplinită.

„Atenţie toate indicativele, aici Alpha One – suspendare IA. Suspendare IA. Toate indicativele, confirmare."

Am confirmat Şefului recepţia şi am scos respiratoarele, apoi am asigurat armele – descărcare, urmată de încărcare, fără glonte pe ţeavă.

Ne-am întors, sub escorta poliţiei, şi am văzut şi echipajele elicopterelor întorcându-se în camera de informare. Camera era cu totul diferită de cum o lăsasem. Erau în prim-plan mucoşii şi transmisioniştii. Peste tot poze şi planuri ale clădirii, plus informaţii despre fire electrice, ţevi de evacuare, sisteme de ventilare – nu te puteai învârti de atâtea informaţii.

Erau şi mai multe poze ale unuia dintre terorişti, luate de echipele tehnice de la Ministerul de Interne. Aveam acum un al doilea terorist, numit X-ray Two, şi o fotografie.

La faţa locului nu era nimic spectaculos, de înaltă tehnică, doar planşete cu hârtii prinse în pioneze, benzi de ecranare şi table magnetice, pentru prinderea hârtiilor mici. Situaţia era foarte fluidă; trebuia să scoţi informaţiile şi să le înlocuieşti repede. Fiecare dintre noi avea un pahar de carton cu ceai fierbinte în mâini. Am mers în zona unde ne aştepta echipa Albaştrilor. Mucoşii voiau să ne informeze pe toţi cu ultimele date.

„Până aici, situaţia se prezintă astfel: negociatorii încearcă să schimbe trei din Yankei pe hrană. Aceştia ar fi un angajat de şaizeci şi cinci de ani, grădinarul, plus cei doi nepoţi ai lui, de

şase şi nouă ani. Încep să sosească şi fotografii ale Yankeilor; cum sosesc, le punem pe tablă, cu o descriere, dacă este posibil.

După cum ştiţi, avem un X-ray Two. Bărbat, cam 1,90 înălţime. Nu avem niciun termen-limită încă, şi nicio altă informaţie, în afară de ce este pe planşete. Întrebări?"

OC-ul escadronului a preluat ştafeta.

„Echipa roşie stă în aşteptare pentru IA până la 06:00. Ordinul de schimbare va veni la 05:30. Întrebări?"

„Cum stăm cu masa?" a întrebat Grăsunul.

Am zâmbit. Nimic nou sub soare.

Toată lumea s-a uitat la SQMS.

„Conteinerul cu mâncare vine la 19:00 şi va fi preluat de poliţie. Când aflu ceva, pun o hârtie pe tablă. Am să ţin permanent ceainicele pline. Încercaţi să nu risipiţi paharele de carton, folosiţi în locul lor propriile căni, dacă le aveţi."

Am ieşit pe rând din camera de informare, aruncând paharele de carton în cutiile negre pe care SQMS-ul şi magazionerul lui le puseseră peste tot.

Prin difuzoarele date tare, ca să audă toţi ce se întâmplă, pătrundea la noi zgomotul de fond, cu telefoane care sunau şi cu vocile amplificate ale lunetiştilor care trimiteau alte informaţii. Era un zumzăit general, oameni care vorbeau între ei, sau la radio, sau la telefon, plus ecoul şi zgomotul celor care se mişcau şi al echipamentului care era adus sau mutat. Era încă frig înăuntru; căldura era localizată în jurul încălzitoarelor, dar încă puteam să-mi văd aburii respiraţiei.

Zona administrativă era alături. Şi acolo se schimbase ceva. Echipa Roşiilor îşi scosese paturile de campanie şi-şi puneau lângă ei echipamentul individual şi vesta antiglonţ, au început să scoată cărţi şi minicasetofoane. Eram în IA, aşa că nu s-a scos nimic din echipament, cu excepţia MP5-urilor şi a respiratoarelor. Am tras un pat de campanie şi am derulat sacul de dormit, dar am considerat că e prea devreme pentru dormit.

Am ieşit între cele două camere şi am văzut câţiva de la Echipa Albastră discutând cu doi poliţişti care făceau parte din cordonul care oprea lumea să pătrundă în zonă.

„Ne plătesc bine orele astea suplimentare", a spus unul dintre poliţişti. A început apoi să vorbească despre greva minerilor. „Aveau un fel de uniformă, un tricou pe care scria A.S.N.P.I. —

Arthur Scargill ne plăteşte ipotecile.”

M-am dus în camera de informare să văd ce se mai întâmplă. OC-ul escadronului discuta cu Sierra Two, care stătea tupilat în OP-ul lui, supraveghind faţada şi partea stângă a clădirii.

„Din poziţia ta ai putea să bagi nişte gaz în White Three Two? Terminat.”

Sierra Two răspunse: „Un moment.” Voia să mai arunce o privire, ca să se asigure.

„Alpha One, Sierra Two – da, pot, dacă mă mut douăzeci de metri mai la stânga, terminat.”

„Recepţionat. Terminat cu tine. Hello Sierra One, ce camuflaj e între tine şi scara de incendiu din spate? Terminat.”

„Sierra One. Am în faţă cam şaizeci de metri de teren ca în palmă până la scara de incendiu. Totuşi, nu am fost acolo. Terminat.”

„Alpha One, am înţeles. Vine cineva în curând la poziţia ta ca să arunce o privire. Terminat cu tine.”

Era ocupat cu planificarea unui număr de variante deliberate pentru zi, noapte, situaţie de camuflaj sau de lipsă a acestuia. Acele variante trebuia să fie gata pentru când COBR socotea că a sosit momentul sau când situaţia se deteriora până la predarea situaţiei de către poliţie. Planificarea unui atac deliberat putea să însemne orice, de la un model elaborat al locurilor, pe care să lucrăm, la o grămadă de planuri ale etajelor şi la desene făcute cu bandă adezivă, pentru prezentarea situaţiei. Mergeam printre toate şi discutam. Se aflau acolo ambii 2i/c, plus ofiţerii lor; toţi luau parte la planificare. Deşi nu aveau grade mari, cei doi 2i/c erau acolo datorită experienţei lor; ofiţerii echipelor se aflau acolo pentru a-i „seca” de informaţii şi pentru a învăţa. Într-o zi, unul dintre ei putea să ocupe scaunul de OC – o responsabilitate covârşitoare.

Regimentul nu avea nevoie de comandanţi de detaşamente. Noi, la detaşamentul 7, nu am avut comandant de detaşament ani de zile. Detaşamentul funcţionează sub comanda subofiţerului cu gradul cel mai mare. Totuşi, era nevoie de comandanţi de escadron, de statul-major al escadronului. Cu detaşamentele împrăştiate peste tot prin lume, cineva trebuia să ştie unde se află şi ce fac. Unul dintre comandanţii de detaşamente avea să ajungă comandant de escadron, aşa că

toată lumea avea interesul ca ei să fie cât mai bine antrenaţi. Pentru ei exista o altă Selecţie. Îşi făceau turul de trei ani, după care, dacă era ceva de capul lor, erau invitaţi să conducă un escadron. Dacă nu, era vina comandantului de detaşament sau a întregii trupe. Era sarcina noastră să-i facem zile fripte ofiţerului – şi i le făceam – dar să ne şi asigurăm că avusese în cei trei ani toate ocaziile posibile de a învăţa cât mai mult. Nu era prea diferit de a învăţa nişte recruţi cu Whinchesterul. Un rebut era pus în cârca noastră, nu a recrutului.

Treaba era condusă de fapt de subofiţer, seniorul trupei. El făcea planificarea zilnică şi toată administraţia. Şi era treaba lui să se asigure că ofiţerul înţelegea tot ce face el, iar noi, trupa, trebuia să-l învăţăm tot ce ştiam.

M-am plictisit repede şi m-am întors la sacul meu de dormit ca să-mi citesc cartea, „Regatul feudal al Angliei”

A sosit conteinerul cu mâncare. Era, după cum ne închipuisem, „friptură à la paraşută” – carne, cartofi şi legume gătite împreună. Uneori ne dădeau şi nişte farfurii de carton, dar preferam mai toţi să le folosim pe ale noastre, ţineau mai mult. Drept desert, fiecare am primit nişte prăjiturele uscate iască.

Nu terminasem de mâncat când a venit unul dintre transmisionişti:

„Vă rog, ambele echipe în camera de informare, la 19:30, vă mulţumesc.”

Unii dintre aceşti transmisionişti erau cei mai bătrâni caporali şi sergenţi din lume. Ei au renunţat la orice şansă de promovare, pentru că asta ar fi însemnat părăsirea Escadronului 264 şi deci plecarea din Hereford.

Ne-am aşezat în faţa mucosului şi l-am ascultat, în timp ce ne ronţăiam ultimele uscături.

„Se vede în continuare doar X-ray Two. Negocierile sunt purtate tot de către femeie.”

Auzeam vocea femeii în difuzoare.

„Nu vrei să opreşti?” a strigat unul din spate.

Cuvintele ei umpleau camera: „Dacă nu daţi declaraţia noastră pe BBC, la 9 seara şi pe ITN, la 10 seara, o să începem să omorâm oamenii. V-am demonstrat că nu suntem sălbatici. V-am dat bătrânul şi copiii…”

„Vreau să te ajut, a spus unul dintre negociatori. Nimeni dintre

noi nu vrea să se ajungă la o baie de sânge, nu-i aşa? Nu pot face niciun fel de promisiune, dar vă asigur că fac tot ce-mi stă în putinţă să vă ajut. Tot ce am spus că fac, am făcut. Trebuie să conlucrăm… trebuie să înţelegeţi că am nevoie de timp."

„E limpede că nu m-ai ascultat. Dacă nu auzim emisiunile, începem execuţiile…"

Cineva a închis difuzorul.

Mucosul a continuat: „După cum aţi auzit, bătrânul şi cei doi copii tocmai au fost eliberaţi. El este în stare de şoc şi nu ne poate da prea multe informaţii, doar că sunt patru sau cinci şi, că printre ei e o singură femeie."

Unul dintre operatori a strigat: „Gata pentru IA!"

Am alergat la vehicule şi am pornit radiourile. Am pregătit armele şi am pus pe faţă respiratoarele şi am pornit spre locul de start. Băieţii cu încărcăturile de pătrundere verificau dacă totul e O.K. şi fixau detonatorul care avea să iniţieze explozia.

„Alpha, Tango One şi Tango Two, la punctul de start, recepţie."

„Am înţeles, terminat cu voi. One, aici Alpha, recepţie."

„Aici One, rotoarele pornite, aşteptăm, recepţie."

„Am înţeles, terminat."

Prin reţeaua de comunicaţii îi auzeam pe lunetişti care dădeau informaţii despre ţintă: „Mişcare intensă la White One Two şi White One One. Se aud ţipete de la parter, nu pot spune din ce cameră."

„Am înţeles, Sierra Two."

Am auzit două rafale de armă automată şi am ştiut pe loc că o să intrăm în acţiune.

„Alo, One şi One Alpha, aici Alpha One. Mergeţi la locul intermediar."

„One, recepţionat."

Nu îi puteam vedea, dar ştiam că ambele elicoptere se deplasau într-un loc de unde nu puteau fi auzite de teroriştii, aşteptând ordinul de zbor la ţintă. Era deja întuneric, iar luminile erau toate stinse. Steve şi Jerry aveau să folosească NVG-urile.

Şeful de la poliţie aştepta confirmarea că fuseră victime. Sunetul împuşcăturilor nu era de ajuns.

A avut-o curând: pe uşa principală a fost împins un cadavru. Un altul urma peste cinci minute, dacă cererea de transmitere a declaraţiei nu era satisfăcută.

Poliţistul a discutat cu COBR-ul, care a luat decizia.

OC-ul escadronului a intrat în eter: „Pentru toate staţiile, aici Alpha One, verificare, recepţie.”

Am răspuns toţi.

„Toate staţiile, am preluat controlul, am preluat controlul. One şi One Alpha, porniţi.”

„One şi One Alpha, recepţionat. Pornim.”

Au plecat. Elicopterele au coborât deasupra copacilor, fără să aprindă farurile. Uşile de ambele părţi ale Agustelor erau deschise. Nr. 1, care se lăsa pe prima coardă, privea în jos, cu respiratorul pe gură, aşteptând momentul lansării. Era cu ambele mâini pe coarda de cincisprezece milimetri diametru. Restul coardei atârna sub piciorul lui drept; se pregătea să se lanseze cum se lansează pompierii pe stâlp.

„Treizeci de secunde, treizeci de secunde.”

Doar acum se mai putea anula operaţiunea. OC a privit, probabil, la poliţist pentru confirmare.

„Toate staţiile, am controlul. Pe locuri, pe locuri… Plecaţi, plecaţi, plecaţi!”

Vehiculele au pornit în trombă, cu echipele agăţându-se de ce puteau. Am dat colţul şi am văzut clădirea; Tango Two era în rând cu noi. Am auzit elicopterele apropiindu-se. Zburau jos spre clădire; mai jos decât clădirea.

Din fiecare parte laterală a aparatelor ieşea un mic braţ care susţinea coarda rapidă.

Când elicopterul a ajuns deasupra ţintei, Nr. 1 a sărit şi a alunecat repede pe coardă, până a ajuns pe acoperiş.

M-am uitat în sus. Elicopterele ajunseseră şi făceau mult praf şi zgomot şi ridicau multe frunze. Erau la cam trei metri deasupra acoperişului. S-au auzit nişte *flashbang*-uri explodând. Piloţii şi-au ridicat deasupra căştilor NVG-urile, pentru că puteau fi afectate de *flashbang-uri.*

Elicopterele planau, iar băieţii s-au grăbit să coboare coarda rapidă. Nr. 3 din fiecare echipă de desant avea o misiune specială, pentru că, împreună cu echipamentul, mai cobora şi o încărcătură dreptunghiulară. Trebuia să fie foarte atent, ca să nu rupă detonatorul sau să strice cablajul.

Au ajuns toţi pe acoperiş. Când au ajuns toţi cu picioarele pe acoperiş, au pornit. Mai întâi s-au asigurat că nu iese nimeni prin

luminatoare ca să-i împuşte.

În câteva secunde, elicopterele erau duse.

Cineva a scos capul la ultima fereastră de pe stânga. Ştiam că Sierra One este cu ochii pe el; nu aveam de ce să ne facem griji, era treaba lui. Nu am chemat prin radio, ştiam că-l are între reticule şi că acoperea grupa de asalt. Dacă devenea o ameninţare, primea urgent un 7,62 Lapua în cap.

Din zona de aşteptare, ceilalţi doi lunetişti, Sierra Three şi Sierra Four au fugit cu G3-urile lor ca să acopere părţile laterale. Nu aveau nevoie de lunetă, pentru că erau foarte aproape; G3-urile lor aveau cătarea obişnuită, metalică. Ei puteau să oprească orice fugar care-şi încerca norocul pe acolo. Dacă „Razele X“ scăpau de lunetişti, ar fi fost prinşi de cordonul de poliţie, dar nici nu se punea problema. Cum spunea un tip de la Escadronul B, nimeni nu fuge mai repede decât Dl. Heckler & Koch.

Am ajuns cu maşinile şi am oprit, cu *flashbang*-urile în mâini.

Am sărit şi am alergat la uşa principală. Era încuiată şi avea şi draperia trasă. Dave a lipit încărcătura de partea stângă a uşii cu bandă adezivă; era acolo destul exploziv cât să pulverizeze întreaga uşă.

Toată lumea s-a lipit de zid, cu armele îndreptate spre ferestre. Dacă scotea careva capul, nu s-ar fi bucurat prea mult timp de privelişte.

Între timp, Dave a verificat cu mâna firul detonatorului şi apoi firul de amorsare. Dacă nu mergea, ar fi spus „rateu” şi ne puneam cu topoarele pe uşă, cum făcuse Tiny la Ambasadă. Se grăbea, dar îşi luase toate precauţiunile. Ultimul lucru pe care-l voia era să apese pe maneta aia şi să nu iasă nimic.

Ambele echipe erau gata. Dave a trecut, iar Tim, Nr. 2, era pregătit cu o nouă grenadă *flashbang.*

Eram cu arma aţintită spre uşă, gata să intru. Am tras siguranţa şi am strigat: „La atac!”

Încărcătura noastră a explodat simultan cu una a echipei de la etajul unu. Am pornit. Pe lângă mine trecu o grenadă *flashbang,* iar eu am urmat-o imediat: trebuia să fii acolo chiar atunci, nu să aştepţi până după.

Holul era întunecat şi plin de fum de la grenadele noastre. Unda de şoc de la ultima grenadă explodată îmi scutura întregul corp şi începuseră să mă doară timpanele. Fulgerul grenadelor

mă orbea, dar trebuia să continui aşa. Eram antrenaţi pentru asemenea situaţii; pe mâini aveam numai arsuri de la antrenamente.

Toată clădirea se scutura de şocuri şi era străbătură de fulgere orbitoare.

La dreapta puteam să văd cum se mişcă cealaltă echipă. Nu mă uitam, dar ştiam că grupul meu se îndrepta către prima uşă.

Holul era curat.

M-am întors şi am văzut că sunt Nr. 2 la uşă. Ultimii doi din trupa mea aşteptau la uşă. Am auzit *flashbang-uri* şi focuri de la celelalte etaje.

Am fugit, am scos un *flashbang* şi m-am oprit chiar în spatele primului om, şi i l-am pus pe umăr, semn că eram gata. Nr. 3 din partea cealaltă a deschis uşa cu o lovitură. Am aruncat grenada prin cei zece centimetri căscaţi şi am intrat.

Nimeni nu era îngrijorat de ce era înăuntru sau de ce se va întâmpla după deschiderea uşii, pentru că făcusem asta de foarte multe ori. Nu aveai timp să te gândeşti la pericole sau la posibilitatea de a o mierli.

Luminile s-au aprins, iar fulgerele şi zgomotele îşi făceau treaba bine. Dave a luat-o spre stânga; am văzut un grup de oameni înghesuiţi într-un colţ şi niciun om mascat, nici arme.

Am auzit un foc de MP5. Un tip din grup scosese la iveală un AK şi tocmai îl ridica. I-am pus fasciculul lanternei pe cap, după care i-am trimis o rafală de trei gloanţe.

Yankeii strigau şi plângeau şi a trebuit să-i liniştim.

Tim, care ne acoperea pe toţi, a strigat: „la pământ, la pământ!” A îndreptat arma spre ei, ca să-i facă să înţeleagă că era serios şi pentru că se putea ca în grup să fie vreun terorist.

Apoi s-a apucat să-i tragă la podea pe cei care nu se conformaseră. Nu era timp de dulcegării şi fineţuri.

Dave a luat-o înainte, ca să cureţe camera. Trebuia să mute o sofa şi lăsase arma, luând în mână pistolul.

Am trecut la cealaltă cameră. În acelaşi timp, Tim striga: „Unde sunt teroriştii, mai sunt terorişti?”

Celelalte echipe îşi făceau şi ele treaba. Am trecut pe lângă Nr. 4, care acoperea coridorul. În timp ce ieşeam, Tim împingea la podea capetele neascultătoare: „Stai acolo, nu mişca!”

Nr. 4 era într-un colţ din care putea vedea întreaga zonă, plus

scările.

Am ajuns la uşă şi am redevenit Nr. 1. Fundul respiratorului meu se umpluse cu transpiraţie şi respiram greu sub toată armura; îmi simţeam diafragma mişcându-se în sus şi în jos. Tim a venit în urma mea şi a scos un *flashbang* chiar sub nasul meu. A venit şi Nr. 3 şi am intrat.

Camera era goală.

Din celelalte camere se auzeau strigăte; erau controlaţi Yankeii. Respiram greu, ascultam radioul, şi în acelaşi timp cele două grupuri de oameni vorbind în acelaşi timp. Se strigau comenzi prin respiratoare; de la om la om se treceau semnale mute. În toată clădirea trăgeau arme, explodau încărcături, era fum şi oameni peste tot.

Respiratorul crea o senzaţie claustrofobică. Eram tot o apă, încercam să-mi fac treaba şi să mă gândesc în acelaşi timp la zece lucruri.

Mai aveam o problemă. Nu ştiam dacă printre Yankei se ascunseseră şi „Raze X”, sau dacă Yankeii ascundeau vreuna. Există Sindromul Stockholm, care leagă pe victime de răpitorii lor; trebuia să-i ţinem la gura ţevii, până ce aflam care cu cine juca.

Tim a început să urce scările, acoperit de unul din membrii celeilalte echipe. Se mişca foarte încet, cu pistolul scos, gata să deschidă focul. Se asigura că pe scări nu e nicio ameninţare şi că nu o să avem un *blue-on-blue* cu celălalt om de legătură cu care avea RV. Au făcut joncţiunea şi au raportat prin radio.

Trecuseră doar două minute de la „plecaţi, plecaţi, plecaţi!” Focul se oprise, dar nu şi strigătele. Peste tot era fum şi indicativele trimiteau informaţii despre curăţarea zonelor lor şi despre situaţia răniţilor.

„Avem o femeie rănită”, anunţă Grăsunul.

M-am uitat în jur şi am văzut că unul dintre Yankei se ţinea de picior. Am, intrat în eter: „Aici este Three, avem un Yankeu rănit, cer medicul, terminat.”

„Recepţionat, Three. E în drum spre tine.”

Dave l-a condus pe doctor până la victimă. Am intrat iar în eter şi am dat raportul de locaţie.

Partea din faţă a clădirii era liberă şi puteam începe recepţia Yankeilor, conform rutinei.

„Toate staţiile, evacuaţi Yankeii, evacuaţi Yankeii.”

Am făcut un lanţ uman. Nu trebuie să-i laşi să gândească, trebuie să fie speriaţi; strigi şi urli la ei ca să-i ţii sub control şi să-i trimiţi în braţele celor de la recepţie. Toţi trăgeam de ei şi îi bruscam, strigându-le: „Scoală-te, mişcă-te!”

Îi tratam de parcă erau nişte terorişti veritabili, puşi cu faţa la pământ şi cu cătuşe la mâini.

„Linişte, nimeni nu vorbeşte!”

Eram cu pistoalele pe ei.

SSM-ul veni cu o lanternă, luă capul fiecăruia şi-l trase înapoi, punându-i lumina puternică în ochi: „Numele?”

Când a aflat că toţi sunt cine spun că sunt, i-a pus într-o maşină şi i-a trimis la primul cordon de poliţie.

„Alo, Alpha One, aici Two. Avem un posibil IED *(Improvised Explosive Device* – Dispozitiv explozibil improvizat). L-am marcat şi-l mutăm. Terminat.”

Puseseră pe el o luminiţă galbenă pulsatorie. La fel ar fi făcut şi cu un om doborât: lumina galbenă penetra prin ceaţă mai bine decât cea albă.

Altcineva primea instrucţiuni de la CRW.

„Alpha One, recepţionat. RV cu ATO, toate indicativele, evacuaţi clădirea. Terminat.”

Am confirmat toţi, foarte mulţumiţi că suntem evacuaţi. Puteam să ne întoarcem în zona administrativă, să facem o scurtă şedinţă şi apoi să facem o cursă ca la desenele animate spre Hereford. Totul a mers bine, până ce Steve a început să povestească cum a dat-o în bară la ultimul joc de squash.

Fusese un exerciţiu. Ne comportaserăm bine, cum şi trebuia. În fiecare zi eram la poligon, săream în clădiri, ne aruncam în clădirea CQB, alergam cu vehicule, în sus şi în jos pe scări, exerciţii pe care cred că le puteam face şi legaţi la ochi. Singurul lucru care nu se îmbunătăţea cu antrenamentul era că aveam imprimat pe feţe, pentru totdeauna, semnul de la respiratoare.

Razele X fuseseră membri ai CRW, mai puţin femeia, care era de la Ministerul de Interne. Lucraseră fără să ştie altcineva de ei; acţiunile lor se puteau schimba funcţie de ale noastre, sau de ale altor agenţii implicate. Dacă ar fi văzut orice suspect, ar fi reacţionat ca atare.

Să lupţi cu terorismul presupune să ştii cum e să fii terorist.

Băieţii de la Regiment, în special CRW, erau cei mai buni meseriaşi din lume. Cu cunoştinţele şi îndemânarea noastră, probabil că am fi putut dărâma orice guvern în câteva luni.

22

Relaţia cu Fiona începuse să meargă foarte bine. Într-o zi stăteam în camera din faţă şi purtam o discuţie romantică despre factura de electricitate şi am spus:

— E o prostie. De ce nu ne mutăm împreună? Oricum, practic trăieşti în casa mea, de ce nu te muţi aici?

— De acord, a răspuns ea, dar plătim nemţeşte totul.

— Adică eu cumpăr maşina de spălat, tu cumperi aspiratorul?

Suna corect şi dacă făceam echipă aveam o şansă să mai fim împreună din când în când. Foloseam timpul ăsta sută la sută.

Casa începuse să prindă contur. Era un locşor minunat, într-o parte frumoasă a oraşului; eram ocupaţi cu decorarea, cu noile uşi şi trăgeam amândoi tare să punem instalaţia de încălzire. Au început să apară pe rând mobila şi draperiile. Din punctul meu de vedere, ăsta era locul unde voiam să rămân; nu aveam niciun motiv să mă mut. Mă simţeam cu adevărat acasă.

În iunie 1986, am avut una din dimineţile acelea în care am plecat la opt şi am ieşit la nouă şi jumătate. M-am întors acasă, ca să repar eşapamentul de la Renault, pentru că îi sărise inelul de prindere şi nu voiam nici de-al dracului să plătesc 15 lire la atelier. Am încercat să-l cârpesc cu ce am avut prin casă.

Am petrecut toată după-amiaza cu treaba asta, după care am lenevit, bând ceai şi uitându-mă la televizor. Fiona era plecată la doctor; când s-a întors, a rămas în uşă şi mi-a spus:

— Am ceva să-ţi spun. Nu eram prea sigură de reacţia ta, am vrut să mă asigur. Andy, sunt gravidă.

Parcă am primit o directă de la Mike Tyson. I-am spus:

— E foarte bine. Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Crezi că ar trebui să avem un copil? Dacă vrei tu, vreau şi eu.

— Bun, e O.K., eu îl vreau, hai să îl lăsăm.

Era cazul, nu era cazul? Cine ştie? Era înfricoşător, dar era şi

frumos, sentimentul că am făcut o chestie serioasă. Şi iată-mă viitor tată.

Sarcina evolua şi Fiona a început să se simtă rău, să obosească şi să fie anemică. Se trezea dimineţile, făcea nişte paşi şi apoi trebuia să pună iar capul jos. Aveam noroc că eram în echipa antitero, pentru că în fiecare moment liber trăgeam o fugă până acasă ca să-i fac un ceai sau ca să fiu pur şi simplu cu ea. I-ar fi fost foarte greu dacă plecam undeva; cineva trebuia să fie acolo şi să stea cu ea.

Nu ne prea ajungeam cu banii. Eram încă plătit ca soldat, deşi ajunsesem la înălţimile ameţitoare ale celui mai mare salariu de aspirant. Următorul pas era unul important: caporalii aveau într-adevăr un salariu mare. Speram să ajung acolo până la naşterea copilului. Dar, oricum ar fi fost, nimic nu-mi putea lua bucuria de a avea un cămin şi un copil pe drum.

Pe la Crăciun, când Fiona era în luna a şaptea, am aflat că în februarie urma să plecăm cu echipa. Am calculat şi a reieşit că plecam cu o zi înainte de ziua normală a naşterii copilului.

— Nu e o problemă, a spus ea. Luăm nişte descântece, mergem la o babă, sărim peste prag de trei ori şi copilul se naşte cu o zi mai devreme. Oricum, ar putea să fie mai devreme. Să ţinem pumnii strânşi.

A fost la tot felul de teste şi peste tot întreba: „Ce şanse am să se nască cu o zi mai devreme? Prietenul meu trebuie să plece şi o să lipsească câteva luni. Şi ar vrea să fie prezent la naştere.”

Eram foarte preocupat de treaba asta, pentru că chiar voiam să fiu acolo: era cel mai important lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar programul echipei nu se putea da peste cap pentru că aspirantul McNab o să aibă un copil.

Am început să citesc revistele din copertă în copertă, pentru diverse „tratamente”.

I-am spus Fionei, înmânându-i ultima mea găselniţă, ceva cu sos Worcester şi suc de ananas:

— Trebuie să-i faci conversaţie copilului. Să-i explici cum e viaţa, că trebuie să iasă mai devreme.

Viaţa continua ca de obicei. John McCarthy fusese răpit în Beirut, în aprilie 1986. A urmat, în 1987, în ianuarie, Terry Waite. Nu peste mult timp au apărut în presă speculaţii despre rolul pe care l-ar putea avea Regimentul în salvarea lor. Pe 28 ianuarie

1987, la exact o săptămână după răpirea lui Waite, ne-am adunat în camera echipajelor pentru programul obişnuit de dimineaţă. Era o zi oribilă, cu vânt şi ploaie. Băieţii îşi aduseseră de lucru în sală, plus o grămadă de ziare şi reviste, în caz că apărea plictiseala. Le-am trecut pe la fiecare, în timp ce ne beam ceaiul şi sporovăiam. Marele subiect era dacă o să avem sport după-amiaza; sportul de după amiază este o mare tradiţie în armata britanică.

Am mers câteva ore la clădirea CQB, ne-am întors, am făcut ordine în hangar şi am început să o frecăm degeaba. Eram, ca niciodată, toţi de acord: bun lucru o după-amiază cu sport.

Gaz stătea şi citea un ziar, când, deodată, îl auzim înjurând:

— În paştele… fiţi atenţi aici, asta da, ştire!

Era un titlu în *Daily Express*: „SAS şi rezolvarea crizei Waite”.

— Păcat că mergem în misiunea ailaltă, a spus Gaz. Puteam să ne alegem cu o piele bronzată cât ai clipi.

Nimeni nu era prea preocupat de afacerea aceea. Dacă nu ne implica direct, nu ne prea interesa.

I-am spus lui Gaz:

— Era limpede că o să fie săltat. Nu cred că îşi făcea cineva iluzii că n-o să aibă aceeaşi soartă cu McCarthy.

— Ştiu, a zis Gaz. Şi acum cine-ştie-ce nefericit băftos o să-şi rişte viaţa ca să-l scoată de acolo.

Fiona nu fusese prea sănătoasă în timpul sarcinii, aşa că ultimele trei sau patru zile a fost internată la spital. Am vizitat-o cât de des am putut şi am hărţuit infirmierele să facă să se nască mai devreme.

— Nu-ţi face griji, au spus ele, ne descurcăm.

M-am dus la lucru şi am explicat SSM-ului situaţia.

— Cât pot să întârzii cel mai mult marţi? am întrebat.

SSM-ul s-a dus la conţopist şi l-a întrebat:

— Danny, care este orarul misiunii? La ce oră pleacă?

Danny s-a uitat pe nişte hârtiuţe şi a spus:

— Dacă îşi lasă echipamentul şi pleacă la unu şi jumătate, ajunge la Heathrow la timp.

— Ai auzit, a spus SSM-ul. Unu şi jumătate.

Am luat-o la picior şi am auzit în urma mea:

— Andy, să fii acolo; să n-o rasoleşti.

M-am întors la spital, am văzut-o pe Fiona şi i-am spus:

— Mâine la 1:30 trebuie să plec, fie că naşti, fie că nu.

— Înţeleg, dar nu-ţi face probleme – ne ajută ei, doctorii.

Eram foarte îngrijorat; voiam să fiu acolo la naşterea copilului. Am sărutat-o la plecare şi am spus:

— Ţine degetul în sus! Naşte-l!

Părinţii ei veniseră deja din Hampshire şi aveau să stea cu ea pe timpul cât lipseam. Mama ei mi-a spus:

— Nu-ţi face griji, dacă o apucă durerile acum, stai cu ea până la unu şi o să apară.

M-am întors la muncă şi am verificat dacă totul este în regulă cu plecarea.

A trebuit să caut mult şi bine până să găsesc pe unul care să fie în aceeaşi echipă cu mine. Ştiam că era şi Johnny Doi-Piepteni, dar nu dădeam de el. M-am dus la sala de sport şi i-am găsit pe Grăsun şi pe Paul Hill la greutăţi, scoţând untul unul din celălalt.

Paul intrase în armată după o carieră de crupier în cluburi. Avea un stil de viaţă dementţial şi era un mare amator de distracţii, în fiecare seară ieşea pe undeva, iar dimineaţa se prezenta la lucru dărâmat. Fusese cu Grăsunul odată în Extremul Orient şi jucaseră blackjack la un cazino adevărat. Paul, cu toată experienţa şi îndemânarea lui, a pierdut tot. Iar Grăsunul, atât de beat, că abia stătea în scaun, a plecat de acolo cu o avere.

Le-am spus:

— Echipamentul meu este împachetat, e la bloc. Când plecaţi, vreţi să vedeţi dacă mi-l pun în camion?

— Nicio problemă.

M-am întors la maşină, am mers acasă şi am petrecut noaptea stând la telefon.

Nu s-a întâmplat nimic.

Dimineaţa, în timp ce intram sub duş, a sunat telefonul. Era tatăl Fionei, care m-a anunţat:

— Începe travaliul. Medicii zic că nu e nicio grabă. Să fii aici într-o oră.

În zece minute eram la spital.

Au început contracţiile şi noi am început să bem ceai. Au mutat-o în altă cameră, au dat drumul la radio şi au adus o grămadă de formulare. Ea era speriată; eu eram speriat pentru ea. Apoi ea a spus:

— Dacă copilul nu apare înainte să pleci nu e nicio tragedie,

dar mi-ar fi plăcut să fii aici.

Era prima dată când îmi spuneam că nu vreau să plec. Mâine, poate peste câteva ore, dar nu în clipa asta, acum nu vreau să plec. Niciodată nu simţisem că sunt atât de ataşat de un copil pe care nici nu-l văzusem.

La nouă a venit infirmiera şi a spus că sunt chemat la telefon. Futu-i! Eu şi Fiona ne-am uitat unul la altul. Ne gândeam la acelaşi lucru, că mă chemau chiar atunci.

Am luat receptorul; era Paul.

— A apărut o mică schimbare în plan, a spus el.

Am simţit că mă surp. A început să râdă:

— Te-am avut! Voiam doar să-ţi spunem că plecăm şi noi cu tine, la unu şi jumătate.

Travaliul a continuat. Eu beam o grămadă de ceai, ea avea contracţii tot mai dureroase, iar pe la prânz au început durerile. A început să strige şi să mă înjure şi să mă facă cum îi venea la gură. Mă simţeam inutil. Nu puteam să fac nimic, doar să o ţin de mână. Acum voia, acum nu mai voia să mă lase.

A fost o oră foarte zgomotoasă. Mă simţeam vinovat că o durea şi încă mai vinovat că trebuia să o părăsesc.

Ca viitor tată grijuliu, i-am spus:

— Uite, ar trebui să-ţi dai mai multă silinţă. Într-o jumătate de oră trebuie să plec.

— Ştiu, ştiu, ştiu.

Mama ei m-a anunţat că se făcuse unu.

Am sărutat-o pe Fiona de plecare pe frunte şi i-am spus:

— Trebuie să plec.

— Ştiu, ticălosule!

— La revedere.

M-am urcat în maşină şi am mers direct la lucru. Toată lumea mă aştepta lângă tribuna la care stătea de obicei ministrul de Interne.

— Cum a fost?

— Un rahat.

Am condus spre Heathrow cu viteza Warp Doi, eu stând foarte sictirit pe un loc din spate, fără să mă implic în discuţii.

Cum am ajuns, am telefonat la spital. Nimic. Am schimbat nişte fise şi am telefonat iar.

— Ceva noutăţi?

— Cine sunteţi?

— Tatăl.

— O.K. Aşteptaţi.

Am aşteptat o eternitate.

— Deocamdată, nimic!

M-am dus la bar şi am mai luat o cafea. Ceilalţi băieţi stăteau acolo şi-şi sorbeau băuturile.

Am telefonat iarăşi. Tot nimic. A venit timpul să ne îmbarcăm. Am mai sunat o dată. Nimic.

Pe când ne aliniam ca să înmânăm paşapoartele, am mai încercat o dată.

— Tot McNab vă deranjează.

— Aşteptaţi, aşteptaţi. Cred că mama ei vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Am auzit cum receptorul era lăsat şi nişte paşi repezi pe coridor.

A ridicat receptorul mama ei, care abia respira:

— Tocmai a născut! Acum câteva minute!

— Are tot ce-i trebuie? Are mâini, picioare?

— Da.

— Ce e?

— E fetiţă. E frumoasă. Nu ştiu ce greutate are, dar totul e în regulă.

O fetiţă!

Se numea Kate. Ne chinuisem mult să găsim un nume. Eram în stare de şoc. Eram în al nouălea cer. Mă simţeam ca paralizat; m-am gândit, acum sunt tată. Cred că era cam mult fum la poarta de îmbarcări în ziua aia, pentru că atunci când am pus telefonul în furcă am simţit că-mi curg lacrimi din ochi.

Am ajuns în avion, la ceilalţi şi Paul m-a întrebat:

— Gata, a născut?

— Da, e fetiţă.

Până şi Paul, care şi-a trăit viaţa din distracţie în distracţie, îşi amintea cum era să devii tată. Îşi iubea fetiţa cu o pasiune pe care eu nu eram în stare să o înţeleg; din partea lui era şi mai straniu. Acest individ, căruia părea să nu-i pese de nimic pe lume, doar de distracţie şi de muncă, în adâncul inimii şi minţii lui nu o avea decât pe fiica lui, tot timpul. Acum îl înţelegeam. Acum ştiam exact cum e.

Unul dintre avantajele călătoriei cu echipa era acela că se călătorea la Clasa Club, aşa că am putut să sărbătorim cu şampanie vestea cea bună. Era un zbor lung, de şase ore şi ne-am cherchelit toţi şase.

Am aşteptat săptămâni întregi alte veşti. Scrisorile trebuiau trimise la Hereford pentru referinţe, apoi uimise la consulat sau ambasadă, sau agenţiei pentru care lucram în ţara respectivă. Le lua ceva timp să ajungă la noi, iar eu abia aşteptam o fotografie. În sfârşit, am primit două scrisori. Se simţeau pozele înăuntru. Am rupt plicurile, iar băieţii s-au strâns în jurul meu.

Doi-Piepteni s-a uitat peste umărul meu şi a spus:

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Pleacă de aici, i-am zis. E unsuroasă şi plină de muci. Totuşi, da, e frumoasă.

Am stat toţi să o admirăm şi să scoatem exclamaţii.

Misiunea a fost foarte neplăcută pentru mine. Stăteam pe versantul unui munte cu săptămânile şi voiam să fiu la Hereford. Dar din orice rău trebuie să iei partea cea bună. Eram într-un loc al lumii pe care nu-l mai văzusem.

M-am întors în mai 1987, cu treisprezece kilograme mai puţin. Eram bolnav de dizenterie, dar nu atât de rău ca Doi-Piepteni, care avea diagnosticul de tifos. Două zile mai târziu a reieşit că era de fapt apendicită cu ruptură.

Am ajuns în tabără şi am lăsat echipamentul. Grăsunul i-a telefonat nevestei să vină să-l ia şi mi-a spus că mă duce şi pe mine până acasă.

Am făcut ocolul casei şi am văzut cum se mişcă draperia, apoi pe Fiona care a apărut cu un ghemotoc în mână.

Am sărutat-o pe Fiona şi am luat fetiţa, înfăşată şi adormită. Am ridicat batista şi i-am văzut faţa. Am avut un şoc; buza părea să fie deformată. Totuşi, era cel mai frumos copil cu deformaţie din lume.

— Ce are? am întrebat. E în regulă?

— Doar îşi suge buza, a râs Fiona. Nu-ţi face griji, este perfect normală.

Grăsunul şi nevastă-sa au venit şi ei în vizită şi au început să cloncănească ca două găini. Erau la fel de impresionaţi pe cât eram şi eu şi în următorii câţiva ani au turnat la copii ca nişte apucaţi.

Era minunat că puteam să petrec ceva timp cu Kate. Am petrecut ore întregi doar uitându-mă la mânuţele ei strânse şi mă tot gândeam: eu am făcut asta! Nu îmi plăcea să o văd că doarme şi voiam să o scol mereu; am aflat curând că tot ce fac copiii la vârsta aia e somn şi caca. Mai aveam de învăţat.

Am fost propus de Regiment, împreună cu Eno, pentru o specializare de doi ani, ca să intrăm în „Det", o unitate de informaţii care opera în Irlanda de Nord. Eu eram la vremea aceea în echipa MOE, iar Eno era în echipa de lunetişti.

Eram la programul administrativ într-o dimineaţă, ne scosesem echipamentul şi frecam şi lustruiam armele. A venit conţopistul escadronului şi a spus:

— Andy şi Eno, vrea să vă vadă OC-ul.

— Am dat-o în bară pe undeva? am întrebat.

— Nu cred.

Eno era la fel de nonşalant şi de imperturbabil ca întotdeauna; cred că era atât de lipsit de emoţii, încât inima nu i-a tresărit decât o dată.

Şeful stătea la biroul lui.

— Bun, a zis el, ce aţi zice voi dacă v-aş spune: «V-ar aranja să mergeţi peste mare pentru doi ani, la Det?»

Am răspuns ca unul:

— «Nici gând.»

Det-ul l-a pus odată pe un tip de la Regiment să se ascundă undeva în Dungannon şi să vadă cine intră şi cine iese dintr-o agenţie de pariuri. OP-ul a fost descoperit de nişte puşti, omul a plecat, dar Det-ul voia ca şi a doua zi să facă exact acelaşi lucru. Ofiţerul operativ de la Det a fost auzit spunând: „Nu contează prea mult dacă e compromis, pentru că nu e unul de-al nostru." John, care era şeful detaşamentului, a auzit de treaba asta şi a rezolvat-o în maniera lui persuasivă.

Acum, doi tipi de la fiecare escadron erau abordaţi şi întrebaţi dacă vor să meargă. Majoritatea spuneau nu. Atunci, CO-ul a sunat la toate escadroanele şi le-a spus: „Trebuie să facem ce face Det-ul. Tehnicile lor trebuie să le putem aplica şi noi. Noi le-am inventat şi le-am pierdut. Nu este admisibil. Trebuie să ne recăpătăm acea îndemânare, într-un fel sau altul. Face parte din calităţile soldatului complet – iar noi avem nevoie de soldaţi compleţi." Era un personaj cu personalitate puternică – sau îl

iubeai, sau îl urai, cale de mijloc nu aveai.

Câteva zile mai târziu am fost chemaţi din nou la OC.

— Aveţi două opţiuni, a spus el. Sau mergeţi peste mare pentru doi ani, sau nu mergeţi nicăieri. Aţi intrat voluntar în Regiment, v-aţi obligat să mergeţi în misiuni. Aceasta este o misiune; dacă o refuzaţi, nu aveţi ce căuta în Regiment.

Aşa că la Det cu noi.

Pe vremuri, contrainformaţiile din Irlanda de Nord erau împărţite între MI5 şi MI6 şi erau într-o stare de plâns. Ca urmare, în 1972, armata şi-a înfiinţat propria sa unitate de contrainformaţii, numită „Unitate de contrainformaţii nr. 14”, sau „14 Int”, pe scurt. Recruţii erau luaţi din regimentele armatei regulate şi făceau un curs care dura mai multe săptămâni şi acoperea tehnicile elementare de supraveghere discretă, comunicaţii şi lucrul de agent.

Selecţia pentru 14 Int, cunoscută de noi sub numele de „Det” punea multă bază pe ingeniozitate şi pe tăria psihologică. Nu se cereau calităţile de care avea nevoie Regimentul. Era vorba să se găsească oameni, de obicei ofiţeri şi subofiţeri de douăzeci şi cinci până la treizeci de ani, din oricare dintre cele trei armate, capabili să îndeplinească activităţi de filare pe termen lung, uneori la câţiva metri de teroriştii înarmaţi.

Părerea mea era că Det-ul voia să-şi extindă rolul dincolo de Irlanda de Nord. Au început să ne spună că puteau să facă toate recunoaşterile pe care le făceam noi, în oricare parte a lumii, dar mie-mi suna a nonsens. Tot antrenamentul lor era făcut în Irlanda de Nord; nu puteau să facă recunoaşterile noastre în profunzime, pentru că nu ştiau, de pildă, de ce aveau nevoie mortierele sau elicopterele noastre. Nu m-a mirat deloc că se numeau şi „Walts”, prescurtare de la Walter Mittys[12].

Regimentul a hotărât că oamenii lui vor merge la Det ca parte a carierei lor regimentale. Trebuia să trecem un test de aptitudini, dar eu şi Eno nu voiam să-l dăm nici măcar pe acesta. În Regiment domnea un puternic sentiment anti-Det, senzaţia că ei sunt „ei”, iar noi – „noi”.

Am plecat patru: eu, Eno, un tip de la Escadronul D numit Mac şi Bob P. de la escadronul G. Niciunul din noi nu voia să fie acolo.

[12] Walter Mitty este un personaj celebru în literatura britanică, un aiurit (v. „The Secret Life of Walter Mitty” (1939), de James Thurber) (n.t.)

Ne simţeam duşi cu arcanul.

Prima persoană de care am dat a fost Tiny.

— Fac parte din echipa care vă antrenează. Puteţi să-mi spuneţi Sir.

Eno i-a replicat:

— Ia mai du-te de aici până nu-ţi trag una la cur – Sir! Cunoşteam toate echipele de instructori, toţi bucătarii, toată lumea care lucra acolo.

— Următoarele luni o să fie foarte intense, ne-a spus DS-ul. Nu aveţi timp liber. Singurele momente în care veţi părăsi tabăra sunt acelea în care lucraţi. Dacă nu, staţi în tabără. Există o motivaţie pentru asta, dar nu o să v-o explicăm, deocamdată.

Ne-am uitat toţi patru unii la alţii şi ne-am zis cu toţii, pe mă-sa.

Primele seri am stat acolo ca nişte nătărăi. În cele din urmă, Mac spune: mă duc să dau un telefon nevesti-mi, o să vină să ne ia.

Ne-am pus treningurile pe noi şi ne-am făcut că mergem la pistă. Am alergat pe drum, am urcat în maşină şi fuga la Hereford.

Altă dată, am organizat o ieşire cu unul din echipă care s-a întâmplat să fie în aceeaşi zonă de antrenament cu noi. Fuga am organizat-o ca pe orice operaţie; singura problemă era să-i împiedicăm pe ceilalţi să clănţăne în timp ce noi treceam pe poartă.

Ajungeam acasă în mai toate nopţile după ora unsprezece şi trebuia să plec dimineaţa la şase, dar merita. Eram cam amărât şi cam supărat, iar driblarea sistemului mă făcea să mă simt mai bine.

După o lună de ieşiri s-a prins şi conducerea Det-ului şi a hotărât că aveam nevoie de nişte beţe la cur. Prea eram „contra” şi prea făceam după legea noastră. Mac a fost exclus de la curs, ceea ce m-a amărât şi mai tare. După atâta timp la Regiment, după ce am trăit un sistem pentru adulţi, dintr-odată ne întorceam cu zece ani în urmă şi uram treaba asta. L-au făcut albie de porci şi l-au trimis pachet la escadron. Acolo i s-a spus că va fi trimis la următorul curs, luând-o de la început.

În principiu, nimeni de acolo nu trebuia să ştie cine suntem noi, dar nu a ţinut, pentru că erau acolo tipi care dăduseră cu noi

Selecţia şi nu luaseră, ca şi alţii din fostele noastre regimente. Într-o seară, stăteam în bucătărie cu Eno şi Bob P., bârfind totul, de aici până în Swahili. Au venit doi tipi de la escadronul G, şi-au luat mâncarea şi ne-au ochit.

— Oi, Andy, cum merge? Au mers mai departe, s-au aşezat, iar noi am continuat pălăvrăgeala.

— Cum merge treaba la Walts, ai? V-aţi luat echipamentul deja?

— Mda, merge bine.

Le-am dat de înţeles că eram aici aduşi cu arcanul; nu voiam să creadă nimeni că ne oferiserăm voluntari pentru treaba asta de cowboy.

— Bine, ne vedem mai târziu, au spus ei. Mergem în oraş acum, e vineri seara. Ce faceţi seara asta? Vă urăm distracţie plăcută la curăţatul armelor.

Au plecat şi nu m-am mai gândit la ei. Peste o săptămână, ne-am întâlnit în sala de sport cu câţiva băieţi de la Escadronul B, care ne-au spus:

— Vă amintiţi de tipii de săptămâna trecută, de la Escadronul G? Au primit o amendă barosană, pentru că i-a văzut cineva că vorbesc cu voi şi s-a zis că e compromiţător!

Asta nu a făcut decât să ne amărască şi să ne sictirească şi mai tare. Toată treaba se dovedea o mare pacoste.

Cursul era pentru oricine, venit de oriunde, aşa că lecţiile începeau în genul „aceasta este o raniţă”. Trebuia să o facă, dar am petrecut o lună întreagă învăţând lucruri pe care le frecam de ani de zile. În viaţa mea nu am fost mai plictisit. La sfârşit, totuşi, antrenamentul a ajuns la chestii pe care nu le ştiam şi a început să mă intereseze. Am învăţat diferite trucuri de supraveghere, de contrafilare, cum să luăm cât mai multă informaţie din eter, din cât mai puţine cuvinte. Cursul lor de CQB era un curs pur de tras cu pistolul; pentru noi era nemaipomenit, nu aveam nicio reţinere. Stăteam toată ziua în poligon, ne întorceam, mai învăţam ceva filaj sau chestii de CTR şi de intrare prin fabrici şi case. Uneori, semăna cu comedia erorilor, oamenii ieşeau pe jumătate pe fereastră şi se tăvăleau de râs.

Toată lumea primise o identitate alternativă, păstrând aceleaşi iniţiale şi acelaşi nume de botez, iar uneori nume de familie similare cu cele adevărate, ca nu cumva să le uităm. Atunci când

lucram sub pseudonim, semnam întotdeauna într-un fel care să ne amintească de ce făceam, uneori cu un stilou cu o culoare stridentă, sau cu unul pe care-l ţineam în buzunarul din dreapta de la piept, nu în cel din stânga.

Am învăţat arta intrării pe nesimţite într-o casă, în căutarea vreunui echipament. Am învăţat cum să urmărim un om şi familia lui săptămâni întregi, să aflăm ce tabieturi au, unde mergeau, cu cine şi ce făceau, încercând de pildă să prezicem la ce oră intră în casă. Merge la un club sâmbăta seara cu nevasta şi copiii? Poate că în medie se întoarce la miezul nopţii, aşa că poţi să fii acolo de la opt până pe la miezul nopţii. Dar nu e bine. Dacă e vară, nu se întunecă până la zece. Aşa că, sau aştepţi câteva luni, sau aştepţi un moment în care pleacă în vreo vizită, poate la părinţi, în week-end.

Filajul trebuia să funcţioneze tot timpul, ca nu cumva nevasta să plece mai devreme de la club să culce copiii. Trebuia să prevedem şi cazurile în care eram înăuntru şi cineva dădea peste noi. O asemenea incursiune necesita săptămâni şi săptămâni de pregătiri.

A trebuit să învăţăm să folosim tot felul de aparate foto, inclusiv echipament în infraroşu care ne permitea să fotografiem documente şi numere de înmatriculare, ca şi să fotografiem fotografii. Era atât de departe vremea când mergeam prin magazinele cu articole de camping din Peckham…

Am descoperit că să intri în casa cuiva te cam consumă, asupra ta e o presiune mare, trebuie să faci treaba repede, dar şi metodic, fără să o iei pe scurtătură, pentru că de neglijenţa ta poate să depindă viaţa altcuiva. La sfârşitul cursului, învăţasem multe metode diferite de planificare şi de pregătire şi căpătasem o întreagă gamă de tehnici de filaj, de atac tehnic şi de CTR. Am înţeles cât de norocos fusesem şi abia aşteptam să le aplic peste mare.

Cu câteva zile înainte de plecare, am avut o discuţie cu Fiona.

— Am câteva zile libere, am spus. Ce zici de o căsătorie?

— De ce nu?

Într-adevăr, de ce nu? Eram o familie. Ne mutaserăm cu casa, într-unul din cartierele noi de la marginea Herefordului şi totul părea perfect.

Cavaler de onoare din partea mea ne-a fost Dave,

comandantul de patrulă de la Keady. Şi-a făcut datoria, după care a petrecut restul zilei încercând să o vrăjească pe una din prietenele Fionei, care venise ca domnişoară de onoare.

Era primul Crăciun al lui Kate. Am mers la o casă de pe coasta de sud. Kate nu dormea prea bine, ceea ce îmi convenea de minune. La miezul nopţii, am scos căruţul afară, am înfofolit-o bine şi am ieşit la plimbare. A adormit după prima jumătate de oră, iar eu m-am plimbat până la şase dimineaţa uitându-mă la ea cât e de frumoasă. Când am ajuns în casă s-a trezit din nou şi am dus-o în maşină şi am ieşit iarăşi la plimbare. Mă uitam tot timpul peste umăr, să văd dacă totul e în regulă. Avea nişte ochi albaştri uriaşi care mă fixau din interiorul scutecelor şi păturilor cu care era învelită. A fost o perioadă fericită. În următorii doi ani, am putut să o văd doar douăsprezece săptămâni, adunat.

Există o procedură, numită „jarking”, sau, mai corect, „atac tehnic”, care constă în implantarea unor transmiţătoare minuscule în arme, care a început să fie aplicată spre 1980 şi care oferea forţelor de securitate o opţiune suplimentară în cazul descoperirii unor arsenale ascunse. La ridicarea armei, acest dispozitiv se activează, iar mişcările teroriştilor pot fi urmărite.

Mă integrasem bine în Det şi mă simţeam nemaipomenit. Fusesem trimis cu Eno în aceeaşi unitate Det, care acţiona în împrejurimile oraşului Derry şi în comitatul care ţinea de el. La şase şi jumătate, în fiecare seară, aveam „rugăciunea”. Veneau toţi agenţii şi puneam la punct treburile administrative şi operaţionale.

Venea Paştele. Aveam barul într-o colibă, unde stăteau stivuite sute de cutii de bere. Se lucra pe încredere. Toată lumea primise o săpuneală după o petrecere care se întâmplase în weekendul trecut. Det-ul are o faimă foarte proastă când se iese la băutură, aşa că la petreceri geamurile erau scoase. Era un ritual ciudat, un fel de iniţiere a fiecărui nou membru. Toată lumea îşi ţinea cutia goală goală, apoi venea OC-ul şi zicea: „Bine aţi venit în Det. Iată, vă oferim o jumate de Guiness.” Trebuia să o bei, în timp ce asistenţa îţi dădea în cap cu cutiile goale. Petrecerea cu pricina fusese în cinstea a doi transmisionişti nou veniţi, dar ieşise total de sub control. Unul dintre tipi avea o tunsoare stil Duran Duran, de care era foarte mândru; ceilalţi au pus mâna pe el şi au început să-i taie părul; el a sărit în picioare şi a început să

împartă pumni în stânga şi în dreapta. Atunci ei au luat două scânduri şi au făcut cu ele o cruce. L-au legat acolo, au ridicat-o şi l-au lăsat să atârne.

Am pus în practică toate lucrurile pe care le învăţasem în timpul şcolii. Am cercetat neştiuţi case, birouri şi magazine pentru a aduna informaţii. Să intri în casa cuiva, să găseşti informaţii şi apoi să ieşi este, fără îndoială, un fleac. Dar să intri în blocuri mari cu birouri, cum ar fi Bogside, Shantello, Creggan, nu era deloc uşor şi ne lua zile, iar uneori săptămâni, să planificăm o misiune care până la coadă dura 30 de secunde.

Până la urmă, era imposibil ca IRA să nu descopere armele „atacate tehnic”. Indivizii nu erau idioţi, aveau dispozitive de urmărire radio şi alte asemenea. Jucam cu toţii un joc; ştiau că le aranjam armele, ştiau că le călcăm clădirile. Luau contramăsuri, pe care apoi noi încercam să le contracarăm. Pentru noi, o altă posibilitate era să înlocuim materialele din care se fabricau bombele, găsite în ascunzători.

Un romancier a scris o carte în care sicriele de la o înmormântare IRA erau pline de microfoane puse de serviciile secrete, ca să afle ce se discuta; din momentul publicării ei, IRA a introdus printre procedurile de rutină scanarea fiecărui sicriu şi cadavru cu dispozitive de localizare.

Era vara lui 1988, iar Fiona alerga după o casă nouă. Preţurile erau mari, o luaseră razna. Ne-am vândut casa şi am făcut o avere; o femeie ne-a plâns la telefon că venise prea târziu la cumpărarea casei.

— Acum o să cumpărăm cea mai mare casă pe care putem să o luăm cu banii pe care îi avem, am spus.

În timp ce eram plecat, ea a găsit o casă într-un sat, cam la zece kilometri de Hereford. Casa era mai mare, dar avea nevoie de ceva muncă pentru a deveni locuibilă. Eram de-a dreptul surescitat. Am venit într-o permisie de cinci zile, îndată ce ne-am mutat. Am început treaba. Am mers la o fabrică şi am închiriat tot ce ne trebuia pentru campania noastră-fulger de cinci zile, de la scoabe până la fierăstraie. Cum s-a făcut lumină, am luat-o de afară. într-o dimineaţă, începând cu 4:30 am vopsit uşa garajului, iar la 10 seara puneam tapet în sufragerie. Îmi plăcea la nebunie; era o adevărată viaţă de familie: aveam acum o casă mare, cu trei dormitoare, cu curte, garaj, ba aveam şi doi pomi în grădină.

În copilărie locuisem numai în case sociale sau în casa mătuşii, iar acum mă uitam la locul ăsta minunat şi era chiar al meu, nu îmi venea să cred. Aveam soţie, copil, o viaţă fericită într-un sătuc, totul era perfect. Viitorul era roz. Kate era încă în scutece şi era un sentiment deosebit să stai cu ea şi să o ţii în braţe. Avea ochii mei şi nu oboseam niciodată uitându-mă în ei.

Supravegheam o fabrică de bombe situată într-o casă veche în stil victorian, pe jumătate renovată, cu ferestre albe de var şi podele goale. Ştiam că este fabrică de bombe, pentru că fusesem cu o noapte înainte acolo, împreună cu Dave. Cercetasem toată casa, cu pistolul în mână. În mijlocul bucătăriei era o maşină industrială de măcinat cafea. Puteau foarte bine să pună un semn cu „Fabrică de bombe". Ştiam că undeva se făceau amestecurile explozive din ingrediente. Urma să stăm „pe poziţie", urmărind oamenii care intrau şi ieşeau din casă. Explozibilii inferiori nu rezistă prea mult dacă nu sunt protejaţi de intemperii. De aceea, odată ce au făcut bomba, trebuie să o folosească repede; noi trebuia să fim acolo şi să-i oprim.

— Doi oameni cu jeans verde cu albastru şi cu chelie.

— Au intrat în casă, îi văd. Terminat.

— Alpha. Recepţionat.

Stăteau acolo de o veşnicie şi trebuia să ne strecurăm să vedem ce se întâmplă. Terminaseră treaba? Mai aveau de lucru?

— Delta face Foxtrot.

Alpha a răspuns:

— Delta face Foxtrot *(merge pe jos).*

Am ieşit din maşină. Purtam o pereche de blugi, bluză de trening şi jacheta mea albastră. Părul îmi arăta ca al unui jucător de fotbal de optsprezece ani – lung la spate şi ras pe lateral. Era unsuros şi arătam de parcă abia mă dădusem jos din pat şi mergeam la slujbă. Maşina era veche şi într-o stare de rahat, ca să dea bine cu proprietarul.

Eram în Derry, între zonele rezidenţiale Bogside şi Creggan. Numele se potriveau cu vecinătatea, cenuşie şi rece, şiruri de case pe terase, care urcau dealul spre Creggan. Era iarnă şi simţeam mirosul de turbă arsă.

Alpha, care era şeful misiunii, voia să o iau pe aleea care mergea prin spatele celor două rânduri de case. Eram cel mai apropiat şi nici nu îmi făcusem turul pe jos.

Am apăsat pe buton:

— Delta, verificare.

— Alpha.

Pe când mă apropiam de alee, am văzut doi băieţi care stăteau într-un colţ. Arătau cam ca mine, cu excepţia ţigărilor din gură şi a ziarelor rulate care le ieşeau din buzunare. Stăteau pe un zid scund, la intrarea aleii. Erau dintre glumeţi? Nu ştiam.

Vremea era rece şi închisă. Asta era bine; am băgat mâinile în buzunare şi mi-am ţinut capul jos, mergând ca şi cum aş fi avut o treabă obişnuită.

Am făcut dreapta pe alee şi m-am uitat de-a lungul ei; nimic. Aleea era de fapt noroi îngheţat, un loc plin de cutii de conserve şi de rahaţi de câine. Cei doi nici nu s-au sinchisit de mine când am trecut de ei. Parcă aşteptau să se deschidă agenţia de pariuri.

Mergând pe alee, aveam o senzaţie oribilă, ştiindu-i pe ei în spatele meu. Mergeam cu un scop, fără ezitări, fără să mă uit în spate. Mă uitam în continuare în pământ, ca şi cum aş fi puţin dezorientat. Eram un zdrenţăros, trebuia să merg ca un zdrenţăros. În blugi aveam înfipt Browningul de 9 mm şi o grămadă de gloanţe. Dacă mă întrebau ceva, aş fi mers mai departe şi aş fi evitat discuţia.

— Alpha, Delta, verificare.

Voiau să ştie ce mai fac.

Nu puteam să vorbesc în radio; indivizii ar fi auzit. Am apăsat butonul ascuns de două ori şi le-am trimis două rafale de piuituri.

— Alpha; am înţeles.

Toată lumea ştia acum că totul e în regulă.

Uşa din spate era închisă, dar se putea auzi huruitul râşniţei de cafea din casă: încă lucrau la bombă.

Au trecut nişte oameni. Nu puteam să vorbesc în radio, dar puteam să-i aud pe toţi din reţea.

— Alpha, November, trecem pe mobil. Eno pleca undeva.

— Alpha, recepţionat. Delta, confirmare.

Clic, clic.

— M-am prins. Ai trecut de casă?

Clic, clic.

— Mai funcţionează moara de cafea?

Clic, clic.

Am ajuns la magazinul din colţ şi am luat o jumate de lapte şi *Sporting Life.* Apoi urma să trec prin faţa clădirii şi să văd dacă apuc să zăresc ceva înăuntru.

— Alpha, Lima, Delta o ia la vale spre Charlie.

— Alpha.

Rick mă văzuse şi îi informa pe toţi despre situaţie. Era în Det de ani de zile şi era un excelent meseriaş. Avea dese discuţii tari cu şefii, pentru că era cam slobod la gură; dar tot ce spunea avea întotdeauna sens.

— Delta terminat. *(întoarcerea în maşină.)*

— Alpha.

Am intrat în maşină şi am pornit.

Timp de două ore nu s-a întâmplat nimic. Făceam parte încă din dispozitivul de supraveghere, dar nu mai stăteam în coasta ţintei, mă expusesem deja. Asta nu însemna că stăteam degeaba. Era treabă de făcut. Trebuia să raportez tot ce trecea pe lângă mine şi să fac aprecierea permanentă a situaţiei; arată altfel? Dacă da, de ce?

Nu era un loc recomandabil pentru turişti. Munca asta nu are nimic contemplativ. Doar cu câteva luni mai înainte, aproape de locul meu fusese împuşcat un agent. Făcea exact ce făceam şi eu acum, stătea parcat şi aştepta să se întâmple ceva. Glumeţii l-au văzut şi s-au prins că ceva pute cu el, au ieşit şi i-au tras-o în cap.

Eram parcat într-un rând de maşini de lângă un şir de case în stil victorian. Aveam ziarul deschis şi muşcam dintr-un sandviş. În faţa mea, cam la 100 de metri, era strada pe care se afla ţinta.

Alpha vorbea la radio şi încerca să organizeze lucrurile astfel încât supravegherea să fie cât mai strânsă. Când, deodată, pe lângă mine a trecut un fulger albastru, cu doi *(doi oameni la bord).* Am văzut o figură care cerceta drumul. Ne bănuia pe acolo.

Am încercat să intru în eter.

— Atenţie, atenţie. Charlie One mobil. Charlie One mobil.

Nu puteam să intru. Alpha îşi continua instrucţiunile. Singura şansă era să-l „fur” la o pauză de respiraţie.

— Aici Delta, mobil.

Am continuat să vorbesc şi am pornit în trombă. Nu mă îngrijora factorul deconspirare, pentru că nu avea importanţă

dacă lăsai haos în urmă, câtă vreme glumeţii pe care îi urmăreai nu se prindeau. Chestia importantă era bomba. Dacă o pierdeam, ne puteam aştepta la o grămadă de morţi. Am trecut de o intersecţie, m-am uitat la stânga, până departe nu se vedea nimic, am luat-o repede la dreapta, spre Bogside. Am trecut de alte două intersecţii; în acelaşi timp dădeam informaţii:

— Atenţie, Charlie One Mobil. Merge spre Bogside.

În sfârşit, am intrat pe reţea.

— Merge tot drept spre Bogside, tot drept. O ia spre Little Diamond [*o mică zonă din Bogside].*

— Lima pe mobil. Lima încearcă să te ajungă din urmă. Rick se îndrepta spre mine în viteză.

Am prins iar ţinta, exact când intra în Bogside şi am intrat iar în eter:

— Posibil să fie doi, Sierra 60-65. Se mişcă!

— Alpha.

— November, recepţionat.

Restul echipei gonea spre locul faptelor. Dacă pierdeam contactul cu bomba, era dezastru.

Pasagerul s-a întors şi s-a uitat ţintă la mine. Am căutat să par cât mai natural; ne-am uitat puţin unul în ochii celuilalt şi apoi m-am uitat în altă parte. Voiam ca bomba să ajungă la destinaţie, noi să găsim noua ascunzătoare, să descoperim dispozitivul şi să le dejucăm planurile. Nu avea niciun rost să iniţiem un contact; nu am mai fi avut imaginea întregii afaceri.

M-am mai uitat o dată la el, iar el era tot cu ochii ţintă la mine.

— Confirm, sunt doi; sunt foarte atenţi.

Nu începeam nicio acţiune, speram să ne ducă la o nouă casă conspirativă. Iar dacă mergeau să plaseze bomba, am fi fost pe faţă. Doar trebuia să ne ţinem de coada lor.

Căpătasem deja îndemânarea de a vorbi cu toată lumea din reţea fără să mişc din buze, încercând să nu fiu luat la ochi de cei din faţă, dar nici să nu-i pierd.

— O ia la stânga. Stop, stop, stop. Delta trece pe Foxtrot.

Trecuseră de Bogside şi o luaseră la stânga, spre Little Diamond.

— Au luat-o spre Little Diamond. Intră pe prima variantă la stânga. Cunoşteam oraşul ca pe propriile buzunare; petrecusem nenumărate ore studiind hărţile şi bătându-l cu pasul; cunoşteam

toţi glumeţii, unde locuiau, cum trăiau, unde mergeau puştii la şcoală. Ştiam că era o fundătură.

— Aici ne oprim, fundătură. Stop, stop, stop!

Am trecut de maşina lor şi am intrat în zona locuinţelor Rosville, locul în care avuseseră loc împuşcăturile din Sâmbăta însângerată. Acolo era o parcare. Am oprit şi am ieşit din maşină. Trebuia să fiu ieşit când apăreau ei.

— Lima, am trecut pe Foxtrot.

Rick era chiar în spatele meu şi şi-a oprit maşina chiar când ei intrau în Bogside. L-am văzut îndreptându-se spre capătul grupului de locuinţe. Îşi asuma mari riscuri: nu ştia în ce intra. Erau înarmaţi? Aveau bomba gata, o scoteau ca să o mute într-o altă maşină? Avea să fie un atac atât cu bombă, cât şi armat?

Am avansat în piaţa largă a ansamblului de locuinţe şi am văzut o dubiţă veche. Transformată în chioşc. Peste tot alergau copii, femeile atârnau rufele pe balcoane. Erau şi câteva maşini parcate. Nu aveam ce face, trebuia să arătăm că venisem cu o treabă. Nu ne încălzea cu nimic să ştim că bomba era undeva în Bogside, pentru că zona era împânzită cu alei. Trebuia să ştim precis unde este şi cine se ocupa de ea.

Rick trecu de chioşc şi dădu de maşină. Îl urmăream de aproape, pentru eventualitatea că puţoii îi pregătiseră ceva. Rick:

— Atenţie, atenţie. Charlie One descarcă. Chiar acum o descarcă.

Am intrat:

— Delta, îţi acopăr spatele. Delta, în spate, Lima.

— O duc în stânga sus. În apartamentul din stânga sus. Confirmat. Confirmat.

Rick trecu de alee şi putu să vorbească liber.

— Alpha, Lima. Dispozitivul a fost descărcat şi a ajuns în apartamentul din stânga sus. Îl purtau trei oameni, plus cei doi puţoi. Apartamentul pare a fi abandonat. La ferestre sunt puse scânduri.

— Alpha, recepţionat.

Se auzeau deja celelalte maşini, care veniseră să arunce un ochi după alţi glumeţi. Supravegheau intrarea în piaţă. Glumeţii puteau să ia bomba şi să urce în altă maşină. Bomba aceea nu mai avea voie să plece nicăieri; trebuia ţinută sub ochi zi şi noapte. Lucru greu în Bogside, dar am reuşit.

S-a luat decizia de a lăsa poliţia să facă un raid „de rutină” şi să salte bomba. Ziarele nu au spus prea multe despre treaba asta, nici cele locale, nici cele naţionale. Era încă o bombă „găsită”. PIRA a pus-o pe seama vreunui ciripitor, dar nici vorbă de aşa ceva. A fost Det, cu orele lungi de adunare a datelor şi de supraveghere. Oamenii aceia lucrează în cele mai dificile zone şi sunt de multe ori pe post de ţintă. Dacă bomba aceea ar fi explodat, puteau muri zeci de oameni.

Asemenea întâmplări mă făceau să mă bucur că fusesem trimis la Det. Ele m-au făcut să înţeleg cât de buni profesionişti erau indivizii, în niciun caz nişte Walter Mitty. O spun aici, dar în faţa lor nu o s-o recunosc în ruptul capului: tot nişte „Walts” sunt.

* * *

Fusesem avansat caporal şi perspectivele erau promiţătoare. Eram, ca şi Eno, şef de echipă la Det şi chiar ne gândeam să mai facem un tur tot la Det. La vremea când ne băgase treaba asta pe gât, CO-ul ne spusese:

— Ceea ce vrem noi este să obţinem un soldat complet, care să poată opera de ambele părţi ale baricadei. Singurul mod de a învăţa cum e de partea cealaltă este să mergeţi la Det.

La vremea aia, îl trimisesem în mă-sa. Acum ştiu că avea dreptate. Regimentul avea cei mai bine antrenaţi şi experimentaţi soldaţi din lume, capabili să manevreze un GPMG într-un spaţiu îngust, să pătrundă în medii străine, să se infiltreze şi să culeagă informaţii, iar eu eram foarte mândru că fac parte din el.

Eno, Brendan, Dave 2 şi cu mine eram într-o zi pe teren şi urmăream doi băieţi de la Bogside la Creggan. Aveau puşti şi radiouri înfăşurate în pânză neagră.

Am auzit prin staţie: „Stop, stop, stop”.

Băieţii se opriseră undeva, în spatele unui şir de clădiri. Eno, la radio:

— Au ajuns, au ajuns; una din grădini. Staţi, staţi… Da, e un şir de grădini – 24, 25, 26.

Ştiam că se învârteau prin jurul grădinilor şi că Eno îi vedea. Trecea paralel cu gardul grădinii şi se uita la ei cu coada ochiului.

— Le pun în şopronul de cărbuni. Le pun în şopronul de cărbuni. Staţi, staţi. Da, confirmare, armele sunt în şopronul de cărbuni.

Brendan, care era şeful echipei, aflat încă în maşină, a răspuns:

— Alpha, recepţionat.

Ne petrecusem ultimele trei ore urmărindu-i. Îi preluaserăm în Bogside, unde se afla o ascunzătoare despre care acum ştiam că are arme. Bogside era un labirint în stilul anilor şaizeci, cu o grămadă de alei şi fundături. Locul arăta oribil. Câinii lătrau, apoi se ascundeau, puştii ţipau şi se dădeau cu trotinetele, sau jucau mingea la perete. Nişte femei strigau una la alta de la o scară la cealaltă. Pe trepte stăteau şomeri, care fumau şi discutau. Era în noiembrie, iar la trei şi jumătate după-amiaza era tot foarte frig.

Voiam să ştim unde se duceau armele. Le „preluaserăm” din Bogside şi le urmărisem până la Creggan, iar acum se aflau ascunse între acele trei case.

Creggan era de partea cealaltă a văii şi avea vedere directă la citadela din Derry. Spre deosebire de Bogside, era marcat cu garduri lungi de cărămidă, case înălţate pe terase, un cartier mare într-o zonă centrală cu multă verdeaţă, cu magazine şi o bibliotecă. Când ajungeam noi acolo, se lăsa înserarea, îmi puteam vedea răsuflarea. Purtam o veche manta militară germană, blugi şi adidaşi. Aveam acelaşi păr lung şi slinos şi nu mă răsesem de zile întregi; mă potriveam de minune cu hainele. De acum, ajunsesem să mă simt destul de bine în zona aceea; ne aflam pe teren de-o bună bucată de timp şi ne obişnuisem cu atmosfera. Şi, mai mult, aveam ascunsă în pantaloni o armă babană.

Erau zone dificile, avuseseră aici loc multe contacte. Mi-am amintit de misiunea care spune „supraveghere pasivă” şi mi-a venit să râd. Mă gândeam, al dracului de pasivă prezenţa noastră în Bogside, plus urmărirea a doi tipi cu arme până în Creggan, ca să vedem ce au de gând cu ele.

Eno, la radio:

— Mă duc la puşcoace.

A răspuns Alpha:

— Recepţionat. November merge la puşcoace.

Adică era timpul să controlăm armele; dacă se mutau de acolo, trebuia să fim în stare să le urmărim, oriunde ar fi plecat. Dacă rămâneau acolo, trebuia să venim noaptea târziu şi să le „atacăm tehnic”. În ambele cazuri, am fi avut controlul lor.

Problema era cum să stai atâta vreme în Creggan. Toată lumea din cartierele astea era foarte atentă, de la copiii de ţâţă până la bunicile senile. Plutea mereu în aer o stare de tensiune. Cu două săptămâni în urmă, aici fusese împuşcat în cap un soldat britanic, iar lumea părea să fie mulţumită.

Eno era în spatele grădinii; pe o potecuţă care mergea printre nişte garaje şi grădina însăşi. Era protejat pe de o parte, iar dacă era descoperit, putea să se prefacă că voia să tragă un pipi la gard, iar apoi să plece. În chestii de astea, interveneau toate şmecheriile pe care le învăţasem la CQB; trebuia să decizi repede dacă o situaţie necesită scoaterea armei.

A şoptit:

— November ajuns la puşcoace. Sunt la capătul cărării, între garaje şi grădini.

— Alpha, recepţionat. November ajuns la puşcoace.

Eno avea să stea acolo, în întuneric, cam la 15 metri de arme. Dacă era cazul, nu avea să se mişte până la miezul nopţii. Brendan era mai încolo, la stradă, în maşină, gata să-l susţină pe Eno în caz că se întâmpla ceva. Dave 2 şi cu mine ne învârteam pe acolo în Volkswagenul meu vechi de opt ani, gata să intervenim.

Am parcat. Era cam cinci şi jumătate seara şi se aprinseseră luminile pe străzi. Din coşuri a început să iasă fum greu; puteam să deosebesc mirosul de cărbune şi de turbă arsă. Terenul viran de peste drum conţinea maşini stricate puse în debandadă şi mai erau acolo şi nişte cai care rătăceau. Începuse să burniţeze.

— Alpha, recepţionat.

— Delta trece pe Foxtrot.

Am ieşit din maşină şi am comunicat:

— Delta trece pe Foxtrot.

Am auzit apoi:

— Golf trece pe Foxtrot.

Eram cu toţii în stradă, în faţa magazinului Spar. Am cumpărat articolele „de decor” – o cutie de Coca şi un *Sun* – şi m-am rezemat de zid. Dave 2 a adus o pungă cu cartofi prăjiţi de la chioşcul alăturat şi a venit lângă mine să discutăm puţin.

Am plecat apoi cu maşina, am parcat în altă parte şi am ieşit iarăşi la plimbare. Pe la 7 seara am auzit vocea lui Eno, calmă ca întotdeauna:

— Atenţie, atenţie, doi Charlie se apropie.

Ne-a dat numerele de înmatriculare şi descrierea maşinilor.

— Ies trei Bravo. Unul cu păr negru, cu pantaloni şi geacă de blugi; unul într-o manta de nylon albastră şi pantaloni negru, unul cu o jachetă verde militară şi blugi. Par foarte preocupaţi, a continuat el. Nu s-au strâns pentru o chermeză. Stau foarte atenţi. Se pregăteşte ceva.

Stăteam calm în maşină, citeam şi îmi beam Coca.

Alpha a confirmat. Ceilalţi au trecut pe mobil şi au început să orbiteze în jurul lui Eno.

Cam douăzeci de minute mai târziu, am auzit:

— Atenţie, atenţie. Trei Bravo în Foxtrot spre maşină. Au ajuns la maşină, merg mai departe. Vin către mine. Îşi pun măştile. Posibil contact. Posibil contact. Atenţie. Vocea lui Eno nu a tremurat nicio clipă; era calm şi relaxat.

Dacă îşi puneau măştile şi veneau spre el, era aproape sigur că fusese descoperit – dar poate că nu încă. Nu văzuse arme, deci pentru moment nu avea rost să întreprindă nimic.

Foarte natural, Eno a continuat să descrie situaţia:

— Vin în continuare spre mine.

Începuserăm să ieşim din maşini. Trebuia să ne apropiem, dar astfel încât să nu ne compromitem misiunea iniţială. Putea fi o alarmă falsă. Puteau să treacă de el şi să se ducă la altă treabă; iar noi aveam să-i urmărim. Când s-au apropiat prea mult, Eno nu a mai putut vorbi. Am început să mă deplasez mai rapid spre el.

Alpha, la radio:

— November, test.

Eno i-a trimis două clicuri.

— Mai vin spre tine?

Clic, clic.

— Mai au măştile pe cap?

Clic, clic.

O vreme a fost linişte. Încă mergeam grăbit spre el. Am ajuns în zona maşinilor şi am putut să văd de-a lungul aleii. Purtam întotdeauna un pistol strâns de blugi, în faţă. Mi-am amintit povestea lui Mick despre băiatul pe care îl împinseseră la Shantello; îi salvase viaţa faptul că se putuse rostogoli, având pistolul în faţă. Mi-am scos mănuşile din mers şi le-am aruncat jos. Dacă trebuia să-mi scot arma, îmi ridicam haina cu mâna

stângă cât puteam de sus, apoi scoteam cu dreapta pistolul. Mă aşteptam să-i văd pe indivizi mergând pe alee spre Eno şi deschizând focul, dar nu am văzut nimic.

Dintr-odată, apel de la Eno:

— Au luat-o la dreapta, merg pe partea cu garajele.

M-am uitat de-a lungul gardului; la dreapta mea era şirul de garaje. Ştiam acum că o luaseră pe acolo şi că trecuseră prin spatele garajelor. Nu aveau arme; erau încă în şopronul de cărbuni. Ce urmăreau, atunci?

Din cealaltă direcţie venea Brendan, prin spatele garajelor. Cum a auzit că au luat-o la dreapta, a făcut stânga împrejur şi s-a făcut nevăzut. Nu voia să dea nas în nas cu ei. Acum avea în urma lui trei băieţi mascaţi.

A mers cam zece metri înaintea lor, apoi a luat-o pe stradă. Se apropiau de el, îi auzea vorbind.

— Asta e, vin exact spre mine. Fiţi atenţi la un eventual contact.

Ştiam că Eno e undeva în stânga mea. Voiam să mă asigur că sunt exact în spatele indivizilor. Apoi l-am auzit pe Brendan:

— Îi am în faţă, îi am în faţă.

Am răspuns:

— Delta în spate, Hotel.

Apoi Dave 2:

— Golf pe mobil.

Oriunde am fi mers, Dave 2 ne urma cu maşina. Noi continuam să mergem. Aleea era o cale de comunicaţie destul de folosită, deci nu puteam suscita bănuieli prea mari cu prezenţa noastră. Pe jos avea asfalt cu pietriş, plus o grămadă de cutii de bere. M-am uitat la stânga şi am văzut oamenii spălându-şi vasele în spatele ferestrelor aburite.

— Golf, Delta, verificare.

Clic, clic.

— Îi mai urmăreşti?

Clic, clic.

— Mai sunt în spatele garajelor?

Clic, Clic.

— Mai au chestiile pe cap?

Clic, clic.

Garajele se întindeau pe 60-70 metri. La capătul lor, au luat-o

la dreapta. Brendan a ţinut-o tot înainte; am intrat în eter:

— Au luat-o la dreapta spre principal (strada principală).

Brendan a intervenit:

— Recepţionat. Terminat. Merg la maşină.

Am spus:

— Delta ieşit din vedere. Aşteaptă. Delta afară din vedere, Delta, verificare.

Am ajuns la capăt şi am luat-o spre dreapta şi i-am văzut imediat. Deschideau un garaj exact de la capăt. Dar nu aveau măştile puse. Am continuat să merg şi am spus:

— Trei Bravo, la garajul din capăt şi fără măşti. Nu mai am vizibilitate.

Trebuia să merg înainte. Eram îngrijorat, pentru că nimeni altul nu îi mai avea în vizor. Dacă plecau cu maşina?

Dave 2 a parcat de cealaltă parte a străzii şi a început să supravegheze.

— Golf are. Golf are.

Am spus:

— Delta terminat, şi am luat-o spre maşină.

Dave comenta ceea ce vedea: au intrat în garaj, au aprins lumina, au stat acolo cam două minute, au meşterit ceva la o maşină, au ieşit şi au închis uşa.

— Acum se întorc spre casă.

Apoi i-a preluat Eno.

— November îi are. Indivizii intră în casă, fără măşti.

— Alpha, recepţionat.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă. Asta era o problemă de care ne loveam mereu: vedeam ceva, dar nu ştiam ce înseamnă, pentru că vedeam doar o parte mică din întreaga operaţiune. De ce îşi puseseră măştile? De ce le dăduseră jos? Şi-au anulat vreo acţiune? O anulaseră pentru că ne văzuseră? Sau era un exerciţiu? Dar de ce să faci exerciţii cu masca pe figură?

Niciodată nu am căpătat răspuns la aceste întrebări. Trebuia să plecăm şi să lăsăm altă echipă să-i preia; fusesem prea mult expuşi în zona aceea şi puteam fi descoperiţi.

Când ne-am întors la camera de informare, Şeful a spus:

— Nu le facem niciun atac tehnic. Săltăm toate armele la noapte.

Cealaltă echipă supraveghea acum armele. A venit apoi RUC şi a cercetat toate casele, a săltat armele şi cu asta s-a terminat. Nu am aflat niciodată de ce băieţii ăia au purtat măştile.

Unii dintre colegi erau foarte legaţi de munca asta şi nu voiau să plece. Unii băieţi se aflau la al treilea sau al patrulea tur şi erau complet absorbiţi de ce făceau. Erau chiar şi unii mai ciudaţi care nici nu mai făceau distincţia între munca pe care o făceau şi viaţa personală. Am început să-mi dau seama că treaba începe să mă acapareze cu totul. Era foarte palpitant să fii sâmbătă seara la unsprezece în Bogside, să aştepţi să iasă de la cârciumă glumeţii cunoscuţi şi să meargă la masă. Chiar şi când nu lucram, mergeam acolo pentru „orientare”, ne plimbam şi ne acomodam cu locurile şi cu oamenii. După o vreme, ne simţeam foarte bine în acele zone periculoase şi puteam să ne dăm seama instinctiv dacă se întâmplă ceva.

Dave 1 era binişor pe drumul spre balamuc. Cât timp era plecat, chiuveta îi deborda în cameră. Când se întorcea, covoarele erau îmbibate. Remediul lui Dave nu era să scoată afară covorul sau să deschidă fereastra şi să lase să se, usuce. Nu. Omul nostru cumpăra o pungă uriaşă de seminţe de muştar şi de bostan şi o împrăştia pe covor. Apoi deschidea radiatorul, închidea uşa şi continua să trăiască alături de recoltele lui. „Andy, vrei să ştii cum să supravieţuieşti? m-a întrebat odată. Nu mănânci niciodată ceva mai mare decât capul tău, nimic al cărui nume nu poţi să-l pronunţi şi niciodată roşii.”

Uneori, lucrurile astea se întâmplau chiar în misiune şi eu mă întrebam dacă nu cumva visez. Aveam semne că în următoarele zile, la ieşirea de la cârciumă, urmau să fie furate nişte autobuze din staţie, puse de-a curmezişul străzii ca baricade şi incendiate. Noi am instalat un număr de OP-uri, astfel încât la apariţia evenimentului să poată interveni HMSU *(Unitatea Mobilă de Susţinere a RUC).* Iar dacă poliţia nu putea să ajungă, noi eram ultima resursă.

Ne-am împărţit în trei echipe de câte doi şi ne-am aşezat în poziţii propice pentru intervenţie. Eu şi Eno aveam MP5-uri şi pistoalele de 9 mm. Ca să ne apropiem cât mai mult, am hotărât să ne târâm prin noroiul de la marginea platformei de beton a depoului de autobuze, exact până la marginea acesteia. Dacă eram descoperiţi, puteam să pretindem că venisem să facem

pipi, aşa că fiecare luasem câte două cutii de bere Tennants, din acelea cu o femeie pictată pe etichetă. Stăteam şi beam cu ochii la ţintă.

Lumea a început să iasă din cârciumi şi a venit spre autobuze, ca să-i transporte pe la casele lor de pe lângă Strabane. Pe aproape era şi o staţie de taxiuri; asta era scena tipică de vineri. Toţi băieţii erau cherchelіţi şi încercau să vrăjească nişte ştoarfe obeze, care puţeau a parfum ieftin şi erau mai interesate să înfulece porţii uriaşe de pizza decât să facă amor.

Următorul lucru care ne-a atras atenţia au fost două femei, care strigau şi urlau împreună, râdeau zgomotos şi fumau. Veneau spre noi şi spuneau că ar avea nevoie să urineze.

Am dat drumul la radio:

— Atenţie, două ecouri *[femei]* vin exact spre noi. Aşteptaţi.

Următorul lucru de care îmi amintesc e că stăteau efectiv deasupra tufişurilor în care eram ascunşi şi, fără să-şi întrerupă trăncăneala, s-au ciucit şi au deschis focul…

Eram Nr. 1 într-o misiune pe malul lui Loch Neagh. Cel mai apropiat oraş era Glenavy, pe malul estic.

Ofiţerul operativ ne-a adus la faţa locului şi ne-a făcut un scurt instructaj.

— Asta e zona, a arătat el cu degetul pe o hartă. Undeva, pe lângă mal şi pe câmpurile din zonă e o ascunzătoare babană de tot. Se pare că sunt puşti de asalt, radiouri, tot felul de rahaturi, poate şi un ASU complet. Trebuie să o căutăm noapte de noapte, până o găsim. Ceea ce vreau de la voi este un plan şi pregătirea unui CTR pentru mâine noapte.

Am luat aparatele foto Hasselblad şi am sărit în Gazelle; peste câteva minute eram la Loch Neagh, cel mai mare lac din Europa. Am făcut un tur şi am tras multe poze.

Am petrecut ore întregi în faţa fotografiilor, încercând să găsim ascunzătorile naturale, sau repere uşor de ţinut minte. Putea fi în colţul unei tarlale, sau, să spunem, la al treilea stâlp de telegraf de la vreo grămadă mare de pietre.

Era descurajant. Zona se întindea pe o jumătate de kilometru de mal şi de garduri de piatră. Era vară, nu aveam mai mult de şase ore de întuneric. Asta însemna că trebuia să mergem acolo, să folosim cele şase ore şi să părăsim locul fără să lăsăm un semn. Toate culturile erau crescute bine şi era uşor să le calci şi

să se vadă că ai trecut pe acolo. Şi apoi trebuia să ne întoarcem în noaptea următoare. Şi în cea de după.

Ofiţerul operativ era Pete. Arăta ca un tătic grijuliu, era fericitul posesor al unei Mini Metro şi frecventa B&Q; în plus, era purtător de pantofi Clark's, de pantaloni Tesco şi de pulovere *en-coeur.* Pe scurt, exact opusul jegului care eram eu. El ne-a spus:

— După cum arată lucrurile, o să staţi acolo cam toată luna. La patru să-mi spuneţi ce vreţi, ca să încep să fac organizarea.

Am început să analizez opţiunile. Locul era foarte izolat, nu aveam cum să mergem cu maşini care să ne lase acolo. Singura cale era să ne lase Scotty de sus, sau să venim pe lac. Singurul mod în care puteam să venim de pe lac era cu barca, iar singurii care puteau face asta erau băieţii de la Regiment.

I-am spus lui Pete:

— N-o să-ţi vină să crezi. Vreau două bărci, cu câţiva băieţi.

A plecat clătinând din cap. Peste două ore s-a întors.

— În regulă, avem un Chinook cu băieţi de la Detaşamentul Naval al Escadronului A. Or să vă aştepte.

Eram fericit.

— Mai vreau şi şase băieţi.

— În regulă, tu şi Dave 2 şi vă mai dau patru. Vine să vă ia un Wessex şi să vă ducă la punctul de întâlnire cu Escadronul A. QRF-ul vostru constă din două indicative HMSU.

Puse una peste alta, în afacere intrau peste o sută de oameni, plus cheltuiala aducerii băieţilor de la Escadronul A pentru recunoaştere. Pete a subliniat:

— E cea mai trăznită recunoaştere pe care am făcut-o vreodată. Nu cumva să nu o găsiţi!

Am aterizat cu Wessexul. La baza SF era o activitate febrilă. Venise şi HMSU. Din cauza unor experienţe nefericite cu QRF-urile armatei, Regimentul şi Det-ul foloseau numai QRF-uri ale HMSU. Aveam o relaţie foarte bună cu ei. Mergeam la ei acasă, ne ştiam unii cu alţii, ne înţelegeam foarte bine. La misiuni ca asta întâlneai mereu aceleaşi feţe.

Escadronul A era pregătit. Şi-au scos tot echipamentul negru, au pus mâna pe bărci şi au urcat în elicopter. Erau de-a dreptul încântaţi. I-am găsit umflând bărcile, verificând motoarele, şi punând pe ei „traistele uscate" *(costumele uscate de scufundători).* Nu aveau nici cea mai mică idee despre ce se

întâmpla. Tot ce li se spusese era să iasă şi să se pregătească.

HMSU îşi îngrămădeau şi ei echipamentul. Dacă se împuţea treaba cu mine şi cu Dave 2, urmau să plece în trombă cu Sierra lor 4x4 blindată. Se aşteptau să rămână în zonă cam două săptămâni şi cam dădeau mărunt din buze când se gândeau la atâta timp pierdut.

I-am adunat pe toţi şi le-am explicat ce se întâmpla.

„Plecăm de aici în cele două Gemini. Cum am ajuns la punctul de debarcare, unul din băieţii de la Naval înoată şi verifică ţărmul, ca să vadă dacă putem debarca în siguranţă.

Debarcăm, Escadronul A stă pe loc, împreună cu Rick şi Eno. Eu şi Dave 2 plecăm în CTR. Ruta noastră este în principiu pe aici, de-a lungul gardurilor, după care o luăm spre nord.

Pe hartă vedeţi punctele marcate de mine. Cum ajung la fiecare, trec pe radio, ca să ştiţi unde ne aflăm. Dacă găsesc ascunzătoarea, funcţie de timp, îi chem pe Rick şi pe Eno, care execută atacul tehnic. Dacă nu, rămânem la orarul iniţial şi începem din nou mâine noapte. Simplu!”

Părea mai mult o patrulă de luptă decât una de recunoaştere. Aveam două bărci, băieţii de la Escadronul A erau băgaţi în costumele acvatice, gata să pornească; în fiecare barcă erau câte doi de la Det, în uniformă, cu raniţa la spate, cu G3-uri, totul pus la punct şi gata să pornească.

Am mers la malul lacului şi am descoperit că era plin de civili care îşi întinseseră undiţele. Sperasem să facem o parte din drum pe lumină pe râul care se vărsa în lac şi apoi pe lac, dar a trebuit să stăm şi să aşteptăm să plece pescarii acasă.

S-a lăsat înserarea, am dat la lopeţi până am ajuns la lac şi am pornit motoarele. Gemini-urile îşi ridicau şi îşi coborau boturile. Cei de la Detaşamentul Naval foloseau PNG-uri *(Vizoare pasive de noapte*) şi ne duceau exact spre punctul de debarcare. Era întuneric beznă şi mă simţeam de parcă am fi fost pe mare. În cele din urmă, au fost oprite motoarele şi am mai vâslit puţin. Doi băieţi, amândoi înarmaţi, au sărit în apă cu traistele lor uscate şi cu labele de broască şi, au dispărut.

Lanterna lor cu lumină roşie ne-a anunţat că plaja era curată. Am vâslit până la mal şi am legat bărcile. Ne-am pus raniţele şi am pornit. Purtam echipamentul foto şi staţii radio mari, ca să comunicăm cu restul patrulei. Nu credeam că vom găsi ce

căutam din prima noapte, dar cel puţin ne făceam o idee despre teren, iar după aia puteam să venim să-l disecăm.

Pe la douăsprezece şi jumătate ne mişcăm de-a lungul unui gard de piatră, în faţa noastră, într-un colţ al tarlalei, am putut vedea contururile a ceea ce fusese pe vremuri o anexă de fermă sau un atelier. Pereţii erau din cărămizi uşoare, iar acoperişul fusese din tablă ondulată. Foile de metal erau ruginite şi pline de găuri, iar în multe locuri erau căzute peste scânduri lungi de lemn, cărămizi sparte şi sticle pline cu noroi. La dreapta ruginea un tractor din anii ’50, fără cauciucuri. Peste tot erau resturi — cutii goale de vopsea, preşuri putrezite, saci de plastic pentru îngrăşăminte şi mici grămăjoare de pietriş. Cam la 50 de metri era un şir de trei sau patru case în stil tradiţional, terasate, probabil construite pe vremea arendaşilor. Locuitorii lor probabil că încă munceau pământul – dar era evident că fără prea mare tragere de inimă.

Am început să ne apropiem. Am aruncat o privire la clădiri. Era limpede că trebuia să le cercetăm la un moment dat, dar ar fi luat doar ele o noapte întreagă. Apoi am zărit ceva care ne fusese ascuns privirii de către tractorul stricat. Erau câteva conducte de evacuare de diametru mare, din plastic, lungi de cam un metru şi ceva, puse stivă lângă clădiri. Aveau la capete configuraţia de prindere mamă-tată. Erau trei la baza stivei şi două deasupra. Treaba ciudată era că partea dinspre zid era acoperită cu ziar. Iar la ceea ce ar fi trebuit să fie capetele libere ale conductelor era o grămadă de cărămizi; peste ele erau nişte bucăţi de tablă ondulată, care arătau nelalocul lor, pentru că nu arătau destul de stricate. M-am uitat la stivă şi mi-am zis nu se poate, prea sare în ochi, era chiar la reperul nostru de pe hartă, hai să continuăm patrularea şi să vedem ce alte posibilităţi mai sunt. Altfel, ne petreceam toată noaptea cu demontarea stivei, iar dacă se dovedea că nu e o ascunzătoare, pierdeam mult timp preţios. Ne-am continuat căutarea cu o conductă care trecea pe sub o potecă. Apoi am cercetat o zonă cu gunoaie, căutând nişte recipiente mai mari. Era chinuitor, pentru că trebuia lucrat încet. Trebuia să ne asigurăm că nu lăsăm urme.

Lui Dave 2 îi vine ideea:

— Ştii ce? Hai să mergem înapoi şi să ne uităm şi la locul marcat. Nu ştii niciodată.

Locul era înconjurat de ierburi înalte. Pe partea dreaptă, iarba era culcată la pământ, dar asta nu însemna nimic. Am ajuns la margine, ne-am aplecat şi am privit. Am studiat locul timp de cinci-zece minute, ca să ne asigurăm că ne putem mişca fără probleme. Am făcut şi câteva fotografii în infraroşu.

Apoi am început să ridicăm stratul superior de table îndoite. Era de-a dreptul chinuitor: exista riscul de a face zgomot, fiecare foaie se freca de celelalte. De asemenea, aveau capetele puţin îngropate în noroi, aşa că era nevoie de o opinteală, o împingere şi o tragere. În timp ce tabla ieşea încet, Dave 2 mi-o pasa, iar eu o puneam pe pământ în ordine, ca să ştim care şi de unde a venit.

Am mai scos câteva cărămizi şi spărtura a fost destul de mare ca să putem pătrunde înăuntru. Dave 2 şi-a scos lanterna Maglite şi a trimis în conducte un fascicul îngust. Nu a văzut nimic. Am mai scos nişte cărămizi, una câte una. Era ca o operaţie chirurgicală; le puneam într-o ordine anume, ca să le pot reaşeza exact în locul de unde le luasem.

Dave nu se grăbea. Înainte să scoată o cărămidă, se uita la ea pe toate părţile. A scos una. Nimic. Alta, tot nimic. Apoi, brusc, s-a tras înapoi, a împuns aerul cu degetul mare şi mi-a şoptit:

— Bingo!

Toată lumea aştepta cuvântul ăsta cu urechile ciulite la radio.

— Nu ştiu ce e, a şoptit el, dar este sigur o ascunzătoare.

Am scos radioul şi am comunicat la bărci:

— Alo, Lima, aici Alpha, terminat. Nu mi-a răspuns nimeni. Am mai încercat o dată. Probabil că ascunzătoarea era într-o zonă ecranată. Ştiam că fără legătură radio băieţii cam aveau emoţii, pentru că nu ştiau unde ne aflăm pe teren şi nu ne puteau ajuta rapid, în caz că aveam necazuri. Era cam unu şi jumătate. Stăteam acolo supărat că nu mergea radioul şi mă gândeam că nu aveam timp până se face lumină să mergem la bărci, să-i aducem pe băieţi, să „atacăm” armele şi să refacem ascunzătoarea. Asta însemna să rămân cu Dave 2 la obiectiv, iar ceilalţi să se întoarcă în seara următoare.

Am început să punem la loc cărămizile şi tablele; Dave 2 cerea fiecare obiect ca un chirurg care cere instrumentele. Ne luase o oră să desfacem ascunzătoarea, cu verificările de rigoare pentru bombe; ne-a luat tot atâta să punem totul la loc.

— Am văzut nişte chestii lungi înfăşurate în saci negri de plastic şi alte rahaturi mai adânc în ascunzătoare. Nu mi-am putut da seama ce e, a spus Dave 2.

Ne-am dus la bărci şi am explicat ce se întâmplă.

— Eu şi Dave 2 dormim aici, pe mal. Nu supraveghem ascunzătoarea – nu are sens, e prea expusă. Dar vrem să fim acolo îndată ce se întunecă. Asta ne dă două ore în plus pentru atacul tehnic. Putem scoate armele cât vă deplasaţi voi.

Ziua ne-am petrecut-o stând la umbră, privind la bărcile de pescuit şi la cele de agrement de pe lac. Unul din noi stătea de pază, iar celălalt dormea.

Cam cu două ore înaintea înserării, am vorbit la radio cu băieţii din barcă, pentru a vedea dacă totul e O.K. şi dacă erau gata de plecare cum se întuneca.

La lăsarea întunericului, am mers direct la ascunzătoare. Am început să o dezasamblăm pe când luminile caselor nu se stinseseră. Eram atât de aproape, încât puteam auzi apa trasă la baie.

Am descoperit o peşteră a lui Aladin, cu AK47, puşti de asalt, staţii radio mici, de mână, şi muniţie înfăşurată în folie de camuflaj.

Acum nu mai aveam decât să-i aşteptăm pe Nick şi pe Eno. Timpul se ţâra încet. Zona ecranată nu ne lăsa să comunicăm, deşi am încercat să ne schimbăm poziţia. Se făcuse ora unu. Am început să mă îngrijorez. Pe la patru se făcea lumină. Pe la două, încă nu se întâmplase nimic. Ne-am făcut un plan. Dacă la trei nu a apărut nimeni, blocăm ascunzătoarea şi o lăsăm înăuntru aşa cum este. Era a doua vizită pe care o făceam acolo şi de data asta armele erau scoase. Nu voiam să mă grăbesc să pun la loc totul, fără ca Rick şi Eno să apară. Pe la două şi douăzeci nici nu am mai avut nevoie de vizoarele de noapte ca să-i vedem pe băieţi apărând pe deal.

— Blestematul ăla de motor ne-a lăsat în mijlocul lacului! a spus Rick. Am dat la lopeţi ca apucaţii două ore. Eno trecuse deja la treabă. Trăsătura lui de a rămâne calm şi precis, altfel neliniştitoare, îl făcea omul ideal pentru asemenea operaţii.

— Trebuie să ne grăbim, am spus eu. Curând se luminează.

— Am adus fotografiile în infraroşu pe care le-ai făcut ieri – poţi să te uiţi la ele, e destulă lumină.

Le-am trecut în revistă împreună cu Dave 2, în timp ce ei îşi terminau treaba. Când am terminat cu totul, era aproape lumină, cântau cocoşii. Am ajuns la Gemini-ul lipsit de motor la vremea micului dejun şi a trebuit să vâslim în plină zi, până să ajungem la barca ce ni se trimisese în ajutor.

Turul meu la Det s-a terminat în 1988, spre sfârşitul anului. Când m-am întors, lucrurile între mine şi Fiona se schimbaseră. Nu ştiam ce este, dacă era pentru că fusesem atâta timp despărţiţi, dar între noi intervenise ceva care ne ţinea departe. Nu mai simţeam că vin acasă decât pentru Kate. Asta era rău.

Se apropia Crăciunul. Am fost trimis pentru un timp în altă misiune; parcă nu fusesem niciodată acasă. Îmi era dor de Kate, fructul relaţiei noastre, mai degrabă decât de relaţia însăşi. Eu şi Fiona nu am făcut caz de asta, dar acum cred că ar fi trebuit să stăm şi să discutăm foarte serios despre direcţia pe care o apucasem. Ştiam amândoi că sunt probleme şi mai ştiam că putem spera să le rezolvăm. Totuşi, priorităţile mele erau munca, Kate, Fiona, în această ordine, iar ea probabil simţea asta.

Şi Eno a început să aibă probleme cu căsnicia, iar în cele din urmă a divorţat. Poate că e la fel şi în poliţie sau la pompieri, dar în Regiment aveai mereu divorţ, recăsătorire, iar divorţ, mereu din aceeaşi cauză. Efortul uriaş necesar pentru a ajunge şi a rămâne în cadrul Regimentului ducea inevitabil la o stare conflictuală.

23

Stăteam patru inşi într-o Portakabin şi ascultam ce ne spune mucosul. Afară soarele strălucea, dar nu era atât de fierbinte pe cât m-aş fi aşteptat în partea asta a lumii. În jurul nostru, pereţii erau ticsiţi cu hărţi, cu tăbliţe-minune şi table negre.

Tipul de la Contraspionaj a încheiat cu cuvintele:

— Domnilor, asta este. Ştiu că n-o să-mi puneţi întrebări, pentru că ar fi o pierdere de timp. Nu am răspunsuri.

— Deci, avem o misiune, nu ştim ce, nu ştim unde, nu ştim când şi nici cum. Stăm aici şi ne scărpinăm în cur. Corect?

— Da, cam aşa e. Uitaţi-vă la informaţiile de pe tablă. Continuăm mâine dimineaţă. Băieţii de la Escadronul G de la care preluaţi treaba sunt la poligon şi se întorc mâine.

Ne-am uitat în fugă la fotografiile de oraşe şi de personalităţi, dar figurile ne erau destul de familiare, iar noi voiam mai degrabă să ne dezmorţim.

Am ieşit pe platou în blugi, tricouri şi adidaşi. Soarele era orbitor. Pe platou erau elicoptere Chinook şi Puma, iar în jurul lor îşi făceau de lucru echipajele.

James, unul din băieţi, spune:

— Nu e destul de cald pentru plajă, dar pentru o alergare merge.

— Unde, am întrebat cu ochii la gardul cu sârmă ghimpată care înconjura locul. Nu vezi că ne ţin în ţarc, să nu ne rătăcim?

— Atunci, 152 de ture în jurul Portakabinei, a spus James. Haideţi, că oricum n-avem altceva de făcut.

Ne-am întors la dormitoare, de fapt alt set de Portakabine. Ne aruncaserăm echipamentul în paturi de cum sosisem, cu o oră în urmă, după care merseserăm la camera de informare. Aveam un sac de paraşutist de nailon şi raniţa, care conţineau tot echipamentul meu, din care piesa cea mai importantă era walkmanul, cu câteva casete înregistrate de mine pe alese, cu

Madness, Sham 69, imnul „Jerusalem” din *Chariots of Fire* şi ceva Elgar. Am deschis raniţa şi am vărsat totul în pat. Am găsit sacul de dormit şi echipamentul de alergat.

Am alergat cu James în jurul gardului de incintă, pe lângă Chinook-uri şi echipajele lor foarte ocupate cu linsul unor îngheţate.

Am dat colţul şi am spus: „Ia te uită!” La câteva sute de metri era aşezat pe o pistă de macadam un avion-spion american lung, negru, cu tot felul de unghiuri ciudate şi cu un aspect ameninţător. Nu ştiam de ce, dar m-a făcut să mă simt ceva mai încrezător în succesul misiunii.

O jumătate de oră mai târziu, făceam un duş, apoi am dat fuga să aflăm de unde îşi luaseră echipajele aero îngheţata.

Am luat masa de seară şi apoi ne-am aranjat pe îndelete tot echipamentul. Ni se spusese să aducem tot felul de haine civile, ca şi tot felul de veste antiglonţ, la vedere, sau de ascuns sub haine, ca să fim pregătiţi pentru orice opţiune. Pusesem în bagaje puştile Ml6, două puşti cu lunetă, MP5-uri, MP5K-uri, MB5SD-uri, plus nişte pistoale Welrod, cu amortizor; la faţa locului găsisem deja explozibili de diferite tipuri, pentru toate necesităţile, de la dărâmarea unui zid la spargerea unei uşi. Aveam şi o gamă întreagă de dispozitive de vedere nocturnă, de la măştile pentru vedere pasivă pentru deplasări, până la lanterna cu infraroşii pentru armă, ca să ne putem mişca fără să fim văzuţi. Dar nu ştiam dacă o să purtăm blugi şi jachetă antiglonţ acoperită, sau trening, sau haine militare kaki, sau echipamentul negru antitero.

Ultimul lucru scos din sacul de paraşutist a fost trusa de supravieţuire, cu substitute de plasmă sanguină şi cele necesare pentru administrare. Dacă apărea vreo rană gravă, trebuia să stabilizăm situaţia până la întoarcere.

Am verificat tot echipamentul şi am stat în faţă video-ului şase ore, urmărind *Fawlty Towers.* Dimineaţa am citit ziarele, am ascultat radioul şi ne-am uitat un pic la TV. Pur şi simplu nu aveam nimic altceva de făcut. Până la urmă, am scos scaunele de plastic afară şi am stat la soare.

Spre prânz, au venit două camioane, din care au sărit nişte băieţi de la Escadronul G. Fuseseră la poligon, pentru tragerile de noapte. Primul pe care l-am văzut era Tony, pe care îl cunoşteam

foarte bine.

— Bine că aţi venit dracu’ o dată! mi-a zis el în loc de salut.

— Deci e o treaba interesantă, să înţeleg.

— Un rahat! Nici dracu’ nu ştie ce paştele mă-sii se întâmplă. Ştiu doar că peste două zile vă predăm afacerea.

— Deci nu ştii nimic.

— Doar că ne aflăm aici.

Nu ştiam decât ce ne spusese tipul de la Contraspionaj, mucosul. În Beirut erau ţinuţi ostateci John McCarthy şi Terry Waite, împreună cu un irlandez, Brian Keenan, şi cu nenumăraţi americani şi erau căutaţi de toate agenţiile din lumea occidentală. Dacă erau găsiţi vreunii dintre ei, inclusiv yankeii, trebuia să mergem să-i săltăm.

Am mers să bem un ceai şi l-am întrebat pe Tony:

— Ai fost pe acolo?

— Da. Plictiseală mare. Ambasadele şi consulatele au cam doi oameni pe acolo, şi cam atât. Ăştia sunt oamenii noştri de legătură şi ne transmit toate informaţiile care apar. Ei se ocupă şi de LS-uri.

— Şi au trimis ceva?

— Un rahat. Ne învârtim pe acolo ca proştii. E şi normal. Cred că treaba se anulează săptămâna viitoare, pot să pariez pe orice. Singurul lucru pozitiv e că există probabil vreo informaţie, altfel nu ne aduceau pe noi aici.

— Cum e prin zonă?

— Exact cum ai văzut la ştiri. Clădiri pline de schije, grămezi de moloz, o grămadă de Mercedesuri vechi. Ca să fiu sincer, nu m-a interesat prea tare. Dacă îi găsesc şi ne cer ajutorul, mergem acolo şi ne facem treaba. O să fie încă un asalt de clădire. Singurul lucru bun de până acum a fost că ne-au dat pe gratis ochelari de soare.

A scos o pereche de RayBan şi şi i-a pus pe ochi.

— Arată ca lumea, ce zici?

— Gratis? Cum aşa?

— Mergeam cu un Chinook şi făceam exerciţii de asalt în poligon. Ideea era că ne apropiam de clădire, se deschidea uşa din spate a elicopterului, iar noi ne năpusteam afară şi ne facem treaba – fie alergând, fie în vehicule uşoare. Bineînţeles, în elicopter era întuneric. Eram doisprezece, cu echipamentul

individual şi cu vestele antiglonţ pe noi, toată lumea cu MP5-uri şi G3-uri pe ea, ce mai, gata să dăm drumul la al treilea război mondial.

Uşa se dă jos, noi fugim afară la soare şi – drace – ne orbeşte de tot! Nu vedem nimic! Era un atac pe viu şi auzim «Stop! Stop! Descărcaţi!» Era Sean, supărat fleaşcă. «Ce dracu se întâmplă aici? Nu puteţi să vă comportaţi ca nişte soldaţi ai Serviciului Aerian Special?» «Păi nu vedem niciun căcat!» Am fi ratat ţintele. Aşa că pilotul îşi scoate mecla din cabină şi zice «Nu aţi ieşit de la întuneric, din elicopter, deştepţilor?» Aşa că ne-au dat ochelari de aviator. Şi, fii atent, după aia ne-au tras în piept.

— Cum asta?

— Ne-au dat RayBan. Noi cerusem Oakley Blades.

Ceea ce spunea Tony reflecta atitudinea lui generală faţă de o grămadă de lucruri, care era foarte relaxată. O să luăm cu asalt o casă din Beirut şi o să aducem acasă ostatecii. Şi ce-i cu asta? Nu are rost să-ţi faci gânduri şi să te îngrijorezi până ce afli care e treaba cu ei – măcar dacă mai sunt în viaţă. Nimeni nu confirmase nici măcar asta. Aşa că nimeni nu îşi ieşise din fire şi nici nu alerga de nebun strigând că trebuie să salvăm ostatecii. Dacă apare o treabă de făcut, apare şi gata.

Pentru orice asalt al unei case, principiile sunt aceleaşi. Doar zona este diferită, e într-un mediu ostil. Ce dacă? Am mai făcut-o. Avem arme, avem aptitudini şi suntem motivaţi, avem vestele antiglonţ şi avem aeronave – ce mai puteam să cerem?

Escadronul G a dispărut pentru restul zilei. Sean ne-a adunat pe toţi patru şi ne-a spus:

— Trebuie să ţinem în funcţiune permanentă sistemul. Voi patru de la Escadronul B preluaţi, iar peste două zile trimitem înapoi patru de la Escadronul G. Asigurăm un transfer lin. Regimul vostru este acelaşi cu cel normal. Sunteţi puşi la păstrare, staţi aici. Aveţi poştă în fiecare zi, aveţi dreptul să daţi telefoane şi în fiecare dimineaţă se poate merge la piaţă să cumpăraţi săpun şi alte rahaturi.

— Dar echipajele aero? Ăştia unde stau?

— Echipajele stau în centru, la hotel.

— Splendid, am cârâit noi. Mereu se-ntâmpla la fel. Noi stăteam izolaţi, dar piloţii, care ştiau la fel de multe cu noi, stăteau bine-mersi la hotel sau colindau prin cârciumi.

M-am întors spre James şi i-am spus:

— Vă rugăm, nu hrăniţi animalele.

Asta era tot pentru ziua aia. Am mai făcut ceva gimnastică, dar ne-am plictisit curând şi de asta. Am stat în pat şi am ascultat la walkman, apoi i-am scris o scrisoare Fionei. „Să sperăm că o să ne dea banii ăia de asigurări. Bate-i la cap şi după aia alege-ţi covor de ce culoare vrei.” Scăpasem nişte pete de vopsea pe covoraşul de la bucătărie. Iar cererea de despăgubire o scrisesem cu o zi înainte de plecare. „PS: Promit să repar gaura aia din acoperiş.” De câte ori mă pregăteam să fac reparaţia, eram trimis pe undeva. Ajunsese un fel de glumă a casei.

În dimineaţa următoare am fost chemaţi toţi în camera de informări. Tony primise vestea bună că nu e trimis înapoi, echipa lui de patru rămânea, plecau acasă alţi patru de la Escadronul G. Era nostim, peste tot preluam treburile începute de Escadronul G. Totuşi se putea şi să le frece ridichea pentru că fuseseră atât de incompetenţi, încât trebuia să fie înlocuiţi.

Au pus într-un colţ un televizor şi un video. Mucosul s-a ridicat şi ne-a spus:

— Aici sunt filmate nişte zone din Beirut în care ar putea fi deţinuţi ostatecii. Nu avem nicio confirmare, vă dăm zonele generale, vă mai orientaţi şi, voi puţin.

A dat drumul casetei, care fusese trasă de băieţii aflaţi pe teren în Beirut. Trecuseră în revistă locurile şi în maşină şi pe picioare. Au făcut fotografii şi au înregistrat casetele cu camere ascunse, căutând şi locurile de pătrundere în şi în jurul ţintelor posibile, ca şi dispozitive de securitate – atât ca structuri arhitectonice, cât şi ca gărzi. Au studiat chiar şi traficul din zone. Era dens, era rarefiat, era liniştit, erau străduţe laterale? Există căi de scăpare? Puseseră o cameră pe un camion şi se deplasaseră la faţa locului. A ieşit un film trăsnet. Imaginea se zdruncina în sus şi în jos, apărând ocazional şi un colţ de parbriz murdar. Parcă era un reportaj din *Lumea în direct.*

E o artă să acţionezi incognito în mediul urban. Trebuie să arăţi cât se poate de normal, deşi vii din cu totul alte părţi; trebuie să te adaptezi la climă, la situaţia socială locală şi la tradiţiile ţării în care lucrezi. Un oraş mare ca Bangkok sau Cairo este un loc în care îţi poţi păstra anonimatul, având o populaţie mare de flotanţi şi cu un trafic intens şi cu servicii publice şi transport în

comun. Lumea se ocupă doar de treburile ei; câtă vreme nu ieşi cumva în evidenţă prin purtare te poţi mişca liber. Dar într-un loc ca Beirutul, cu legături familiale strânse, cu patriotisme locale, cu un regim politic represiv, e mult mai dificil să te deplasezi – iar deplasarea este vitală: dacă te deplasezi e mai greu să fii luat la întrebări.

Simon, tipul de la Corpul Contraspionaj, vorbea fluent araba şi îşi petrecuse majoritatea timpului de serviciu în Orientul Mijlociu, în asta intrând şi un tur lung în forţele Sultanului din Oman ca ataşat de informaţii, ca şi un stagiu chiar în Beirut, pe vremea când Marea Britanie furniza oameni forţelor ONU. Acum era ofiţer de legătură şi lucra cu Regimentul de mai mulţi ani.

Ne-a spus:

— Trebuie să vă avertizez de un lucru. Aici e un labirint, sunt atâtea facţiuni, că dacă intraţi în rahat – dacă operaţiunea dă greş şi nu sunteţi omorâţi – vă pot garanta că ăştia vă iau şi pe voi ostateci. Cu cât intraţi mai repede şi cu cât ieşiţi mai repede, cu atât mai bine pentru voi.

M-am întrebat ce ar fi dacă aş ajunge şi eu ostatec. Ştiam că nu mi-ar fi fost deloc moale la început. După aia aş fi avut o oliţă de împărţit cu bătrânul Tel. Din clipa în care aş fi aflat unde se dă atacul, aş fi învăţat ca pe apă împrejurimile şi toate locurile unde erau ambasadele, consulatele şi localurile Universităţii Americane, ca şi locurile unde trăiau reporterii. Dar mi-am gonit repede gândul, pentru că era cam greu să mă iei ostatec când aveam o armă, o grămadă de muniţie şi când acţiunea nu putea dura mai mult de un sfert de oră. Nici dracu nu mă putea opri să ajung înapoi la elicopter.

James a ridicat mâna şi a spus:

— Atunci, când mergem în Beirut ca să aruncăm o privire?

— Asta se aranjează chiar acum cu ambasadele. Băieţii de acolo pun totul la punct şi vă vor orienta rapid. Elicopterul o să facă mai multe exerciţii în următoarele câteva zile. Când pleacă, vă urcăm şi pe voi şi vă duce acolo.

Băieţii de la ambasade încearcă să transforme nişte terenuri de tenis în heliporturi. O ţară prietenă vrea să-şi retragă personalul ambasadei, ca o măsură economică, dar nu vor ca retragerea să fie interpretată politic. Ne lasă să folosim grădinile ambasadei şi terenurile de tenis şi prind doi iepuri deodată.

Găsim o metodă sigură de infiltrare şi exfiltrare, iar ca parte a târgului luăm oamenii lor şi îi ducem cu noi. După aceea, vor putea spune că: s-au retras pentru că i-au ajutat pe briţi.

Putem să facem rost repede de mai multe elicoptere, asta o să ne ajute să ajungem mai uşor în centru. Sau poate o să mergem sub acoperire, nu ştiu încă.

Sean s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Dacă băieţii de la Escadronul G au probleme de ridicat, ne vedem mai târziu.

Apoi s-a apucat să-i informeze pe cei rămaşi.

— Avem în vedere trei mari opţiuni. Îndată ce contrainformaţiile află unde sunt, presupunând că mai sunt în viaţă, primim O.K.-ul. Funcţie deloc şi de efectivele necesare, putem să chemăm şi escadronul de serviciu. Dar voi sunteţi baza: sunteţi aici şi aveţi experienţă, aşa că veţi putea să-i conduceţi înăuntru.

Pentru moment, opţiunea la care ne gândim este cu surle şi trâmbiţe. Nişte Puma, poate Chinook, depinde de locul unde acţionăm, pică pe ţintă, ne repezim, înhăţăm ostatecii şi fugim. Cea mai importantă parte nu este aceea a pătrunderii şi nici cea a scoaterii lor, ştiu că puteţi să vă descurcaţi, problema este dacă se află într-o stare gravă sau sunt răniţi şi au nevoie de transport aerian. Trebuie să luaţi cu voi înăuntru şi trusele medicale, pentru că nu ştiţi în ce stare îi găsiţi. Poate că va trebui să-i căraţi pe o targă.

Mai e şi problema plinului de combustibil. Încercăm să o rezolvăm – să sperăm că mergem cu Chinook-urile, au rezervoare suplimentare la bord. Dacă mergem cu Puma, s-ar putea să avem nevoie de alimentare la Beirut, dar, oricum, asta se rezolvă atunci. O altă posibilitate este alimentarea în larg, făcută de americani.

Deci asta a fost prima opţiune, cea ideală – atac direct, rapid, percutant: intrăm, îi luăm, plecăm. Dar, până aflăm unde sunt, nu putem concepe detaliile.

Următoarea opţiune e tot cu elicoptere – există un trafic normal de elicoptere, deci nu sunt probleme – se coboară şi se merge mai departe cu maşinile.

Băieţii aflaţi acolo ne vor putea duce la ţintă; nu va trebui să ştim unde mergem. Va fi o opţiune verde *(în uniformă obişnuită*

de armată), camioanele opresc în faţa ţintei, intrăm de-a dreptul şi facem treaba. Apoi ne întoarcem în camioane, ne grăbim spre cea mai apropiată zonă sigură şi suntem evacuaţi cu elicopterul. Dar deocamdată nu este problema noastră cum suntem evacuaţi. Tot ce vrem să ştim este care e ţinta şi cum îi scoatem pe oamenii ăia.

Ultima opţiune este o acţiune cu o infiltrare discretă şi o exfiltrare la fel de discretă. Cum o facem, nu ştiu – nu ştiu dacă mergem cu barca şi apoi ne culeg băieţii de la ambasadă. Pur şi simplu nu ştiu.

James a spus:

— Nimic nu îmi place mai mult decât să preiau o treabă bine organizată. Bravo, Escadronul G.

— Îmi pare rău, asta e tot ce ştim, a spus Sean. Singurul lucru sigur e că am fost trimişi aici. Poate o să avem, poate n-o să avem de lucru în Beirut, dar dacă avem e vorba de salvarea de ostateci. Voi patru (şi a arătat cu degetul spre noi) vă luaţi armele, mergeţi la poligon, le realiniaţi şi le verificaţi. Vreau să vă întâlniţi cu Tony, o să vă prezinte pe cei patru de la Escadronul G care pleacă, or să vă dea echipamentul medical şi HE-ul.

Eram încă în blugi şi adidaşi; am mers la poligon. Am aliniat G3-urile, 203-urile, MP5-urile şi am verificat toate încărcătoarele. Toţi eram nonşalanţi şi plictisiţi. Ştiam că armele noastre sunt aliniate, dar trebuia să le verificăm.

Am curăţat armele şi am mers la Escadronul G ca să preluăm echipamentul. Am verificat plasma artificială, seturile de administrare, tărgile rabatabile de nailon, pansamentele de prim ajutor, buteliile de oxigen. Am mai căpătat şi nişte lămpi de miner legate de frunte şi nişte pantaloni gonflabili, antişoc, un echipament american excelent, care se înfăşoară în jurul părţii inferioare a corpului şi apoi se umflă, pentru a restrânge circulaţia sângelui şi a păstra fluidele în partea superioară al corpului; scopul principal al tratării traumelor este să stopezi pierderea de sânge şi să înlocuieşti fluidele pierdute, asta ţine rănitul în viaţă. Dacă poţi să-l faci să ţipe, înseamnă că respiră.

Băieţii de la Escadronul G erau fericiţi că pleacă. Credeau că or să urce în avion în aceeaşi zi, fără să dea RayBan-urile. Dar a apărut Sean din senin şi le-a amintit: „Nu uitaţi ochelarii, sunt

proprietate a escadronului”.

Următoarele câteva zile am lălăit-o iarăşi. Dacă nu mâncam, făceam o alergare în jurul taberei, iar dacă nu o făceam nici pe asta, ne antrenam. Trebuia să exersăm toate opţiunile, pentru că nu ştiam încă cum vom ajunge acolo – iar în momentul acela nu ştiam nici măcar unde erau ţinuţi oastatecii sau cum arată clădirile.

Tot ce făceam era să ne mişcăm. Săream în elicopter, intram şi exersam opţiunea hotărâtă. Obiectivul nu se schimba niciodată; îi târâm afară cât de repede puteam şi plecam. Nu aveam nicio idee în ce condiţie o să-i găsim; s-ar putea să aibă nevoie de o stabilizare, poate erau epuizaţi şi incapabili să se mişte. Trebuia să luăm cu noi de toate, poate şi o gură de lup, să tăiem eventualele lanţuri de care erau legaţi.

Aveam nişte fotografii simulate pe computer, care arătau cam cum ar trebui să fie acum – cu bărbi, fără bărbi, slăbiţi, cu ceva mai puţin păr, unii cu păr alb, alţii cu cicatrici pe faţă sau cu ochelari.

Trebuia să ne mişcăm repede într-un mediu ostil, deci era o treabă de viteză, hotărâre şi surpriză. La vremea când aveau să reacţioneze, noi trebuia să fim plecaţi. Pentru zece minute de lucru, trebuie să faci zece săptămâni de pregătiri, ca să iasă cum trebuie. Exersam, exersam şi iar exersam, dar cum primeam O.K.-ul trebuia să fim gata.

Am exersat intrarea din elicopter, apoi deplasarea cu vehiculele şi intrarea prin mai multe puncte ale clădirii, toţi simultan. Făcusem peste mare treaba asta de nenumărate ori: toată lumea se plimbă nonşalant prin zonă, după care *bang!* Toţi se năpustesc, îndată ce s-au adunat în zonă. Bubui şi spargi, intri la ţintă, iar apoi te scot de acolo fie elicopterele, fie vehiculele.

Am mai exersat şi o variantă nouă, cu elicopterul mergând chiar la ţintă. Presupuneam că băieţii de pe teren vor fi marcat locul. Ne lăsăm cu corzile rapide, luăm clădirea, iar în timpul ăsta elicopterele sau stau în aer, sau aterizează. Cei de pe teren acoperă elicopterul, asta devine parte din exfiltrare.

În cele din urmă, se pare că a rămas că un elicopter ne duce la ambasadă, după care la ţintă mergem cu maşina. Intrăm acolo, îi luăm pe McCarthy, pe Waite şi pe oricine mai vrea un bilet gratis până acasă şi ne întoarcem la vehicule şi la ambasadă. Un

elicopter pleca, iar altul venea. Prioritatea era scoaterea ostatecilor cu primul elicopter, împreună cu tot personalul civil care se mai găsea acolo. Grupul de asalt pleca cu ultimul elicopter.

Se părea că o să fie o opţiune verde cu veste antiglonţ, dar peste astea vom avea haine civile pentru infiltrare. Mergeam cu maşina până la clădire, apoi ne făceam intrarea explozivă. Ne trebuiau informaţii despre uşi – trebuia să ştim ce era dincolo, doar nu voiam să omorâm oamenii pe care voiam să-i salvăm. Erau făcute încărcături pentru toate situaţiile. Mergeam la ţintă pe trei rute diferite, fiecare cu radio, pe o frecvenţă unică.

Apoi au urmat, ca întotdeauna, rutinele de grăbeşte-te, aşteaptă, test şi verificare, repetate până la saturaţie.

În cele din urmă, Sean ne spune:

— OK, se duc mâine seară – pilotul trebuie să facă un zbor cu NVG-ul. Dacă vreţi să mergeţi la plimbare, duceţi-vă. Trebuie să fiţi în uniformă, fără arme. Să aveţi asupra voastră un act şi tăbliţele de identitate.

Ne-am întâlnit toţi patru cu echipajul lângă Puma.

— Cum merge? am întrebat.

— Plictisitor, ca de obicei, a fost răspunsul. Hotelurile astea de lux sunt toate la fel.

— Ia mai du-te-n…

— Bun, o să ne ia cam trei sferturi de oră. În esenţă, ce trebuie să facem este exerciţiu cu NVG-ul şi nişte verificări. O să aterizăm la un LS nou.

Purtau costumul de zbor şi jachete de salvare, iar din toate buzunărelele le ieşeau pixuri şi bucăţi de hârtie. Ne-am pus şi noi vestele de salvare şi ne-am aşezat în spate.

Zborul a fost lipsit de evenimente. Nu aveai ce să vezi zburând peste Mediterana. Apoi ne-am apropiat de Beirut şi mi-am sucit gâtul încercând să văd pe fereastră. Am fost dezamăgit, arăta ca orice alt oraş al Orientului Mijlociu. În case era lumină, farurile maşinilor îşi tăiau drum prin beznă. Ceea ce nu puteam vedea, cu ochiul liber vedeam cu vizorul în infraroşu al echipamentului „Firefly”, care îl ghida pe pilot spre centru oraşului.

Am auzit cum rotoarele bat mai rar şi am simţit cum pierdem din înălţime. Câteva minute mai târziu, eram la sol; rotoarele erau încă în mişcare, când au venit în fugă spre noi doi băieţi de

la Escadronul G. Erau oamenii de legătură, treaba lor era să marcheze locul aterizării şi să aducă acolo elicopterul. Au mai fost chemaţi doi băieţi. Şi ei erau de la Escadronul G şi veniseră pentru mapa de corespondenţă pe care o aduseserăm noi. Au luat-o şi au dispărut în fugă în întuneric. Am văzut farurile maşinii aprinzându-se şi maşina plecând. Aproape în acelaşi timp, elicopterul s-a ridicat; am făcut un ocol mare şi am ajuns la punctul de alimentare.

M-am întors spre James şi i-am spus:

— Ăă, ăsta a fost Beirutul?

— Nu-ţi face probleme, a răspuns el, cel puţin cunoaştem timpii de zbor.

A doua zi, toată lumea ne-a luat peste picior apropo de marea noastră expediţie.

— Ce făcea Terry? Are vreun mesaj pentru arhiepiscop?

Erau oameni care simţeau milă pentru ostateci şi alţii cărora nu le păsa.

— Ce mă-sa făcea Waite ăla acolo? Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că te saltă.

Apoi, pe la patru dimineaţa, într-o zi, unul dintre transmisioniştii de serviciu a venit strigând. A aprins toate luminile şi a urlat la noi:

— Avem o alertă! A început! Sunteţi chemaţi la camera de informări acum!

Veşti bune!

Am pus ceva echipament pe noi şi am alergat la camera de informare. Acolo era Simon, care ne-a întâmpinat cu cuvintele:

— A început: mergem acolo la 08:00.

Stătea acolo în şort, papuci şi un tricou uriaş, iar ochelarii îi stăteau câş, din cauza grabei.

— Au găsit locul. Aşteptăm confirmarea. Vine chiar acum.

A venit Sean şi a spus:

— Toată lumea urechile la mine. Tot ce trebuie să facem e să izbim şi să apucăm. Vine echipajul – cum aflăm locul, cum tragem o tură de recunoaştere. N-avem timp de pierdut. Dacă se poate ajunge la ţintă cu elicopterul, mergem direct acolo.

Vreau să vă reamintesc regulile, înainte de plecare. Nu trageţi în nimeni, dacă nu trage nimeni în voi sau dacă nu se pune în pericol viaţa cuiva. Repet, nu trageţi decât în cine pune în pericol

viaţa voastră sau pe a altcuiva. Nu vreau aici un O.K. Corral, înţeles? Doar intraţi, faceţi treaba şi vă întoarceţi la elicopter. Misiunea este să aduceţi ostatecii. Cum aflăm locul, dăm alte ordine. Ni s-a spus că trebuie să o facem astăzi. O.K., pregătiţi-vă. Opţiunea verde.

Nu pluteau în aer nici entuziasm, nici tensiune. După atâtea săptămâni de exerciţii, voiam să se termine odată. Mi-am pus DPM-ul şi vesta antiglonţ verde şi bocancii uşori pe care îi foloseam la echipa antitero. Nu făceam distanţe mari; urma să stăm la sol cel mult o jumătate de oră. Peste vestă mi-am pus harnaşamentul de piept, cu zece încărcătoare de 7,62. Am luat un G3 cu încărcător pliant, pentru că avea cea mai mare putere de foc. Am luat într-o geantă şi un MP5. Dacă lucrurile se schimbau cât eram în aer, trebuia să fiu pregătit.

La spate aveam un săculeţ cu doi litri de plasmă sintetică şi patru seturi de administrare. Restul trusei era împachetat în bandajele de prim ajutor şi în targa pliantă de nailon.

Aveam atârnate de gât tăbliţele şi cartela de identitate, în care făcusem o gaură prin care trăsesem o sfoară, plus două seringi cu morfină. Era puţin probabil să folosesc narcoticul: pentru răni împuşcate la piept, stomac sau cap, morfina nu e bună. Oricum, înainte să am nevoie de ea, am fi fost înapoi, bându-ne ceaiul şi făcându-ne cumpărăturile de întoarcere.

Ne-am întors la camera de informare.

— Încă aştept, a spus Sean.

Sosiseră şi echipajele şi porniseră rotoarele. Băieţii au venit înăuntru, echipaţi cu costumul de zbor şi cu pistoale înfipte în curele, cu hărţi şi înregistratoare de traiectorie, plus hârtii şi radiouri atârnându-le din toate părţile.

Am aşteptat. După zece minute, cineva a spus:

— Hai să bem o ceaşcă de ceai.

Sean a fost de acord:

— Aşa e, daţi-i drumul. Dar vreau să fiţi sau la bucătărie, sau în camerele voastre, sau aici.

Transmisioniştii ne-au propus să verificăm radiourile cât aşteptăm şedinţa de pregătire.

Le-am verificat. Legătura cu elicopterul mergea. Iar elicopterul era releul tuturor transmisiunilor. La sol, aveam să comunicăm între noi cu radiourile personale, duplex, cu câte o cască înfiptă

în ureche.

Am stat acolo şi am aşteptat, cu ceştile de ceai în mână. Se făcuse şase. Momentul plecării era la opt. Sean ne-a lăsat să mergem la bucătărie. Vreo doi s-au dus în camere, să se spele, sau să-şi perie dinţii.

Apoi a venit Sean şi ne-a spus.

— Liber. S-a anulat.

La dracu'. Eram atât de aproape; şi atât de departe.

Am lăsat tot echipamentul în camera operativă, am mers să alergăm, ne-am uitat la TV, am citit ziarele. După-amiaza am mers la o nouă şedinţă. Ni s-a spus: „Gata, e terminat, a picat. Nu ştim de ce, aşa că nici să nu întrebaţi".

Ne-am împachetat echipamentul propriu şi am dus la magazie restul. Am primit două zile libere, dar, cel mai important, am putut lua camioanele şi să petrecem zilele libere la plajă.

Până la urmă, nu ne-am supărat prea tare. Era încă o treabă pe care ne plictisisem să o tot exersăm.

Puţin timp după aceea, în *The Times* a apărut un articol care acuza guvernul că a „risipit toate şansele" de salvare a ostatecilor. A fost citat şi un purtător de cuvânt de la Foreign Office, care a spus:

— Am urmărit cu hotărâre numeroasele piste pe care le-am avut. Din păcate, din diverse motive, toate s-au transformat în pulbere.

E drept, nu am aflat niciodată ce e cu pulberea aia, dar măcar am încercat. Şi ne-am ales şi cu un bronz de toată frumuseţea.

24

Bert, de la Contraspio, făcea informarea preliminară pentru Escadronul B, în sala de lectură de la Hereford, plină-ochi.

— După cum ştiţi, Regimentul a luat parte la multe acţiuni antidrog. Am lucrat cu un număr de agenţii americane antidrog, cum ar fi DEA, al cărei personal a vizitat în câteva ocazii Hereford-ul. Membri ai Regimentului au ajutat Garda de Coastă a Statelor Unite în patrulele antidrog. În bătătura noastră, Regimentul a fost implicat în operaţii de captură în Londra, în special pentru a împiedica PIRA să strângă fonduri din droguri.

Piaţa principală a narcoticelor rămâne America, dar Europa vine rapid din urmă – oraşele interioare au devenit importante puncte de distribuire şi există temerea că ne vom confrunta cu o adevărată epidemie. S-a decis la cele mai înalte niveluri că vor intra în lupta asta câteva agenţii britanice; una din ele sunteţi voi.

Deci, domnilor, a spus Bert în timp ce derula o hartă a Americii Centrale şi de Sud şi încercuia o regiune anume, vă indic un teatru de operaţiuni care este atât de secret, încât oricine va fi auzit discutând despre el – chiar şi în tabără – va primi pe loc un RTU. Apoi şi-a permis o pauză de scobit între dinţi şi a continuat. Ca să ne intrăm în rutină, chiar şi eu voi numi locul «o anumită ţară latino-americană».

Faţa îi era iar serioasă.

— Nu o să fie deloc uşor. Această «anumită ţară latino-americană» este una dintre cele mai violente din lume, dacă nu ne gândim la cele aflate în război declarat. În ultimul an au avut loc mai mult de 20.000 de crime, iar într-un singur oraş mai mult de 3.000 de crime legate de droguri. În zilele astea, un bărbat între optsprezece şi şaizeci de ani din zonă are mai multe şanse să moară asasinat decât din orice altă cauză.

Traficul latino-american de droguri s-a transformat dintr-o

industrie firavă, cum era la începutul anilor şaptezeci, într-o întreprindere multimiliardară, cu reţea proprie de distribuire şi cu armate de „narcoguerillas”. Capul răutăţilor în treaba asta sunt cartelurile, asociaţiile producătorilor şi traficanţilor de droguri, care s-au combinat ca să îşi împartă piaţa şi ca să intimideze autorităţile. Profiturile uriaşe i-au adus la putere; au omorât politicieni, judecători şi ofiţeri superiori din armată – şi continuă şi acum. S-au luat măsuri, dar e ca şi cum ai împinge apa la deal.

Trebuie făcute eforturi şi luptat cu traficul de droguri în bătătura proprie. Dacă îi putem lovi la sursă şi reduce producţia, vom putea vedea efectul în Marea Britanie.

Bert a distribuit copii ale unui raport care arăta că, după Departamentul de Stat al Statelor Unite, trei ţări latino-americane au produs numai ele frunze de coca din care se putea obţine o cantitate de 360 de tone de cocaină pură. La 14.000 de dolari pentru un kilogram la puritate de unu la trei, asta însemna un venit de 15 miliarde de dolari numai din cocaină, fără să se ia în calcul şi cantităţile uriaşe de marijuana, recoltate şi prelucrate. Dar cartelurile controlează şi distribuţia şi desfacerea cu amănuntul, deci profiturile lor sunt mult mai mari – evaluate la 12.000 la sută de la producţie la preţul stradal.

— Pentru moment, să ne ocupăm doar de cocaină, a continuat Bert. E nevoie de 200 de kilograme de frunze pentru un kilogram de pastă. Asta înseamnă că producţia de pastă de coca trebuie să aibă loc în ţara producătoare, din cauza volumului uriaş şi a greutăţii mari a frunzelor, care fac imposibil transportul lor la distanţe mari.

Plantaţiile erau împrăştiate prin văi, erau mii de puncte de colectare la care erau predate frunzele. Apoi, pasta de coca era dusă la una din miile de piste de aterizare de pământ bătătorit ascunse în junglă, iar de acolo la fabricile de obţinere a drogului, ca să fie transformată mai întâi în cocaină-bază (e nevoie de 2,5 kilograme de pastă pentru un kilogram de bază), apoi în cocaină hidroclorată – cocaina pură.

Ca să aibă o linie de producţie a drogului, cartelurile au importat specialişti foarte buni, mulţi din ei din Europa, ca şi echipament specializat şi rezerve. Au pus la punct şi operaţiile de contrabandă şi au propriile reţele de distribuţie în America şi Europa.

Bert a continuat:

— În ultimii doi ani, numărul de dependenţi de drog din New York s-a triplat, de la 182.000 la 600.000. Asta fără să pun la socoteală generaţia consumatorilor de heroină. Putem să ne dăm seama de amploarea afacerii – numai pentru cocaină – dintr-o captură recentă. În septembrie, poliţia din Los, Angeles a capturat cea mai mare cantitate individuală descoperită vreodată, peste 20 de tone. Valoarea en gros era de vreo două miliarde. Dar captura nu a avut niciun fel de influenţă asupra preţului. Cu alte cuvinte, oferta depăşeşte cererea, în continuare.

«Anumita ţară latino-americană» a noastră nu e un producător fantastic. Totuşi, decât să încercăm să convingem guvernele străine să defolieze milioane de hectare de coca şi de marijuana, e mai de bun simţ să atacăm problema undeva mai jos pe lanţul de producţie, la fabricile de prelucrare.

Nu vrem să începem să avem în UK asemenea probleme. Trebuie să atacăm problema de la sursă. Este o lovitură preventivă; dacă reuşeşte, vom stopa afluxul de droguri în UK.

Escadronul G s-a deplasat primul. Nu m-a deranjat deloc să vin după ei, peste câteva luni; în multe privinţe, era mai bine să preiei de la altcineva – după ce ei au făcut toate preparativele şi au aflat toate amănuntele care erau de ştiut şi au trecut peste problemele începutului.

Escadronul B a început să facă un plan de preluare. Prima prioritate era învăţarea limbii la un nivel mulţumitor; era clar că misiunea noastră era mai uşoară dacă puteam comunica direct cu oamenii, fără intermediar. Ceea ce spui poate să fie înţeles greşit de translator, iar posibilitate de verificare nu există.

Parcă mă născusem în laboratorul fonic. În jurul meu băieţii înjurau frustraţi, apoi se repezeau să bea ceva sau să o facă lată tot restul zilei. Eu plecam să alerg puţin, atunci când mă săturam de gramatică. Nu mă durea prea tare să vorbesc cu precizie limba, doar voiam să mă prind cum e cu verbele. Când am învăţat Swahili, am observat că dacă rezolvi problema asta, restul vine de la sine. De fapt, spaniola nu e deloc o limbă grea; în câteva săptămâni eram în stare să susţin o discuţie pe cont propriu despre preţul tomatelor şi despre orarul trenurilor.

Unii dintre băieţi au prins-o foarte bine, iar unul dintre ei părea să fi căpătat chiar şi accentul. M-am gândit, perfect, stau lângă el

tot timpul liber. Mi-am schimbat părerea după ce l-am văzut încercând să agaţe o tânără imigrantă din Spania, cu vorbele: „Ce faci, drăguţo? Când termini programul seara asta?”

De asemenea, făceam şi planurile şi pregătirile pentru toate operaţiile, ne asiguram că armele erau în regulă şi că echipamentul era aranjat. Bert ne-a dat informaţii detaliate despre mediul rural de acolo şi ni i-a prezentat pe actorii principali.

Tipii de la Contraspio au adus toate ziarele şi săptămânalele locale de ştiri. Câţiva băieţi aveau soţii spaniole şi le-au adus să discute cu noi. Trebuia să te acomodezi cu ţara, făcea parte din pregătire, iar noi am luat-o foarte în serios – atât de serios, încât s-a lăţit zvonul că băieţii de la Escadronul B iau lecţii de lambada la Bartestree Village Hall. După cum se uita lumea la noi, noi ăştia din Escadronul B eram consideraţi nişte petrecăreţi.

Unii din Escadronul G au venit la noi, ca să asigure continuitatea misiunii. Au început să ne informeze; ne-au confirmat cele învăţate, dar ne-au oferit şi interpretarea lor şi ne-au dat sugestii cum să iasă mai bine treaba în tura noastră.

Misiunea noastră consta în două faze. Prima, trebuia să luăm în primire poliţia paramilitară şi să avem grijă de pregătirea lor standard. Apoi trebuia să-i trecem prin toate specializările de bază necesare, cum ar fi patrularea agresivă, OP-uri şi recunoaşteri în apropierea ţintei. Obiectivul era să-i învăţăm cum să găsească DMP-urile *(Drug Manufacturing Plants* – fabricile de producere a drogurilor), apoi să stea în apropiere şi să transmită informaţii. Nu era deloc o misiune uşoară.

— Multe DMP-uri sunt ascunse în inima junglei, ne-a spus Tony, de la Escadronul G. Nişte ansambluri fantastice, bine păzite şi cu alarme peste tot. Au un sistem de tunele şi de poteci de salvare, în caz de atacare a fabricii. Cum au auzit elicopterele care aduc echipele de asalt, s-au topit – fie prin tunele, în ascunzători, fie pe rutele de scăpare.

În „anumita ţară latino-americană” a lui Bert urma să intrăm sub acoperire; nu chiar ca nişte spioni, dar experienţa Regimentului spunea că nu are cum să strice o excursie neanunţată.

Prima etapă a fost cu un C 130 până la St. John’s, în Newfoundland, pentru noapte. Interiorul unui Hercules este

spartan, doar şiruri de scaune de plastic şi rafturi pentru bagaje. Iar acesta era plin-ochi cu echipament. Mi-am agăţat hamacul de structura avionului şi am urcat în el cu walkmanul şi cu o carte. Aşa cum eram toţi, în hamace, interiorul avionului arăta ca o vizuină de lilieci. Chelie s-a aciuit la coadă, unde era spaţiu grămadă să-ţi pui hamacul şi toate cele. Sigura problemă era proximitatea toaletei, care era doar înconjurată cu draperii şi plină cu chimicale. Puţea de-ţi muta nasul.

Am ieşit din avion în haine de vară şi am aflat pe loc că la St. John's era iarnă. Am ajuns la hotel pe o temperatură de minus douăzeci de grade.

— Trebuie să mergem în oraş să dăm pe gât ceva, a spus Chelie.

În timpul cumplitului drum până în oraş, lui Chelie i-a îngheţat calota, iar eu am făcut promoroacă la mustăţi. La intrarea în zona cu băuturi, eram vineţi.

Chelie s-a cocoţat la bar, a tras un ochi la sortimentul de whisky local şi a cerut o cacao fierbinte.

Dimineaţa următoare am plecat. Am ajuns la aerodrom pe întuneric. Am plecat cu avionul fără lumini de poziţie şi cu echipajul pe PNG-uri. Am aterizat şi am început să căutăm taxiuri. Pe iarbă se vedeau cam douăzeci-treizeci de avioane – mici reactoare, cu două motoare, un Junkers 88 antic, câteva Dakota.

— Unele dintre avioane au fost confiscate de la băieţii cu drogurile, ne-a explicat Tony. Acum stau şi putrezesc.

În pofida instructajului lui Bert, aveam cu toţii viziunea unui loc cald, primitor, cu palmieri. Aici era de fapt undeva sus, pe un platou, nici urmă de ceva tropical. Am ieşit din avion într-un frig de noapte pătrunzător. I-am găsit pe OC-ul escadronului şi pe SM, care plecaseră cu o săptămână înainte şi care tremurau în hainele lor de piele Gucci.

Erau acolo vehicule care puteau transporta jumătate din escadron şi echipamentul până în tabără.

— E la vreo douăzeci de minute de aici, a spus sergentul major. Asta dacă nu e trafic.

— Şi dacă e trafic? a întrebat Chelie.

— Trei ore.

A fost trafic. Chiar şi aşa, am fost printre cei norocoşi. Cealaltă

jumătate a Escadronului B mergea în altă parte, la patru ore de drum „dacă nu e trafic”.

Am ajuns în zori la tabăra poliţiei, unde urma să stăm. Din maşină părea un loc plăcut. Tabăra paramilitarilor apărea bine întreţinută şi foarte curată, cu clădiri mari, lungi, vechi, dar într-o stare foarte bună. Dar după aceea am făcut stânga şi am ajuns la o colibă veche dărăpănată, de mărimea unei sufragerii obişnuite. Erau acolo paturi suprapuse şi o masă, iar în colţ o cabină de duş. Nu avea spaţiu de depozitare. Parcă eram într-un submarin.

— Trebuie să folosim duşul drept magazie, am mârâit la Gaz.

— Tot aia, a răspuns el. Oricum, nu avem apă.

Am aflat curând că nu funcţionau nici toaletele, aşa că şi ele au devenit locuri de depozitare pentru raniţe şi restul echipamentului. Mi-am pus sacul de dormit pe patul cel mai apropiat şi gata – eram acasă.

Dimineaţa am făcut un tur al taberei cu Tony, care fusese cu mine când dădusem a doua oară Selecţia. El a picat, dar s-a întors imediat şi a luat a doua oară.

Poliţiştii erau exact trupele paramilitare pe care mă aşteptasem să le văd. Echipamentul lor era furnizat de americani, dar am apucat să văd şi multe lucruri europene. Armele erau un amestec de M16 americane şi Galil, israeliene, ba erau şi nişte AK-uri ruseşti. Totuşi, patrula pe care trebuia să o antrenăm avea arme Galil – în esenţă, AK-uri, cu ţeava şi patul puţin modificate.

— O armă excelentă, a spus Tony, în timp ce se oprea să dea mâna cu cunoscuţii. Din nefericire, ei nu ştiu încă să o folosească.

Băieţii erau îmbrăcaţi bine şi păreau bine organizaţi. M-a prezentat trupei. Mi s-au părut nişte tipi deschişi şi sociabili.

— Tabăra arată foarte bine de afară, a spus Tony, dar cum zgârii puţin coaja, vezi că e un rahat. Condiţiile lor de viaţă nu sunt deloc bune – mai bune ca ale noastre, dar nu bune. Iar mâncarea este absolut oribilă, chiar şi după standardele lor.

Nu prea îmi venea să-l cred, până ce am trecut pe lângă bucătărie şi am văzut doi băieţi care îşi luaseră micul dejun şi l-au borât pe pământ. Clădirea mirosea ca o hazna în mijlocul unui abator.

— Aceşti oameni sunt *crème de la créme*, dar nu sunt trataţi

prea bine, a continuat el. Dar, dacă eşti ţăran şi nu ai nimic, doar şase copii şi un măgar, de ce să nu devii parte a sistemului? Măcar primeşti ceva bani şi în principiu în caz de ceva o să se aibă grijă de familia ta.

Am văzut cum se ieşea de la cantină şi m-am hotărât să mă bazez pe ce adusesem cu noi. Ca de obicei, adusesem o grămadă de conserve de ton, sacoşe pline cu paste şi sticle cu sos *curry.*

Pe patul de jos dormea Billy, de la Escadronul G, cel mai mic şi mai agresiv blond din lume. Cum s-a trezit dimineaţa, şi-a desfăcut fermoarul la sac şi şi-a pus pe ciment micul primus cu petrol. A pus apa de ceai, după care a gătit nişte *porridge.*

Mi-am scos capul şi am întrebat fericit:

— Minunat, ce avem la micul dejun?

— Mă mir că ţi-e foame, ticălosule. Toată noaptea am înotat în băşinile tale.

— Îmi pare rău, am spus. Balonare de avion. M-am sculat, m-am aşezat lângă el şi i-am zâmbit frumos până mi-a dat o cană cu cacao şi o porţie de *porridge.* În câteva zile a devenit tot mai nemulţumit că nu îmi făceam singur micul dejun – exact asta urmăream. În cele din urmă a urlat la mine că sunt un ticălos puturos, a apucat primusul ca să arunce cu el în mine, fără să ţină cont că abia îl folosise. S-a auzit un sfârâit şi a început să miroasă a carne friptă, iar pe mână i-a apărat forma primusului. Mi-am spus, uite ce model frumos.

Duşul era acum magazie, aşa că ne spălam la robinetele de afară. Apa era foarte rece.

Dimineaţa era puţin cam frig, dar vremea devenea minunată când se ridica soarele. Eram sus, în munţi, şi fuseserăm avertizaţi că în prunele zile o să avem probleme cu respiraţia, până ce o să ne obişnuim cu aerul. Bineînţeles, nimeni nu a luat în seamă avertismentul şi am luat-o cu toţii spre înălţimi, pentru alergarea zilnică. Ne-am întors de acolo storşi. Doar lui Billy nu i s-a întâmplat nimic. Pentru el, totul era o competiţie şi se oprea din când în când să strige: „Escadronul B, o adunătură de cârpe.”

Am văzut cum soseau oamenii pe care urma să-i antrenăm. Erau cam patruzeci-cincizeci şi se strânseseră fără chef, ca o adunare de conspiratori. Mentalitatea bărbatului latino-american ţine foarte mult de mândria lui de mascul – *macho;* trebuia să facem cumva să transformăm atitudinea asta ţanţoşă în ceva

constructiv.

Stăteam sprijiniţi de peretele colibei noastre şi îi priveam cum se adună. Billy a început să râdă şi a spus:

— Dacă îşi mai scot puţin piepturile afară, or să explodeze. Mă înnebunesc după spectacolul ăsta – fii atent!

S-a sculat şi s-a dus în mijlocul lor şi a început să urle ordine. Toţi masculii ăia feroce primeau ordine de la o piticanie care le ajungea până la genunchi.

De câte ori am avut de instruit vreo trapă, limbajul lor corporal era clar: „Nu avem nevoie de tine, suntem ăi mai ai dracu'". Iar peste ei şefii organizaţiei aveau resentimente, pentru că le subminam autoritatea. Trebuia să avem mult tact în lucrul cu ei; în niciun caz nu te apucai să te joci de-a Uite ce Tare Sunt Eu, pentru că nu ajungeai nicăieri. Trebuia să le arătăm respect superiorilor, chiar la un nivel mai mic, ca să nu ni-i ridicăm în cap; dar în acelaşi timp trebuia să rezolvăm şi problema familiarităţii care generează dispreţ. Totuşi, puse una peste alta, făceam astfel încât să fim cât mai prietenoşi şi abordabili; peste tot aveai ceva de învăţat şi speram să învăţăm de la ei cel puţin cât or să înveţe ei de la noi.

Paramilitarii ăştia erau o privelişte incredibilă. Purtau un adevărat arsenal în materie de echipament personal şi de harnaşament, cu cuţite care le atârnau peste tot şi pistoale cu şase focuri în tocurile de la şold.

Am schimbat cu Gaz o privire. Nu puteam să le spunem „aruncaţi dracu' tocurile ălea, nu fac doi bani", pentru că s-ar fi întors împotriva noastră şi nu am fi obţinut nimic. Aşa că pentru început ne-am ţinut gura.

Am primit fiecare câte zece oameni. Răspundeam de pregătirea lor de bază şi de cea fizică. Primul lucru pe care trebuia să-l facem era să-i scoatem pe teren cu ceva echipament. Le-am dat câte o raniţă, un sac de dormit, o saltea pentru sacul de dormit, un sac impermeabil şi o busolă. Parcă le-am fi dat bijuteriile coroanei. Pentru ei, o busolă era ca o pepită de aur. Nici măcar ofiţerii nu ştiau să citească o hartă sau să folosească o busolă, aşa că băieţii ăştia au căpătat un ascendent asupra contemporanilor: erau trupa cu busole. Niciunul din ei nu ştia ce sa facă cu busola, dar asta nu avea importanţă.

Înainte să apuc să fac elemente de tactică cu ei, am vrut să

văd cum stau cu tirul. Ideea lor de tras cu arma era să trimiţi sute de gloanţe în rafale şi să faci o grămadă de zgomot. Era foarte ineficient. Armele începeau să tragă în sus şi de cele mai multe ori ratau ţinta.

— Foarte bine, am spus eu, zâmbind. Acum, să vă arăt câteva şmecherii pe care mi le-a spus şi mie de curând un tip.

Tabăra era construită pe vârful unui deal nisipos, iar malurile acestuia erau nişte poligoane ideale.

Prima lecţie pe care le-am predat-o a fost cum să păstreze muniţia.

— Nu strică deloc să numeri şi ultimul glonte, le-am spus. Dacă consumi la fiecare cinci secunde un încărcător, muniţia nu ţine mult. Dacă nu vreţi să aveţi grijă după aia de pielea voastră, aveţi grijă de muniţie.

Am început cu principiile de bază, arătându-le cum să se aşeze cu arma şi să tragă încet şi sigur la ţintă. Apoi, cum au învăţat asta, le-am arătat poziţiile în genunchi şi în picioare. I-am învăţat în poligon, într-o atmosferă destinsă, prietenească – fără strigăte, fără urlete, doar urmărind rezultate bune.

Băieţii începuseră să se descurce bine la poligon, iar ceilalţi poliţişti erau geloşi, mai ales cei cu grade mari. Niciunul din ei nu ştia să folosească ca lumea armamentul; am văzut multe M16 şi Galil care erau încă pline de unsoarea în care sosiseră.

Într-o zi eram cu băieţii la poligon. Trebuia să ajungem să poată schimba poziţia de la culcat la cea în genunchi, apoi la cea în picioare, între timp trăgând la ordin de la 100 de metri. A venit în goană un sergent major, de la altă trupă, şi mi-a spus:

— Arma mea nu merge. De câte ori trag, ţinteşte aiurea. Vreau să mi-o corectaţi.

Nu avea nicio treabă cu mine, dar am luat un dispozitiv de aliniere şi am răsucit de vreo două ori la cătarea din faţă şi din spate. M-am uitat prin ea şi i-am spus:

— Mda, cred că e mult mai bine. Aruncă o privire, spune-mi cum e.

A pus arma la umăr şi s-a uitat; era fericit ca un puşti.

Ca şi la recruţii de la Winchester, nu există soldat prost, doar instructor prost – asta dacă ai marfă bună pe mână. Am ajuns până acolo că îşi nimereau ţinta foarte des. Dacă ar fi putut să o facă şi în condiţii de stres, asta era altă problemă; de ea puteau

să depindă mai târziu vieţile noastre.

Am început să facem exerciţii de tir pe teren. Contactul mediu în junglă este de cinci metri; trebuia să recunoască ţinta şi să o împuşte rapid şi precis. Am mers în dealuri şi am pus la cale nişte scenarii: mergeau mai întâi câte unul, recunoşteau ţinta şi o doborau, apoi se întorceau. După aceea mergeau câte doi, trăgeau şi făceau manevre de întoarcere. Asta îmi amintea de Selecţie.

La ora prânzului stăteam cu ei la o discuţie şi încercam să aflăm cum trăiesc. Era uşor de văzut cum era hrana lor. Magazia cu proviziile lor era evident infestată cu şobolani, pentru că tot ce nu era conservă de tablă era ronţăit. Ei aruncau bucăţelele şi deschideau conservele.

Într-o zi eram departe de tabără. Aerul era limpede, iar cerul mai albastru decât am putut să-mi închipui vreodată. Toată lumea fierbea apă pe hexy. Noi pentru paste, ei pentru cafea.

— Cum e cu cafeaua aia fantastică din reclamele de la televizor? am întrebat.

Ştiam că nu poţi să scoţi din ţară anumite sorturi de cafea, pedeapsa fiind de şase ani de închisoare. Umpleau lumea cu o grămadă de tone de droguri, dar dacă aduceai acasă cafea, aterizai direct la închisoare.

— Da, care ar fi cea mai bună cafea pe care să o duc acasă, din atâtea soiuri? a întrebat şi Chelie.

— Nu cred să vreţi un rahat de ăsta, a spus unul din ei. Noi preferăm cafea solubilă, Nescafé.

Am descoperit curând că aveau dreptate. Cafeaua lor era îngrozitoare.

În prima dimineaţă, când am luat grupa, i-am întrebat de nume. Unul mi-a spus „eu sunt unul din cei trei José”. Era prima dată când foloseam spaniola pe bune, aşa că am crezut că e vreunul din numele acelea spaniole lungi şi i-am răspuns:

— Încântat de cunoştinţă, Unul-din-cei-Trei-José. Aşa i-a rămas numele.

Am discutat despre situaţia din ţară, despre cartelurile care conduc totul şi pentru care lucrează practic toţi fermierii.

Mi-a spus:

— Dacă eşti fermier şi vine guvernul şi zice uite, ai doi dolari pe pogon ca să pui porumb şi gata, nu tu sistem de sănătate,

puţină şcoală şi trăieşti într-o cocioabă de tablă, în mijlocul junglei şi după aia vine cartelul şi zice pune ce zicem noi şi ai şapte dolari pe pogon, mai facem şi un teren de fotbal, îţi asigurăm îngrijirile medicale şi îţi şcolim şi copiii, ce faci? Bineînţeles, frunze de coca – ce-ţi pasă ţie ce se întâmplă cu gringo ăia? Fermierul se gândeşte, unde merg? Merg în America; păi eu îi urăsc pe americani, dă-i în aia mă-sii, e problema lor, pisica moartă e în bătătura lor.

Poliţia ştia că era o bătălie pierdută înainte să înceapă, dar şi ei erau acolo din exact acelaşi motiv – o slujbă sigură. Aveau familii de hrănit şi li se rupea lor în paişpe dacă americanii au sau nu au cocaină. Tot ce ştiau era că dacă luptă cu traficul primesc bani şi au cu ce lua hrană pentru ai lor.

Traficanţii aveau în spatele lor o naţiune întreagă. Întreaga civilizaţie locală era sub semnul traficului de droguri. Plantele de marijuana şi de coca erau peste tot, făceau parte din viaţa de zi cu zi, creşteau pe marginea drumului. De fapt, chiar poliţiştii înfăşurau în frunze de coca bucăţi de zahăr şi le sugeau: credeau că îi făcea mai bărbaţi, mai virili. În ceea ce îi privea, îi făcea mai tari, mai alerţi, mai buni de luptat cu cartelurile; se pare că nimeni nu îşi dădea seama de ironia situaţiei.

— Toată cultura noastră se bazează pe violenţă, mi-au spus ei. În oraşe, poliţia secretă scoate vagabonzii de prin canale şi îi omoară. Se pare că zgomotele obişnuite ale oraşului sunt punctate cu focuri de armă.

— Un autobuz s-a prăbuşit într-o prăpastie, cam cu o lună înainte să veniţi. Au sosit echipele de salvare şi au găsit localnicii jefuind epava. Mulţi pasageri supravieţuiseră, dar erau răniţi. Sătenii i-au ignorat, grăbiţi să smulgă ceasurile şi inelele şi portmoneurile de pe cadavre.

— E drept, poliţia a trebuit să scoată armele şi să tragă în ţărani, ca să-i gonească, a spus Unul-din-cei-Trei-José. Şi cum au plecat, unii dintre poliţişti s-au apucat să facă exact ca ei.

Un alt băiat a adăugat:

— Viaţa aici nu face doi bani. Toată viaţa se învârte în jurul morţii.

Aveam doi translatori, ca să dea toate amănuntele tehnice. Era Bruce, de la Escadronul D, care avea un singur braţ, celălalt îl pierduse într-o explozie. Regimentul îşi păstra întotdeauna

infirmii. Aveam tipi cu o mână, un ochi, un picior; doi de la Escadronul B aveau împreună şase degete. Era un spectacol să-i vezi în camera de aşteptare cum încearcă cu două degete să înnoade o coardă la un curs de alpinism. Unii îşi pierduseră picioarele, sau fuseseră făcuţi infirmi de focuri de armă. La fiecare Selecţie venea unul să alerge pe dealuri şi să aranjeze punctele de verificare; avea doar un ochi şi o mână.

Face parte din viaţă; dacă ai o existenţă atât de riscantă, tot timpul în misiuni, apuci să fii rănit sau împuşcat, sau să capeţi o boală care să te doboare mai târziu. Erau păstraţi de Regiment din două motive. Unu, ca dacă intrăm vreodată în rahat de tot să avem înrădăcinat în minte că, chiar şi răniţi, avem totuşi un viitor. Al doilea, de ce să pensionezi o persoană cu experienţă, care poate foarte bine să fie folosită la antrenamente?

Am început să studiem tacticile necesare pentru atacarea unei DPM. Eram într-un stadiu în care nu ştiam precis ce o să atacăm, deci trebuia să băgăm şi ceva ghiceală. Am pornit de la situaţia de fapt, de la echipamentul pe care îl aveau – în esenţă echipamentul individual, o armă, uniforma şi cam atât. Apoi ne-am uitat la cum se mişcau cu echipamentul şi cum trăiesc în condiţii de teren. Nu prea ţineau la greu. Le plăcea să stea noaptea în jurul unor focuri mari de tabără, să se încălzească bine, şi nu vedeau avantajele tactice ale tremuratului în sacul de dormit şi ale mâncării reci. Aici au intervenit prietenia şi exemplul personal. Am făcut toate lucrurile grele noi înşine şi ne-au copiat.

La sfârşit ieşeam pe teren cu zilele şi făceam mişcări tactice prin junglă şi savană. Au învăţat să se oprească la căderea întunericului, să intre într-un LUP şi să stea acolo; dis-de-dimineaţă, erau în picioare, gata de plecare. După o vreme, a început să le placă; era ceva deosebit, era o chestie bărbătească, toată lumea voia să participe.

Am petrecut săptămâni întregi încercând să-i învăţăm să facă un OP, cum să se ascundă şi cum să supravegheze locaţiile. Stăteau la cutie câteva zile şi trebuia să raporteze ce văzuseră; s-au descurcat foarte bine.

I-am învăţat cum se face o recunoaştere în apropierea ţintei – cum se intră, se stoarce cât mai multă informaţie, iar la timpul potrivit se atacă. Puteau să distrugă tot eterul, chimicalele şi

echipamentul chimic, dar ceea ce trebuia capturat erau oamenii cu abilităţi tehnice, care făceau procesarea; dacă îi scoteai din peisaj, cartelurile aveau nevoie de înlocuitori şi presupuneam că nu dispun de o rezervă infinită de oameni.

Lecţiile de citire a hărţii erau comice. Există legenda că băştinaşii s-ar descurca din instinct în junglă. Adevărul este că, în nouă cazuri din zece, ei sunt la fel de neajutoraţi cu oricine fără hartă şi se apucă să urce pe înălţimi sau să urmărească cursurile de, apă sau potecile. Experienţa mea cu oamenii din Orientul Apropiat, din Extremul Orient, din Asia şi din Africa îmi spunea că localnicii cunoşteau întotdeauna drumul cel mai uşor, pe care îl găseau urmărind animalele, care aleg mereu calea cea mai uşoară. Ia-i pe băieţii ăştia de pe drumul cunoscut şi încep să se scarpine în cap. Atunci când merg sute de kilometri prin savană, ei nu se orientează, pur şi simplu urmăresc turmele de animale. Dacă animalele se rătăcesc, şi ei s-au rătăcit.

I-am adunat pe toţi cei patruzeci sau cincizeci la cantină, după micul dejun, pentru că era cel mai întins loc acoperit unde puteam întinde hărţile pe pereţi şi i-am adunat în jurul lor. Nu îmi plăceau şedinţele astea, locul puţea.

Gaz ţinea lecţiile de citirea hărţii.

— Aceasta este o busolă, spunea el. Iar aşa se ia un azimut.

Noi, ceilalţi, ne învârteam prin sală şi îi controlam şi îi ajutam. A fost un eşec total. Trebuia să li se traducă soldaţilor ce se întâmplă, iar ei veneau cu întrebări la care trebuia să răspundem. Şi aşa mai departe. La sfârşit am început să râdem, iar ei ne-au ţinut isonul. Gaz s-a supărat şi a strigat:

— Stop! Veniţi înapoi peste o jumătate de oră. După aceea ne-a porcăit cum se cuvine că nu acordăm cuvenita seriozitate şi s-a calmat.

A trebuit să-i învăţăm cum să citească harta direct pe teren, să fie în stare să zică „O.K., am găsit o DMP, acum mergem să spunem unde e.” Chiar şi în armata britanică e destul de greu să înveţi recruţii să citească harta; nu e o ştiinţă, e o artă, iar singura cale pentru un recrut pentru a ajunge să o simtă e să meargă pe teren şi să exerseze.

Cum au învăţat bazele folosirii busolei, au considerat că era lecţia vieţii lor şi că nu mai au nevoie de altceva. Veneau ofiţerii şi întrebau: „Am şanse să capăt şi eu vreo busolă ca astea?” Nu

ca să le folosească, nu, voiau să le atârne de uniformă, ca să arate mai bine.

Tipii ăştia urmau să plece la un război pe bune şi aveau nevoie de gustul luptei adevărate. Mai important, făceam exerciţii în zone în care oricum urmau să opereze, aşa că dacă se împuţea treaba aveam şi muniţie adevărată la îndemână. Nu au fost prea plăcut impresionaţi la început, majoritatea se temeau să nu se împuşte singuri, din greşeală. După un timp, s-au prins şi în jocul ăsta şi au început iar să se dea cocoşi prin tabără.

— Ăştia cred că ies de aici şi împuşcă pe toată lumea, am spus.

Gaz a răspuns:

— Trebuie să-i mai liniştim.

Am pus mâna pe nişte PE şi am mers în zona de antrenament. Am pus băieţii în linie, în poziţie de start. Câţiva au început să chicotească şi să cânte „Rambo, Rambo”.

Au început să se deplaseze şi am iniţiat exploziile. Peste tot zburau aşchii; puteau să simtă suflul exploziilor, apoi pământul şi bucăţile de lemn care le cădeau în cap. S-au aruncat la pământ, apoi au aruncat priviri îngrozite. Unii arătau de parcă erau gata-gata să izbucnească în plâns. După asta au renunţat la obiceiurile stil Sly Stallone.

Trebuia să le scoatem din cap rahaturile inoculate de filme, altfel la primul sau la primii morţi ar fi fost tare şocaţi.

Când aveau cele două zile libere la câteva săptămâni, ne invitau pe la casele lor. Trebuia să ne eschivăm şi să refuzăm cât mai diplomatic cu putinţă, pentru că nu voiam să ajungem în relaţii prea strânse. Voiam să fim camarazi, dar cu linguriţa – altfel, procesul de antrenament era afectat. Pe lângă asta, voiam şi noi să mergem în oraş, să facem cumpărături şi în general să ne învârtim pe acolo şi să ne distrăm cât puteam.

Am reuşit să-i facem să renunţe încet-încet la toate pumnalele alea şi la pistolaşele cu butoi care le atârnau la început de echipament. I-am convins că toate lucrurile care atârnă se agaţă de vegetaţie şi lasă urme. I-am făcut să se simtă nişte adevăraţi profesionişti.

I-am pregătit destul de bine din punct de vedere tactic. Acum executau atacuri pe viu la diferite ţinte, antrenându-se pentru orice situaţie. Acum începusem să le dezvoltăm aptitudinile

pentru operaţii combinate – recunoaştere, OP, atac. Misiunea era să găsească locaţiile, să se uite pe harta, să vadă unde se află şi să culeagă cât mai multe informaţii posibil la faţa locului. După aceea să revină cu o forţă de atac să ocupe locul, sau să pună un OP şi să culeagă informaţii suplimentare.

Munca de OP are nevoie de oameni care prin natura lor sunt liniştiţi, nu activi sau uşor excitabili. Trebuie să petreci mult timp într-o poziţie incomodă şi doar să priveşti, într-o formaţie de doi, trei, poate patru oameni, care să strângă cât mai multe informaţii, pe care apoi să le trimită prin radio, astfel încât FOB să poată planifica şi face pregătiri. Ideal este să ataci când este de faţă şi personalul calificat în producţia de droguri, şi echipamentele de producţie. Poţi să salţi şi persoanele şi echipamentul şi să închizi coşmelia.

Oamenii din OP pot să stea acolo chiar şi două-trei săptămâni, în condiţii foarte vitrege, făcându-şi nevoile în pungi de plastic şi în canistre, fără să se mişte de acolo şi într-o tensiune imensă, din cauza apropierii ţintei; operând în junglă, ei se aflau mult mai aproape de ţintă decât dacă ar fi lucrat în savană.

Am încercat să descoperim printre ei şi conducători înnăscuţi. Erau lideri, desemnaţi prin grade, dar asta nu înseamnă că erau cei mai potriviţi; gradele se dau pentru anumite lucruri, nu neapărat pentru dirijarea sau comandarea oamenilor.

Era o adevărată luptă să salţi dintre ei nişte lideri naturali, pentru că sistemul era foarte înregimentat. Totul trebuia făcut cu diplomaţie, dând respectivilor lideri mai degrabă răspunderi decât însemne de grad. I-am ales pe cei mai capabili; astfel aveam mai multe şanse să ajungem la rezultatul pe care îl doream, la îndeplinirea cu succes a misiunii. Şi, întrucât aveam să fim şi noi cu ei, aveam mai multe şanse să rămânem în viaţă. Cel mai bun om din grupa mea era Unul-din-Cei-Trei-José.

De câte ori aveam ocazia, mergeam în oraş. Am găsit un oraş modern, cosmopolit, cu blocuri înalte, cu centre comerciale mari şi hoteluri de bună calitate. Dar peste tot era clar că localnicii ori erau putrezi de bogaţi, ori erau săraci lipiţi. Lângă zgârie-nori ultramoderni vedeai nişte cocioabe infecte; Mercedesurile dădeau în gropile făcute de surparea sistemului de canalizare, în care îşi găseau adăpostul copiii străzii.

Oraşul era şi unul dintre cele mai murdare şi mai zgomotoase

locuri din cate am văzut vreodată. Oamenii păreau că îşi aruncă gunoaiele chiar acolo unde locuiesc, iar străzile, restaurantele şi autobuzele de cursă lungă erau pline de muzică dată la maxim – parcă era parte integrantă a vieţii diurne, care culmina apoi cu discotecile, tavernele şi petrecerile private de noapte. La fel era şi cu televizoarele. Se pare că aparatele TV din America Latină se bucură de două calităţi unice: e imposibil să le închizi până noaptea târziu, iar volumul are două niveluri – foarte tare şi asurzitor.

Zgomotul traficului e o altă problemă. Unele TAB-uri antice pe care le văzusem la treabă erau mai liniştite decât unele din rablele din oraş Ambuteiajele erau frecvente, iar eticheta se pare că cerea ca dacă eşti prins într-o asemenea capcană să te propteşti în claxon până ce apuci să te mişti Când vehiculele nu erau blocate, se pare că pentru localnici era foarte important să depăşească orice limite de viteză. Văzusem deja autobuze zburând pe serpentinele montane; în oraş era şi mai şi. Era o uimitoare varietate de taxiuri, de la Forduri americane, făcute pe timpul lui JFK, la ultimele modele de Mazda. Peste tot erau semafoare. Puteai să traversezi pe roşu sau pe verde, şansa să fii lovit era tot aia. Am descoperit că merită să te uiţi în ambele sensuri ale străzii, chiar dacă era o stradă cu sens unic.

Întrucât trăiam şi lucram acolo, toţi trebuia să avem cu noi armele, ascunse. Într-o dimineaţă stăteam într-un bar când au apărut doi europeni. În mod normal, îi treceam cu vederea, dar-erau doi, iar din felul în care îşi purtau cămăşile am ghicit că sunt înarmaţi. După care mi-am dat seama ca le cunosc figurile: erau doi foşti membri ai Escadronului G. Uneori, aflaţi în misiune undeva prin lume, ne întâlneam cu cunoscuţi. Nu schimbam cuvinte, ne ignoram: nu ştii ce fac acolo şi ce identitate au, şi nici ei nu ştiu. Mai întâi are loc un ritual de recunoaştere. Ne-am făcut semne că e O.K., după o mica perioadă de jenă. Au venit şi s-au aşezat lângă mine.

— Cum merge?

— Nu mă plâng. O altă parte a ritualului era să nu intri direct în subiectul pe care vrei sa-l abordezi. Când e vorba de activitatea lor, majoritatea oamenilor devin precauți.

Am discutat despre lucrurile banale, cum se face în mod normal când te ciocneşti de foşti membri ai Regimentului în cine-

ştie-ce colţ al lumii. Am bârfit pe toată lumea pe care o cunoşteam şi am discutat şi ce se mai întâmplă prin Hereford.

După o vreme am lansat întrebarea „Voi cu ce va mai ocupaţi?”, aşteptându-mă să mi-o taie cu un „vezi-ţi de treabă, puiule”.

— Avem o slujbă de protecţie de aproape, undeva în nord. Tu cum stai, mai eşti acolo, sau lucrezi?

Am înţeles imediat că şi ei aveau aceleaşi rezerve faţa de mine. Am hotărât să joc mai direct:

— Da, sunt aici de câteva săptămâni, o treabă de antrenament. Banii sunt buni, dar oamenii sunt de groază.

— Câţi bani? Poate că intrăm şi noi.

— Cam cât câştigă un caporal al Regimentului.

A reieşit că treaba lor era protecţia unor tipi împotriva cartelurilor.

Mă întrebam dacă există foşti membri ai Regimentului care să lucreze pentru carteluri, câştigând sume fantastice de bani, adoptând aceeaşi atitudine cu toţi care se învârt prin hotelul ăsta: dacă oamenii vor să folosească droguri, treaba lor. Se presupune că o grămadă de americani şi canadieni lucrează pentru baronii drogurilor; yankeii sunt consilieri, profesori şi duc afacerea până la capăt. Cartelurile au o avere fantastică, probabil că e mişto sa lucrezi pentru ele. Dar oricât de lucrativă ar fi fost slujba asta, nu cred că mi s-ar fi potrivit.

Am stabilit să ne mai întâlnim şi săptămâna următoare, dar evenimentele ne-au luat-o înainte.

25

Lucrurile nu mergeau deloc bine. Eram la faţa locului de o vreme şi de cate ori atacam o DMP descopeream că de fapt capturasem o *Marie Celeste.* Securitatea era extrem de slabă. Corupţia părea să fie o parte integrantă a vieţii. Până şi elicopterele care trebuiau să ducă trupele de asalt, în drum spre bază, dădeau o tură de avertizare pe deasupra fabricilor de prelucrare. Simţeam că ducem o luptă pierdută din start.

Într-o zi, în coliba noastră vine Gaz şi spune:

— Gata, am schimbat sistemul. Mergem să vedem o fabrică în vest. Vă ducem acolo sub acoperire – mergeţi şi găsiţi locul, vă postaţi lângă el şi atunci şi numai atunci chemaţi elicopterele. Mai mult, ne raportaţi direct la statul major, prin radio.

Ne-am uitat pe o hartă întinsă pe masă.

— Ştim că pe undeva pe aici e o fabrică, a spus el, indicând o zonă de vreo 16 kilometri pătraţi. Luăm patru patrule şi o căutăm, asta înseamnă patru kilometri pătraţi de căciulă. Patrulele sunt cele ale lui Tony, Andy, Rod şi Terry. Dacă o găsim, o luăm, pentru că treaba asta începe să ne calce pe nervi. Cum aţi găsit ţinta, vreau să-i trageţi o CTR. Vreau fotografii, video şi cat de multe informaţii puteţi să-mi transmiteţi prin radio. Eu rezolv cu elicopterele. Păstrăm treaba secret, băieţii nu află până când a început treaba. Le dăm ordinele doar după ce au aterizat. Elicopterele vor fi în aşteptare, dar nu vor şti unde merg. Singurii care or să ştie ce se întâmplă suntem noi şi şefii de la statul-major.

Nu am pus niciunul nicio întrebare, probabil că toată lumea era ca mine, încântată că rupem în sfârşit cercul vicios şi că lucrurile iau o turnură pozitivă.

Tot ce ne mai trebuie acum e să o găsim.

Stăteam pe treptele barăcii noastre şi mâneam, în timp ce îl priveam pe Wayne, care discutase cu unul dintre poliţişti,

cerându-i să-l lase să-i încalece calul. Wayne era înalt, bronzat, arătos, plin de umor, inteligent, tot ce urăşti la altă persoană. Era obişnuit cu caii şi ura să facă cu ei orice altceva decât călăria. Au dispărut din vedere după nişte clădiri. L-am văzut după o pră, plin de tăieturi, julituri şi vânătăi.

Fir-ar al dracului, a spus el. Cum dracu' se face că din toate mârţoagele din ţara asta eu pun mâna pe una care tocmai a tras pe nas un sac de pulbere albă?

Fiecare patrulă de recunoaştere, constând din-patru poliţişti şi unul dintre, noi, avea de cercetat o zonă de patru careuri – patru kilometri pătraţi. Timpul pe care urma să-l petrecem pe teren nu era mai lung de zece zile, iar obiectivul era, ca de obicei, nu să omoram oamenii din fabrica de prelucrare, ci să-i arestăm – în special chimiştii europeni – şi apoi să distrugem echipamentul.

La apelul de dimineaţă, Gaz i-a anunţat pe elevii noştri:

— Mergem pe teren şi facem antrenament. O să lipsim cam două săptămâni. Împachetaţi-vă echipamentul şi fiţi gata de plecare la prânz.

Am mers cu maşina preţ de o oră, într-o zonă în care ne antrenam de obicei. Gaz le-a spus băieţilor să se odihnească şi să bea ceva, după care le-a zis:

— Nu mergem la antrenament. Mergem în misiune. Lipsa noastră de succes s-a datorat scurgerilor de informaţii prin informatori din tabără. Acum mergem direct să căutăm o DMP situată spre vest. Depinde de voi să vă daţi toată silinţa. Aţi făcut tot antrenamentul ăsta şi sunteţi plătiţi foarte bine. Aşteptăm de la voi performanţe, pentru că ştim că puteţi să faceţi treaba, ştim că sunteţi buni şi oricum o să fim tot timpul cu voi. Închipuiţi-vă că găsim ţinta – ce faimă vă aşteaptă după aceea, dacă reuşiţi. Tot ce trebuie să faceţi e să urmaţi exact cele ce vă spunem şi totul o să meargă bine. Acum, la drum: cu cât o facem mai repede, cu atât ajungem acasă mai repede.

Ne-am adunat în micile noastre grupe în jurul camioanelor şi am început să dăm ordine. Îi auzeam pe ceilalţi cum vorbeau grupelor lor. Wayne şi Gaz scoteau din camioane raţiile pentru patrule. Le-am spus băieţilor mei.

— Dacă reuşim, o să aveţi toată încrederea pe care o vreţi şi o meritaţi. Dacă ratăm, s-ar putea să se desfiinţeze trupele paramilitare.

Am văzut în ochii lor îngrijorarea, poate că se şi vedeau înapoi la circulaţie.

Am spus în cea mai bună spaniolă de care eram în stare:

— Mergem deci să localizăm o fabrică de producere a drogurilor. Am aflat că se află cu aproximaţie într-o arie de 16 kilometri pătraţi, undeva în vest. Nu ştim încă unde este şi nici cât de mare este. Nu ştim nici măcar dacă mai e cineva acolo. Dacă o găsim, punem pe ea un CTR, aducem toate celelalte patrule şi facem împreună un plan de atac. O să avem sprijin masiv de elicoptere şi alte trupe. Dacă o găseşte altă patrulă, mergem să ne alăturăm lor şi atacăm.

Băieţii încă arătau îngrijoraţi. Operaţia urma să fie cu totul diferită de ce făceau ei de obicei. De regulă, aveai deasupra locaţiei un elicopter care huruia, iar toată treaba se termina într-o oră sau două. Iar acum mergeam într-o operaţie prelungită, care era altă mâncare de peşte.

— Altă schimbare este aceea că de data asta nu mergem cu elicopterul, o să ajungem în zonă cu maşinile şi începem să o periem. Nu vrem să ne vadă sau să afle că suntem pe acolo nimeni. De data asta, s-ar putea să găsim ceva. Ce ziceţi, o facem?

Am auzit un cor de patru da-uri însoţite de zâmbete neliniştite.

Ne-ar putea lua câteva zile să ajungem în zonă, am continuat, dar o să merite. Nu o să ne grăbim, avem hrană din belşug, ştim ce facem. N-or să existe probleme.

Le-am dat cât de multe informaţii am crezut de cuviinţă – cu o hartă la scară mică, nişte desene în mare ale zonei în mare şi apoi pe o hartă la scară mai mare pentru detalii. A trebuit să am tot timpul în minte că nu aveam de a face cu soldaţi profesionişti. Trebuia să-i pun să se aşeze şi să le spun: „înainte de a începe, vrea să meargă cineva la toaletă? Are cineva nevoie de ceva înainte să începem?” După fiecare fază a pregătirii, aveam un moment de respira şi întrebam: „Aveţi întrebări?” Trebuia să-i fac să nu le fie ruşine sa întrebe, oricât de stupide ar fi fost întrebările. Era foarte important să nu scoţi untul din ei şi nici pe alţii să nu-i laşi, taman acum când treceau la o treabă foarte serioasă.

Mai întâi le-am dat toţi factorii politici şi militari şi m-am asigurat că au înţeles cât de important este ca *ei* să facă eforturi

pentru oprirea traficului. După aceea, le-am vorbit despre teren, începând cu zona în mare – toate locaţiile cunoscute ale inamicului, vechile locuri de procesare, propriile noastre locaţii.

Încă nu aveam o ţintă, dar am vorbit despre teren, despre condiţiile climatice, cum ne aşteptam să fie, cum erau localnicii, numele tuturor oraşelor şi satelor, direcţia de curgere a principalelor râuri. Dacă se împuţea treaba şi rămâneau singuri, trebuia să ştie că dacă urmează cursul unui râu vor ajunge într-un oraş. În timp ce vorbeam, ei verificau totul pe hartă.

Am continuat cu Situaţia. Le-am spus tot ce trebuie să ştie despre inamic pentru a-şi îndeplini misiunea, inclusiv faptul că baronii locali se simţeau foarte siguri pe ei şi ar fi luptat dacă dădeam peste ei. Am descris ce arme aveau, cum erau îmbrăcaţi.

— Acum, forţele pe care ne bazăm. Încă trei patrule care or să patruleze în celelalte careuri. Le-am arătat pe harta în detaliu celelalte zone în care se patrula.

După aceea, am prezentat Misiunea.

— Misiunea este de a localiza şi de a face o recunoaştere de aproape a unei DMP în aceste careuri. Am repetat, apoi am trecut la Execuţie, pe care o împărţisem în faze.

Faza 1, infiltrarea. Mergem cu vehiculele. După cum ştiţi, îndată ce marfa este fabricată, este transportată cu vehicule sau cu avioane. De obicei, la zece-douăzeci de kilometri de fabrică este un drum. Cu maşinile e mai sigur. S-ar putea să ne ia două sau trei zile să patrulăm în zonă, dar pentru asta suntem plătiţi.

Intram într-un program dificil.

— O să avem în faţă un cercetaş, iar harta o s-o citesc eu, împreuna cu şeful de patrulă local. Dacă jungla e prea deasă, probabil că o să patrulăm ziua şi o să ne oprim noaptea. Dacă terenul ne permite să patrulăm în timpul nopţii, o s-o facem. Dar bănuiesc că tipul terenului nu ne va permite nicio mişcare noaptea.

Îi înţelegeam bine pe băieţi deja, iar ei ne înţelegeau pe noi. Aveam un respect reciproc, care se baza pe prietenie; când spuneam că vrem sa facă ceva, ne aşteptam ca ei să facă – şi chiar făceau. Nu mai puneau în discuţie ordinele noastre, pentru că aveau încredere în noi.

Dispăruseră de mult, după exemplul nostru, toate atârnăţelele

de pe Galil-urile de 7,62. Fuseseră scoase sau lipite cu bandă şi toate carabinierele acelea care bălăngăneau şi deci făceau zgomot. Fiecare om avea 4-5 metri de coardă, deci dacă traversam râuri puteau lega armele. Drept ajutor în orientare, lipisem o busolă Silva de patul armei, acoperind acul ei mare, ca să nu avem un obiect foarte luminos în plină junglă. Dacă mergeam în faţă ca cercetaş, ştiam cu aproximaţie direcţia în care voiam să merg, iar busola mi-o indica instantaneu. În calitate de comandant, cu cercetaşul în faţa mea, puteam să dau indicaţii imediate despre direcţie, dacă era nevoie.

Când le dădusem prima dată încărcătoare pentru arme, se apucaseră să le lege împreună cu bandă adezivă, pentru că aşa văzuseră în nişte filme de Oliver Stone şi li se părea mişto. I-am descurajat cât am putut de mult. Gloanţele de 7,62 sunt grele, iar un încărcător de 20 de bucăţi este un obiect mare: din poziţia culcat, unii dintre băieţi abia puteau să ridice arma, ce să mai vorbim de greutatea unui încărcător dublu.

Toţi băieţii de la Regiment aveau Browninguri de 9 mm. Restul patrulei avea nişte pistoale ciudate şi minunate. Unii aveau pistoale de cowboy, cu şase gloanţe, alţii nişte Colt-uri de 0.45. Cred că nici măcar ei nu ştiau ce or să facă cu ele.

Aveam cu noi o grămadă de explozibili din plastic ca să distrugem fabrica şi aveam şi cu ce să ardem toate câmpurile cultivate din apropiere – PE4, în principal, şi C4 american şi toate chestiile de la fir pentru detonator, detonator, până şi săbii pentru apărare.

Cum găseam ţinta, puneam pe ea un CTR. Când e vorba de recunoaştere, o fotografie e mai bună decât o mie de cuvinte, mai ales dacă trupele pe care le informezi nu vorbesc limba ta maternă. Prin urmare, căram cu noi aparate foto şi video, plus camere obscure portabile, pentru developare. Preferatul meu era un Nikon cu zoom, plus un obiectiv de 28 mm pentru infraroşii; mai aveam şi un Canon cu vizor, de asemenea cu un filtru de infraroşu pentru fotografia de noapte. Pentru CTR-uri, o cameră video este ideală; aveam cu noi un Sony cu redare. Cu ea puteam să dăm patrulelor informaţiile vizuale, ca să ştie ce caută atunci când ajung pe teren. Aparatul video avea focalizare manuală. Focalizarea automată alege întotdeauna cel mai apropiat obiect de centrul imaginii, ceea ce în junglă este

aproape întotdeauna o frunză.

Aveam şi vizoare auxiliare de noapte, fie telescopice, de buzunar, fie montate pe arme, iar tot echipamentul era asigurat etanş.

Aproape mai important decât echipamentul era ceea ce nu luasem cu noi. Toată lumea trebuia să fie curată, fără vreo documentaţie care să sară în ochi. Băieţii aveau legitimaţiile de poliţişti, dar fără adresele de acasă şi fără poze ale soţiilor sau copiilor. Cunoşteau şi ei statisticile şi aveau toţi rude, prieteni sau colegi împuşcaţi în plină stradă.

Ne-am constituit după-amiaza într-un convoi de patru camioane de vite şi am călătorit noaptea. Toţi eram tăcuţi, nimeni nu avea chef să vorbească. Îmi amintea de drumurile lungi din timpul selecţiei de până la Valea Elanului şi prin urmare am încercat să mă odihnesc cât mai bine; ştiam că următoarele săptămâni o să alerg ca un apucat.

A doua zi am trecut prin mai multe oraşe şi sate, iar drumul a devenit tot mai greu. Cu câteva ore înainte de lăsarea întunericului, am oprit ca să bem un ceai. A venit Gaz şi mi-a spus:

— Ne despărţim la vreo trei kilometri în susul drumului. Eu iau două grupuri. Pentru ale tale, ghidul e Wayne. Dacă aveţi necazuri, anunţă la radio, avem elicoptere în alertă. Nu faceţi pe zmeii, chemaţi prin radio şi scoateţi răniţii. Pe curând.

Ne-am întors la camioane. Eu eram în vehiculul lui Wayne, care mergea în faţă. Drumul era modernizat, dar plin de gropi. Suspensia se ducea văzând cu ochii şi în curând ne-am ridicat cu toţii în picioare, ca să nu mai suferim loviturile acelea la fund.

Se apropia întunericul. Vehiculul a oprit, motorul a tăcut. S-a lăsat liniştea, care a fost înlocuită de zgomotele savanei. Wayne a ieşit şi ne-a spus că acela era punctul final.

Am mers să le spun băieţilor. Arătau de parcă nu voiau să iasă, dar ştiau în acelaşi timp că treaba trebuie făcută. Iar amintirile de la Selecţie.

— Noaptea asta nu facem nimic, le-am spus. Nu trebuie decât să ajungem în zona noastră.

Am făcut totul pe îndelete. Ne-am scos raniţele, ne-am dezmorţit şi am pornit spre pădurea care se vedea la o jumătate de kilometru distanţă. Am făcut câteva sute de metri şi am auzit

motoarele pornind şi maşinile plecând. După un minut sau două era o linişte totală. M-am uitat după faruri până au dispărut în depărtare.

Puteam să-mi aud respiraţia. Avusesem douăzeci şi patru de ore de inactivitate totală, iar acum începeam să mă simt mai întremat.

Era foarte cald şi umed. Noaptea era plină de zgomotele junglei, deşi eram încă în savană. Auzeam greierii. Bătea şi o briză uşoară. Cei câţiva nori de pe cer nu reuşeau să ne împiedice să vedem stelele.

Mă simţeam foarte bine. Aveam din belşug apă şi mâncare şi urma să punem capul jos tot restul nopţii. Eu abia aşteptam să mă văd în hamac pentru câteva ore.

Pentru că nu eram într-un pericol imediat, am permis băieţilor să înceapă ziua cu un ceai şi nişte mâncare caldă.

Unul dintre băieţii din patrulă se numea Rodriguez. Avea douăzeci şi doi de ani, era înalt, oacheş şi puţin cam efeminat. Avea nişte gene nefiresc de lungi, trăsături fine dar ferme, mâini de pianist şi unghii imaculate. Vorbea cu un ton liniştit şi părea să se scuze pentru tot ce făcea. Dar îşi făcea treaba foarte bine şi l-am numit cercetaş.

I-am spus:

— Vreau să te ocupi de treaba asta, Rodriguez. O să pornim la drum, iar peste vreo oră ne oprim să bem ceva. Ţine ochii deschişi şi orientează-te – nu vrem să ne rătăcim. Ai înţeles? Ne bazăm pe tine!

— *Si,* a zâmbit el. *Si,* iertaţi-mă, nicio problemă.

Cercetaşul se ţinea destul de departe de noi ca să ne poată avertiza din vreme de pericole, dar destul de aproape ca să-i pot face semne de direcţionare. El dicta mişcările patrulei – dacă el spunea să stăm, ne opream. Dacă încremenea, şi eu încremeneam şi toată lumea făcea la fel. El constituia ochii noştri trimişi înainte.

Cam după o oră, Rodriguez s-a oprit într-o adâncitură de sub un copac mare. Ne-am aşezat jos şi am băut un ceai. Deasupra noastră ciripeau prin crengi păsările. Vorbeam în şoaptă.

— Asta e ultima oprire de ceai, am spus. Aveţi grijă să nu spuneţi nimănui că v-am lăsat.

Erau foarte încântaţi la gândul că aveam micul nostru secret.

M-am uitat la ei şi am zis:

— Gata, pornim şi facem treaba – nimeni să nu-mi facă vreo figură. Aveţi ceva de spus?

— Nu, nicio problemă.

Rodriguez voia să fie iar cercetaş, aşa că l-am lăsat. În mod normal, cercetaşul se schimbă cam la două ore, pentru că e o activitate foarte stresantă. Dacă îţi tăiai cale prin vegetaţie făceai zgomote şi lăsai semne. Cercetaşul trebuia să dea la o parte vegetaţia pe măsură ce avansa. În acelaşi timp, trebuia să fie cu ochii şi urechile în patru după orice zgomot şi mişcare, sau orice semn că pe acolo fusese mişcare. Putea să fie un semn pe pământ, cum ar fi urma în noroi, sau un semn pe sus, cum ar fi franzele întoarse. O frunză mare de arbore de cauciuc, sau de ferigă, nu se întoarce în mod natural spre pământ, iar după un timp se întoarce iar spre soare; asta înseamnă că cineva a întors-o, recent.

Cercetaşul se uita şi după capcane pentru animale. Indigenii lăsau semne pe lângă capcane, ca să se ştie, iar noi nu voiam să ne trezim că atârnăm de vreun copac cu capul în jos. De asemenea, cercetaşul trebuia să se uite şi după orice semn de DMP: de pildă o grămadă de urme care duc în aceeaşi direcţie, sau zgomot, sau un miros. Dacă zărea oameni, nu-i aborda; obiectivul este să-i eviţi, să vezi unde merg şi să-i urmăreşti.

Ne-a luat aproape o jumătate de zi să ajungem în zona careurilor noastre. Eram deja cu toţii uzi de transpiraţie. Nu plouase şi speram că, dacă o să plouă, o să plouă înainte de lăsarea întunericului, ca să nu fim nevoiţi să ne descurcăm noaptea cu găleţi de apă pe cap. Apoi am început rutina de căutare, care depindea de teren. În unele situaţii măturam zona paralel cu laturile careului, în altele ocoleam obiectele proeminente. Cam o dată la o oră aveam cinci minute de pauză. Asta ne permitea să ne băgăm cămăşile ca lumea, să ne tragem pantalonii, să bem apă, să ne umplem bidoanele. De câte ori întâlneam un izvor, făceam plinul; dacă bidoanele erau pline, beam cât puteam de mult. Unii dintre băieţi puneau praf de lămâie în unul din bidoane, iar în celălalt lăsau apă chioară. Eu preferam să am în ambele apă chioară.

Prima după-amiază băieţii au fost foarte entuziaşti, dar apoi oboseala a început să-şi ceară drepturile – oboseala mentală a

căutării permanente de semne şi oboseala fizică a cărării raniţei prin căldură. Băieţii erau solicitaţi destul de mult.

Cu circa o oră înainte de lăsarea întunericului, a venit vremea să căutăm un loc pentru LUP, dar mai întâi trebuia să ne uităm în urmă, să vedem dacă nu ne-a urmărit careva. Cercetaş era Gonzalo – „Gonz”. I-am dat semnalul de oprire şi am mers până la el.

— Căutăm un LUP, i-am şoptit la ureche.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet larg. Avea dinţi mari, ca pietrele de moară, cu negreală între ei de la mestecatul tutunului.

I-am spus să mă urmeze şi i-am arătat direcţia spate.

Gonz avea douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani. Avea o faţă foarte proaspătă, de adolescent, şi zâmbea tot timpul. Nu-mi dădeam seama dacă era prost sau pur şi simplu fericit. Era un zâmbet uşor viclean; nu ştiai niciodată ce are în minte, dar speram că mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Am făcut un ocol faţă de traseul nostru şi am pus un sistem de alertă pe propriile urme, pentru că oricât de prudent ai înainta în junglă, tot laşi urme. Apoi, liniştiţi pe partea asta, am mers cu Gonzalo să găsim un LUP, în timp ce ceilalţi trei ne-au aşteptat cu raniţele. Locul ideal nu era neapărat unul uşor de apărat; criteriul principal era ascunderea.

Toată lumea ştia ce se întâmplă şi era fericită la gândul că o să îşi pună capul jos.

Ajunşi acolo, am scos raniţele şi ne-am dispus în dispozitiv de apărare concentric, stând în picioare până la căderea nopţii. Dar primul lucra a fost să ne punem o doză serioasă de smac de ţânţari. Peste tot în jurul meu auzeam bâzâitul insectelor. Când stai liniştit în junglă, poţi vedea şi auzi mai multe lucruri decât ai fi crezut că ar putea exista în jurul tău. Crezi că te poţi mişca nevăzut, dar sălbăticiunile te-au luat la ochi şi până să ajungi tu acolo s-au topit de mult. Acum, stând acolo liniştit, nefăcând nimic, puteam să aud tot ce se petrece în jurul meu. Dacă nu erau ţânţarii, ar fi fost minunat, parcă erai îmbrăţişat de junglă.

Cât mai era lumină, ne-am pus hamacele şi prelatele. Nu era nevoie de cuvinte; toată lumea ştia ce are de făcut şi o făcea când îi venea rândul. În timp ce doi se aranjau/ceilalţi trei stăteau şi ascultau.

Mi-am pus echipamentul uscat şi am intrat în hamac; am

adormit în bâzâiturile şi fâşâitul pădurii şi în ploaia care a venit pe la miezul nopţii.

Cu cam o oră înainte de apariţia luminii, ne-am împachetat echipamentul. Iarăşi, nu era nevoie de cuvinte; făceam totul pe îndelete, ca să evităm zgomotele. Am plecat îndată ce a fost destulă lumină ca să ne putem orienta.

Am patrulat cam două ore, apoi ne-am oprit ca să facem verificarea poziţiei cu FOB-ul. În asemenea pauze dai poziţia ta, a inamicului, activitatea pe care ai văzut-o, propria activitate, plus intenţiile de viitor. În cazul nostru, acestea se rezumau la „continuăm patrularea”. Apoi, la cartierul general, indivizii ne însemnau pe hartă. Dacă se împuţea treaba mai târziu, măcar ştiau unde fusesem la ora 08:00.

Băieţii stăteau şi mâncau zahăr şi carne la conserve.

Următoarele câteva zile asta a fost rutina: deplasarea, schimbarea cercetaşilor, verificarea poziţiei.

O dată sau de două ori ne-am rătăcit. Ne-am oprit, am părăsit poteca, am stabilit o apărare arici şi am întins harta.

— Unde eram ultima dată când ai ştiut sigur unde te afli? l-am întrebat pe Gonz.

Am ieşit din necaz metodic. Nu avea rost să ne învârtim ca muştele fără cap, căutând fantome. Am trimis doi băieţi în recunoaştere ca să spună dacă în 500 de metri se găseşte vreun reper important. Speram să vină şi să raporteze:

— Da, e un râu care curge de la stânga la dreapta.

Cu cea de-a treia ocazie, i-am trimis pe Gonz şi pe Unul-din-Cei-Trei-José într-o patrulă de recunoaştere.

— Nu mergeţi mai mult de 400 de metri. Ar trebui să ne aflăm pe cel mai înalt punct. Voi veţi cobori. Ar trebui să nu vedeţi altă înălţime. Dacă vedeţi, avem *una problema.* Şi ar trebui să vedeţi şi un râu care curge de la stânga la dreapta, la cam încă trei sute de metri.

Au plecat; Gonz avea pe faţă unul din zâmbetele lui mari. Au revenit mult mai repede decât ne aşteptam, iar zâmbetul lui Gonz dispăruse.

Gonz şi-a apropiat gura de urechea mea şi mi-a spus:

— E ceva acolo. Suntem în cel mai înalt loc, dar înainte se mişcă ceva. Am auzit sunete de metal şi ceva strigăte.

I-am strâns pe toţi şi am spus:

— Acolo se află ceva. Nu ştim ce este. O să ne apropiem cât putem de mult. Gonz ne duce până unde a auzit zgomotele, apoi ne oprim şi hotărâm acolo ce facem. E gata toată lumea? Nu vă grăbiţi, nu e cazul să vă bată prea tare inima.

Toată lumea a început să se pregătească. Am coborât dealul foarte, foarte încet. Aveam pe Gonz în faţă şi pe ceilalţi în spate. Nu auzeam nimic.

Gonz s-a oprit şi a arătat în faţă cu degetul.

I-am făcut semn să vină cu mine. Ceilalţi au rămas să aştepte lângă raniţe.

— Dacă apar probleme, o să auziţi curând. Dacă nu ne întoarcem până la venirea nopţii, aşteptaţi până mâine la prânz, apoi ocoliţi zona cu zgomote, ajungeţi la râu şi faceţi la dreapta până daţi de şosea. Noi o să ne descurcăm. Lăsaţi-ne raniţele unde sunt.

Ne-am strecurat prin vegetaţie, cu nimic altceva decât armele şi echipamentul individual. Mergeam doar atât de departe cât să putem confirma; nu are niciun rost să sari în sus de bucurie, pe baza unei priviri aruncate în fugă.

Mergeam cu viteză de melc prin junglă, în urma lui Gonzalo. Ochii mei aruncau priviri peste tot în jur. El se uita în faţă, concentrându-se să-şi amintească unde auzise zgomotul. Din când în când se uita înapoi, pentru puţină siguranţă; nu mai zâmbea.

Pe la 200 de metri de locul unde lăsasem raniţele, s-a oprit şi şi-a ridicat mâna. M-am oprit. Acum, fiind consilier tehnic şi nimic altceva, trebuia să-l ajut să facă un CTR, dar trebuia să fiu sigur că treaba este bine făcută. I-am făcut semn să stea unde este şi să mă acopere şi că mă duc să arunc o privire.

M-am întins pe burtă şi m-am târât foarte încet. Făceam trei-patru târâturi, apoi mă opream să ascult, apoi mă târâm din nou. După douăzeci de minute, nu îmi venea să cred ce văd.

Priveam printr-o perdea de vegetaţie scundă, groasă de doi metri. Era un luminiş mare, care conţinea un adevărat complex industrial în miniatură. Am văzut trei sau patru clădiri. Una era lungă şi joasă, caracteristica DMP-urilor. Acolo era probabil întinsă pe mese lungi pasta de coca. Celelalte două clădiri aveau tot un nivel, dar erau mai înalte. Aveau acoperişuri din tablă

ondulată şi încercaseră să le camufleze cu frunze şi crengi.

Am auzit o voce sud-americană strigând o întrebare. Răspunsul, în spaniolă, era uşor atenuat de sunetul unui generator, dar avea un accent puternic, aproape de africaans.

Am văzut un tip mai bătrân mergând printre două clădiri. Nu era înarmat.

Am stat acolo cam o jumătate de oră, privind şi ascultând activitatea, nevenindu-mi să cred că avusesem atâta baftă. Era prima fabrică de prelucrare pe care o vedeam în funcţiune; nu voiam să dau rasol. Nu puteam să văd prea multe din punctul acela, dar am mai auzit câţiva oameni şi nişte uşi trântite. Ţânţarii se înnebuneau după situaţia prezentă. Puteau să-mi aterizeze pe faţă şi să sugă din mine secunde lungi, până să ajungă mâna mea la ei şi să-i gonească. Nu voiam să schimb poziţia şi nici să mă ridic în genunchi, ca să văd mai bine. Nu aveam nevoie, în acest stadiu; eram fericit că era într-adevăr o DMP.

M-am târât înapoi până la Gonz. I-am pus gura la ureche şi i-am spus: „Bingo!”

Mi-a arătat pietrele lui de moară înnegrite, dar ştiam că gândeşte: „Drace, am găsit o…”

Ne-am întors la restul patrulei. I-am strâns pe toţi şi le-am spus:

— Am găsit-o, e chiar aici.

Le-am spus exact ce văzusem şi auzisem. Plutea în aer ceva neîncredere, amestecată cu fericire şi ceva nelinişte. Trebuia să-i scot din starea asta.

Ne-am deplasat mai departe de zonă, ca să evităm orice risc să fim descoperiţi.

— Mâine în zori, merg cu Unul-din-Cei-Trei-José. Ceilalţi trei, staţi să păziţi echipamentul la RV-ul final, care este unde am stat ultima dată cu raniţele. Asta ar putea să ia nişte zile. Staţi acolo două zile, dacă nu ne întoarcem. În dimineaţa zilei a treia, dacă nu suntem aici, mergeţi la râu, faceţi dreapta şi mergeţi la râu. Dacă auziţi focuri, veniţi şi ne ajutaţi. Aţi priceput?

Cel de-al patrulea membru al patrulei, poreclit El Niño, avea cam nouăsprezece ani. Avea cam 1,70 înălţime şi avea un corp slăbănog, osos. Îi era foarte greu să se uite la cineva când vorbea, uitându-se deasupra acestuia, sau pe lângă; poate era

conştient de jungla de coşuri de pe faţa lui. Nu avea nicio idee despre ce se întâmplă. Întotdeauna evitam să-i dau ceva de făcut. Era un tip de treabă, dar nu avea deloc experienţă şi era înspăimântat. Totuşi, încerca să se dea şi el cocoş, ca şi ceilalţi. Ar fi preferat să fie mai degrabă acasă la mama, decât să facă toate rahaturile astea. Arăta foarte speriat, dar era fericit că face parte din grupul care aştepta la RV-ul final.

— Nu puneţi prelate la RV-ul final, le-am spus. Tot ce vreau de la voi e să staţi cu raniţele alea. O să fie o zi foarte lungă, poate chiar două. Asiguraţi-vă că echipamentul e în regulă şi ţineţi urechile ciulite pentru noi.

Am scos radioul şi am trimis un raport de locaţie la cartierul general. Eram grăbit, pentru că voiam să mă întorc până seara. Le-am spus ce am văzut şi ce am găsit.

— Dacă nu primesc alte ordine, pun acolo un CTR, mâine.

Ştiam că la cartierul general al escadronului urma să se decidă dacă să li se spună celorlalte patrule la următorul raport de locaţie, sau să se aştepte până la o confirmare a ţintei. Dacă le spuneau celorlalţi să se oprească şi să aştepte, ar fi pierdut timpul. Dar nu era treaba noastră: noi planificam şi pregăteam CTR-ul.

Eu plecam cu Unul-din-Cei-Trei-José; ceilalţi trei păzeau echipamentul la RV-ul final. Am dat mai multe ordine, care să acopere mai toate eventualităţile: cum ajungem acolo, ce facem acolo, ce facem dacă inamicul deschide focul. Ce facem dacă grupul de la RV-ul final avea un contact? Câtă vreme păstram RV-ul, înainte să-l schimbăm cu altul? Ce făceam dacă aveam un contact şi unul din noi era prins?

Am făcut planurile şi pregătirea acolo unde ne aflam, apoi urma să ne deplasăm până la RV-ul final, care avea să fie tabăra de pornire a echipei de doi oameni de la CTR. Un CTR înseamnă o zi sau două, funcţie de ce se putea vedea şi de unde. Trebuia să fiu sigur că oricine pleca pe timpul zilei se întorcea cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Puteam apoi să ne deplasăm la un alt LUP. La RV-ul final nu se puneau prelatele; băieţii trebuia să pună nişte proptele, să stea cu spatele pe raniţe, cu echipamentul individual pe ei, iar apoi să facă pe rând de pază, în timp ce alţii îşi puneau capul jos. Nu erau veşti prea bune pentru ei.

Am început să-i dăscălesc în rafale. În teorie, patrula ar fi trebuit să facă CTR-ul şi să dirijeze orice atac, dar aveam oarece şansă doar dacă o făceam ca la carte.

Eram cam la 500 de metri de DMP şi aveam să stăm acolo în timpul nopţii. Ne-am scos prelatele şi hamacurile şi ne-am aranjat. Unul-din-Cei-Trei-José nu a închis ochii, garantez. S-a frământat şi s-a întors toată noaptea, evident gândindu-se la ce urma să se întâmple a doua zi. Ceilalţi erau mai liniştiţi; arătau aproape pierduţi şi erau retraşi; parcă voiau să vină lumea întreagă să-i ajute.

Eu însumi eram cam gânditor. Nu ştiam la ce să mă aştept; nu ştiam decât că dacă ăia pun mâna pe noi eram adânc de tot în rahat. Stăteam întins, acoperit cu crema de camuflaj şi cu smac de ţânţari şi mă gândeam la Kate. Am încercat să calculez diferenţa de oră şi să-mi închipui ce făcea ea la ora aceea. Bănuiam că-şi terminase micul dejun şi era gata să meargă la grădiniţă. Voiam să termin cât mai repede treaba aici, ca să mă pot întoarce în oraş şi să merg la plajă cu foştii membri ai Escadronului G. Ştiam că după aceea aveam să mă întorc iar în junglă.

— O să luăm cu noi un minimum de echipament, i-am spus Unuia-din-Cei-Trei-José în zori. În principiu, doar echipamentul individual, plus camerele foto şi video şi un pistol şi o armă de fiecare.

Ne luase o grămadă de timp să ne asigurăm că echipamentul nu străluceşte; îl înnegrisem cu vopsea din spray.

Apoi ne-am camuflat şi pe noi înşine. Pielea este o suprafaţă reflectorizantă, orice ai fi – negru, asiatic, sau european. Când soarele străluceşte, şi pielea ta străluceşte. La începutul patrulei în junglă, îţi este greu să păstrezi crema de camuflaj, din cauza transpiraţiei. Dar după câteva zile, când începe să-ţi crească părul de pe faţă, se adună în barbă şi rămâne şi în cutele frunţii.

Nu-i aşa simplu să te vopseşti ca un indian care porneşte la război. Am dat peste tot, pe faţă, pe urechi, în spatele urechilor, pe gât şi la ceafă, în spatele gulerului, pe piept, pe mâini şi pe încheieturile lor. Îmi lăsasem mânecile în jos, ca să mă feresc de neplăcerile junglei în timp ce mă târâm, dar le-am tras mai mult spre încheieturi, pentru că în timpul mişcării camuflajul de pe mâini mi se ducea.

Modul în care se face cremuirea asta trădează întotdeauna soldatul profesionist. Nu e nevoie de toate culorile acelea magice – verde închis, maro, verde deschis – toate în cele mai ciudate modele şi forme. Nu era pentru camuflaj ce făceam, era împotriva strălucirii. Şi pentru netezirea ridurilor.

Ne-am verificat unul pe altul. L-am cercetat pe Unul-din-Cei-Trei-José, iar el m-a verificat pe mine.

— Totul e în regulă? l-am întrebat.

— Este O.K., a spus el, zâmbind nervos.

Am plecat cu toţii spre RV-ul final pe la 07:00. Cercetaş era Rodriguez. De data asta chiar că nu se grăbea. Se oprea la fiecare cinci minute, privind şi ascultând. Eu mă gândeam la multe lucruri: la CTR; la Unul-din-Cei-Trei-José – ştiam că o să dea înapoi şi că o să trebuiască să fac singur toată treaba – şi la ce se întâmpla dacă unul din noi doi era prins. Am hotărât că nu o să fiu prins şi cu asta basta.

După două ore foarte prudente am ajuns la RV-ul final, ne-am scos raniţele, am stat pe ele şi am aşteptat ca toată lumea să se liniştească şi să îşi tragă sufletul. Am luat din raniţă echipamentul foto, deja băgat într-un săculeţ. Am verificat iar tot echipamentul nostru, ca să ne asigurăm că totul era bine legat şi că nu o să bălăngăne nimic. De asemenea, m-am asigurat că Unul-din-Cei-Trei-José ştie unde este trusa de prim ajutor. M-am uitat pe furiş la uniforma lui, ca să mă asigur că toţi nasturii erau la locul lor şi că nu lua cu el nimic inutil.

— Ne aflăm la RV-ul final, am spus. Am confirmat patrula şi RV-urile de urgenţă şi toate direcţiile – direcţia în care plecam, direcţia din care veneam – plus timpul la care ne întorceam. Era timpul să plecăm.

M-am uitat la Unul-din-Cei-Trei-José. Ştiam că dacă sunt prins vor da vina pe mine; era foarte probabil ca eu să fiu ţinut ostatec pentru o răscumpărare. Dar pentru el lucrurile erau mult mai urâte şi transpira cu găleata. Poliţiştii erau omorâţi pe capete. Zeci dintre ei mureau înainte de a-şi termina pregătirea. Cartelurile nu economiseau eforturile şi banii când era vorba de represalii. Dacă un membru al poliţiei era prins, ştia că îl aşteaptă o moarte garantat, lentă şi chinuitoare. Mulţi din ei erau găsiţi la margine de drum, după o zi nu foarte distractivă cu un joagăr sau nişte ciocane.

Rodriguez a insistat să trec prin toate detaliile încă o dată.

— Stăm aici două zile? A treia zi mergem la râu? Aşa e? Iertaţi-mă că întreb.

Pregătisem misiunea în aşa fel încât să simtă cât de importanţi sunt ei. M-am apropiat de Unul-din-Cei-Trei-José şi i-am şoptit la ureche:

— Tu eşti Numărul Unu, cel mai bun. Speram să-l fac să nu mai respire aşa sacadat. A încercat să zâmbească mândru, dar a ieşit mai mult o strâmbătură.

Ne mişcam foarte încet; nu era nicio grabă. Era foarte cald şi umed, smacul de ţânţari îmi intra în ochi. Picioarele şi bocancii îmi erau fleaşcă.

CTR-urile din junglă sunt locuri înspăimântătoare. Trebuie să stai chiar în coasta ţintei; dacă nu vedeai ce voiai în perimetru, trebuia să te apropii mai mult şi mai mult, până ce vedeai. Jumătate de informaţie nu are nicio valoare; asta însemna că ai venit degeaba.

Când mă gândeam la CTR-uri, întotdeauna mi le imaginam ca pe maşinile acelea cu baterii şi rotiţă, care merg până întâlnesc un obstacol. Întorc şi vin din nou, până ce se lovesc iarăşi. Noi făceam la fel. Mai întâi ocoleam toată tabăra, căutând toate căile de intrare şi ieşire şi toate indiciile unui sistem de securitate. Dacă vedeam oameni de pază, notam armele pe care le aveau şi cum erau îmbrăcaţi. Erau crispaţi, sau nonşalanţi şi naturali? Erau tineri sau bătrâni?

Care erau cele mai folosite căi de intrare şi ieşire? Aveau urme proaspete? Puteam să deducem din indicii câţi oameni trecuseră pe acolo?

Ce fel de sunete se auzeau? Pe unde ne puteam infiltra în tabără? Era sârmă ghimpată? Sau gard cu ţepi? Sau nu aveau nimic?

Este într-o mică vale camuflată? Câţi oameni sunt în tabără? Au mijloace de comunicaţie? Se văd antene? Au vehicule, poate aeronave?

Ce susţinere au? Există locuri în care putem descoperi grupuri de susţinere armată? Există locuri în care să punem un OP? – poate că nu ne hotărâm să atacăm acum, ci doar să punem un OP pentru câteva săptămâni. De unde ar fi mai bine să dăm atacul? Pe unde să aducem oamenii? Care sunt zonele de

prelucrare? Unde sunt locuinţele? Toate aceste întrebări trebuia să capete răspunsuri din poziţia culcat pe burtă în care mă aflam, la cam zece metri de ţintă.

Am mers până la vreo 15 metri de capătul taberei şi ne-am oprit. Foarte încet, mi-am scos harnaşamentul cu echipamentul personal. I-am dat arma mea Unuia-din-Cei-Trei-José, apoi i-am arătat cu degetul să stea pe loc. Am făcut cu degetele semnul de mers ca să-i arăt că mă mai apropiam ca să arunc un ochi. Am pus camera la spate, m-am culcat pe burtă şi am început să mă târăsc spre marginea luminişului.

Duduia un generator. Se auzeau frânturi de conversaţie şi sunetul unui radio, era muzică de nai. Când uşile se deschideau şi se închideau, muzica se auzea mai tare, iar apoi mai încet.

Gâfâiam din greu. Târâtul e o activitate dificilă. Mi-am desfăcut catarama de la centură şi am început să mă târăsc pe burtă ca o pisică. Aveam asupra mea numai pistolul. M-am furişat ca o pisică spre perimetru. Mi-am depărtat braţele, m-am sprijinit în coate şi am început să înaintez împins de vârfurile de la degetele picioarelor. Mă mişcăm prin vegetaţia joasă cu câte cincisprezece centimetri o dată. M-am oprit, am ridicat capul din mizeria de pe solul junglei, am privit şi am ascultat. Îmi auzeam respiraţia şi era de o suta de ori mai tare decât tot ce era în jur. Frunzele foşneau mult mai tare decât în mod normal; totul era amplificat în mintea mea de zece ori. Mi-am iţit din nou capul. Mi-a luat o oră ca să fac douăzeci de metri. Ne aflam exact pe ţintă şi cea mai mică mişcare ne-ar fi trădat. Dacă unul din paznici vedea mişcare, fie şi numai cu coada ochiului, s-ar fi îndreptat instinctiv în direcţia ei. Mă opream, mă uitam, mă mişcăm mai departe, uitându-mă permanent după declanşatoare de alarmă – puteau să fie fire, plăcuţe cu senzori, fascicule de raze infraroşii, sau cine-ştie-ce dispozitiv mai complicat, bazat pe cutii goale de conserve. Eram chiar pe ţintă. Acum era momentul, dacă nu eram împiedicat, să fac poze ale persoanelor din tabără – mai ales ale europenilor şi americanilor. Dacă nu reuşeam să-i prindem, măcar aveam un fel de dovadă a amestecului străinilor, pe care le putea folosi poliţia.

Soarele era foarte strălucitor, ceea ce mă ajuta să văd mai bine, iar pe ei îi împiedica să mă vadă în lucirile pădurii. Puteam să văd câteva clădiri, fiecare cam de zece metri pe şapte. Erau

făcute din scânduri puse vertical şi cu acoperişuri de tablă ondulată şi aveau un fel de camuflaj din frunze crengi şi plante agăţătoare. Tablele îşi pierduseră din strălucire şi începuseră să ruginească, arătând că tabăra era destul de veche. Unele dintre scânduri aveau spaţii între ele, altele erau strâns asamblate. Toate clădirile aveau ferestre, acoperite cu plasă de ţânţari. Uşile erau duble, una interioară de lemn, alta cu plasă de ţânţari, o măsură de protecţie care părea stranie aici, în junglă.

Erau sunete intermitente – muzică, ceva bubuituri metalice, nişte strigăte – arătând că nu erau prea mulţi oameni. Am tras foarte încet aparatul de la spate. Dacă atacam locul, oamenii trebuia să aibă o idee clară despre aspectul taberei. Speram că vor fi doar primele din multele fotografii pe care urma să le fac.

Am tras aparatul peste cap. Cel mai mare pericol este reflectarea soarelui în lentile, aşa că tot aparatul era înfăşurat într-o plasă deasă. Nu era nicio problemă; fotografiile ieşeau oricum. Am pus aparatul jos pe pământ, am luat cadrul şi am apăsat uşor pe buton. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat să mişc cu degetul mare avansul filmului; era înţepenit. Nu aveam timp să rezolv problema pe loc, aşa că am pus aparatul lângă mine şi am rămas pe loc, continuând să mă uit. Era o chestie tare neplăcută. Mă blestemam ca nu luasem camera video cu mine; voiam să economisesc bateriile pentru eventualele OP-uri pe care urma să le instalăm.

Stăteam nemişcat, priveam şi ascultam. Se vedeau patru clădiri principale. La stânga era o clădire lungă şi joasă. Am presupus că era chiar fabrica. La dreapta erau alte două. Una era categoric clădirea administrativă, plus bucătăria. S-a deschis uşa şi a ieşit un tip bătrâior, de vreo cincizeci sau şaizeci de ani, cu un tricou de fotbal pe el, cu şort şi cu pantofi de sport de cauciuc şi cu un chiştoc în gură. Căra o stivă de oale şi farfurii, pe care le-a lăsat la pământ. Erau peste tot mici grămăjoare cu resturi de mâncare, împrăştiate în jurul uşii.

Era şi un generator care funcţiona. Zgomotul lui părea să vină de dincolo de bucătărie. Auzeam tot felul de strigăte răzleţe, dar de văzut nu îl văzusem decât pe bătrânel. Voiam să ştiu cum era protecţia, câţi erau, ce arme aveau.

După vreo oră, am luat-o înapoi. Fie că era prea de dimineaţă, fie că nu se întâmplau prea multe pe acolo, nu ştiam. M-am

retras până ce am ajuns la Unul-din-Cei-Trei-José. Stătea acolo şi rânjea. Am luat aparatul foto şi am făcut semnul de gât tăiat. Am pus echipamentul individual, am arătat spre el cu degetul şi i-am arătat încotro mergeam, adică în sens invers acelor de ceasornic.

Ne-a luat cam douăzeci de minute să facem 30 de metri ca sa fim iarăşi la capătul taberei. Am oprit, i-am semnalat lui Unul-din-Cei-Trei-José să stea pe loc şi am pornit ca melcul mai departe. De data asta, eram cu faţa spre locuinţe şi aproape imediat am văzut un tip alb. Era mititel, cam 1,65, patruzeci şi ceva de ani, tocmai aruncând un borcan cu apă. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi, bocanci şi ochelari de soare negri. Avea braţele puternic bronzate, până la locul unde ajunsese mâneca tricoului şi avea în jurul gâtului un inel alb strălucitor. Nu era ras şi arăta într-o stare de plâns. Şi-a pus o ţigară în gură şi a aprins-o, apoi a intrat în clădire. Eram mulţumit, cel puţin un european. Voiam să nu se fi stricat aparatul foto şi ştiam că Gaz o să mă facă albie de porci.

Am mai stat încă patruzeci şi cinci de minute şi au mai apărut doi glumeţi. Unul avea un G3 automatic, tip vechi, cu pat nerabatabil şi ţeavă mai lunga. Celălalt nu era înarmat. S-au deplasat de la locuinţe spre clădirea de procesare, pe care eu nu o puteam vedea. Erau foarte liniştiţi, fumau, vorbeau şi râdeau, evident foarte încrezători.

Asta însemna trei, pe lângă bătrânelul de la bucătărie. Am stat pe loc. Nu am făcut nici măcar gestul de a alunga ţânţarii care aterizau pe faţa mea. Ţineam capul jos şi mă uitam şi ascultam, încercând să prind orice amănunt.

Capul începea să mi se umple cu umflături, dar mai aveam până să renunţ. Stăteam acolo întins, cu mâinile în faţă, cu bărbia proptită în palme.

Ca să aud mai bine, am deschis gura, ca să nu mă tulbure zgomotele propriului înghiţit.

Am încercat să-mi fac o imagine mentală a locului. Aveam doar 20 la sută din informaţie pentru moment şi îmi trebuia cât mai multă.

Acum puteam să văd generatorul. Era între două clădiri. Vedeam şi antene pe acoperişuri. Era şi o „farfurie” pentru satelit, poate pentru televizoare, poate pentru comunicaţii. De asemenea, era şi o antenă normală, tip băţ.

Se auzea muzică şi zgomotele obişnuite ale zilei. Erau zgomote de veselă şi râsete de oameni. Se auzeau doi care vorbeau în limba lor, poate olandeză, poate flamandă – nu eram un expert. Nici nu îmi păsa prea tare; tot ce ştiam era ca în tabără se aflau europeni.

Începusem să înţeleg cu adevărat, puteam să-mi închipui întreaga tabără, cum erau uşile, în ce parte se deschideau. Era o construcţie bunicică şi era destul de veche. Potecile pe care mergeau erau bine bătătorite.

A început o mişcare care arăta că se întâmplă ceva. Din direcţia fabricii am auzit cum porneşte alt generator. Am hotărât să mai stau o jumătate de ora. A ieşit europeanul, care acum purta un tricou jegos şi a pornit fără grabă spre fabrică. Apoi au mai ieşit doi. Nu vorbeau, dar erau albi. Unul se scarpină în cap, fiind evident proaspăt trezit. Şi el avea patruzeci şi ceva de ani, dar era mult mai înalt decât ceilalţi. Purta pantaloni militari americani şi un tricou murdar cu o faţă zâmbitoare pe el. Părul îi era lung şi blond închis, şi era ud sau unsuros. Celălalt mergea cu doi paşi în faţă şi trăgea dintr-o ţigară. Avea în jur de treizeci de ani şi arăta mult mai spălat. Purta cu el o servietă de piele. Se punea ceva la cale.

Acum ştiam sigur că există cel puţin şase oameni în tabără, dar în locuinţe erau alţi oameni, iar eu aveam nevoie să ştiu câţi. Până acum, văzusem un G3; aveam mare nevoie să ştiu şi câte arme erau.

Am aşteptat încă o jumătate de oră, dar nu s-a întâmplat nimic. Se auzea în continuare muzica şi sunetele scoase de bucătarul care îşi arunca resturile, dar de partea asta nu se mai întâmpla nimic; totul se întâmpla de partea cealaltă. M-am târât de-a-ndărătelea. Unul-din-Cei-Trei-José a fost foarte fericit să mă vadă din nou; i se părea că stă acolo de multe ore, iar mintea lui nu voia să înţeleagă de ce. I-am făcut iar semn să stea liniştit şi nemişcat.

M-am mai mişcat ca melcul câţiva metri, urmând linia aproximativă a marginii taberei. Mă mişcăm în mâini şi genunchi, încercând să găsesc un alt punct în care să mă mut. Nu puteam vedea tabăra, dar o puteam auzi. Acum mă apropiam de râu, care era râul pe care băieţii îl căutaseră când au fost în recunoaştere. Am mers între tabără şi apă şi am descoperit nişte

urme bine conturate de cauciucuri. Aveau deci maşină? M-am decis să urmăresc amprentele lăsate de cauciucuri până la râu. La râu se aflau două Gemini de cauciuc cu borduri late. Erau urcate pe mal şi ascunse în vegetaţie. Încă nu puteam să văd de unde vin urmele de cauciucuri. Probabil că era ceva cărat cu barca şi apoi folosit pentru transportul local.

Acum voiam să trec de partea cealaltă a DMP, ca să văd ce se întâmpla şi câţi oameni erau băgaţi în afacere. Evident, nu erau prea mulţi, pentru ca nu erau destule locuinţe. M-am întors şi i-am spus la ureche Unuia-din-Cei-Trei-José:

— Mergem în partea cealaltă. A dat din cap, s-a întors şi am pornit-o încet.

La fiecare zgomot se oprea şi asculta. Îndată ce acesta înceta, ne continuam drumul, ţinându-ne destul de departe de tabără ca să nu fim descoperiţi, dar destul de aproape ca să auzim ce se întâmplă.

Când am ajuns în dreptul părţii opuse, m-am oprit, mi-am dat jos echipamentul individual şi am început iar să mă târăsc. Era o activitate destul de intensă. Nu m-am obosit să mă uit chiar atunci; treaba mea era să ma apropii mai întâi cât puteam de mult. Dar îndată ce am putut să aud limpede ce se întâmplă m-am oprit şi am ascultat.

Se părea că lucrurile erau pe cale să dea peste mal în ceea ce **eu** bănuiam a fi fabrica propriu-zisă. M-am apropiat mai mult şi am văzut clădirea, care avea cam două treimi din înălţimea celorlalte. Era de fapt un şopron mai lung, acoperit cu un acoperiş susţinut de stâlpi şi pereţi care ocupau doar o treime din suprafaţă. Am putut vedea oameni lucrând în umbră. Nu era o activitate foarte intensă, dar sigur mai erau nişte generatoare în funcţiune. Acum vedeam şi aerul cald care se ridica din câmpul deschis.

La stânga şopronului de procesare mai era o clădire. Am ghicit că era un fel de magazie. De aceeaşi parte, am văzut un triciclu cu troliu.

Am mai aşteptat zece minute, am tras aer adânc în piept şi m-am apropiat şi mai mult. Se făcuse cumplit de cald. Soarele era la zenit şi eu eram chiar la marginea zonei neacoperite de bolta junglei. Simţeam căldura pe ceafă şi pe cămaşă. Eram puţin îngrijorat, pentru că dacă începeau să se usuce lucrurile de pe

mine, puteau să vadă aburii.

Începusem să put. Partea de jos a corpului îmi era udă de transpiraţie şi eram acoperit de noroi şi bucăţele de crenguţe şi ierburi. Aveam o poftă imensă să mă scarpin, să-mi frec muşcăturile de ţânțari care mă dureau de parcă eram jupuit. Dar tot ce puteam să fac era să-mi mişc ochii.

Respiram cu greutate. Nu voiam să mă apropii mai mult, dar ştiam că trebuie. Aveam nevoie de informaţii ca să nu fiu nevoit să mă întorc şi a doua zi.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o armă. Era un M16 de tip vechi, cu pat triunghiular, lăsat sprijinit de triciclu. Asta însemna că oamenii ăia erau cât se poate de liniştiţi; se împăcaseră foarte bine cu situaţia.

Încă nu puteam să văd câţi oameni erau. Probabil că unii dintre ei erau încă în clădiri. Din punctul de observaţie nu puteam să văd decât clădirea de prelucrare; nu puteam vedea dormitoarele. O cam încurcasem; ar fi trebuit să stau mai mult de partea cealaltă şi să văd cine vine şi cine pleacă.

Eram supărat pe mine însumi. Nu voiam să stau mai mult decât era nevoie şi nu voiam nici să mă întorc a doua zi. Îmi închipuiam ce gândeau băieţii de la RV. Probabil că stăteau acolo fără să facă nimic şi se simţeau foarte frustraţi. Ştiam asta, o trăisem şi eu. Speram că au destulă încredere în mine ca să stea acolo şi să aştepte.

În sfârşit, am văzut mişcare. A venit la triciclu un băiat şi s-a aşezat pe el. Şi-a aprins o ţigară şi s-a lăsat pe spătar ca să prindă puţin soare. Avea ochelarii puşi şi o pereche de blugi suflecaţi pe muşchii gambei şi adidaşi, fără ciorapi. Avea o cămaşă colorată de doc care îi ieşea din blugi. Era un traficant.

A strigat la cineva, s-a dus în spate şi a dispărut. A revenit şi a început să se mişte direct spre mine. Nu îşi luase arma, dar tremuram. Nu voiam un *tête-à-tête*, numai asta îmi lipsea. Mă uitam la picioarele lui. Aveam bărbia în palme; am rămas nemişcat şi respiram adânc şi foarte încet. Mă gândeam ce să fac dacă mă vede. Îl dobor şi fug? Sau scot pistolul şi îl împuşc şi fug? Sau îl dobor, îl leg şi îl ţin aşa în linişte? Nu eram prea sigur. Am decis să acţionez după ureche. Hotărât lucru, nu era o zi să ieşi din casă.

Nu eram sigur că nu m-a văzut; şi-ar fi luat arma, totuşi. Nu

părea să caute ceva, doar se plimba. Dar cu cât se apropie de tine cineva, cu atât are mai multe şanse să te vadă. A venit atât de aproape, încât eram gata să sar pe el. Dar a făcut brusc dreapta. Drace, m-am gândit, dacă se apucă să bată jungla îl găseşte pe Unul-din-Cei-Trei-José? Se ducea să se uşureze? Probabil că aveau lângă râu vreo latrină. Ce mama dracu' voia să facă?

A trecut la nici doi metri de capul meu. Îmi pusesem capul la pământ, îmi închisesem ochii şi nu scoteam niciun sunet.

Auzeam adidaşii lui lovind pământul. Apoi l-am auzit strigând la cineva din tabără. Mă uitam drept în pământ, încercând să respir cât mai puţin şi controlat cu putinţă. Voiam să încep să-mi scot pistolul. Dar acesta era în teaca de la subsuoară şi trebuia să bag mâna până acolo, iar asta ar fi făcut zgomot, cu siguranţă. Dacă venea, trebuia să mă răsucesc şi să-l scot. Deja repetam în minte toată succesiunea – era pusă piedica, dar percutorul era tras şi tot ce trebuia să fac era să-l scot, să ridic piedica şi să-l împuşc. M-aş fi întors şi aş fi ridicat piciorul, ca să-l resping, în cazul că se arunca pe mine. Apoi îl doboram. După care fugeam şi speram să nu mă împuşte Unul-din-Cei-Trei-José.

A continuat să se deplaseze prin stânga mea. Peste vreo două minute s-a întors, purtând o cutie mică de carton. Deci trebuia să mai fie o parte a taberei pe care nu o văzusem, un fel de depozit sau aşa ceva. Ar fi putut fi mai mulţi oameni acolo? O magazie, atât de departe? De ce o magazie atât de departe?

S-a întors la triciclu şi a trântit cutia de pământ. Aceasta s-a spart şi din ea au curs nişte cutii de conserve. A luat una, a perforat-o şi a dus-o la gură. Dar nu era o cutie pentru băuturi, erau mici şi plate, semănau mai degrabă cu conservele de ton. Apoi mi-a trecut prin cap că era lapte. Lapte condensat.

După încă o oră, am hotărât să mă mut. Nu mai vedeam mare lucru şi începuse să fie foarte cald. Lumea nu se mişca. Nu ştiam câtă activitate necesită fabricarea de droguri. Tot ce ştiam era că văzusem oameni lucrând ceva în clădirea de fabricaţie.

Aveam acum o idee destul de precisă despre structura taberei, dar mai rămăsese partea din stânga mea.

Inima îmi bătea puternic. Eram mulţumit că descoperisem o fabrică şi pulsul îmi era mărit pentru că trebuia să facem ceva cu ea.

M-am strecurat înapoi şi am ajuns la Unul-din-Cei-Trei-José. Când am fost sigur că mă vede, i-am făcut semnul de O.K. Cu degetul mare în sus. Mi-am pus echipamentul individual, am arătat spre zona pe unde trecuse personajul şi apoi mai departe spre ţintă. Nu părea prea încântat, era clar că presupusese că recunoaşterea s-a terminat; trebuia să ne grăbim, altfel asta însemna o noapte petrecută în FRV. Ne-am strecurat foarte încet. Am mers aplecaţi. Am întâlnit o potecă. Vegetaţia şi copacii erau acum foarte rare, eram atinşi de razele soarelui şi fierbeam în suc propriu. Îmi dădeam seama că era poteca pe care mersese personajul. La stânga era un teren neted; am ocolit propriile urme şi am urcat. Ne-am oprit, am dat jos echipamentul şi am mers mai departe în mâini şi genunchi, cu pistolul în mână.

Era o zonă liberă, plană, cu o platformă de lemn – un heliport. Peste tot erau împrăştiate diverse obiecte, inclusiv cutii de carton. Probabil că o parte din hrană era adusă cu elicopterul şi lăsată aici. Un heliport era excelent; asta însemna că puteam aduce elicopterele chiar la ţintă.

Asudam deja puternic în căldura aceea. Se auzeau greieri; zgomotul din afara cupolei pădurii este diferit de cel dinăuntru. Se simţea vântul, iar lumina era lăptoasă şi schimbătoare. Asta mă făcea să vreau să mă strecor iar la soare, înainte să mă întorc în lumea cealaltă, a umbrei şi a morţii.

M-am întors la Unul-din-Cei-Trei-José şi am stat puţin acolo. Aflându-mă în siguranţa relativă a tufişurilor, mi-am permis câteva respiraţii adânci. José zâmbea iar, de data asta cu o uşurare evidentă. Ştia că trebuie să se fi terminat. Am început să analizez dacă ştiam tot ce trebuia să ştim şi am ajuns la concluzia că nu are niciun rost să ne întoarcem a doua zi; ştiam tot ce trebuia, tot ce mai puteam face era să stau o zi întreagă acolo şi să număr oamenii. Nu era o activitate intensă, iar asta făcea numărătoarea dificilă. Ştiam că există cel puţin două arme şi bănuiam că vor fi folosite pentru apărarea fabricii, erau mulţi bani la mijloc. Unii dintre oamenii ăia stăteau să îşi apere fabricile cu orice preţ; ştiau că nu pot fi atacaţi de forţe mult prea mari, aşa că poate merita să reziste.

Eram satisfăcut că obţinusem toată informaţia de care aveam nevoie în prima fază. L-am bătut cu degetul pe Unul-din-Cei-Trei-José pe bocanc şi am arătat spre FRV. Era fericit să ne întoarcem

la ceilalţi.

Ne-am întâlnit la ascunzătoarea raniţelor; am venit din exact aceeaşi direcţie în care plecasem. Am spus tuturor ce văzusem, astfel încât toată lumea ştia ce ştiam şi eu. Dacă eu sau Unul-din-Cei-Trei-José cădeam morţi, măcar informaţia se păstra.

— Noaptea asta stăm aici, am spus. Vreau să mai merg o dată mâine dimineaţă.

Le-a căzut deodată faţa şi subit mi-am dat seama că uitasem cine sunt oamenii ăştia şi că îi tratam ca pe nişte membri ai Regimentului.

Mi-am schimbat ideea.

— Plecăm de aici într-un minut şi ne întoarcem la LUP.

Uşurarea era evidentă; se depărtau de zona periculoasă. Rodriguez m-a fulgerat cu un zâmbet larg.

Ne-am întors la LUP. În noaptea aceea voiam să trimit un raport de locaţie, dar se făcuse întuneric. M-am decis să-l pregătesc, să-l cifrez şi să-l trimit la prima oră a dimineţii. Am spus ce văzusem în tabără, numerele, careul în care urma să-i primim pe ceilalţi, care era chiar locul unde ne aflam noi. Îndată ce cele patru patrule de cercetare se reuneau, ele deveneau o patrulă de luptă. Ştiam că trebuie să trimit un OP în aceeaşi zi, ca să adune mai multe informaţii. Am hotărât să nu folosesc camera video, ca să nu-i pun prea mult sub presiune şi să nu dea rasol.

Mă simţeam bine la gândul că celelalte patrule erau în drum spre noi şi că tot ce aveam de făcut era să culegem mai multe informaţii. Era dificil să aleg cine o să fie în OP a doua zi; nu puteam merge eu, pentru că prioritatea era să stau să pregătesc RV-ul trupei şi să organizez atacul.

Am hotărât că unul dintre ei trebuia să fie Unul-din-Cei-Trei-José, pentru că fusese acolo şi cunoştea zona; celălalt era Rodriguez. Nu voiam să-l trimit pe El Niño, pentru că tensiunea ar fi fost prea mare pentru el. De fapt, nu prea voiam să trimit pe niciunul, dar aveam nevoie de mai multă informaţie – celelalte patrule aveau nevoie de ea. Oricum, mai devreme sau mai târziu, băieţii ăştia trebuia să se descurce singuri, aşa că nu le strica să spargă gheaţa şi să înceapă deja.

I-am adunat pe toţi chiar înainte de înnoptare şi le-am spus:

— Foarte bine, toată lumea a lucrat excelent. Mâine vom trimite aceste informaţii. Toţi ceilalţi vor veni la noi, o să le

arătăm unde suntem, apoi dăm atacul. A fost o zi foarte bună. Bravo! Vreau oameni responsabili şi mi-a fost foarte greu să decid, dar vreau ca tu, Unul-din-Cei-Trei-José şi tu, Rodriguez, să mergeţi acolo şi să scoateţi cât de multe informaţii puteţi. Este misiunea voastră, răspundeţi pentru ea. Gândiţi-vă ce bine o să fie când o s-o faceţi.

Feţele lor erau încremenite.

— Vreau să ştiu câţi oameni sunt, câte arme, am spus. Vreau să ştiu dacă vin bărci, dacă folosesc triciclul, dacă vine vreun elicopter, la ce oră merg la cină – vreau să ştiu tot ce puteţi vedea. Dar cel mai important e câţi narco-luptători sunt şi câte arme. Dacă nu vă credeţi în stare, nu avansaţi prea mult. Încercaţi să ascultaţi ce spun, faceţi orice să adunaţi informaţii – e-n regulă? Toată lumea se bazează pe voi.

Plouase la începutul serii şi fiecare a rămas cu gândurile lui. Dimineaţa, Rodriguez şi Unul-din-Cei-Trei-José au plecat spre tabără. Eu am rămas să fac legătura radio, voiam să mi se spună ce urmează. Două ore mai târziu, l-am auzit pe Gaz:

— Gata, o facem. Am să spun celorlalte patrule să înceapă să vină spre voi, voi pregătiţi RV-ul.

Mi-a apus că în Ziua Unu, adică următoarea, trebuia să apară prima patrulă, între zece şi prânz, din direcţia dominantă sud. Dacă nu reuşesc, atunci următoarea fereastră era ziua următoare, între aceleaşi ore. Apoi mi-a dat orarul sosirii celorlalte patrule, după-amiaza. Dacă pierdeau fereastra, şi ei ar fi aşteptat până a doua zi, la aceleaşi ore.

Am început să pregătesc împreună cu Gonz şi Niño sosirea celorlalte patrule. Am săpat o zonă de mărimea unei mese de sufragerie, pentru un model în nisip. Am făcut pe sol machetele clădirilor, împreună cu cea a râului şi a heliportului. Când am terminat, ne-am odihnit, bând apă şi mâncând biscuiţi.

Am vorbit cu El Niño. Era foarte tăcut şi nesigur. Nu era prea fericit de ce se întâmpla. Nu voia să fie aici; probabil că la început suna distractiv, dar acum era realitatea de pe teren cu umezeala şi putoarea din jur şi cu inamicul cu care trebuia să dăm piept. Singurul lucru care îl mulţumea era că urma să fie la RV-ul final.

— De unde eşti? l-am întrebat.

Am pălăvrăgit o grămadă şi mi-a povestit nişte lucruri

fascinante despre malarie.

— Tulpina virusului era foarte slabă în America Latină, în comparaţie cu Asia de Sud-Est, iar biologilor le era foarte uşor să lucreze cu el. Asta vreau sa ajung şi eu. Vreau să merg la universitate şi să studiez medicina. Dar nu-mi pot permite, aşa că am ajuns aici.

Mi-am rezemat raniţa de un copac şi m-am sprijinit de ea. Era minunat să te relaxezi şi să asculţi păsările din frunziş. Singurul necaz era că mă puteam mirosi şi că puţeam ca o budă.

Cu două ore înaintea înserării s-au întors Rodriguez şi Unul-din-Cei-Trei-José. Încă mă odihneam, rezemat de copac, dar cu ochii spre tabără.

— Ce aţi văzut? am întrebat.

Au început să vorbească repede şi au spus o grămadă de lucruri pe care nu le-am înţeles. Am luat-o de la început, în ordinea importanţei.

— Narco-luptători?

— *Ocho.*

— *Fusilos?*

— *Ocho.*

Am întrebat ce făceau luptătorii. Rodriguez a zâmbit, şi-a făcut mâna sticlă şi mi-a spus:

— *Cerveza.* Adică bere.

Deci erau opt oameni înarmaţi şi trei albi. Mi-au arătat pe model că oamenii se învârteau pe acolo fără o treabă anume. Poate că aşteptau marfă, sau poate aveau marfă de predat, dar nu părea să se întâmple mare lucru. Dacă aşteptau provizii, era foarte rău, asta însemna că puteau să vină mulţi oameni cu bărcile.

Dar a trebuit să las la o parte îngrijorarea. Pe sub bolta pădurii au venit la noi ecourile unor împuşcături, venind din zona taberei. Păsările au început să ţipe şi să se ridice din frunziş; toată pădurea se pusese în mişcare. Au urmat alte focuri, apoi o rafală şi altă rafală. Apoi linişte şi încă nişte focuri izolate.

Băieţii s-au uitat unul la altul alarmaţi, apoi la mine, pentru a se linişti. Aveam toţi pe noi echipamentul individual şi armele; am lăsat raniţele şi ne-am ridicat în picioare, ascultând.

Nu puteam să înţeleg ce se întâmplă. În zona nu era nicio altă patrulă; până a doua zi, nu îşi făceau apariţia, deci nu aveau cum

să nimerească direct în tabără. Atunci, în ce trăgeau?

După cinci minute, două focuri, urmate de alte două. A continuat aşa cam douăzeci de minute. M-am gândit dacă nu era cazul să mergem acolo a doua zi şi să aflăm. Se certau? Venise altă bandă să le fure proviziile. Eram îngrijorat.

Singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că erau plictisiţi şi trăgeau la ţintă, sau poate în râu. Oricum, armele erau în stare de funcţionare, ceea ce nu îmi plăcea.

Am ridicat prelatele şi hamacele pentru noapte. Nu am dormit prea mult. Îmi repetam în minte tot ce văzusem şi speram ca modelul să fie corect. Speram ca ceilalţi să înceapă să vină de mâine. Prima patrulă, cea a lui Terry, nu era prea departe. Ştiam că renunţaseră la mişcarea tactică şi o porniseră întins spre noi. Se opreau noaptea, după care îi dădeau iar bice la primii zori. Îmi părea rău de ei; ştiam cum e. Îmi închipuiam cum or să vină transpiraţi ca vai de lume, după un marş prin junglă.

În zori eram în picioare. Am petrecut mult timp la model, încercând să fac un plan, ca să-l pot prezenta îndată ce soseau celelalte patrule. La nouă şi jumătate am devenit atenţi la toate unghiurile şi am aşteptat sosirea patrulei lui Terry. Au sosit exact peste o oră. Uitându-mă în jos, am putut să-l vad pe Terry zâmbind cu faţa lui întunecată şi transpirată. Era clar că erau pe aproape.

Terry avea douăzeci şi nouă de ani, era blond, cu urechi mari şi îşi iubea nebuneşte soţia şi cei doi puşti. Avea acel accent de West Country pe care numai actorii slabi îl mai pot imita. Venea de la un regiment al RAF; se hotărâse că ori merge la Regiment, ori se face contabil. De multe ori mi-a spus că s-ar putea să fie mai bun de contabil.

— Cum merge, camarade? l-am întrebat.

— Al dracu’ de bine.

— Arăţi puţin cam obosit. O distanţă cam mare pentru bătrânele tale ciolane, ai?

— A dracu’ distanţă – ia zi, cum stă treaba? mi-a spus, îndoit de mijloc, sprijinit în armă.

Au apărut şi ceilalţi din patrulă, respirând din greu, cu feţele şi părul ude de transpiraţie. Când s-au oprit, am văzut cum le ies aburi din cap.

M-am întors spre Terry.

— Camarade, ce vreau de la tine e să-ţi iei patrula şi să mergeţi mai încolo, unde o să vedeţi un copac aplecat. Nu e nicio grabă, haliţi ceva şi ne vedem mai târziu.

— Îi aranjez pe băieţi şi vin la tine.

Membrii celor două patrule începuseră să zâmbească unii la alţii şi să ridice în sus degetul mare. Ai mei erau fericiţi că veniseră întăriri, iar ceilalţi că terminaseră marşul.

Am început să pregătesc raportul de locaţie pe care aveam să-l trimit în seara aceea speram să pot spune că toată lumea venise. Dacă nu, mai aveam fereastra din ziua următoare. Este foarte important să se respecte orarul sosirilor, pentru a evita o situaţie *blue-on-blue* (schimb de focuri cu ai tăi).

Celelalte două patrule au sosit la timp, între douăsprezece şi jumătate şi doua jumătate, respectiv, între trei şi cinci; toţi erau epuizaţi după călătoria fără stopuri pe care o făcuseră.

Le-am spus:

Am să trimit raportul de locaţie, după care mergem să vă faceţi o părere.

După cam o oră, stăteam în jurul modelului în nisip, aşezaţi pe raniţe şi ne dădeam cu părerea. Am explicat distribuţia taberei şi am spus:

— E clar că majoritatea mărfii vine şi pleacă pe calea râului. Au două Gemini la râu, acolo, iar acolo este un heliport. Am văzut opt luptători, cu arme de 5.56 şi de 7,62. Sunt trei europeni – germani sau olandezi, nu ştiu. Credeţi că suntem destui? Suntem douăzeci, iar ei sunt opt. Sunt foarte liniştiţi; pleacă şi îşi lasă armele peste tot şi arată de parcă ar fi tras la măsea.

Terry a murmurat:

— Ai dracu’ norocoşi. Cred că douăzeci e destul, nu avem probleme.

Rod ne frecase nişte nes Camp. În timp ce cana făcea turul, ne-a spus:

— Hai să lăsăm asta acum. Ne sculăm şi vedem dimineaţa. Mai vrea careva o gură?

Rod era cel mai curat, cel mai ordonat şi organizat om pe care îl întâlnisem vreodată, poate cu excepţia lui Eno. Avea treizeci şi şase de ani, dar parcă mergea pe şaisprezece şi părea să nu-i pese de nimic. Părul lui era întotdeauna tuns scurt şi bine îngrijit şi se plângea mereu de buzele lui crăpate, pentru care purta

peste tot cu el un borcănel de *Vaseline.* Pentru Rod, operaţia era mai puţin importantă decât starea buzelor, sau decât timpul liber de după, când o să îşi poată cumpăra nişte ţoale la modă.

Stăteam în hamac şi rumegam totul în minte iar şi iar. Lucrurile păreau simple şi nu eram prea îngrijorat. Aveam patru tipi de la Regiment şi şaisprezece poliţişti bine antrenaţi, plus elementul surpriza. Abia aşteptam să terminăm treaba şi să ne luăm nişte zile libere, înainte să ne întoarcem şi sa găsim altă fabrică.

Gândurile mi s-au îndreptat spre Kate şi spre problemele domestice. La casa noastră încă era o grămadă de lucru de făcut. Acoperişul garajului începuse să curgă şi când mă întorceam era vorba să vopsim holul. Mă gândeam la iama britanică. Îmi plăcea să mă plimb prin oraş în zori, când luminile magazinelor erau aprinse şi te pişcă gerul. Mă gândeam cum aş fi dus-o pe Kate la magazin. De obicei, mergeam la o tarabă cu dulciuri şi cumpăram tot ce îi plăcea, adică tot.

La apariţia zorilor, am împachetat şi i-am trimis lui Gaz un raport, anunţându-l că toate patrulele se strânseseră. Patrula mea era deja obişnuită cu locurile; parcă eram aici de săptămâni întregi, nu de zile. E sentimentul acela pe care îl ai când intri într-o casă străină, cu care până la urma te familiarizezi.

Majoritatea se plictiseau, dar nu le păsa, era mai bine decât să marşăluieşti de nebun, ca să ajungi la RV. Primiseră ordinul preliminar de atac şi acum îşi aranjau echipamentul şi îşi curăţau armele. În mod normal, ar fi trebuit sa desfacem armele, să luăm părţile mobile şi să le curăţăm. Dar o arma bine întreţinută nu are nevoie de aşa ceva. Tot ce îi trebuie este un jet de ulei de mecanisme în jurul părţilor mobile, ca să te asiguri că acestea merg înainte şi înapoi. Băieţii îşi verificau încărcătoarele, asigurându-se că nu se stricaseră, pentru că majoritatea blocajelor provin de la încărcătoare. Eram în odihnă generală, singurele misiuni care ne mai păşteau până la ordinul de atac fiind nişte patrule de confirmare….

Poliţiştii cărau cu ei kilograme întregi de zahăr şi îl mâncau cu orice. Dar aveau şi un lucru bun, lapte condensat, în cutiuţe mici. Cu nişte ani înainte, avusesem şi noi lapte condensat în nişte tuburi mici, dar nu ni se mai dăduse, păcat, era foarte bun. Amestecam laptele cu cafea Camp şi cu zahăr din belşug şi stăteam în jurul modelului ca să vedem cum facem treaba.

Rod a terminat de smăcuit buzele şi a spus:

— Ştim care este misiunea: să arestăm ocupanţii de la DMP şi să le distrugem echipamentul. Ştim că sunt trei europeni, neînarmaţi. Păcat că nu avem ceva poze de ale lor. Se pare că sunt aici ca să lucreze şi nu or să reziste atacului.

— Câte mijloace de comunicaţie sunt? a întrebat Tony, trecând mai departe cana şi deschizând un pachet de dulciuri topite de căldură.

I-am răspuns:

— Am văzut nişte antene şi o parabolică de satelit. Nu ştim dacă e pentru TV sau comunicaţii. Dar dacă atacăm în zori nu au timp să transmită nimic. Chiar dacă apucă, nu o să se întâmple nimic. Gaz o să trimită forţa de reacţie foarte repede.

M-am uitat la Terry şi nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Îşi freca bărbia şi dăduse de un coş. Acum îl storcea şi controla rezultatele.

Am continuat:

— E o clădire aici, la margine, arată ca bucătărie şi loc de spălat vasele. Cineva a fost văzut ieşind de acolo. Nu era înarmat, doar un tip de vreo şaizeci de ani. La vreo cinci metri mai spre sud e o altă clădire, care pare să conţină birourile. Are propriul generator. Cea de deasupra este sigur dormitorul.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat Terry, ştergându-şi puroiul cu mâneca.

— De acolo ies toţi şi l-am văzut pe bătrân intrând acolo după spălatul vaselor. Cealaltă clădire este categoric cea care ne interesează. E lungă şi scundă şi are pereţi parţiali. Acolo am văzut foarte multă mişcare. Mai există o magazie, dar nu am putut afla ce e acolo.

Am mai luat o gură de Camp şi am arătat spre model.

— Din câte îmi dau seama, perimetrul nu este protejat, dar nu am văzut mare lucru. Au tăiat o porţiune de pădure şi iată perimetrul.

— Pe unde ai atins marginile, camarade? a întrebat Rod, uitându-se la model, în timp ce mai freca un nes.

— Pe aici e categoric în regulă, şi aici la fel. După aia am făcut stânga şi am ajuns lângă heliport, era şi acolo în regulă.

— Cum e tabăra, e bine bătătorită, sau înoţi în noroi? a întrebat Tony. După marşul de ieri…

— Bine bătută. E folosită de multă vreme. Nu e pietruită, dar noroiul a fost bătut de soare şi e tare ca piatra. Se pare că pădurea a fost tăiată şi arsă, cum fac ţăranii. Mai sunt nişte trunchiuri rămase, dar în rest e neted.

— Din ce sunt făcute clădirile?

— Lemn masiv, cu acoperiş de tablă ondulată, peste care este un camuflaj din frunze.

— Din ce sunt pereţii şi uşile?

Am explicat cum e cu uşile interioare şi exterioare.

— Trebuie să ne asigurăm că putem să intrăm. Facem o intrare explozivă.

— Da, de ce nu? a spus Terry, luând o gură de cafea şi dând mai departe cana. Asta o să-i şi sperie.

Am văzut tabăra, apoi am trecut la inamic.

— Ce intenţii crezi că au? a întrebat Terry, chinuindu-şi coşul, în speranţa că mai iese ceva puroi. Locul sângera.

— Nu ştiu, am răspuns. În mod normal, nu au unde merge. Cred că or să riposteze. Îşi protejează locul. E vorba de foarte mulţi bani, deci au grijă de produse. De aia au şi atâţia oameni înarmaţi. Tu ce crezi?

A sărit Rod.

— Sunt de acord. Cred că n-or să facă altceva decât să tragă o cârcă de gloanţe, după care o iau la şoşon, dar oricum or să riposteze. Poate prindem un fugar sau doi. Cred că ar trebui să mergem să-i abţiguim.

Ştim că au nişte 5.56 şi un G3, deci vor riposta. Nu vrem să-i împuşcăm, nu vrem răniţi. Trebuie să-i atacăm cât mai devreme posibil, în timp ce dorm. După aia să plecăm dracului de aici, pentru că cred că îmi apare şi mie un coş şi nu am ce să-i fac în junglă. Ca de obicei, era complet relaxat şi nu avea niciun fir de păr nelalocul lui.

Apoi ne-am aplecat asupra posibilităţilor şi punctelor lor tari, care constau în faptul că omorau fără ezitare. Tactica lor, dacă erau membri sau foşti membri ai unei organizaţii de traficanţi, ar fi foarte à la John Wayne: o grămadă de gloanţe de jur împrejur, ca să doboare tot ce mişcă.

În continuare ne-am ocupat de teren şi de vegetaţie, apoi de „terenul vital”: era vreun locuşor care să domine zona?

— Am aruncat o privire, am spus. Nu există. În teorie,

heliportul ar fi bun, e mai sus decât tabăra, dar nu vezi nimic.

— Deci nu e niciun loc destul de bun în care să punem o echipă de intervenţie. Trebuie să intrăm în tabără.

— Andy, spune-ne cum intrăm.

— Când am mers pe aici – am arătat cu degetul – nu am întâlnit niciun obstacol. E cea mai uşoară cale. E doar un râuşor la est, dar nu trece de genunchi şi nu are viteză mare, nu e un obstacol tactic. Am şi o zonă pentru FRV; de asemenea, am şi locul de start. Socot că grupul de acoperire trebuie să meargă cu voi la ţintă – nu cred că se poate duce pe nicio înălţime.

Tony a răspuns:

— O.K., nicio tragedie. Crezi atunci că avem nevoie de mai mulţi oameni, sau ce?

Rod i-a tăiat-o:

— Nu cred că avem nevoie. Dacă îi luăm pe sus pe indivizii ăia în zori, îi terminăm atunci şi acolo, în două sau trei minute.

— Mi se pare corect, am spus eu. Putem termina, chemăm trupele şi mergem să bem un ceai cu biscuiţi.

Apoi am revăzut timpii şi spaţiile de parcurs: când puteam da atacul cel mai devreme?

— Nu prea cred că e cazul să ne grăbim. În sfârşit, Rod se hotărâse cum vrea să decurgă lucrurile. Nu vreau să mergem mâine dimineaţă. Vreau să fac planuri şi trebuie să-i lăsăm pe băieţi să îşi revină. Dacă atacăm în zori, asta înseamnă să plecăm chiar din seara asta. Propun pentru poimâine.

Toată lumea a fost de acord.

— Dacă mergem la FRV mâine şi petrecem noaptea la FRV, putem da apoi atacul în zori. Avem seara asta şi ziua de mâine să ne pregătim.

Alte aprobări.

— O să trimit raportul de locaţie într-un minut. Dacă vor să pornim mai devreme, ne vor spune. Când o să primim răspunsul, nu o să mai fim în stare să plecăm ca să ajungem mâine în zori.

— Avem destul PE şi tot ce ne trebuie, a spus Rod. Nu avem nevoie de nimic doar de Gaz şi trupa lui.

— Simplu, a spus Tony. Îi chemăm la heliport, pe care îl curăţim îndată ce am luat tabăra.

Ultimul punct pe ordinea de zi era împărţirea sarcinilor.

— Trebuie să luăm cele două cocioabe în care stau oamenii,

am spus. Şi mai e şi râul cu cele două bărci. Nu am văzut ce mai era cu bărcile, eram prea departe. Nu ştiu dacă erau acolo oameni sau nu. Dar cred că ruta lor de scăpare e de la tabără spre râu.

— Cred că avem nevoie de un grup care să le taie calea, a spus Rod. Dacă vine careva pe râu şi noi ne învârtim pe acolo, ne iau ca din oală şi intrăm rău de tot în rahat.

— De acord, a spus Tony.

— Deci o patrulă le taie calea aici, a arătat Rod. Misiunea este să oprească fugarii şi să ia în stăpânire partea de nord a taberei, plus să ne avertizeze din timp dacă vine cineva pe râu.

Am încercat să ghicim cum o să reacţioneze inamicul la atac. Aveau arme şi nu era prima dată că le-ar fi folosit. Efectul ar fi fost pierderi în rândurile noastre, deci trebuia să ne gândim şi la asta. Aveam trusele medicale de patrulă, care conţineau pachete pentru tratarea traumatismelor. Aveam şi un heliport, deci trebuia să anunţăm statul major al escadronului să ţină pregătit un elicopter pentru evacuare – fără ca pilotul să ştie unde şi când merge. Tot ce trebuia să ştie era că elicopterul trebuie să fie gata.

Următorul stadiu a fost să facem rezumatul tuturor deducţiilor şi să ne uităm la toate variantele care ni se deschideau în faţă; trebuia să cântărim toate avantajele şi dezavantajele şi să alegem cea mai bună cale. Aceea urma să devină un plan, iar de aici încolo ordinele veneau de la Rod.

Ne împărţeam în patru grupuri: unul de oprire a fugarilor, două grupe de asalt care luau casele şi un grup de acoperire care acoperea înaintarea până la case şi lua în stăpânire zona pentru a opri fugarii. Iar Gaz organiza totul la FOB. Avea elicoptere gata să aducă forţele care să incendieze tabăra, plus dispozitivul de publicitate, care să filmeze totul.

Era Ziua Cinci de la descoperirea taberei, după-amiaza. Rod a formulat totul astfel încât patrulele să-l înţeleagă. Lucru dificil, pentru că spaniola noastră nu era destul de bună. Aveam nevoie să se implice mai mult, pentru că în viitor aveau să facă treaba asta singuri.

Ne-am adunat toţi în jurul modelului de nisip, doar cu armele şi echipamentul individual. Unii dintre băieţi păreau interesaţi, alţii indiferenţi şi obosiţi. Terry era cel mai bun vorbitor de spaniolă,

aşa că l-am lăsat pe el să vorbească.

— Am descoperit tabăra. Ea arată cam aşa. Mâine dimineaţă plecăm de aici şi mergem la RV-ul final. De acolo, grupul meu merge de partea cealaltă a taberei şi taie calea fugarilor. Toţi ceilalţi stau la RV-ul final. În dimineaţa următoare, cele trei grupuri merg la tabără. Grupul lui Andy este grupul de susţinere; grupul lui Rod atacă clădirea asta, cel al lui Tony pe asta. Fiecare comandant de patrulă vă va arăta ce să faceţi. În tabără sunt cam opt oameni înarmaţi. Mergem acolo dimineaţa devreme, când dorm. Nu vor fi probleme. Tot ce trebuie să faceţi este să ascultaţi ce vă spune comandantul de patrulă. După ce aţi terminat treaba, patrulele se reunesc în punctul acesta, iar comandanţii vă vor spune ce aveţi de făcut. Aveţi întrebări?

Au clătinat toţi din cap şi s-au strâns pe grupuri. Noi patru ne-am întors la model ca să repetăm ce avem de făcut.

Echipa lui Terry se deplasa la nord de tabără. Urmau să taie calea de fugă spre râu, singura pe care o cunoşteam; nu avea rost să fugă la heliport, acolo nu era nimic şi în plus era înconjurat de junglă.

— Nu o să le găuresc bărcile, din cauza riscurilor pe timp de ziuă, a spus Terry. Dacă găsea careva bărcile dezumflate, putea deveni suspicios şi să dea alarma. Cealaltă treabă a grupului era să ne avertizeze dacă venea ceva pe râu. Puteam să stăm bine-mersi la FRV, iar între timp şase bărci pline cu traficanţi să apară pe râu şi apoi în tabără, pur şi simplu pentru o băută. Şi ne trezeam că pornim douăzeci atacul împotriva a optzeci. Nerecomandabil.

A început să plouă iar şi era nostim să vezi cum activitatea continuă, în timp ce apa se prelingea pe nasurile oamenilor.

Echipa stopeurilor îşi lua şi raniţele şi echipamentul individual, pentru că lucrau independent. Îndată ce ajungeam la FRV, ei se despărţeau de noi imediat, pentru că aveau nevoie de lumină ca să ajungă acolo, să îşi tragă suflarea, să facă propria recunoaştere şi să afle precis ce au de făcut. În timp ce ei se deplasau spre locul lor, noi stăteam pregătiţi la FRV pentru o intervenţie imediată, în caz că erau descoperiţi. Am fi aflat din împuşcături. Atunci am fi mers spre ei direct prin tabără şi am fi făcut treaba pe loc.

— Cum aţi ajuns, daţi-ne un semn pe Motorola, canal 6, le-am

spus. Dacă nu auzim nimic, continuăm conform planului; s-ar putea să nu meargă propagarea.

Comandanţii de patrulă aveau radiotelefoane Motorola, aduse din UK. Băteau la un kilometru şi jumătate pe teren deschis. Dar în junglă reuşeam uneori sa vorbim, iar alteori nu. Dacă nu primeam nimic de la Terry şi nu auzeam focuri de armă, presupuneam că e OK şi continuam.

Unul-din-Cei-Trei-José i-a luat pe Tony şi pe Rod, ca să le arate punctul de start şi cele două clădiri. S-au întors şi am aşteptat până a doua zi, în zori câns urma să plecăm.

— După, ce dăm atacul, a spus Rod, în timp ce ploaia cădea, ignorată de toţi, echipa de stopare stă în alertă până primeşte semnalul meu că totul e în regulă. Dacă nu vă prind prin radio, vă trimit un curier. Ai grijă să știe toată lumea. Cum am rezolvat cu clădirile, vreau ca Andy să rezolve clădirea de procesare şi apoi helioportul. Dacă am reuşit, adunăm toţi băieţii, ne retragem şi îl chem pe Gaz cu elicopterele. Vreau ca tu, Andy, să ai la tine staţia radio. Când soseşte Gaz, mergem să ne luăm raniţele şi gata.

— E clar, a răspuns Tony. Dar mai bine să trimitem raportul ăla de locaţie, să ştie şi Gaz ce facem. Apoi să plecăm de aici şi ţineţi capul la cutie.

Raportul spunea unde mergem, la ce oră era atacul, cum urma să-l facem şi când voiam sa apară elicopterele – adică la semnalul nostru cu fum portocaliu. Am mai spus că aşteptăm o confirmare în dimineaţa următoare. Nu **ne mișcam la RV-ul final până** la **09:00, iar o dată ajunşi acolo ne urmăm** planul.

Am mers fiecare la patrulele noastre şi am început să le explicăm ce au de făcut.

— Când ajungem la FRV, maine dimineață, am spus, arătând spre Unul-din-Cei-Trei-José, îi duci pe Tony şi pe Rod la tabără şi le arătaţi perimetrul şi clădirile. E o misiune foarte importantă. Dacă mai vor să vadă ceva, le araţi, apoi te întorci la noi. E în regulă?

A zâmbit şi a dat din cap că da, mândru de o asemenea răspundere.

— Când se întoarce, le-am spus celorlalţi, stăm acolo toată noaptea, spate în spate şi aşteptăm zorii. După aceea plecăm.

Treaba noastră este sa-i protejăm pe ceilalţi în timpul deplasării la ţintă. Ceea ce vreau de la voi e să mă urmați; vă duc la poziție și vă arăt pe unde intră ceilalţi și unde să vă uitați. Dacă vedeţi ceva, nu trageţi, îmi spuneţi mie, iar eu decid dacă trageţi sau nu. E în regulă?

Au dat din cap. Erau fericiţi că nu aveau mare lucru la care să se gândească. De fapt, voiam să mai lucrez la punctul ăsta, pentru că nu voiam să le tremure mâna şi să împuşte pe vreunul dintre băieţii care se apropiau.

— Când ajungem la poziţie, îi veţi vedea pe ai noştri venind din dreapta şi mergând spre clădiri. Oricine altul ar putea să fie inamicul. Dar nu vreau să trageți până când vă spun eu.

După ce s-a pornit atacul, trebuie să mai facem două lucruri. Trebuie să ajungem la clădirea asta lungă, să controlăm magazia şi apoi să mergem la heliport. Dar mergeţi unde şi când spun eu. Păstraţi-vă calmul şi sângele rece, iar dacă vedeţi ceva strigaţi «la pământ, la pământ!» Dacă se trage în voi ripostaţi. Trebuie să fiţi foarte atenţi. Veţi auzi multe explozii şi poate şi alte focuri de armă. Nu vă îngrijoraţi. Voi vă faceţi doar treaba voastră.

M-am uitat la fiecare din ei.

— Rodriguez, vreo problemă?

— Nu.

— Niño?

— Nu.

— Gonz?

— Nu.

— Unul-din-Cei-Trei-José?

— Nu.

— Bun. Mâine vine Gaz cu elicoptere şi cu mulţi oameni. Ne punem **raniţele şi** am zburat de aici. După aia, distracţie!

Rodriguez a suspinat un „miam!” şi toţi am izbucnit în ras.

Îmi plăceau băieţii. Îmi plăcea să discut cu ei, aveau un sănătos simţ al umorului. Eram pe aceeaşi lungime de undă; tot ce voiau era să termine treaba şi să se întoarcă să se distreze. Erau ahtiaţi după băutură şi dans. Eu cu dansul nu le prea aveam, dar nu ziceam nu la un pahar de *Famous Grouse.*

Băieţii care comandau trupele de asalt aveau treaba cea mai grea, trebuia să le explice echipierilor exact ce aveau de făcut. Din poziţia noastră, i-am văzut pe băieţii lui Rod cum stau

încolonaţi ca în faţa unei uşi. Făcuseră pe îndelete exerciţii de furişare. Încă ploua, iar uniformele le atârnau. Unii dintre ei îşi aduseseră sombrerourile cu ei şi acum înţelegeam de ce. Erau ideale pentru protecţia împotriva ploii.

Se lăsa întunericul. Ne-am ridicat şi am început să ne punem hamacurile. Stăteam în hamacul meu şi mâneam cârnaţi reci cu fasole. În loc de pudding turnasem într-o conservă goală o cutie de lapte condensat şi nişte biscuiţi tari. Asta m-a dus cu gândul la *Tiswas,* în care Lenny Henry juca rolul unui tip nebun după *reggae,* numit Winston, care mânca sandviciuri cu lapte condensat. M-am gândit la puştii celorlalţi şi la cât de mult mi-a schimbat Kate viaţa. În tinereţe, când nu mă gândeam decât la viaţa de Regiment, îi cam tratam cu sictir pe indivizii care vorbeau despre puştii lor sau spuneau: „Puştiul meu are examen de pian mâine, sper să fie bine.” Acum îi înţelegeam. Asemenea aparente fleacuri erau de fapt foarte importante. Kate mergea, vorbea şi făcea prostioare, iar eu nu eram acolo să o văd. Am hotărât ca de câte ori ne reunim toţi trei să fie o sărbătoare. De data asta chiar serios.

În zori, ploaia se terminase. Am ordonat băieţilor să se asigure că armele sunt unse şi că au glonţ pe ţeavă. În timp ce ei îmi arătau cu degetul că e în regulă, eu făceam verificări.

M-am întâlnit cu băieţii de la Regiment şi am dat drumul la radio. Aşteptam doar confirmarea lui Gaz.

Aceasta nu a întârziat:

— Da, porniţi. Timpul de reacţie a elicopterelor este de circa o oră. Venim la fumul vostru portocaliu. Dacă nu am raport de locaţie la 10:00 în dimineaţa atacului, venim oricum să luăm fabrica.

Plecarea la RV-ul final era peste jumătate de oră. Ordinea de marş era patrula-mea, patrula de stopare şi în sfârşit cele două grupe de asalt. În aer plutea un aer de exaltare şi de mulţumire că începe bâlciul.

I-am spus lui Rodriguez că avea să fie cercetaşul pentru întreaga trupă, iar asta l-a făcut să se simtă important şi să ia o poză oficială.

Toată lumea se sprijinea în armă, cu raniţele în spate, gata de plecare. Rodriguez era în faţă, verificând busola. Ştia drumul, dar dădea bine să ai busolă.

Am plecat, iar Rodriguez a devenit cercetaşul cel mai bun din lume. Ne opream la fiecare 15 metri şi căutam mişcare sau sunete.

Am ajuns la FRV şi am îngenuncheat toţi. A venit Terry şi i-am arătat încotro să o ia, ocolind tabăra pe la dreapta.

Am verificat hărţile şi el a spus:

— Merg până la râu, fac stânga şi văd unde ajung. Cum văd bărcile, merg ceva mai departe.

— Bun, a intervenit Rod. Puteam să-i văd buzele lucind de grăsime; era o minune că nu rămâneau lipite de atâta smacolină. Deschidem Motorolele la cinci seara. Le ţinem deschise până la căderea nopţii. Dacă nu auzim nimic de la voi, presupunem că nu merg aparatele. Dacă mâine apare vreo schimbare de plan înainte de atac, vă trimit un curier. Elicopterele vin pe la zece, dacă o rasolim. Dacă nu ne vedem mâine – *mañana* –, ne vedem cu altă ocazie. Presupun că o luaţi la dreapta şi mergeţi pe drum.

Ai mei şi trupele de asalt stăteau într-un cerc larg, odihnindu-se rezemaţi de raniţe.

Tony s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Noi plecăm să aruncăm o privire la faţa locului.

L-am întrebat pe Unul-din-Cei-Trei-José dacă e gata şi mi-a răspuns că da.

Am făcut o verificare rapidă a echipamentului lui şi a piedicii de la armă, iar el a pornit furişându-se prin tufişuri, împreună cu Tony şi Rod. Îl vedeam oprindu-se la fiecare şase paşi, probabil ca să le arate camarazilor ce important e acum, când conducea o patrulă de recunoaştere. Tony s-a apropiat de el şi a arătat în direcţia taberei şi i-a făcut un semn de „hai să facem odată treaba aia”, după care au dispărut din vedere.

Obiectivul lor era să confirme cele văzute până atunci. Dacă apărea vreo schimbare, modificam planul şi speram să-i putem anunţa pe cei plecaţi până seara. Dacă nu, trebuia să continuăm conform planului iniţial.

Tony şi Rod aveau nevoie de această recunoaştere, pentru că trebuia să ştie tot despre cele două clădiri. Văzuseră machetele, aveau o idee despre cum arătau; dar e mult mai bine să le vezi pe teren, să le arate cineva cu degetul: „asta e a ta şi aia e a ta”.

Restul am stat acolo timp de cinci ore, mâncând biscuiţi, bând apă, gonind muştele şi ungându-ne cu smac de ţânţari. Nu

vorbeam, nu fumam, nici măcar ceai nu făcusem. Doar doi mai ciudaţi dădeau tot timpul din cap. Ca întotdeauna, erau momente de mare plictiseală. Mintea mi-a zburat la Hereford; pentru prima dată în viaţă am simţit înţepăturile dorului de casă. Îmi lipsea viaţa de familie; îmi lipsea timpul petrecut cu ele. Mai aveam de tăiat doi copaci, pentru că rădăcinile lor ameninţau temelia casei, trebuia să mă gândesc şi la asta. M-am gândit la vacanţă; apoi m-am întors la Rod şi Tony, la respiraţia lor întretăiată, la târâtul de felină prin noroi şi aşchii.

Stătea iar să plouă, ceea ce nu era o perspectivă prea bună, pentru că ne aştepta o noapte în echipamentul individual. Le-am spus băieţilor să scoată prelatele, încet şi fără zgomot, şi să se pregătească pentru ploaie. Care a venit, nu prea puternică, dar insistentă.

Patrula de recunoaştere s-a întors pe la patru şi jumătate; arătau ca nişte şobolani plouaţi.

— Ei, ce ziceţi? am întrebat.

Rod a băut nişte apă, apoi şi-a turnat şi în cap, ca să-şi aranjeze părul la loc. Apoi a spus:

— Nu avem probleme. Facem o intrare explozivă. Dar voi trebuie să ajungeţi pe poziţie primii, pentru că o să mergem prin teren deschis – dacă ne vad, am belit-o rău de tot!

— Am văzut bucătarul şi spălătorul în prima clădire, a spus şi Tony. Apoi am văzut un băiat cu un Car15 *(versiune mini a lui M16).* Asta e tot ce am văzut. Generatoarele erau în funcţiune, era ceva activitate, nu prea multă. E bine aici, nu-i aşa?

Rod a zâmbit cu faţa lui plină de noroi şi a spus:

— Ar trebui să fim acolo, la adăpost, unde sunt ăia; cred că am greşit partea baricadei – uite în ce hal a ajuns echipamentul meu.

Am chicotit puţin, gândindu-ne la Terry şi la oamenii lui, care nu aveau voie nici măcar să scoată prelatele, stăteau doar pe raniţe, gata de plecare trebuind să se abţină şi de la pipi.

La cinci am pus căştile Motorolelor în urechi şi am dat drumul, ca să vedem dacă Terry apare în eter. Nici pomeneală.

Nu era o tragedie. Poate că era distanţa, sau poate vremea, sau poate că se adăpostiseră sub vreun copac şi se ţineau de chestie. Nu puteam face mare lucru. Dacă ajungea aici dimineaţa totul era în regulă. Dar am ţinut radiourile deschise.

Chiar la căderea nopţii, Tony a încercat din nou:

— Terry, Tony, verificare.

Nimic. Toată lumea s-a bagat mai bine sub prelată, pentru că ploaia se înteţise.

La cartierul general al escadronului era activitate intensă. Gaz îi băgase pe toţi în priză şi toţi erau în aşteptare. Gaz spusese că era nevoie de o oră pentru a ajunge la noi. Nu îi plăcea ideea de a apela la alte organizaţii, dar nu avea încotro; aveam nevoie de un elicopter, mai ales dacă se împuţea cumva treaba şi aveam nevoie de o evacuare urgentă.

Noi ne-am pregătit de noapte. Nu ne-am despărţit de echipamentul individual, aveam armele la îndemână şi toată lumea se odihnea pe raniţe punând capul jos care cum putea şi aşteptând. Zorii însemnau pentru noi destul de multă lumină cât să nu dăm unul peste altul sau peste vegetaţie.

Ascultam bâzâitul insectelor şi plesneam vietăţile care din când în când se târau pe pielea mea. Nimeni nu dormea cu adevărat; puteam să le simt nerăbdarea pentru a doua zi. Se auzea când şi când un sforăit uşor, până ce careva fluiera încet sau îi dădeau un ghiont sau un bobârnac în nas împricinatului – cu grijă, să nu se trezească brusc şi să înceapă să strige.

Temperatura a scăzut puţin şi eram uzi şi nu ne era bine deloc. M-am uitat la ceas; era unu. Peste o jumătate de oră, m-am uitat iar. Era şi zece... Am adormit, m-am trezit, am adormit iar.

Cam cu o oră înaintea zorilor, l-am scuturat pe Rodriguez şi i-am făcut semn să-i trezească şi pe ceilalţi. S-a aplecat peste următorul şi l-a scuturat puţin şi aşa mai departe.

Nu îmi plăcea deloc să ies de sub prelată şi să dau piept cu primul val de frig dar măcar încetase ploaia. Am început să ne organizăm, să ne ungem cu cremă peste jegul propriu. După atâtea zile în junglă, eram într-o stare de plâns. Nu puteam să văd materialul de camuflaj al pantalonilor, pentru ca era acoperit de noroi. Părul îmi era unsuros şi îmi stătea băţ pe cap. Aveam pe faţă o mirişte de câteva zile, plină cu cremă de camuflaj. În câteva zile, sigur trebuia să mă ocup de coşurile de pe faţă.

Îndată ce am putut vedea la trei metri în faţă, am pornit. Ordinea de marş era cercetaşul, Unul-din-Cei-Trei-José, apoi eu şi după mine Rodriguez, El Niño şi Gonz. În spatele lor erau Rod şi Tony cu grupele lor de asalt.

Nu mai trebuia să comunicăm cu trupa de stoperi. Dacă se

întâmpla ceva în timpul nopţii am fi aflat. Indiferent de starea lor, noi continuam.

Ştiam cu toţii ce avem de făcut; nu era nevoie de cuvinte şi nu era timp de glume, aveam o treabă foarte serioasă. Unul-din-Cei-Trei-José ne conducea spre punctul de start. Acolo, Rod şi Tony îşi luau grupele de asalt şi plecau spre marginea pădurii. Nu se mişcau spre clădiri până ce grupul meu ajungea la poziţie.

M-am uitat la ei şi am dat din cap. Ştiau unde se află şi ce au de făcut. Mi-am luat grupul şi am plecat.

De data asta conduceam eu, pentru că ştiam unde vreau să ajung. Mă mişcăm discret, dar în acelaşi timp destul de viguros. Nu îmi mai păsa dacă deranjez vegetaţia; orice ar fi fost, atacul trebuia dat. Prioritatea era sa ajungem acolo. Aveam în dreapta arma, iar cu stânga dădeam la o parte vegetaţia, privind în jur tot timpul. Nici măcar nu verificam dacă ceilalţi erau în urma mea…

Ştiam că toţi comandanţii aveau Motorolele deschise şi aşteptau să ajung pe poziţie. Rod, Grupa de Asalt 1, răspundea cu un clic, iar Tony, Grupa de Asalt 2, cu două.

Atunci aş fi ştiut că erau gata şi aş fi trimis patru clicuri, în seturi de cate două.

Clic, clic – clic-clic:

— Pe locuri!

Grupurile de asalt urmau să pornească înainte de la punctul de start; în mod ideal, ar fi ajuns fără probleme până la uşi. Dar dacă erau văzuţi ar fi fost la mare necaz şi atunci am fi intervenit noi.

Mi i-am închipuit pe Rod şi pe Tony, fiecare cu patrula în spate. Nu purtau echipamentul individual; aveau doar arma, pistolul şi muniţia. Pe puşti aveau montate cu bandă adezivă lanterne Maglite şi, între pat şi lanterne, câte o bucăţică de lemn, pentru păstrarea unghiului corect. Abia se crăpa de ziuă şi în clădiri avea să fie întuneric. Exploziile puteau să ridice un nor de praf şi resturi, iar lanterna putea fi necesară ca să pătrunzi prin acesta.

Al doilea din fiecare grupă purta explozibilii. Îmi imaginam comandanţii arătând exact unde vor să fie puse încărcăturile. Toţi ceilalţi acopereau ferestrele şi zona în general, lipiţi de uşă. Era nevoie doar de o cantitate mică de PE, cu un fir introdus într-un detonator. O dată încărcătura pusă la locul ei, toţi se întorceau cu spatele şi se depărtau la doi metri. La capătul

fiecărui fir era întrerupătorul, pe care îl ţinea comandantul. Era o treabă destul de dificilă, pentru că trebuia să meargă din prima.

Îmi şi închipuiam cele două bubuituri, cele două uşi care se dărâmau şi băieţii care dispăreau înăuntru.

Am ajuns în zona noastră, la locul cel mai apropiat de clădirea de prelucrare. Nu vedeam nicio schimbare, doar că pe sol era o peliculă de noroi. Triciclul dispăruse, dar cutia care conţinuse laptele condensat era la locul ei. Doar conservele lipseau.

Se făcuse lumină binişor. De la adăpostul junglei puteai vedea o zi frumoasă şi limpede, un cer adânc şi albastru, fără urmă de nor. Venea o zi cu adevărat toridă. În curând, noroiul avea să scoată aburi.

Era linişte. Niciunul din generatoare nu mergea. Am făcut un tur de orizont de la stânga la dreapta, am văzut una dintre clădiri şi acoperişul celeilalte. Ştiam că grupele de asalt se aliniaseră la marginea pădurii, gata să meargă să depună încărcăturile. Totul era în regulă; ştiam că suntem în stare să-i acoperim.

Am spus foarte încet:

— De aici îi acoperim. El Niño, ţine-ţi ochii pe clădirea aceea, până la poteca aceea. Înţeles?

Toată lumea a dat din cap. El Niño a îngenuncheat, cu arma la ochi.

Celorlalţi le-am spus:

— Tu, Rodriguez, te uiţi de la clădirea aceea până acolo. Dacă se trage în tine, tragi şi tu. Unul-din-Cei-Trei-José şi Gonz, voi vă uitaţi după oricine fuge spre heli…

BANG!

Ce paştele mă-sii se întâmpla? Dacă auzi din senin un foc de armă, îţi tresare tot corpul. M-am întors şi l-am văzut pe El Niño arătând ca un căţel care ştie că nu trebuia să facă pipi pe podeaua bucătăriei. A început să se tânguiască:

— S-a descărcat! S-a descărcat! În timp ce ridica piedica, atinsese trăgaciul şi făcuse o descărcare din neglijenţă.

Am urlat în minte un „Futu-i!” şi am intrat în eter şi am strigat: „Start!” de câteva ori.

Lui El Niño i-am făcut semn să pună piedica la armă. Pornisem. Nu mai avea niciun rost să stăm acolo. Am făcut semn cu mâna şi am strigat iar în radio „Start!” Ştiam că trebuie să atacăm în trombă.

Nu era lunecos noroiul ăla, dar nici uşor de mers pe el. Mă aşteptam să aud explozii şi împuşcături. În timp ce ne apropiam, am auzit rafale şi foc cu foc din zona clădirilor. Nu m-au speriat, am continuat să înaintez. Eram cu ochii la clădire şi la cine ar fi ieşit din ea.

Am ajuns primul, urmat de Rodriguez.

— Înăuntru! înăuntru! am spus.

A ezitat, nu înţelegea ce vreau.

Am arătat spre el, apoi spre mine şi am intrat. Erau mese lungi cu tot felul de recipiente până la capătul celălalt. Ne-am strecurat până-ntr-acolo mergând aplecaţi.

Eu strigam la Rodriguez, iar el striga în spaniolă:

— Staţi pe loc! Poliţia! Poliţia!

În dreapta, l-am auzit pe Rod:

— Gata, mişcaţi-vă!

Focurile încetaseră; se auzeau doar strigăte şi urlete. Şi sunetul de metal care cade şi de mobile răsturnate. La radio se auzea ceva, dar nu înţelegeam nimic.

În semiîntunericul dinăuntru am văzut butoaie mari de petrol, pachete goale de ţigări, cutii de bere răsturnate.

Speram că ceilalţi trei erau afară şi ne acopereau spatele. Tot ce voiam era să ajung în celălalt capăt şi să ies.

Am auzit alte strigăte şi apoi alte focuri. Fir-ar al dracului! M-am uitat în jur şi am văzut un individ fugind pe poteca ce ducea la Gemini. Am auzit focuri de armă. Probabil că erau Niño, Gonz şi Unul-din-Cei-Trei-José, dar individul a continuat să fugă. Ştiam că or să aibă grijă de el băieţii din trupa de stoperi. Am strigat la Gonz şi la ceilalţi să meargă la magazie. Au luat-o la fugă într-acolo, dar nu au putut intra. Au strigat şi au lovit lemnul cu piciorul. Apoi au ajuns la uşă, au deschis-o încetişor şi au aruncat o privire timidă.

— Intraţi! am strigat. Înăuntru, înăuntru, înăuntru!

S-au bulucit şi au apărut două secunde mai târziu. Erau doar butoaie şi niciun om.

La dreapta se auzeau strigăte, dar le-am ignorat.

— Heliportul! Heliportul! am strigat, iar pieptul mă durea, în timp ce încercam să-mi recapăt respiraţia. Le-am spus lui Niño şi lui Gonz să stea pe loc, iar eu cu Rodriguez şi Unul-din-Cei-Trei-José am pornit spre helipad.

Am alergat pe potecă. Nu era timp să ne acoperim reciproc; trebuia să ajungem cât mai repede la heliport. Gâfâiam şi sudoarea îmi şiroia pe faţă. Mă uitam din când în când în spate, să văd dacă ceilalţi mă urmează. Când am ajuns la ridicătură, am putut vedea heliportul. Puteam să simt spatele cum îmi arde.

Urma să fac un tur al perimetrului, să mă asigur că totul e în regulă; nu aveam timp să le explic, speram să mă înţeleagă. Am început să mă deplasez pe marginile platformei, aşteptând ca cineva să fugă sau să tragă. Nici că-mi păsa, voiam doar să termin treaba asta şi să-mi mai trag sufletul. Zona era curată.

Soarele ardea noroiul; solul era acoperit cu ceaţă, ca fumul de pe ringurile de dans din discoteci. Stând pe marginea heliportului, am auzit un strigăt din zona dormitorului. Am luat radioul:

— Rod, verificare. Rod, mă auzi?

Nimic. Apoi:

— Trimiteţi! Trimiteţi!

— Suntem pe heliport – e curat. Vin acolo. Avem un om doborât. Vino aici, avem nevoie de ajutor. Terminat.

Asta explica strigătul. Un om rănit m-a făcut şi mai furios pe tâmpenia lui Niño; stricase totul. Paştele mă-sii de viaţă, pierdeam oameni şi riscam să-i pierdem şi pe traficanţi.

Am ajuns acolo şi am găsit un adevărat haos. Rod se îngrijea de rănit. Băiatul şedea culcat, urlând de mama focului. Un 7,62 îi trecuse prin încheietura mâinii şi ajunsese prin antebraţ până la umăr, pe unde ieşise. Pierduse toată masa musculară a antebraţului. Striga ca un porc dus la cuţit. Nu avea să moară, dar trebuia să se chinuiască. Toţi ceilalţi erau adunaţi în jur şi arătau foarte rău.

Trebuia să-i ţinem sub control pe cei din clădiri, ca şi pe propriii oameni, care dădeau semne că vor să o ia la sănătoasa spre junglă.

— Înapoi! am strigat. Acoperiţi clădirea! Mutra şi degetul meu arătau mai multe decât cuvintele mele.

Rod luase trusa medicală. S-a uitat la mine şi a spus:

— Trebuie să astupăm găurile şi să oprim curgerea sângelui. Dacă o să se oprească din urlat, o să vadă că e în regulă. După care s-a uitat la băiatul de la pământ şi a ţipat la el: Gura!

A desfăcut mai multe bandaje şi le-a apăsat tare pe rană. A

luat o pungă cu sânge sintetic şi a încercat să îi aplice o perfuzie. Băiatul pierduse mult sânge şi avea nevoie rapid de fluide. Era în stare de şoc. Iar în jurul lui stăteau alţi băieţi; cred că şi ei erau în stare de şoc.

Tony era în clădiri şi îi ţinea sub control pe cei dinăuntru cu urlete şi lovituri. Am auzit ceva în genul „Taci dracu' odată!" Grupul lui îi legase la mâini, îi săltase, îi trăsese de păr şi de haine şi îi trântise la pământ şi striga la ei ca să-i ţină speriaţi şi deci sub control. Acum îi scoteau afară şi îi făceau să se târască pe pământ. Unii dintre poliţişti îi ţineau în bătaia armei, alţii îi percheziţionau. Unii dintre băieţi se apucaseră să-i lovească cu piciorul şi cu patul armei. Nu aveam timp să-i oprim – şi nici motive. Nu ne interesau numele, nu ne interesa cine erau şi nici ce erau – nu era treaba noastră. Ceea ce voiam noi era să-i ţinem în mână şi să nu aibă acces la vreo armă ascunsă sau să fugă.

Unul dintre poliţişti a spus, în timp ce îl pocnea pe unul din traficanţi la ceafă:

— O să vă percheziţionăm. Dacă vă opuneţi, vă împuşcăm. Aţi înţeles?

L-am chemat pe Tony.

— Mă duc să scot oamenii din clădirea cealaltă.

Când am intrat, am văzut paturi de lemn, mese, câteva dulapuri cu sertare, scrumiere pline, cutii de bere. Camera puţea de transpiraţie şi băşini. Câţiva inşi stăteau pe paturi, cu faţa la pernă şi cu mâinile pe ceafă. Cred că fiecare prizonier avea îndreptate spre el două arme.

Am ieşit, am pus mâna pe El Niño şi i-am spus:

— Ajută-mă să pun antenele la radio.

Am început să pregătesc raportul de locaţie. Iniţial, trebuia să fie un raport normal, de tipul treaba terminată, vrem elicopterele, acum, câţi am prins, ce răniţi avem. În loc de asta, am pornit direct:

— Avem un om căzut. Vreau elicopter pe fumul portocaliu.

Rod era încă cu rănitul. M-a chemat:

— E totul în regulă? Vine elicopterul?

— Da, aştept confirmarea.

Am căpătat-o. Elicopterele erau pe drum. Am lăsat radioul unde era. Poate mai era nevoie de el.

Pe Motorola, l-am auzit pe Tony vorbind cu Terry:

— Terry, verificare.
— Da.
— Tinere, vino aici. Luaţi-o pe potecă.
— Înţeles. Avem un fugar mort. Vrei să-l aducem?
— Da, aduceţi-l.

Tony striga ca să-i prevină pe toţi că patrula lui venea pe potecă. În acele momente, toţi erau atât de excitaţi, încât nu era exclus să se apuce să tragă în ei.

Câteva minute mai târziu, i-am auzit strigând că vin; apoi i-am şi văzut. Doi dintre poliţişti târau un cadavru; apoi Terry, cu arma lui, un G3.

Oamenii lui Terry erau foarte mândri de ei. Aveau aerul unor vânători care se întorceau acasă cu vânatul. Au lăsat într-un colţ cadavrul, după ce i-au tras câte un bocanc bărbătesc. Apoi au aflat că unul de-ai lor fusese lovit şi expresiile lor s-au transformat într-una singură, de îngrijorare.

Starea rănitului era acum stabilă. Trecuse de şoc după sângele sintetic administrat de Tod. Nu mai pierdea sânge, dar era foarte deprimat.

Toţi prizonierii fuseseră mutaţi între clădiri, legaţi cu bandă adezivă la mâini. Erau trei narco, bătrânul şi un alb.

La dracu, i-am spus lui Tony, am văzut opt. Avem nişte fugari.

Tony i-a tras un şut unuia dintre narco şi a strigat la el:

— Gringo? Unde sunt gringo?

A strigat şi la european, ţinându-l de păr:

— Unde sunt? Unde sunt?

Faţa palidă nu a spus nimic.

— Uite, dacă fug, vor fi împuşcaţi. Spune-ne unde sunt. Am putea să-i salvăm.

Nimic. Era băiatul pe care îl văzusem la prima mea recunoaştere; avea pe el acelaşi tricou. Era foarte speriat.

Tony l-a luat şi pe bătrân:

— Unde sunt gringos?

S-a apucat să bălmăjească ceva, arătând cu capul că fugiseră spre râu.

— La dracu’, am zis. Nu puteam să cred că trecuseră de grupul de stoperi. Am dat imediat vina pe Niño. Un labagiu idiot.

Băiatul rănit se liniştise şi de el aveau grijă câţiva colegi. A venit Rod, s-a uitat urât la mine şi m-a întrebat:

— Ce mama dracu’ s-a întâmplat? Era clar că dădea vina pe mine.

— Lăbarul ăla a descărcat arma din neglijenţă.

Niño stătea pe trepte, amărât rău de tot.

— Du-l dracului de aici, a spus Rod. Pune-l să stea lângă radio.

Apoi a fugit să vadă ce îi mai face rănitul.

A venit Terry.

— Bun. Îmi iau băieţii, mergem la râu şi îi pun să caşte bine ochii şi să bage cuţitul în bărci, să nu le ia fugarii. De la ăştia nu scoatem nici pe dracu! Faţa palidă nu se sinchiseşte de situaţie; ştie cum merg lucrurile şi că o să scape până la coadă. E al dracului de supărător.

Rod era de acord cu el:

— Da, fă cum ai zis, apoi bem un ceai.

M-am dus şi l-am dezlegat pe bucătar. A căzut în genunchi şi a făcut o grămadă de cruci şi şi-a aruncat mâinile spre cer. Nu îmi dădeam seama dacă crede că o să-l împuşc sau era vorba de altceva. L-am ridicat şi l-am târât la bucătărie.

— *Café*, i-am spus. *Café con leche.*

Rodriguez a stat cu el cât timp a dat drumul la generator şi a făcut băuturile.

Tony alerga în jurul taberei şi plasa oamenii pentru un eventual atac.

— Tu mergi acolo şi te uiţi în direcţia aia! Tu stai dincolo şi te uiţi în partea cealaltă!

Am dat tuturor cafelele. Soarele bătea direct în creştet şi era cald ca într-un cuptor. Ochii mă usturau, gura îmi era iască, dinţii aveau pe ei un strat galben. Umerii, braţele şi picioarele mi se uscaseră, dar zonele dintre picioare şi dintre degetele picioarelor mai păstrau umezeala şi, pe măsură ce se uscau şi acestea, aveam mâncărimi.

Mă simţeam puţin supărat că un membru al patrulei mele o zbârcise. Nu era vina mea, dar mă simţeam oarecum răspunzător.

Celelalte patrule nu ştiau încă de unde apăruse problema, dar l-am ţinut pe Niño departe de ceilalţi, pentru propria lui protecţie.

Tony şi cu mine stăteam lângă rănit, care era îndopat cu morfină.

— Arată mai bine, am spus.

— Câteva zile de aici încolo ăsta nu şi-o mai poate face singur, a spus Tony şi a trebuit să mă întorc, să nu mă vadă rănitul că râd.

Rod încerca să obţină informaţii de la faţa palidă, dar fără succes. L-au cercetat şi nu au găsit nimic asupra lui. Era curat.

Ne-am întors în clădire şi am aruncat o privire. Pe podea şi pe câteva paturi zăceau nişte reviste porno. Pe un dulap cu sertare era un vraf mare de *USA Today* şi de *Herald Tribune*; pe mese sau pe lângă paturi erau şi câteva aparate radio pe unde scurte. Nu ne dădeam seama încă pentru ce era antena de satelit, pentru că nu era acolo niciun TV şi nici echipament de comunicaţii prin satelit, nu era decât echipament pentru unde scurte. Nu ne-am interesat prea tare pe ce frecvenţe lucra – asta oricum o aflam mai târziu.

Unii dintre poliţişti îşi luaseră singuri ceva mâncare de la bucătărie şi le aduceau şi celorlalţi. Mestecau şi fumau în neştire din cartuşele de Marlboro pe care le găsiseră în clădiri. Din când în când se auzeau hohote de râs uşurate.

Dacă unul dintre narco ar fi fost rănit, l-am fi îngrijit. N-ar fi avut niciun rost să-i laşi să moară: pe lângă consideraţiile de ordin umanitar, mai era şi frica poliţiştilor de represalii. Elevii poliţişti erau omorâţi de carteluri pe capete, de cum începeau antrenamentele. Cât timp am fost acolo, din treizeci, patru fuseseră omorâţi împreună cu familiile lor. Dacă *narcos* erau bine trataţi, era bine şi pentru poliţie: însemna că poliţia tratează omeneşte prizonierii şi asta evident ar fi fost raportat.

Am început să auzim elicopterele. Am fugit la heliport şi am aruncat o grenadă cu fum de identificare portocaliu; pe lângă că le arăta localizarea precisă, le mai indica şi direcţia vântului.

Aveam vizibilitate directă şi am scos Motorola mea, ca să-i ghidez la apropiere, în caz că nu văzuseră fumul.

— Gaz, Andy, verificare. Gaz, Andy, verificare.

Niciun răspuns. Am mai încercat de două ori, dar elicopterele văzuseră deja fumul, pentru că începuseră să se îndrepte către el.

Rod şi câţiva băieţi din patrulă au ridicat rănitul şi au pornit spre heliport. A aterizat primul Huey şi din el a sărit Gaz, împreună cu prima patrulă de înlocuire. Hainele îi miroseau plăcut a detergent.

Gaz a venit la mine, cu o figură foarte serioasă. În spatele lui mai erau doi colonei, şefii unităţii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Apoi a văzut rănitul: O.K., sus cu el şi duceţi-l.

Tony i-a spus lui Terry să ia patrula proaspăt venită şi să se ducă cu ea la poziţia de lângă râu, ca să ne avertizeze în caz de ceva şi să aducă de acolo pe cei doi băieţi pe care îi lăsase la pândă.

Cei doi ofiţeri s-au dus la *narcos.* Arătând spre european, unul din ei i-a spus lui Gaz:

— O să scape foarte repede. Nici măcar nu o să vadă închisoarea. E atâta corupţie, încât o să iasă. Important e că am reuşit să oprim producţia.

Ofiţerul era înalt, cam 1,85, şi avea treizeci şi ceva de ani. Avea nişte ochelari cu rame pătrate, aurii. Avea un accent american, probabil că îşi făcuse studiile în State. De câte ori îl văzusem, îmi păruse foarte conştiincios şi direct, ca şi cum ar fi vrut pe bune să pună capăt traficului de droguri. Celălalt bătea spre cincizeci de ani şi era mult mai realist. Ştia cum stau lucrurile şi ştia că afacerea asta nu avea cum să fie oprită. Şi-a scos ţigările, şi-a aprins una şi a mers să vorbească cu băieţii.

Au venit în total cinci elicoptere pline, cu vreo optzeci de oameni. Aveau propria structură de comandă. Am supravegheat preluarea; nu înţelegeam foarte bine ce spuneau băieţii care dăduseră atacul, dar după cum se mişca se vedea clar cât de ai dracu' fuseseră ei.

Băieţii cei noi s-au dus să vadă cadavrul, iar unii i-au şi tras un şut.

M-am dus la radio, la Niño. Arăta nenorocit. I-am dat trusa radio şi i-am spus să strângă radioul, pentru că plecam imediat. S-a uitat la mine de parcă îi spusesem că a câştigat la loterie; avea o a doua şansă, o ocazie să-mi arate că putea să facă ceva bine, chiar dacă era vorba doar de punerea la loc a echipamentului radio.

— La mine, a chemat Gaz comandanţii de patrulă. Bun, iată ce se întâmplă. Predăm cazul poliţiei. Vreau să vă strângeţi patrulele; le reuniţi, vă asiguraţi că aveţi totul la voi şi vă întoarceţi la FRV. Ridicaţi restul echipamentului şi aşteptaţi în colţul de acolo. A arătat spre o margine a luminişului. Vă

adăpostiţi la umbră, haliţi ceva şi îndată ce elicopterele fac plinul se întorc şi vă iau.

Terry a sărit cu gura:

— Păi noi ne-am distrat în draci până acuma – deja ne-am luat echipamentul; mergem direct acolo şi aşteptăm.

Am plecat la FRS, apoi ne-am întors. Am băut nişte ceai, toată lumea glumea şi era veselă.

Gaz era încă afară şi făcea transferul către ofiţerii de poliţie. După un timp, a venit lângă noi şi şi-a luat şi el o cană de ceai.

— Bun, ce s-a întâmplat? a întrebat el. I-am spus de El Niño şi nefericitul lui de accident.

Rod a sărit şi a spus:

— Cum ajungem înapoi, scăpăm dracului de el. O să afle toată lumea, mai ales că a fost împuşcat şi colegul lui, şi o să fie într-un rahat mare de tot.

— Aranjez chiar acum treaba asta, a spus Gaz şi s-a dus să vorbească cu cel mai bătrân dintre ofiţeri.

I-am luat deoparte pe Unul-din-Cei-Trei-José şi pe ceilalţi şi le-am spus să nu ciripească nimănui nimic despre ce s-a întâmplat. Le-am spus că toată lumea o să aibă necazuri. Ei s-au gândit că e grozav, uite, acum au şi un secret.

Se auzeau elicopterele. A venit Gaz.

— Primul elicopter îi duce pe prizonieri, a spus el. Următoarele sunt pentru voi.

Am mers la heliport şi am văzut cum erau încărcaţi traficanţii; toată lumea voia să le tragă câte una. Băieţii şi-au descărcat armele, dar muniţia de luptă a fost pusă la îndemână, în partea de sus a raniţelor. Ultimul lucru pe care îl mai voiam era să avem iar o descărcare accidentală.

La bordul elicopterelor, toată euforia ne-a dispărut. Am înţeles brusc cât suntem de obosiţi şi probabil toţi se gândeau la ce or să facă o dată întorşi acasă. Am aţipit, iar de fiecare dată când îmi cădea capul tresăream şi mă trezeam.

Primul lucru pe care trebuia să-l facem la sosire era să avem grijă de arme şi de echipament, apoi de noi. Asta a luat numai câteva ore, apoi băieţii s-au adunat pentru un grătar de carne proaspătă şi o beţie cu bere şi whisky.

Eram cei mai buni prieteni.

— Veniţi în satul meu, e foarte frumos, a spus Unul-din-Cei-

Trei-José.

— Femeile din satul meu sunt mult mai frumoase, a râs Rodriguez.

Toată lumea s-a făcut pulbere; ne-am distrat de minune. Lipsea doar Niño. I se dăduseră papucii; până să ajungem noi la a treia cutie de bere, probabil că era deja înapoi la circulaţie.

A doua zi, la prânz, oamenii de la Regiment s-au adunat pentru şedinţa de analiză. Am trecut prin toate, ce am făcut bine, ce am făcut rău, ce se mai putea îmbunătăţi.

— Singura îmbunătăţire pe care pot să o sugerez este să punem mâna şi să mai învăţăm ceva spaniolă, a spus Terry.

— Şi să facem cumva să fie mai greu de ridicat piedicile la Galilele alea, am adăugat eu.

Gaz ne-a spus că la interogatoriu *narcos* au mărturisit că după un chiolhan de pomină din ziua trecută, unii dintre ei plecaseră din tabără ca să-i escorteze pe cei doi europeni în josul râului. Europeanul pe care îl capturasem era deja eliberat pe cauţiune.

În ziua următoare, patrulele noastre au fost primite la bază ca nişte eroi de război şi am ieşit trei zile la rând în oraş şi am mâncat până ni s-a făcut rău ca să punem la loc ce pierdusem în junglă, am cumpărat smaralde ieftine şi haine de piele şi am mers în zona ambasadelor, unde sunt cele mai bune baruri şi unde le-am spus adio foştilor membri ai Escadronului G. În sfârşit, Rod era fericit: ieşise din junglă fără un coş, iar părul nu mai îi era nici lipit, nici unsuros.

26

La câteva ore de la traversarea graniţei Kuweitului de către blindatele irakiene, pe 2 august 1990, ora locală 02:00, Regimentul se pregătea deja pentru operaţiuni în deşert.

Încă eram 3i/c-ul echipei antitero de serviciu şi nu eram implicaţi în evenimente, din nefericire. Mă uitam invidios la Escadronul G, care îşi încărcase echipamentul de deşert şi plecase „la manevre”. Turul nostru de nouă luni se apropia de sfârşit şi abia aşteptam să predăm ştafeta. Dar au început să apară zvonuri despre o amânare, sau chiar o anulare. Ni s-a servit o explicaţie de rahat:

— Dacă începe războiul, pericolul terorismului în UK o să existe în continuare. O să fie în continuare nevoie de voi aici. Am ţinut pumnii strânşi ca schimbarea de escadron să aibă loc după planificare, să crape de necaz băieţii de la Escadronul G, care urmau la rând.

Căsnicia mea cu Fiona se destrămase. Am luat hotărârea să o rupem câtă vreme Katie este mică, mai degrabă decât să crească într-o atmosferă de certuri şi ţipete. E drept, se despărţeau mami şi tati, dar măcar nu avea parte de necazuri acasă şi poate că nu trecea nici prin drama trăită de copiii de opt-nouă ani la despărţirile părinţilor.

În niciun caz nu mai voiam să mă întorc la blocul Regimentului. Unul dintre transmisionişti era student întârziat şi nu îşi putea permite să plătească ipoteca din veniturile de student; i-am spus că aş vrea să stau la el cu chirie şi dacă voia să o vândă să apeleze întâi la mine. Aşa că iată-mă din nou într-o căsuţă cu două camere jos, două sus, într-un cartier din Westbury, aproape de bază.

M-am cufundat în munca de echipă. Toţi băieţii erau sictiriţi că tocmai noi o să lipsim din Golf. Într-o dimineaţă stăteam în hangarul nostru şi cârâiam puternic împotriva celor ce se

întâmplau.

Harry a spus:

— Am vorbit cu băieţii de la Escadronul A imediat după Malvine. Erau supăraţi rău, pentru că chiar atunci au fost în tură. Şi uite că acum ni se întâmplă nouă.

În acel moment a intrat Gaz cu doi străini.

— Băieţii ăştia vin direct de la Selecţie, a spus el. El e Bob, iar el e Stan. Bob merge la lunetişti, iar Stan, tu vreau să te ţii de Andy. O să îţi arate toate cele – mai întâi ia-ţi echipamentul; pariez că nici nu ştii să-l pui pe tine, nu-i aşa?

Individul a răspuns cu un puternic accent Kiwi:

— Aşa e, nu prea ştiu.

Bob Consiglio şi Stan ne-au mai înviorat. Veneau direct de la Selecţie, abia aşteptaseră să vină la noi; le plăcea enorm în noua echipă şi entuziasmul lor era contagios.

Cam prin vremea aceea am pus ochii pe o fată superbă, la sala de gimnastică locală. Transpiram amândoi cu găleata, era un nou exerciţiu, foarte dificil. Era în faţa mea şi nu am putut să nu apreciez modelul costumului ei de gimnastică.

După ce am văzut-o de cinci-şase ori la sală, am dat de ea într-un bar, într-o sâmbătă seara. Era cu o prietenă şi încercau să reziste conversaţiei unui coleg de la Escadronul D. Era prima dată când o vedeam îmbrăcată complet; arăta la fel de nemaipomenit.

A venit un ambulant care vindea trandafiri. Am cumpărat unul şi i-am spus să-l ducă fetei din colţ. Ea a venit la mine, cu un surâs radios şi mi-a spus: „Mulţumesc.”

— Nu ai pentru ce, am răspuns. Am făcut-o ca să-l supăr pe individul cu care vorbeai.

— Vai, fermecător, a spus ea. Te numeşti cumva James Bond?

— Nu, de fapt Andy. Uite, prietena ta se simte foarte bine cu băiatul. Ar fi păcat să te întorci şi să le strici idila. Pot să-ţi ofer o bere, Miss Moneypenny?

— Jill. Şi da, accept, o sticlă de Pils.

Aşa a început. Am vorbit din nou la centrul de gimnastică, ne-am mai întâlnit de câteva ori în oraş, fără să ne dăm întâlnire sau să ne chemăm la telefon. Dar lucrurile au evoluat în avalanşă şi peste trei sau patru săptămâni, la sfârşitul lui octombrie, i-am cerut să se mute la mine.

De Duminica Rememorării, sala de sport a Regimentului devine biserică. Orice membru al Regimentului şi orice membru al personalului auxiliar – activ sau în retragere –, dacă poate să fie prezent, este prezent. La fel şi văduvele, soţiile, prietenele şi familiile acestora. Membrii activi poartă uniforma completă – este singura ocazie cu care o poartă. În anul acela eram în civil, făceam parte din dispozitivul de protecţie din afara bazei pe tot timpul slujbei.

După serviciul religios, toată lumea a mers la Turnul cu Ceas. Au fost depuse coroane din partea tuturor escadroanelor, a tuturor departamentelor şi organizaţiilor care depindeau sau colaborau cu Regimentul. S-au ţinut două minute de reculegere, apoi s-a intrat la club pentru masă şi băutură. Mulţi au profitat de ocazia de a vorbi cu foştii membri ai Regimentului – bătrâni, dar încă verzi –, pentru că mulţi nu apăreau pe acolo decât o dată pe an. Petrecerea a durat tot restul zilei şi o mare parte a serii.

În loc să participăm, eu şi Jilly am mers la cimitir.

Cimitirul Regimentului nu este la bază, ci pe lângă o biserică parohială; Regimentul avea o parcelă rezervată, aproape plină.

— Dacă nu opresc toate războaiele, vor trebui să cumpere o parcelă mai mare, am spus.

Jilly mi-a adresat un zâmbet care semăna mai mult a strâmbătură.

Se aflau acolo încă doi oameni care veniseră să aducă un omagiu prietenilor lor dispăruţi. Unul dintre ei era un fost ofiţer de la Escadronul B, care se pensionase cu câţiva ani înainte. Nu avea cu el nimic, nici flori, nici altceva. Nu venea la un mormânt anume; se plimba în sus şi în jos, singur cu gândurile lui. Pantofii şi poalele pantalonilor i se udaseră de la iarbă, iar gulerul îi era ridicat, din pricina frigului.

Eu şi Jilly am ajuns în spatele lui.

— Mergeţi la bază? l-am întrebat.

— Pe dracu’. Prea mulţi care ţin morţiş să ia şi ei parte la parodia aia. Aici ar trebui să vină lumea.

Cam avea dreptate. Duminica Rememorării atrăgea tot felul de indivizi, care erau mai puţin interesaţi de ce înseamnă ziua asta decât de cum or să se laude după aia că au fost la eveniment.

Băieţi care ţineau de Regiment fie îi compătimeau, fie îi dispreţuiau pe cei care, având o legătură oarecare cu unitatea,

căutau să se dea mai rotunzi decât erau de fapt. Nu se respectă prea mult, dacă simt nevoia unei cacealmale; nici măcar nu-şi dau seama că sunt imediat depistaţi. E o lume mică, în care fiecare cunoaşte pe fiecare sau poate să ia legătura cu fiecare. Asemenea personaje nu sunt demne nici să lingă noroiul de pe încălţările celor care odihnesc la „parcelă”.

M-am gândit la toţi cei cu care lucrasem. Erau reprezentate toate tipurile pe care le găseşti în orice organizaţie. Erau de la cei uşor introvertiţi, care ţineau totul în ei – până la punctul de a se antrena în sală la unu noaptea –, până la extravertiţii exuberanţi, care urlau la lună. Lângă Hereford este un deal numit al Mânjilor; dacă eşti pe buza lui noaptea, vezi sub tine luminile oraşului. În drumul lor de întoarcere, o grămadă din aceşti extravertiţi îl numesc Dealul Dezmăţului: după o absenţă de şase luni, tot ce trebuie e să-l treacă şi ajung la bază, fac un duş şi o întind în oraş. La cealaltă extremă ştiu un tip cu care m-am întors odată, care mi-a spus, cu un accent puternic de Birmingham, că abia aşteaptă să ajungă acasă, ca să îşi cureţe ferestrele.

Apoi erau „intermediarii”. Orice, de la îngerii iadului, până la colecţionarul de fluturi exotici, oameni de toate culorile şi credinţele – australieni, kiwi, fijieni, indieni din Seychelles. Băieţii urmau cursurile Universităţii Libere; unul voia să ajungă profesor de fizică după ce pleca. Unii, care se interesau mai mult de aspectul medical al misiunii au sfârşit prin a deveni doctori. Mai erau unii care s-au ataşat de ţara în care acţionau – în special ţările arabe – şi au devenit experţi în limba locală şi foarte interesaţi de cultură, de oameni şi de ţara în întregul ei şi s-au stabilit acolo.

La Escadronul B era un fost taxidermist, care era şi fost puşcăriaş şi fost boxer. Avea un congelator într-o cameră liberă din bloc. În loc să ţină acolo plăcinte şi peşte congelat, avea vulpi, bufniţe şi somoni morţi, plus o grămadă de chimicale. Unii îi aduceau din excursii animale moarte; alţii se foloseau de serviciile lui pentru a-şi împăia câinele favorit răposat.

Mulţi dintre cei care au avut a face cu aerul – de pildă salturile cu paraşuta – au căpătat o fixaţie pentru zbor şi paraşutism. De pildă, Nosh şi-a cumpărat un Cessna vechi în State şi a zburat cu el până în UK o călătorie terifiantă, cu un singur motor. Rezervorul de combustibil din spate îi curgea, arăta de parcă era

gata să se dezmembreze, aşa că a pus paraşuta, a mai întărit vreo două şuruburi la uşă şi a zburat destul de sus ca să poată sări în caz că îl lasă rezervorul. Staţiile radio nu erau de tipul celor de trafic transatlantic, aşa că a pus o antenă, adică un fir legat de o cărămidă, pe care l-a măsurat astfel încât frecvenţele să se potrivească cu cele ale staţiilor de urmărire.

Mai erau şi unii care intraseră serios în bătrâna cafteală japoneză şi care ajungeau la nivel internaţional uneori. Alţii se băgau în nişte sporturi ciudate şi obscure, mai ales băieţii de la detaşamentul montan. Aproape toţi voiau să facă alpinism pe pereţi netezi de stâncă şi erau obsedaţi de cucerirea Everestului.

Mai era şi dl. Normal, dl. Familist, cu casă şi 2-4 copii; acesta se întorcea din misiune, făcea raportul şi apoi se rupea cu totul de Regiment: mergea acasă, tundea iarba, găsea pisica pierdută şi repara acoperişul.

Mare parte a profesionalismului peste standardele militare obişnuite al Regimentului se datorează prezenţei unor oameni care ştiu să facă distincţia clară între muncă şi distracţie. Când munceşti, munceşti, iar în rest poţi să faci pe idiotul, să te faci matol, să mergi acasă să tunzi iarba, nu contează. Dar toată lumea trebuie să ştie precis când e de muncă şi când nu.

Mai există o categorie numeroasă, cea a Fustaşilor, scoţienii de la toate escadroanele, care ies în grup şi merg în oraş să bea ceva. De Anul Nou, aceştia ies în fustanelele şi în cămăşile lor fistichii şi numai cu ocazia Anului Nou cetăţeanul de pe stradă poate să deosebească un om de la Regiment de unul normal. Oricine priveşte un escadron ieşind pe poartă va crede probabil că e o şcoală la care tocmai a sunat clopoţelul.

Cu o asemenea reprezentare bogată, nu e de mirare că apar ciocniri ale personalităţilor din când în când. Este normal, ba mai se atenuează şi tensiunile. Din fericire, Selecţia anulează multe din aceste conflicte, pentru că sunt căutaţi băieţi care se pot înţelege unii cu alţii în medii restrânse. Ele apar, totuşi. Într-o iarnă, ne întorsesem de Crăciun de peste mare şi eram într-unui din barurile din centru. Eno piticul se îmbătase; acum venea în spatele băieţilor de la Regiment pe care îi cunoştea şi sărea şi îi plesnea pe cap, după care dispărea chicotind. Unul dintre băieţi s-a supărat, s-a întors şi l-a făcut k.o. Dimineaţa, Eno mi-a telefonat şi mi-a spus: „Nu ştiu cine era, dar sigur cu mine ceva

nu era în regulă”.

Câteva zile mai târziu a aflat că îl plesnise unul dintre prietenii lui din detaşament. „E bine, a spus el, dacă ştiu cine a fost, e în regulă”.

Cultura nu prea foloseşte. Elitismul este contraproductiv, te înstrăinează de ceilalţi, iar noi depindem de relaţiile cu multe grupuri, cum ar fi Ramura Specială sau serviciile de securitate: la urma urmei, Regimentul este o grupare strategică, făcută să execute misiuni care să îmbunătăţească munca altor grupuri. Îmi amintesc când mergeam la cursuri, sau când eram trimis la alte unităţi: câteva zile stăteam singur, până să vină cineva să-mi adreseze un cuvânt. Toată lumea se retrăgea, datorită legendelor care circulau în armată despre Regiment. Trebuia să facem un efort mare ca să mergem la ei şi să le explicăm că suntem normali, abordabili ca oricine altul, că aveam şi noi gazon care trebuia tuns şi pisică rătăcită.

Asta nu însemna că nu suntem conştienţi de profesionalismul nostru şi foarte încrezători în ce facem, dar nu are nimic a face cu elitismul. Băieţii o iau ca pe o slujbă, ca pe o profesie. Aveau în sânge viaţa de soldat şi au vrut să facă din ea o meserie la un nivel mai înalt.

Ca o ironie, fiind atât de buni, sunt mult mai aproape de tăişul sabiei; pentru că sunt atât de buni, au mai multe şanse să fie omorâţi. Treaba e că suntem trimişi în locuri în care poţi să tragi în cineva, dar şi celălalt poate să tragă în tine şi atunci ajungi în rahat şi poţi să mori.

De foarte multe ori, să tragi în cineva poate să însemne compromiterea acţiunii; Regimentul nu este o forţă mare, agresivă, care caută necazul cu lumânarea, el constă în mici grupe strategice, o forţă acoperită, care petrece mult timp cu adunarea datelor.

Începuturile Regimentului datează din al doilea război mondial, din luptele din Malaiezia, în care erau necesare atât strângerea de informaţii, cât şi lovituri rapide. Nu era vorba de a omorî mulţi inamici, ci de distrugerea echipamentului şi a căilor de comunicaţie şi de subminarea moralului inamicului. Dacă o mică unitate omoară patruzeci de nemţi, asta înseamnă puţin la scara războiului. Distrugerea a patruzeci de avioane e altă treabă: îl încurcă pe inamic şi salvează vieţi ale aliaţilor.

Din tinereţe şi până acum, ideea mea despre uciderea oamenilor s-a schimbat foarte mult. Am omorât primul om când aveam nouăsprezece ani. A fost o sărbătoare, făcusem exact lucrul pentru care intrasem în armată. Dar acum marea mea obsesie este să opresc moartea, nu să o aduc.

Desigur, nu mă afecta faptul că erau omorâţi inamici în timpul confruntărilor. Nu sărbătoream faptul, dar nici nu îmi pierdeam somnul. Ştiam că şi ei au fii şi fiice, mame şi taţi, dar erau băieţi mari, ca şi noi, şi ştiau ce li se poate întâmpla. Ştiau, ca şi noi, că există riscul de a muri.

Nu am întâlnit pe nimeni care să zică: „Dom'le, bună treabă, ia te uită câţi am mai omorât". Dacă trebuie să o faci, toată lumea se grăbeşte, nu din pasiune, ci ca să se asigure că este în siguranţă. Cu cât îţi omori mai repede inamicul, cu atât eşti mai puţin ameninţat; să fii împuşcat nu e puţin lucru. În filme, lucrurile stau frumos – tipul primeşte un glonte în umăr şi fuge bine-mersi. Un rahat! Dacă ai primit un 7,62 în umăr, iese cu jumătate de umăr cu tot.

În timpul celui de-al doilea război mondial, David Stirling, fondatorul Regimentului, a aruncat o grenadă într-o cameră şi a omorât câţiva germani. Nu avea nevoie de asta pentru îndeplinirea misiunii şi şi-a regretat amarnic fapta. A spus că este o risipă de vieţi şi că era foarte supărat.

Ne-am întors acasă prin parc, cu vântul rece de noiembrie în faţă. Frunzele se învârteau în mici tornade şi începuse să toarne cu găleata.

— Îmi place vremea asta, am spus. Cea mai bună parte a ei e că ştiu că în câteva minute sunt în casă cu o ceaşcă fierbinte în mână.

Jill s-a întors către mine. Era tensionată.

— Unde mergi o să fie foarte cald, nu-i aşa?

— Poftim?

— Kuweit. Nu mă poţi păcăli, trebuie să mergi, dacă începe războiul.

În puţinul timp de când o cunoşteam, era O.K. dacă nu era conştientă de existenţa tragediilor. Ştia puţin din ce făceam şi nu punea niciodată întrebări – nu voia răspunsuri, mi-a spus. „Deci pleci; când te întorci?" – asta era singura întrebare pe care o punea. Dar de data asta era altceva. De data asta, ştia unde s-ar

putea să merg.

Nu voiam să stric lucrurile între noi. Voiam să rămână aşa. Căsnicia mea se dusese mai ales din cauza obligaţiilor mele faţă de Armată. Acum înţelegeam că pot să le am pe amândouă – şi cariera, şi o relaţie puternică şi de durată. Viitorul nostru era împreună.

— Camarade, nu te îngrijora, am spus. Sunt mai multe şanse ca Maggie[13] sa fie dată afară de la Downing Street decât să fiu eu trimis în centrul oraşului să-mi cumpăr bocanci de deşert.

Şi mi-am pus braţele în jurul ei, sperând să nu remarce degetele mele încrucişate strâns.

[13] Margaret Thatcher, primul-ministru de atunci al Marii Britanii (n. red.)

Glosar

203 - *Puşcă M16 cu lansator de grenade de 40 mm ataşat*
2i/c - *al doilea la comandă; secundul*
3i/c - *al treilea la comandă; răspunde de planificarea IA*
66 - *rachetă uşoară antitanc*
109 sau Agusta 109 - *tip de elicopter*
Armalite - *Armă de calibrul 5.56. Specifică mai ales IRA.*
ARF - *Forţă de Reacţie Aeropurtată*
ATO - *ofiţer responsabil cu muniţia*
Basha - *adăpost*
BG - *bodyguard*
Blue-on-blue - *schimb de focuri cu forţele proprii*
Cărămidă - *patrulă de infanterie de patru oameni (Irlanda de Nord)*
C 130 - *avion de transport Hercules*
C 4 - *explozibil plastic american*
COBR - *camera de şedinţe a Cabinetului în situaţii de criză*
CQB - *luptă de aproape*
CRW - *acţiuni militare contrarevoluţionare*
CTR - *recunoaştere în apropierea obiectivului*
CT - *antiterorist*
Delta Force - *echivalentul american al Regimentului 22 SAS*
DMP - *fabrică de droguri*
DPM - *material de camuflaj*
DS - *instructor*
DZ - *zonă de coborâre (cu paraşuta)*
ERV - *loc de întâlnire de urgenţă (Emergency Rendezvous)*
exfil - *exfiltrare*
flashbang - *grenadă fără schije, care produce mult zgomot şi lumină*
FOB - *bază de operaţiuni la distanţă*
Foxtrot - *mersul pe jos*

FRV - *loc de întâlnire final*
Gemini - *barcă gonflabilă de asalt*
glumeţ - *terorist, nume dat de obicei membrilor IRA*
GPMG - *mitralieră universală*
HE - *exploziv foarte puternic*
Hexamine (hexy) - *bucată mică de combustibil solid; arzătorul care o foloseşte*
HMSU - *cartier general al unităţii mobile de susţinere*
IA - *acţiune imediată*
ID - *identitate, identificare*
IED - *dispozitiv exploziv improvizat*
IJLB - *batalion de elevi ofiţeri de infanterie*
infil - *infiltrare*
Int - *informaţii, contraspionaj*
LMG - *mitralieră uşoară*
LOE - *limite de exploatare; termen de exploatare*
LS - *loc de aterizare*
LUP - *Punct de popas*
MOE - *metodă de intrare*
Mucos - *membru al Intelligence Corps (serviciul de informaţii)*
ND - *descărcare din neglijenţă a armei*
NVA - *dispozitiv de vedere pe timp de noapte*
NVG - *ochelari pentru vedere de noapte*
OC - *ofiţer comandant*
OP - *punct de observaţie*
PE - *explozibil de plastic*
PIRA - *Provisional IRA, ramură a IRA, ocupată cu logistica*
Puţoi - *observator al IRA*
QRF - *forţă de intervenţie rapidă*
RTU - *întoarcere la unitate*
RV - *punct de întâlnire, rendezvous*
SBS - *echivalentul naval al Regimentului*
SF - *forţele de securitate*
SLR - *puşcă cu autoîncărcare*
SM - *sergent major*
SOP - *procedură operativă standard*
SSM - *sergent major de escadron*
VC - *contribuţie voluntară la fondurile escadronului*
VCP - *punct de verificare a autovehiculelor*